A sunat la ușa casei nu tocmai entuziasmat, de asta era sigur, fiindcă mutarea lui într-un nou loc de muncă putea să fie la fel de bine o avansare sau invers. Dar dimineața de septembrie era frumoasă, avea douăzeci și patru de ani, un costum trăznet și puterea de a trece de la o stare sufletească la alta cu viteza unei mașini de formula unu.

După ce a luat degetul de pe sonerie, ca ars, s-a uitat la ceas, apoi privirile sale, ca [illegible] mariți, s-au oprit pe fața unui înger, e drept nu fără coroniță, dar înger, ivit în deschiderea ușii. Miraculoasa apariție, cercetată tot mai atent, din aproape în aproape, nu prea arăta a major, ci mai degrabă a fugă de [illegible] sncluțele de colonie scumpă. Un capot fără mînecі și binișor decoltat ținea loc de aripi, iar o șuviță de păr auriu îi cădea ștrengărește pe frunte. Îi dădu răgaz să-și revină.

— Vă răpesc doar cîteva clipe, zise. Știu că sînteți grăbit să ajungeți la spital.

Colecția Clepsidra 32

Editura Eminescu

Lei 12,50

SEPTEMBRIE CU MĂȘTI

Gligor Hașa

985

Colecția Clepsidra

Gligor Hașa

SEPTEMBRIE CU MĂȘTI

Editura Eminescu

Colecția
Clepsidra

NOTĂ : Asemănările de orice fel sînt simple coincidențe.

SEPTEMBRIE CU MĂȘTI

Gligor Hașa

Colecția Clepsidra

Editura Eminescu · București, 1985

Coperta de MIRELA HAGIU

1

De la stația de tramvai pînă în fața imobilului cu numărul 17 venise într-un suflet. De cînd părăsise trotuarul pentru a păși pe aleea presărată cu pietriș și zgură roșie pierduse destul din îndrăzneala și ținuta falnică pe care le pregătise drept carte de vizită. Pe ultima treaptă a scării de alabastru se opri descumpănit. După cum cerceta ușa masivă de stejar, canaturile lăcuite și, mai ales, mecanismul complicat al zăvorului, l-ai fi putut suspecta de cine știe ce intenții. Departe de el gîndurile rele. Pur și simplu nu știa cum să sune. În jurul personalității stăpînului casei acoperite cu iederă și retrasă discret în vegetația luxuriantă a grădinii se țesuse cu anii un văl de legendă. Teribilul..., faimosul..., iată epitetele banalizate cu care i se însoțea numele. Acesta o fi fiind motivul ezitării, dacă nu cumva instinctul îl avertiza că deodată cu țîrîitul ori bing-bang-ul soneriei se va afla în șuvoiul unor întîmplări întrezărite, la anii lui, doar prin aburul visului și al închipuirii. Cert este că ezitarea avea și un motiv de care era conștient. Pentru el soneriile, butoanele

acelea mici cît buricul degetului fixate lîngă tocurile ușilor, au un farmec aparte. Ele dezvăluie o lume intimă, deschid zariști către necunoscut și mister, te fac să aștepți o clipă, care poate fi ceas, un ceas, care poate fi clipă. Clinc, clanc ! bing-bang ! zvîrr, zvîrr ! și ușa se deschide încet, precaut, pentru că dincolo de ea este universul unor oameni pe care, chiar dacă îi cunoști bine, atît de bine încît ți-e drag ori lehamite să-i vezi, ai impresia că-i descoperi abia acum așa cum sînt și nu cum vor să pară. Sînt uși la care, naiba știe de ce, apeși pe butonul soneriei cu degetul mare, prelung și cu năduf, de parcă ai strivi un gîndac ; altele, pe care abia le atingi cu arătătorul, suficient însă pentru a transfera sursei ce declanșează mecanismul propria ta sursă de energie, de unde magnetice. Într-un fel suni la ușa unui străin de care nu depinzi sau nu vei depinde, altfel la ușa propriei case atunci cînd ai întîrziat după ora zero, nu ai cheia și știi că soția te așteaptă cu mîncarea încălzită a nu știu cîta oară, ghemuită într-un fotoliu, și altfel, cu totul altfel la ușa „ei", avînd în mînă un buchet de flori și în spate, la stînga și la dreapta, cîte un vizor prin care te pot fixa ochi bulbucați, aprinși, curioși, tăioși ca ai monștrilor din „Somnul rațiunii".

Cînd suna la ușa maiorului Stega, Mitru Iova era în straie civile. Cum și cu ce deget a sunat, să-l omori și nu-și mai aduce aminte. Știa că pămîntul este rotund, că el este cu o palmă mai scund decît pivotul echipei naționale de baschet, că umerii lui pot fi folosiți ca reclamă pentru un mijlocaș la grămadă din echipa de rugby a anilor '80, dar nu știa cum arată maiorul Stega și nici de ce fusese repartizat în subordinea lui. Însă era tînăr locotenent, fiindcă asta era, iar un tînăr locotenent dacă nu-i nițel optimist la întîlnirea cu noul său superior este un tip căruia poți să-i plîngi de milă. „E aspru ?" l-a întrebat pe locotenentul Coroabă. „Hm !" atît a scos de la el, dar n-a mai insistat, știind că hm-ul lui ascunde o întreagă filozofie.

A sunat la ușa casei nu tocmai entuziasmat, de asta era sigur, fiindcă mutarea lui la un nou loc de muncă putea să fie la fel de bine o avansare sau invers. Dar dimineața de septembrie era frumoasă, avea douăzeci și patru de ani, un costum trăznet și puterea de a trece de la o stare sufletească la alta cu viteza unei mașini de formula unu.

După ce a luat degetul de pe sonerie, ca ars, s-a uitat la ceas, apoi privirile sale, cu irișii măriți, s-au oprit pe fața unui înger, e drept că fără coroniță, dar înger ivit în deschizătura ușii. Miraculoasa apariție, cercetată tot mai atent, din aproape în aproape, nu prea arăta a maior, ci mai degrabă a poză de pe sticluțele de colonie scumpă. Un capot fără mîneci și binișor decoltat ținea loc de aripi, iar o șuviță de păr auriu îi cădea ștrengărește pe frunte. Ea nu-i dădu răgaz să-și revină.

— Vă răpesc doar cîteva clipe, zice. Știu că sînteți grăbit să ajungeți la spital.

A înțeles vag vorbele ei. Fusese atent mai mult la voce și la aripioarele care fîlfîiau ușor, imperceptibil în curentul ușii.

Apoi, cu un gest iute, își desfăcu aripioarele și-i arătă o mică pată roșie între umăr și sîn.

— M-am lovit. Ieri, la ștrand, m-am lovit, tovarășe doctor.

El face ochii cît cepele și zice :

— Eu nu sînt medic. Îmi pare rău, adică îmi pare bine că...

Haina de casă s-a strîns fulgerător, genele au tremurat scurt, pe umerii obrajilor au apărut culori trandafirii, iar vocea ei atît de plăcută adineauri, îl lovi cu asprime ca o pleasnă de bici.

— Dar cine sînteți ? Și de ce nu vă recomandați ?!

— Locotenentul Mitru Iova.

— Cerule !

Din încurcătură, din momentul de jenă care îl țintuise locului, l-a scos apariția unui bărbat mărunt, smochinit, cu început de chelie frontală.

— Intră, locotenente. Ai venit mai tîrziu cu șase minute. Sînt maiorul Stega. Fiica mea, Emilia.

Pe fața lui tăbăcită de vreme nu se putea citi nimic. Numai în ochii negri, pătrunzători, parcă i-a licărit ceva ca o scînteie veselă. Ori i s-a părut. Totuși nu-i venea a crede că i-a scăpat discuția din fața ușii și momentele de stupefacție în care l-a pus întîmplarea.

Atunci soneria țîrîi scurt. „O fi medicul așteptat", gîndi locotenentul. Și nu se înșela. Maiorul se scuză, trase ușa după el, iar din hol nu se mai auzi nimic. Stega se întoarse după cîteva minute și se așeză la birou așa încît locotenentul nu-l putea cerceta decît dintr-o parte. Totuși izbuti să-l măsoare cu o privire iute. Nu-i impunea. „Suferă de ficat", își zise, observînd culoarea gălbuie a feței. „Fumează mult. E aproape de pensie."

O rază de soare străbătu pieziș țesătura de iederă care acoperea geamul și dintr-o dată trăsăturile feței

maiorului se relaxară, deschizîndu-se într-un zîmbet care izvora din priviri. „Te-ai pripit, băiete. Omul acesta se citește greu", își corectă Mitru prima impresie. Dar zîmbetul din ochii superiorului se șterse tot așa de repede cum apăruse, atunci cînd la rîndul său prinse să-l cerceteze pe tînăr cu interes. Locotenentul, mizînd pe eficiența unui curs intensiv de psihologie, se străduia să-i reziste și, pe furiș, să-i citească gîndurile. „Hm ! costumul meu nu prea l-a impresionat. Umerii nici atît", începu el să dea înapoi. Iova încercă să-l înfrunte, numai că, după o clipă, aplecă genele ca o liceană invitată la dans de profesorul de matematică.

A zîmbit iarăși, dar altfel decît înainte. În sfîrșit, iată-l pregătit să vorbească. Numai că tocmai atunci, din spatele unui teanc de cărți, țîrîi înăbușit și prelung telefonul. Părea că nu-l aude, ori voit îl ignoră. Întinse mîna, o suspendă în aer nehotărît și se adresă telefonului ca unei persoane cu care conversează obișnuit :

— Ți-ai și uitat promisiunea ? Parcă altfel ne-a fost înțelegerea. Te-am rugat să mă cruți, ingratule, măcar în prima zi de concediu ! și ridică receptorul.

Cîteva clipe rămase descumpănit. Apoi prinse să îngaime frînturi de cuvinte și propoziții : „Da, adineaurea. Dacă trebuie... Imposibil, Dumitre ! Știu eu ? Pare de ispravă, dar... Nu, ce să am cu tinerii ? Chiar de azi ? Păi, nu te gîndești ? I-am promis fetei... Unde s-o trimit, frate ?! Mă mai gîndesc. Știe locotenentul ? Nu, încă n-am stat de vorbă. Abia a intrat. Facă-se voia ta !" Și țac ! telefonul căzu pe furcă.

Tocmai atunci se deschise ușa pentru a înrăma de data asta un înger sobru, cu aripile strînse într-o rochiță albastră, care ținea cu siguranța unei gospodine experimentate tava cu coniac și cafele. La colțurile buzelor fin creionate înflorea un zîmbet vag ironic. Maiorul îi făcu ștrengărește cu ochiul, zîmbetul deveni rîset zglobiu, frumos cîntat și prelungit în vorbe rotunde, catifelate :

— Domnii sînt serviți.

Apoi, către Mitru Iova :

— Cred că nu v-a deranjat prea mult confuzia. Așteptam un medic, nu-i numai vina mea că v-am confundat. Costumul dumneavoastră, felul în care ați sunat...

Nu mai continuă fiindcă se auzi iarăși scurt, timid, telefonul și ea se retrase schițînd un reverans adolescentin, șăgalnic, care o prindea de minune.

Însoțind-o cu privirea și după ce dispăru dincolo de ușă, Mitru Iova nu mai urmări ca adineaurea discuția telefonică. Se întoarse brusc atunci cînd auzi vocea familiară a maiorului :

— Să ne servim cafeaua. Ne așteaptă șoferul. Mergem la șeful. Cred că îl cunoști personal, nu ?

A înclinat capul îndrăznind să întrebe :

— S-o fi ivit ceva nou ?

— Poate, silabisi Stega, și rămase o clipă pe gînduri. Dacă ne cheamă pentru ce m-a sunat mai înainte, s-a dus concediul. Eu, locotenente, te chemasem doar ca să te pun la curent cu cîteva probleme înainte de a pleca. Și să te cunosc. E firesc, nu ? Pare-se că ai lipsit o vreme.

— Da. Am fost într-o misiune delicată și...

Se auzi întretăiat, nervos, claxonul unei mașini.

— A și sosit. Operativi, nu glumă. Norocul tău că nu poți rămîne la masă. Și al Emiliei. De aseară e tot într-o zdroabă și cine știe ce bucate ne-ar fi servit, mai adăugă zîmbind cu subînțeles, așa, ca locotenentul să roșească și la plecare.

2

În mașină nu au mai schimbat nici o vorbă. Maiorul, surprinzător de volubil și apropiat, se întreținuse numai cu șoferul, un plutonier cam de aceeași vîrstă cu el. Mitru a înțeles că cei doi au lucrat mulți ani împreună și că misiunile grele, nopțile de veghe, miile de kilometri pe șosele i-au apropiat încît, de acum, contau mai mult acestea și amintirile decît ierarhiile reglementare.

Colonelul Dumitru Faur se întreținea cu un căpitan zvelt și bine legat. Le oferi cu privirea cîte un scaun, în dreptul căruia aburea cîte o ceașcă de cafea, și făcu prezentările :

— Maiorul Stega, căpitanul Cîndea.

Cînd veni rîndul locotenentului, puse în glas nuanța de ironie pe care o folosea ori de cîte ori era nemulțumit de ceva sau de cineva :

— Și Mitru Iova, locotenent destoinic, proaspăt înapoiat din misiune. E drept că a cam șifonat-o

nițel, fiindcă nu a uitat de ținuta civilă, dar, altfel, băiat bun și proaspăt subaltern al tovarășului maior, care sper să fie mulțumit de alegerea mea.

Obrajii locotenentului zvîcniră cu tot sîngele năvălit în ei, încercă să încropească ceva cu formula „permiteți să..." dar fu întrerupt cu un ton grijuliu :

— Ei, lasă ! N-o lua chiar așa. Toți ne-am mai pripit și am mai greșit în tinerețe, nu-i așa, Ștefane ?

Se vede că și maiorul simți o înțepătură mai veche, ori numai dorea să arate că-i ține parte subalternului, fiindcă schiță o grimasă și se foi pe scaun. Colonelului nu-i scăpă gestul. Își reteză zîmbetul și schimbă tonul, adresîndu-se numai maiorului, apropiat, oarecum nostalgic, ca unui vechi prieten :

— Stega dragă, astă-dimineață ți-am urat concediu plăcut. Regret că trebuie să retrag urarea. Din ceea ce ți-am putut comunica la telefon sînt sigur că ai înțeles despre ce este vorba. Crede-mă, aș fi dat cazul altcuiva dacă tovarășul căpitan Cîndea nu m-ar fi informat mai adineaurea cu cîteva elemente noi care, sper să nu mă înșel, trimit cu ani în urmă, la dosarul „Dihorul" de care te-ai ocupat tu. Te-ai fi supărat dacă nu m-aș fi gîndit la tine.

Pe fața maiorului se așternură semnele nemulțumirii. Locotenentul se străduia să-i pătrundă gîndurile pentru plăcerea de a-l descoperi puțin cîte puțin fără ajutorul altora. Cîte ceva știa din auzite, din frînturi de conversație prinse ici, colo printre colegi, dar despre asta abia acum își da seama ; știa că are un of, o nemulțumire care îl roade ca un vierme tenace. Părea că zice : „M-aș fi mirat să nu faci aluzie la singurul meu eșec dintr-o carieră

de peste treizeci de ani", iar bănuiala nu era departe de adevăr, fiindcă Dumitru Faur adăugă, imediat :

— Știu că nu-ți place să ți se amintească ce ți s-a întîmplat atunci, în Masivul Făgăraș, dar n-am încotro. De astăzi s-ar putea să-ți amintești mereu. Acesta este dosarul. Abia acum l-am primit. Mai sărac nici că se putea. Ceva îmi spune, însă, că aceste file noi ne trimit cu mulți ani în urmă. Dacă coroborezi ce ai aici cu ce vei mai afla de la locotenentul Iova și cu datele prăfuite din vechiul dosar vei avea cu siguranță aceeași senzație. Regret că nu putem discuta mai mult. Trebuie să plec. La județ vă așteaptă o echipă trecută prin ciur și dîrmon. A ! era să uit. Locotenentul a frecventat cîteva cursuri intensive de limbi străine și le vorbește de parcă nu s-a născut la Sulighete, ci la Saliget-City. Apropo, ai auzit de Gesara ?

Maiorul făcu o figură mirată de parcă ar fi trebuit să plece în Patagonia. Colonelul sesiză nedumerirea și izbucni în rîs.

— Ștefi, dragă, arăți ca Sfîntul Sisoe coborît a doua oară pe pămînt, zău așa ! Nu te speria, omule ! Gesara e o stațiune pierdută în munți, la vreo patruzeci de kilometri distanță de orașul D. Ape ca la Herculane, stațiunea ta preferată, liniște mai multă, păduri de conifere, locuri strașnice de pescuit. S-ar zice că tot într-un fel de concediu te duci. Pînă de curînd izolarea și propaganda turistică săracă o făceau mai puțin căutată de turiști. În ultima vreme au descoperit-o și au invadat-o străinii și studenții. Terenul calcaros din împrejurimi e ciuruit de grote și peșteri, de căldări adînci

alimentate cu ape subterane, în care s-au format lacuri de o rară frumusețe. Pe un platou din zona lacurilor a fost cîndva o carieră de alabastru. În urmă cu cîteva luni aici s-au făcut lucrări pregătitoare pentru reluarea exploatării. La începutul lui iulie excavatorul a ridicat în cupă cadavrul unei femei. Asupra ei nu s-a găsit nici un act, nimic care să înlesnească identificarea. Blondă, sportivă, trecută de douăzeci și cinci de ani. Pînă acum nimeni nu a sesizat dispariția ei și, din păcate, starea cadavrului intrat în putrefacție, în plus destul de afectat de colții excavatorului, nu a permis stabilirea exactă a cauzei morții. Fractura coloanei ne face să presupunem că a căzut de pe stînci, însă ne miră dispariția trupului într-un morman de grohotiș. De curînd o săteancă a găsit deasupra carierei o filă de buletin, fără fotografie, pe numele Maria Walter. Specialiștii au dovedit că era un fals. Cazul a fost cercetat fără vîlvă, însă cu toată seriozitatea. Au trecut însă două luni fără să mai apară vreun element nou. Asta pînă de curînd, cînd s-a înapoiat din misiune Mitru Iova, care afirmă că acolo, pe unde și-a șifonat ținuta, a cunoscut o tînără blondă cu numele acesta. Fata i-a propus, într-un moment de criză nervoasă, reală, afirmă el, și nu simulată, o afacere prin acele locuri. Dar a doua zi aflase că viitoarea parteneră de afaceri fusese strangulată peste noapte în spatele barăcii. Ei, și acum să vedem ce anume aduce în actualitate cazul „Dihorul". Semnele particulare ale unuia din vizitatorii Mariei Walter sînt cele ale unui vechi client al

tău, care de mai bine de douăzeci de ani s-a evaporat. Bănuiești despre cine poate fi vorba ?

Ștefan Stega tresări. Nu, nu era cu putință ! Avea doar atîta glas cît să întrebe abia auzit :

— Doar nu cumva au înviat strigoii ? !

— Mă tem că da. Omul nostru, despre care s-a zvonit că a murit la ultima acțiune de curățire în munți, se pare că trăiește și o duce bine mersi. Dacă bine îți amintești, tot cam atunci a dispărut și o prețioasă colecție de obiecte de tezaur. Despre așa ceva vorbea Maria Walter. Ei, ce spui Ștefane ?

— Nu-mi vine să cred. Poate de aceea stafia lui nu mi-a dat pace atîția ani. Dumitre, adică tovarășe colonel, dacă glumiți apoi aflați că o glumă mai sinistră decît asta nu mi-a fost dat să aud. Doar s-a spus că a fost înmormîntat...

— Lîngă Gesara, locul său de baștină.

— Gesara nu e cumva străvechea localitate istorică... bîigui Ștefan Stega ca trezit din somn.

— Ba bine că nu ! Una și aceeași, prietene. Și tocmai aici va avea loc în luna septembrie un simpozion european la care și-a anunțat participarea un tip, nu altul, zice Mitru Iova, decît vizitatorul Mariei Walter din noaptea dispariției acesteia.

Colonelul tăcu îndelung, purtat departe de caruselul gîndurilor. Maiorul Stega, deși arăta a fi scurmat de întrebări, îi respecta tăcerea. După un timp, în care nu s-a auzit decît vuietul străzii, colonelul sorbi pînă la zaț cafeaua rece și reluă cu un glas care se apropia crescînd din trecut,

un trecut de care avea probabil destule motive să nu-și mai amintească, zîmbind :

— Deocamdată cam atît, Ștefane. Știi prea bine că am încredere în experiența și judecata ta. Rolul ți-l creezi din mers. La Gesara ar fi bine să apari ca un funcționar obosit care a prins cîteva zile de concediu la sfîrșit de sezon. În rest, neplăcerile misiunii : asculți totul, vezi totul, stai de vorbă cu oamenii, nici mai mult nici mai puțin decît un funcționar ori un pensionar nebăgat în seamă, caută un fir, dacă există îi apuci capătul și strîngi ghemul. Nu uita că este posibil să fim atrași deja pe o pistă falsă. Dar oricum, prezența voastră acolo ne dă certitudinea că la simpozion nu vom mai avea și alte surprize.

Locotenentul Iova asculta cu atenție afișată. Era preocupat mai mult de reacțiile ce se perindau pe fața smeadă a maiorului Stega. Abia atunci cînd colonelul se ridică, conchizînd cu intenția vădită de a le face cunoscut că se grăbește : „Cam atît vă pot spune", noul superior al locotenentului remarcă, folosind tonul subtil ironic al șefului :

— Frumoasă poveste. Și simplă. Cu alte cuvinte, băieți, ăsta-i carul, ăsta-i fînul, căutați acul.

Avea dreptate. Și pentru tînărul locotenent era clar că datele se prezentau firave, vechi și încîlcite, iar cîmpul de acțiune, un fel de Sahară fără nici un reper. Maiorul strînse mîna colonelului, salută scurt, cazon, locotenentul nu realiza cîtă glumă și cîtă seriozitate erau în salutul acesta adresat unui vechi prieten, îi urmă exemplul și ieșiră pe coridorul lung, care se pierdea în perspectivă ca un tunel al timpului.

După o oră, la volanul unei Dacii albe, îl aștepta pe maior în fața casei, cercetînd pe furiș perdelele. Stega a coborît la timp, nici un minut mai tîrziu sau mai devreme. Locotenentul, cunoscîndu-și metehnele, și-a zis : „Iova, Iova, nu-i de glumit. La prima oprire cumpără-ți ceas cu deșteptător !"

A pornit încet, aruncînd cu regret o ultimă privire geamurilor străjuite de perdele grele. Dar îngerul nu s-a mai arătat. A simțit din spate înțepătura privirilor celui ce stăpînea raiul terestru mascat de boscheți și i-a auzit glasul ironic, fără urme de răutate :

— Căutai pe cineva, locotenente ? Și-a luat zborul. Emilia a plecat în vacanță. Să mă omori nu-mi aduc aminte unde zicea că pleacă.

Iova a întors surprins capul dar nu i-a răspuns. Ce-i putea răspunde ? Trebuia să arate de la început că nu-i un ageamiu, un sufleţel golaș căzut în lingoare la prima întîlnire cu Cupidon, chit că acesta avea capoțel transparent, zulufi aurii și o pată roșie între umăr și sîn. Se străduia, făcea eforturi să străbată dincolo de carapacea originalului maior. Așa s-a trezit vorbind. Povestea, povestea întruna, enervat de tăcerea stînjenitoare a superiorului, de slăbiciunea pentru comoara acestuia, pe măsură ce mașina înghițea tot mai lacomă kilometri, accelerînd ritmul relatării, cam fără rost, dar ce era să facă ? Acesta prindea din istorisirea sprințară numai frînturi, cel puțin asta credea locotenentul, fiindcă arar mormăia cîte un „da ? nu mai spune !" și-i trimitea cîte o felie de zîmbet plictisit prin oglinda retrovizoare.

La un moment dat catadicsi să formuleze o frază întreagă :

— Zici că urmăreai ceva și ai dat peste cu totul altceva ? Interesant, mda, interesant.

— Cum să vă spun ? La prima vedere mi s-a părut bișniță, găinărie, dar pe picior mare, rețea, ce mai !

— Am înțeles că te aflai în concediu...

— Da de unde ! Un fel de concediu, ca acela pe care urmează să-l facem împreună. Numai că eram pe litoral, nu într-o văgăună de munte.

— Și ?

— Și, cum vă spuneam, azi-dimineață, sînt chemat la tovarășul colonel Faur. Nu vă zic ce spaimă am tras ! Mi-am zis : Mitruș, Mitruș, ce boacănă ai mai făcut !? Cînd pășeam cu dreptul eram locotenent, cînd călcam cu stîngul mă vedeam degradat. Doar fusesem la mare și cîte nu se întîmplă la mare ! Ca tot omul, am făcut ochi dulci unei fete, o frumusețe degajată și cochetă ca o studentă care a încheiat anul fără boabe. În drum spre biroul șefului îmi venise nuș' cum naiba ideea că fata aceea, care se agățase de mine ca scaiul de oaia neagră, ar fi putut să mă vîre în cine știe ce încurcătură. Nu s-a întîmplat să vă prindă idei din astea năstrușnice ?

— Pe vremea tinereților mele erau puține studente și nu prea aveau „boabe."

Mitru Iova simți înțepătura, nu știu cum s-o tălmăcească și continuă :

— Cînd am aflat că despre cu totul altceva era vorba, abia mi-am stăpînit rîsul. Cum să spun ? mă simțeam ca sfîntul acela care a primit încuviințarea

să-l gîdile pe Dumnezeu la picioare. Dar azi-dimineață !... Seara văzusem la televizor un documentar cu manifestări ale neonazismului în unele țări occidentale. Toată noaptea am avut un somn agitat, cu coșmaruri în care se derulau frînturi de imagini din ultima mea misiune.

Șoseaua cobora în serpentine largi. Părea că ocolește la nesfîrșit muntele ca un șarpe care și-a lepădat pielea transformată într-o întunecată pădure de conifere. Ștefan Stega ațipise, ori numai plutea între somn și trezie, prea plin ori de tot golit de gînduri. Din cînd în cînd tresărea, iar atunci locotenentul Iova încetinea viteza. Pe fruntea încrețită roiau ca niște albine boabe de sudoare. Da, fusese luat de șuvoiul gîndurilor și se zbătea să le ocolească vîslind împotriva curentului. Rememorînd, luînd de la capăt firul, era tot mai convins că protagoniștii dosarului prăfuit, pe care de atîția ani nu reușise să scrie „clasat", erau abili și extrem de periculoși. Accidentul în care și-a pierdut soția, dacă accident a fost, îl îndepărtase în loc să-l apropie de cazul ale cărui fire fuseseră urzite imediat după război. Unde greșise ? Dar dacă nu a greșit, ci numai nu a perseverat îndeajuns ?

— Ați spus ceva, tovarășe maior ? tresări locotenentul, deslușind vag întrebările pe care Stega și le pusese sieși.

— Poftim ? A, nu. Gîndeam și m-am trezit vorbind cu mine.

— Dacă despre misiunea noastră este vorba, zău că nu are rost să vă frămîntați de pe acum. I-om da noi de capăt. Bătrînii zic că cine calcă legea

firii nu-și găsește ascunziș nici în gaură de șarpe și nu-i primit nici de fiarele pădurii.

— Ei, tenente, tenente, se vede că ești la începuturile meseriei. Uneori avem impresia că este suficient să spunem socialism, democrație și opinie publică, pentru ca toate să meargă strună. Pe pămîntul acesta bun mai sînt încă oameni fără scrupule, certați cu ordinea. Este o aberație să crezi că tuturora le place munca, cinstea și omenia. Munții își vor schimba înfățișarea, apele își vor croi noi vaduri, noi vom fi oale și ulcele pînă cînd nu va mai fi sămînță de răufăcători, dezechilibrați, aventurieri. Dacă în activitatea noastră se mai întîmplă să mai greșim, e și pentru faptul că noi credem cu adevărat în binele din om, în puterea legilor, în acțiunea socială. Uite, închipuie-ți că te găsești într-o cofetărie, mănînci o prăjitură ori bei o cafea, te simți bine, relaxat. Deodată îți vine la masă un copil, un adolescent sau chiar un om în toată puterea, care ar trebui să fie la școală, ori la muncă, si îți cere sau, mai exact spus, îți cerșește un leu. Pentru că cei de la mesele vecine i-au dat, îi dai și tu. Ca să fii în ton cu oamenii. Deși știi că greșești, că încurajezi răul.

— Ba, s-avem pardon, eu, dacă nu sînt în uniformă, îi dau un picior undeva. Prea multe admitem sub eticheta omeniei, a convenientelor sociale, zise Iova sincer revoltat, trăgînd adînc din țigară.

Ștefan Stega rîse deconectat. Locotenentul începuse să-i placă. Păru că își amintește ceva. Îl cercetă direct, insistent, ca pe un obiect pierdut și regăsit, și îl întrebă cu o familiaritate surprinzătoare :

— Iova, dragă, ia spune-mi, nu cumva ai terminat gimnaziul la Cantemir și, puștan fiind, te dădeai în vînt după două lucruri : prăjitura cu miez de nucă și o colegă blondă cu plete aurii ?

— Ei, drăcie ! ...Vă rog să mă scuzați ! exclamă locotenentul, vădit surprins. Păi, dumneavoastră trebuie să fiți, nici mai mult nici mai puțin decît faimosul căpitan, tatăl colegei și prietenei mele. V-ați schimbat mult. E drept că nu prea am avut prilejul să vă văd la față. Vă știam o frică ! mamă, mamă ! Ce mai face Emy ?

Maiorul izbucni în rîs. Un rîs descătușat, năvalnic, plăcut, molipsitor. Fața i se congestionă, pielița măslinie se întinse mai, mai să plesnească. Se stăpîni într-un tîrziu, îi făcu semn să oprească, scoase o batistă mare, ușor parfumată, își șterse tamponînd cu cochetărie feminină boabele de sudoare, și repetă întrebarea :

— Ce mai face Emilia ? Ce să facă, biata de ea ?! Iaca, mai confundă doctorii cu locotenenții, își recunoaște foștii colegi atinși de amnezie, dar rîde pe înfundate și tace chitic. Anul ăsta a terminat politehnica. Rar, cînd îi prisosește timpul, mai face și prăjituri cu nucă. Halal detectiv !

Pe fața locotenentului se putea citi perplexitatea. Pe cea a maiorului se așternuse umbră de tristețe. Oftă sau, mai exact, opri un oftat :

— De cînd soția mea a sfîrșit într-un stupid accident de mașină pe valea Oltului, ea ține casa. E o fată și jumătate, crede-mă. Nu știu ce impresie ți-o fi lăsat cu încurcătura aceea, însă tot ce face, face temeinic.

Schimbă subiectul, zîmbind puțin, cu un efort abia ascuns, și-l întrebă :

— Acum, că tot sîntem cunoștințe vechi, spune-mi mai detaliat la ce se referea colonelul Faur cînd zicea că ai șifonat nițel ultima misiune ?

Deși voia să pară degajat, Mitru Iova se simțea teribil de stingherit. Părea că dintr-o dată umerii, pe a căror impresie miza, s-au strîns, costumul șic a pierdut tot farmecul, iar glasul prinse să tremure. A împins la maximum accelerația, întîrziind, mai mult decît se cădea, răspunsul :

— E o poveste neplăcută, tovarășe maior. Din cele spuse cu ironie de tovarășul colonel ați înțeles că am fost plecat pentru mai multă vreme undeva. Acolo, într-o baracă mizerabilă, am prins capătul unui fir încîlcit pe care nici acum nu-mi pot explica de ce l-am scăpat cu atîta ușurință. O explicație ar fi, dar asta nu mă scuză. Eram cu nervii la pămînt. Numai cine a fost acolo mă poate înțelege. Eu nici măcar nu mă puteam hrăni cu iluzii ca ceilalți. Eram într-o pasă mizerabilă în seara aceea cînd Maria Walter, cuprinsă de isterie ori numai jucîndu-și perfect rolul, mi-a zis : „Nu știu cine ești, nu știu ce cauți aici, nu știu dacă pentru mine va mai răsări mîine soare, dar nu-mi pasă. Dacă aranjezi să ne întoarcem împreună te fac bogat. Știu locul unde sînt ascunse bijuterii, lingouri de aur și alte obiecte de valoare. Nu mă întreba de ce mă aflu aici și cum am ajuns să dețin această taină. De cîteva zile sînt amenințată, șantajată de aceiași oameni care au băgat-o pe mama în mormînt." Eu m-am pripit. Eram prea bucuros că am prins un fir, doream tot ghemul. Am făcut

imediat promisiuni, planuri. La discuție a mai participat un cunoscut al ei, un tip cu mutră de urangutan, care urma să ne înlesnească ieșirea de acolo. Dimineața tipul dispăruse iar despre ea am aflat că a fost găsită moartă în spatele barăcii. Instinctul mă avertiza că sînt în pericol. M-am înapoiat, în locul ghemului aducînd o scamă, și n-am să mi-o iert niciodată.

— În meseria noastră mai sînt și înfrîngeri, dragul meu ! se simți maiorul dator să-l liniștească. Eu zic că ceea ce ai făcut tu nu e puțin. Important este să nu-ți intre în cap că tinerețea rămîne mereu o scuză. E drept că ea, prin tot ce are mai frumos, e năvalnică, năbădăioasă. Da, și eu cred că te-ai pripit ca un novice. Dar și mie mi s-a întîmplat cîndva. Acum, însă, ni se oferă amîndurora o șansă. Răbdarea, tenacitatea izbutesc acolo unde uneori inteligența și logica dau înapoi. Ai procedat ca un copil care se cațără pe cea mai înaltă creangă a unui copac, unde și-a făcut cuibul o pasăre răpitoare. Ai privit, ți-a fost teamă ori milă să-l strici, ai speriat pasărea și... Se știe, însă, că pasărea se întoarce la vechiul cuib, iar Gesara e un loc destul de potrivit pentru răpitoarele viclene. Dar, ia zi-mi, care e scama pe care ai smuls-o din ghemul acela ?

— Cum să vă spun ?... nu sînt sigur, nu am certitudinea că e din același caier. Pe Litoral, în fața Cazinoului, cît ține o fracțiune de secundă, mi s-a părut că am văzut-o pe Maria Walter. Era înghesuială, un grup de excursioniști bloca intrarea. Pînă am izbutit să mă strecor afară năluca dispăruse. Prea neverosimilă mi se păruse arătarea și, în loc să mă urc pe terasă, de unde aș fi putut-o urmări,

am prins să alerg la întîmplare. Cîteva zile și nopți am colindat Litoralul cu înfrigurare, fără folos. Asta-i !

— Înainte de acea întîlnire neașteptată nu cumva te-a obsedat chipul ei, ceea ce ai aflat și s-a întîmplat acolo ?

— Nu. Nu cred. Obișnuiesc să fac ordine în sertarele memoriei. Chipul ei l-aș fi recunoscut și în furnicarul străzilor din Tokyo sau New York, și vă spun că nu m-a însoțit așa, ca o vedenie, ca o obsesie.

— Atunci e bine. Înclin să cred că nu te-ai înșelat. Întîmplarea din spatele barăcii putea fi o înscenare, o farsă.

De bucurie fața locotenentului se deschise într-un zîmbet larg. Prinse să fredoneze un cîntec al cărui refren creștea tonic, liniștitor. Stega împinse mecanismul de deplasare al scaunului, se întinse comod și, fără să vrea, ținea ritmul cu bătăi de degete. Arăta mulțumit, cum Mitru Iova nu spera că o să-l vadă curînd. În bezna cazului și în memoria maiorului licărea o rază.

*

La inspectoratul județean de interne au ajuns pe înserat. Prea multe lucruri în plus nu au aflat. Cu două zile în urmă un post neînregistrat a transmis un mesaj : „Sezonul e propice. Strîngeți Crăițe roșii. Primim la export." Stațiile au supravegheat zona dar nu s-a mai înregistrat nimic. Au mai aflat că, sezonul fiind pe sfîrșite, la Gesara își prelungesc sejurul cîțiva vilegiaturiști, majoritatea între două

vîrste, cazați la vila Kraus. Printre ei se află și cunoscutul cercetător Jorj Motorga împreună cu colaboratorii. Au reținut ca prețioasă informația că în S. ghidul muzeului a avut impresia că recunoaște printre vizitatorii veniți cu un autocar străin pe tînăra cu zîmbet trist și păr cînepiu din fotografia robot realizată la indicația colonelului Faur, după amănuntele date de locotenentul Iova, dar cercetările nu au confirmat. Și-au petrecut noaptea la centrul de județ, urmînd ca în stațiune să descindă a doua zi ca niște cetățeni obișnuiți veniți la odihnă.

3

Dis-de-dimineață cobora din autobuzul local în locul maiorului Stega un bătrînel zîmbitor, cu privirea mirată naiv și cu vorba curtenitoare. În piațeta din fața ștrandului se opri, așeză pe bordura de piatră un geamantan julit, demodat, și prinse să cerceteze lacom cu privirile afișînd încîntarea celui ce a descins pentru întiia oară pe Acropole. Se ridică greoi, ținîndu-se de șale, și se îndreptă agale către vila cu înfățișare bizară care domina prin poziție și arhitectură stațiunea. Chiar și ochiul unui balneolog l-ar fi compătimit pentru neputință și reumatisme. La recepție, glasul lui căpătase tremurul unei voci pe cale de a se uza odată cu res-

tul, iar chipul, sfiiciunea acelei categorii de oameni care au curaj și demnitate numai în preajma dosarelor cu care și-au confundat viața. Aici, un tinerel spilcuit, ajuns puțin mai înaintea bătrînelului, îi cedă locul și făcu semn complice recepționerei, o tinerică fîșneață, vădit bucuroasă că, în sfîrșit, putea oferi cazare și unuia de la care e o plăcere să primești zilnic cheia. Ea găsi prilejul să glumească în consens cu Adonisul ce-i făcuse cu ochiul :

— La băi, moșule, la băi așa, de unul singur ?

— D'apoi, păcatele și reumatismele, duduiță ! M-am gîndit s-o mai încelui o vreme pe cea cu coasa.

— Ei, moșule, de la noi s-ar putea să mergi vindecat și însurat. Păcat că nu ai prins matale seria de trufandale. Nu mai aveai nevoie de băi și masaje. Da' nu-i bai ! În vilă se mai găsesc niște văduvioare pe cinste.

— Iar la recepție, fete simpatice, glumi în același ton bătrînelul. Păcat că nu mai am anii dumnealui...

— Mitru Iova, se recomandă spilcuitul cu o plecăciune. Vecinul dumneavoastră de cameră, dacă domnișoara nu are nimic împotrivă.

— Vai de mine ! se grăbi recepționera oacheșă și durdulie să-i fie pe plac. Cu toată inima. Chiar mă bucur că n-ați nimerit lîngă babetele care clocesc toată ziua pe terasă, croșetează și clevetesc.

Stega urcă primul. Tinerelul prelungea partida de ochi dulci. „Bravo, locotenente ! Ai început bine, ai stofă, băiete !" îl lăudă în gînd, urcînd bătrînește scările.

Stațiunea arăta aproape cum o descrisese colonelul Faur. Cunoscută încă de pe vremea romanilor, vegetase sute de ani în somnolență, învăluită de legendă și de aburii apelor calde care pluteau mai ales dimineața și seara ca o pîclă grea, moleșitoare peste depresiunea pitulată ca o copaie în munte ; vreo șaizeci de case țărănești, cîteva amenajări rudimentare în preajma izvoarelor numite pompos „Eros", „Diana", „Bendis", o grotă ce emana miros greu de pucioasă, o minusculă Niagară vălătucind nori de spumă și aburi, peșteri cu intrări mascate ori uitate, iată ce oferea Gesara celor veniți să-și sporească plictisul și să-și vindece reumatismele. Singurul edificiu care impunea era vila Kraus, cum încă îi mai spuneau localnicii după numele fostului proprietar. Doctorul Kraus o construise în anii războiului chiar lîngă izvorul „Diana", peste ruinele unor terme romane.

Foarte bogat înainte de război, proprietarul unui spital, al unui sanatoriu, al mai multor ateliere și străzi în O., amestecat în fel de fel de afaceri mai mult sau mai puțin curate care, în anii de dictatură și război, au devenit vizibil necurate, cu averea și gusturile lui ar fi putut să-și construiască o vilă, sau chiar un castel, la Sinaia ori Predeal. Preferința lui pentru sătucul pierdut în munți a rămas localnicilor neexplicată, iar amintirea lui s-a perpetuat ca cea a unui fenomen cosmic ori a unui cataclism.

Vila, singura în stațiune pînă de curînd, era tot ce văzuseră mai bizar localnicii. Cocoțată pe un gurgui de calcar, ea avea înfățișarea mănăstirilor fortărețe de pe coastele stîncoase ale Greciei și ae-

rul unui lăcaş al Inchiziţiei. Scările de alabastru, pornind de la baza gurguiului, urcau în spirală ca o încolăcire de şarpe pînă la ultimul nivel al clădirii, terminată într-un fel de foişor acoperit cu fîşii de aramă. De-a stînga şi de-a dreapta scării centrale, din mici holuri rotunde, porneau trei coridoare înguste, la fiecare nivel, lăsînd în urmă camere pătrate, ovale, în formă de semilună sau de triunghi. Din cele două corpuri laterale, legate de corpul central prin coridoarele respective, două scări spirale înconjurau prin exterior edificiul ca să se întîlnească neaşteptat cu scara centrală deasupra unei terase în formă de ciupercă, suspendată pe o coloană masivă de marmoră roşie, terasă de pe care privirea cuprindea întreaga staţiune şi împrejurimile. Sub terasă şi corpul central se aflau salonul de zi, bucătăria şi barul. La mansardă camerele mici, cu ferestre de fortăreaţă medievală, avînd drept plafon acoperişul, erau destinate personalului de deservire. Subsolul părăsit în paragină cuprindea şi labirintul vechilor terme, cărora doctorul le dăduse întrebuinţări pînă astăzi nelămurite. Destul să spunem că de ani de zile nimeni nu avusese curajul să se aventureze în întunecimea lor, devenită împărăţie a păianjenilor şi şobolanilor.

Construcţia acestei originale clădiri se realizase în timp record. La puţin timp vila şi staţiunea au cunoscut o animaţie neobişnuită prin prezenţa celor treisprezece oaspeţi permanenţi ai doctorului, domni şi doamne hieratizaţi de ani, însoţiţi de ogari flămînzi, de pisici angora şi de slujitori tăcuţi, încorsetaţi în uniforme ca în armuri. Ziua colindau în ceată staţiunea şi potecile muntelui, seara se re-

trăgeau în salon unde vegetau ore în şir, cinau şi către miezul nopţii îşi făceau iarăşi plimbarea, ca o procesiune, către grota ce emana aburi halucinatorii. În anul abdicării regelui societatea aceasta, scoasă parcă dintr-o imensă ladă cu molii, a dispărut ca o colonie de şobolani în preajma revărsărilor de ape. Cine erau, de ce au venit, unde s-au dus ? Nimeni nu putea spune. Localnicii, cu imaginaţia lor bogată, dar şi cu o ascuţită intuiţie, au închipuit tot felul de fantasmagorii : că oaspeţii doctorului Kraus ar fi fost criminali de război urmăriţi de lege, ba că, după instrumente şi escapadele nocturne prin munte şi peşteri, puteau fi nişte aventurieri în căutare de aur şi, de ce nu ? nişte strigoi faţă de care sufletul doctorului avea datorii grele de plătit. De atunci despre stăpînul vilei nu s-a mai auzit nimic. Dispariţia lui a născut în imaginaţia sătenilor şi alte poveşti. Un timp s-a vorbit că ar fi ispăşit condamnarea la moarte pentru înfiorătoare crime de război, mai apoi că ar fi scăpat şi s-a refugiat în Apus. Umbla şi zvonul că ar fi murit şi s-a prefăcut în strigoiul care sălăşluieşte în grotă, şi în nopţile fără lună dă tîrcoale vilei. Cu trecerea anilor imaginea doctorului a dispărut din memoria locului. Vila a fost naţionalizată şi renovată, adăugîndu-i-se un cochet bar de noapte, o terasă laterală orientată către soare şi pădure, precum şi un coridor subteran care făcea legătura cu băile „Bendis“, împodobit cu amfore, statuete, ceramică, provenite de la Castrul roman, o bizarerie a arhitectului, acelaşi care proiectase şi construise vila. Fără de veste cătunul păstoresc s-a trezit în şuvoiul de viaţă trepidantă a staţiunii. Ţăranii şi-au

modernizat casele, au construit noi spații, terase, bucătării de vară și chiar garaje pentru mașini.

În stațiune au apărut un bazin de înot cu apă termală, un teren de tenis, un lac de agrement, s-a amenajat o alee pînă la cascadă, străjuită de foișoare din lemn de mesteacăn pitite discret între boschetii umbroși. Cîte idile de sezon nu s-au legat și dezlegat aici, cîți muguri deschiși către dragoste nu s-au ofilit în drame de durata unei călătorii cu trenul! Relatările celor care, în excursii domestice ori contra cronometru întîlniseră Gesara, erau laconice : o stațiune mică, liniștită, prea liniștită, cu ape care fac minuni. E acolo un fel de castel-vilă care oferă tot confortul. Mureșul, la cîteva zvîrlituri de piatră, locuri de pescuit strașnice, împrejurimi cum rar întîlnești. Curioșii au prins să vină. Din împrejurimi, din orașele transilvane, chiar din capitală, dar mai ales străini : nemți, suedezi, cehi, polonezi încît în lunile de vară Gesara părea o stațiune a blonzilor.

A doua zi, dis-de-dimineață, Ștefan Stega, într-un costum alb care îi conferea un aer prosper și bonom, și cu o mustață à la Țiriac, nițel cănită, putea fi văzut într-un fotoliu de răchită pe terasa mare a vilei cuprinzînd cu privirea cernută pe sub gene plaja bazinului și împrejurimile. Puțin mai la o parte, tînărul filfizon cocheta la o cafeluță parfumată cu miroznă de Kent, învelind-o pe nurlia recepționeră în fum și priviri languroase.

Abia acum sesiză Stega amănuntul că scara-șarpe se prelungește de la terasă la o ușiță mascată între cabinele care înconjurau bazinul și plaja. Poziția era ideală. De pe terasă se vedea totul ca în palmă.

Deși ultima serie plecase cu cîteva zile în urmă plaja era presărată cu trupuri ce se prăjeau la soare, a căror vîrstă o puteai ghici după mișcări. Două trambuline — una înaltă, prelungită deasupra apei, cealaltă scurtă și joasă, pentru copii — se profilau pe latura nordică a bazinului. În partea dinspre cabine și chioșcurile cu răcoritoare se înghesuiau turiștii veniți cu autostopul ori cu mașini personale să profite de această zi frumoasă de septembrie. Aproape de ora prînzului cei mai mulți dintre ei erau în apă, iar femeile, neîndurîndu-se să renunțe la ultimele zile cu soare darnic, se ungeau cu fel de fel de uleiuri și alifii punînd în această preocupare, după cum vorbeau gesturile, deosebită grijă. Unele, din păcate nu cele mai tinere, întorcîndu-se cu spatele la bazin, ridicau sutienul, și atunci, automat, Stega îndrepta într-acolo binoclul intuind frăgezimea unor forme pline, ca, după cîteva clipe de cercetare, să-l lase pe genunchi dezamăgit.

Asta-i sutuația, părea a spune fața lui acră. Sezonul s-a sfîrșit, studentele s-au înapoiat în amfiteatre, au mai rămas femeile între două vîrste sau fără vîrstă, și numai arare ochiul reușea să descopere cu plăcerea marilor surprize cîte o nordică parcă anume făcută să exalte imaginația celor de vîrsta domnului cu binoclu și pălărie de pai. Firește că nu ceea ce părea la prima vedere îl interesa pe bătrînelul venit parcă din alte timpuri. Dar fapt este că cerceta plaja cu atîta neascuns interes încît aveai impresia că omul cu părul nins trăiește cu privirea a doua tinerețe. Spilcuitul de alături, nu altul decît locotenentul Iova, constata mirat purtarea șefului, fiind înclinat să creadă că acesta a

uitat de misiune și se simte de-a binelea în concediu.

Între timp pe terasă și-au făcut apariția și alți locatari ai vilei, eveniment așteptat cu nerăbdare de cunoștințele noastre. În dreapta lui Stega un cotcodăcit ca cel al găinilor amețite de zăpușeală picura de pe buzele strident vopsite ale doamnei Coca Brezoi pe care, după un ceas de stat în preajma-i, ți-o închipuiai pălăvrăgind și în somn. La picioarele ei, așezat pe un trepied, Darian Lazăr, un omuleț făcut cu zgîrcenie, din rebuturi, cu un chipiu de salvamar tras pe ochi, silabisea cu glas leșinat răspunsuri scurte, atunci cînd afirmațiile Cocăi Brezoi, sora sa, aveau nevoie de confirmare. În stînga, puțin mai în spate, Zoe Fedelea, o femeie-bărbat cu pretenția de a i se zice domnișoară, croșeta cu degetele lungi cît andrelele ținîndu-l în focarul unor priviri languroase pe Mitru Iova. Acesta, simțind pericolul, intrase în panică și aștepta salvarea privind către ușa prin care dispăruse recepționera. Negăsind destulă audiență la preaadormitul său frate, Coca Brezoi puse ochii pe Zoe Fedelea. Un bîzîit de bondar rătăcit le ținea isonul. Conversația celor două părea un dialog între un dulău de stînă și un șoricar printre ulucile gardului :

— Și, cum îți spuneam, dragă domnișoară Fedelea, m-am săturat de Nordul Moldovei și de Litoral. Am fost în Maramureș, în Făgăraș și Apuseni, la Felix și Sovata. Am colindat toată țara și ce-mi mai puteam dori era să poposesc într-o stațiune liniștită ca aceasta, la sfîrșit de sezon. Darian, care, uitasem să-ți spun, se ocupă de probleme sociale la sindicat, a dat un telefon, și-ntîi s-a interesat de condițiile igienice. Nu știu dumitale cum ți se pare, dar eu sînt destul de mulțumită. Instalațiile sanitare funcționează, închipuie-ți că avem zilnic apă caldă, liniște berechet și ce îmi place mai mult e că e intim, înțelegi ce vreau să zic, nu ? Oameni puțini și cam de vîrsta noastră, serioși care va să zică. Sînteți dumneavoastră aici, e și domnul Stega...

— Vai, domnule Stega, dacă ați ști cîtă plăcere mi-a făcut să aflu că v-ați cazat în vila noastră ! găsi Coca prilejul să-l ia în primire. Dacă aveți ceva neplăceri aici, fratele meu vă stă la dispoziție, nu-i așa, Darian dragă ?

Se auzi un mormăit aprobator, un fel de „îhî“ plin de importanță. Stega își stăpîni la vreme rîsul și nu avu timp să mulțumească pentru că femeia șoricar continuă :

— Sincer m-am bucurat că în grupul nostru a venit un domn bine, zău așa, fiindcă de la o poștă se vede că sînteți un domn bine. Aș înclina să cred că la viața dumneavoastră ați fost ofițer, dacă nu mai mult.

Stega își stăpîni un tresărit. Înciudat, se prefăcu că alungă bondarul sîcîitor, gîndind : „Are miros fin !“ Dar puse miere în zîmbet și se prefăcu flatat peste poate :

— Mă onorează o asemenea părere, stimată și distinsă doamnă. Militar am fost numai pe front, dar simplu soldat. Sînt funcționar la Ministerul Transporturilor.

— Mă rog, mă rog, întinse iarăși Coca tacîmul cu complimente, se vede după distincție că sînteți cineva, domnul meu.

Spre norocul lui Stega, tocmai atunci Zoe Fedelea scăpă ghemul, iar Coca i-l ridică îndatoritoare, dovedindu-se surprinzător de ageră. Ăst timp Stega cugetă : „Ferească-te Dumnezeu de compania îndelungată a unei asemenea femei, pe care o ocolesc și țînțarii, dar-mi-te răufăcătorii ! Îi umblă gura ca o morișcă și se teme să nu treacă secunda fără să spună ceva." Se credea salvat, cînd răzbi gros, nefiresc de gros pentru gîtlejul unei femei, glasul Fedelei :

— Ministerul Transporturilor ați zis ? Dar e formidabil, e senzațional ! Eu, care mă innebunesc după trenuri, să am plăcerea să petrec...

Nu termină pentru că cel care devenise obiectul asaltului decisiv clătină capul dezaprobator invitîndu-le să se păstreze în limitele politeței :

— Sînteți prea amabile. Și eu, eu care credeam că femeile nu-mi mai găsesc nici o calitate ! Dacă...

Nici el nu mai avu răgazul să continue, întrucît Coca Brezoi prinse să turuie ca o apă la răstoace, de teamă că Zoe Fedelea i-ar putea-o lua înainte :

— Eu, domnule Stega, am fost actriță, știu să aleg și să prețuiesc companiile bune, îmi place să studiez și să cunosc oamenii. Dumneavoastră îmi placeți. Ceilalți sînt niște gomoși.

Stega îi zîmbi ca un dovleac cu dop, punînd în realizarea zîmbetului efortul condamnatului la galere. Salvarea îi veni de la un tip ca o broboană de sudoare mărită de milioane de ori, scurt și gros, cu ochi de brotac, bulbucați și fixați de mai bine de o oră pe trupurile femeilor de pe plajă și care, dimineața, la bar, i se prezentase cu numele Nicu Pelin, avocat din capitală.

Acesta prinse din zbor remarcile lui Iova privitoare la formele felinice ale Lianei Azuga, o altă locatară a vilei, remarci comunicate și cu privirea. Pelin îl făcuse atent pe Stega, cel mai apropiat ca vîrstă, în vreme ce își plimba limba peste buza de jos și o cerceta lasciv pe tînăra femeie :

— O tipă bine, chiar foarte bine, dar rece, domnule ! după care continuă cu aceeași concentrare studiul anatomo-fiziologic al plajei.

Remarca o deranjă vădit pe Zoe Fedelea care, dacă ar fi putut, ar fi ofilit cu privirea toate femeile frumoase.

— Uneori prea multă frumusețe strică, nu credeți ? ! Deși pare învelită în țepi, la o adică e o victimă ușoară. Apropo de victime, domnule Stega, în sat se vorbește că prin împrejurimi ar fi avut loc o crimă. Nimeni nu poate să-ți spună ceva exact. Din curiozitate l-am întrebat pe căpitanul de miliție, Mihăilă sau Mihăilescu îl cheamă. A rîs și a constatat că sătenii au o imaginație bogată. Dumneavoastră ce părere aveți, o fi adevărat ?

Întrebarea pusă tocmai lui, așa nitam-nisam, i se păru cu dichis și-l îndemnă la precauție. O cercetă cu privirea înainte de a formula răspunsul ; arăta străină de orice intenție.

— Sînt venit de curînd. N-am auzit nimic. Habar n-am. Și apoi, credeți-mă, nu suport discuțiile despre crime și morți. Îmi strică dispoziția și visez urît. Dar, pentru că tot m-ați întrebat, n-aș crede. Într-o stațiune așa de mică... Mai repede înclin să cred ce v-a spus căpitanul. Eu nu mă pricep la chestii din astea, însă domnul Pelin, care e avocat, vă poate confirma că unde este o crimă

are loc și o anchetă. Zău, domnișoară, prefer să citesc o carte polițistă decît să mă amestec în asemenea treburi. Iar aici, aici în atîta frumusețe, și să rupi o floare sau să omori un fluture e păcat. Priviți în jur, priviți patrulaterul din jurul bazinului! Cîtă armonie și frumusețe!

— Unele nu e rele chiar și privite cu benoclul. Prea puține e tinere, dar compensează suedezele, interveni Pelin atras de subiect și încurajat de atitudinea lui Stega.

Limbajul periferic atinse neplăcut timpanele celor două femei.

— Mira-m-aș să fie în stațiune vreo nordică. Și, mă rog, după ce le recunoașteți?! i-o reteză scurt Zoe Fedelea.

— Experiența, duduie! Sînt lungi, au părul cînepiu, bronz cu kilogramul, coapse fine și gesturi băiețești, îi răspunse Pelin, părînd că nu se sinchisește de ton. Uite cît de firesc renunță la sutien blonda de lîngă chioșcul cu răcoritoare.

— O fi convinsă că nu o urmărește cineva cu tot dinadinsul! replică iarăși femeia-ciclop. Numai la noi bărbații, mai cu seamă cei de vîrsta dumitale, dezbracă femeile cu privirea.

— Mă rog, mă rog! conveni Pelin, preferînd să dezbrace orice, numai o femeie ca Zoe Fedelea nu.

Subiectul deviase pe neașteptate iar Stega, din prudență, renunță la gîndul de a-l readuce la vechea matcă. Se deconectase încît realmente avea senzația că se află în concediu. La cincizeci de ani se simțea încă tînăr, încîntat de decorul unor trupuri pe care și le imagina fierbinți și pline de surprize. De aceea una gîndea și alta comunica, urmărind fără fervoarea obișnuită pînă unde merge apetitul lui Nicu Pelin, întrucît abia acum realiza că fata care sfîrșise atît de misterios la cariera de alabastru putea fi și victima unuia ca acesta:

— De acord cu dumneata, dar unde-i farmecul? Eu prefer să ghicesc formele sau, mai exact, ca să nu-și facă dînsele o altă impresie despre mine, preferam. Am cunoscut altă modă. Pe vremea tinereților mele femeile se îmbrăcau sau, dacă vreți, se dezbrăcau mult mai decent. Era destul să vezi o gleznă, pielea albă din icul discret al unui decolteu, freamătul abia perceptibil al coapselor și, Doamne, ce senzație!

— Eu am prins ceva din această modă, deși nu mă pot considera bătrînă, interveni puțin exaltată Coca Brezoi, uitînd pesemne de pungile ce i se lăfăiau sub bărbie.

— Amintirile și imaginația nu sînt bucatele ce-mi priesc. Păcat că nu aparțin și cu anii acestei generații care, tot la cinci fete, numără o zeiță. N-aș da una dintr-acestea pentru toate opulentele din Pictura Flamandă, zise, din ce în ce mai înfierbîntat, Nicu Pelin.

— Tinerii de azi duc o viață mult mai sănătoasă, mai naturală. Sînt mult mai liberi, ca să nu zic libertini, în relații, învață împreună băieții și fetele, fac sport, merg în excursii, părinții se amestecă mai puțin, soții nu mai au pretenții oltenești, mă înțelegeți ce vreau să zic, peroră Zoe făcînd eforturi zadarnice să roșească.

Părerea ei îl contrarie pe Ștefan Stega tocmai prin faptul că era în consens cu cea exprimată de avocat în alt limbaj.

— Da, firește, conveni într-o doară Stega, care descoperea o altă față a bărbătușului, însă cu toate că nu-mi displace la alții frumusețea și tinerețea, bunuri iremediabil pierdute pentru mine, mi se pare deplorabil să vezi un tată cu părul alb alături de fiica sa semidezbrăcată.

— Dar mă uimiți, stimate domn ! Priviți grupul de lîngă arteziană. Cîtă sănătate, cîtă naturalețe ! Păcat că nu ați fost aici săptămîna trecută să vedeți fetele de la școala sportivă din D. Statui, vă rog să mă credeți. Unele atingeau perfecțiunea, mai ales seara, bine bronzate, cu spatele gol în șorturile albe.

Ochii lui Pelin, furat de imaginea pe care însuși o prezentase, și pe care o trăia cu toate moleculele, ieșiseră din orbite ca doi sîni abia înmuguriți.

— Rămîn la părerea mea, pedală pe aceeași pistă Stega, a cărui impresie despre Nicu Pelin, om cu carte de vizită destul de dubioasă, începea să se contureze.

Se apropia ora mesei. Fosta actriță începu să-și strîngă grăbită micul atelier de cosmetică și dispăru fără un cuvînt trăgîndu-l după sine pe Darian. În locul ei se așeză o persoană care deja intrase în atenția tinerelului elegant, cu aere de Casanova pornit să toace banii babacului și să cucerească stațiunea.

Alex Neneanu se da drept medic psihiatru. Arăta la peste patruzeci și cinci de ani. Din motive încă nelămurite pentru locatarii vilei nu profesa. Mitru aflase că Neneanu venise în stațiune la începutul sezonului și că datorită manifestărilor de fanatic adept al unei nenăscute secte, în al cărei

nume păstorea iluzii, stîrnise interes printre localnici. Circulau deja cîteva variante ale motivului renunțării la medicină, pe care cei cu scaun la cap le luau drept bancuri. Bunăoară, Nicu Pelin îl prezenta cui avea prilejul drept victimă a unor obsesii, cu o glumă de nu prea bun gust, ascultată de ființe ca Fedelea și Brezoi pe fondul unor mime de feciorelnică pudoare. Cică un pacient, aflat într-o stare ce stîrnea mila, i s-a plîns doctorului Neneanu că în fiecare noapte se visează împingînd un tren de marfă de la Brașov la Ploiești și, drept consecință, dimineața se trezește atît de epuizat încît nu mai poate pleca la serviciu. Ca remediu doctorul i-a sugerat să viseze că împinge el, Neneanu, trenul pînă la Predeal, drumul pînă la Ploiești urmînd să-l facă pacientul în ghereta frînarului. Omul s-a vindecat. Recepționera Mimi, care din motive de dragoste neîmpărtășită a trebuit să viziteze cabinetul doctorului Neneanu într-o zi geroasă, cu doi, trei ani în urmă, afirma că în vreme ce-și aștepta rîndul un pacient a dat buzna fluturînd mîinile deasupra capului și urlînd : „Domn' doctor, salvați-mă ! roiuri de viespi și țînțari vin după mine." Doctorul a strigat îngrozit : „Închide dracului ușa că intră în cabinetul meu !"

Își purta frumos vîrsta. Era înalt, spătos și elastic. Mesteca mereu cățel de usturoi, așa cum alții mestecă gumă ori curăță semințe, și spunea cui vroia să-l asculte că asta îl ține în formă. Părea extrem de puternic și ceva în priviri, un fel de rătăcire, îți crea o stare de neliniște, îți transmitea semnalul ancestral al ființei umane aflată în primejdie. Afirma că se află aici pentru liniștea nece-

sară terminării unei biografii romanțate a lui Petrache Lupu de la Maglavit. Altfel era un lup singuratic despre care nimeni nu putea spune cum își petrecea zilele și nopțile. Localnicii nu se mai mirau întîlnindu-l pe coclauri la miezul nopții, în zori sau la vipia amiezii. Acum, în timp ce se așeza, exclama cu vădită satisfacție :

— Superbe locuri ! Am fost la Schitul Pustnicului, la carieră, la castrul roman. Sînt plin cu ozon, încît aș putea pluti.

— Cam mult pentru o singură zi și pe zăpușeala asta, remarcă ironic Nicu Pelin, care nu îl prea ținea la inimă pe Neneanu dintr-o reacție firească a pirpiriilor față de cei bine clădiți.

— Domnul meu, mersul pe jos e cel mai sănătos exercițiu pentru relaxare și meditație. Ca, de altfel, și pentru protuberanța abdominală pe care nu o mai puteți ascunde. Dacă vi se pare cam greu acest tratament, vă recomand o cură de usturoi. Zece căței, cu o felie de pîine prăjită, în fiecare seară, și veți arăta suplu ca puștoaicele pe care le dezbrăcați cu privirea.

— Mulțumesc ! răspunse afectat avocatul. Nu mă tentează nici una, nici alta, cu toate că locurile pe unde hoinăriți zi și noapte ar putea să-mi spună și mie ceva. A ! nu fiți îngrijorat Nu m-am gîndit la cine știe ce.

Zoe Fedelea, care între timp se înapoiase de la bar cu un pahar cu gin în care pluteau cuburi de gheață, prinse din zbor replica avocatului și o folosi pentru a-l aborda iarăși pe Stega :

— Dumneavoastră credeți poveștile localnicilor despre aceste locuri și despre vila Kraus ?

Stega se încruntă lăuntric. Ceva, cu siguranță nu numai urîțenia, nu suporta la această domnișoară bătrînă, osoasă, deșirată și puternică precum un bărbat.

— Ce v-aș putea răspunde ? Nu le cunosc.

— O ! Sînt cît se poate de năstrușnice. Cascada are o legendă de pe vremea romanilor. Se zice că din întîmplare o decurie romană a ajuns aici pe înserat. Era ceasul la care fetele dace făceau baie într-un gheizer cu costumele cu care s-au născut. Narcotizate de aburi și de emanațiile de gaze, nici nu s-au sinchisit de prezența lor. Chipurile, la Gesara s-ar fi plămădit primul vlăstar al viitorului neam. Cred și eu ! Mie îmi este suficient să stau o oră în bazinul „Diana“ ca să mă simt cuprinsă de o moleșeală plăcută și să trăiesc transpusă minunate clipe de extaz.

Privirile bărbaților s-au oprit asupra ei cercetătoare și, pesemne, și-au închipuit-o dezbrăcată în bazin, căci pe fața lor se putea citi dezamăgirea. Ea nu sesiză și reluă firul istorisirii :

— Mai spun sătenii că peșterile și grota sînt locuite de strigoi și că o nălucă din acestea ar fi chiar proprietarul vilei în care locuim. Mă miră curajul Flaviei Mălin, colaboratoarea profesorului Motorga, care colindă ca o zăludă locurile acelea și face nudism pe tăpșanul din fața grotei. Ieri, cînd a coborît, era amețită și teribil de speriată. S-a sprijinit de mine și cu sufletul la gură mi-a spus că în grotă a văzut o stafie. Zicea că a leșinat și își amintește că a țipat după ajutor. A avut noroc cu profesorul care se afla prin apropiere.

— Cînd are întîlnire cu stafiile, ar fi recomandabil să nu le mai stabilească la grotă, interveni Neneanu trezit din apatia în care intrase.

Zoe făcu o grimasă.

— Poate că stafia aceea nu i-a fost pe plac sau nu i-o fi făcut masajul ca lumea. Ea ca ea, dar ce ziceți de Oana Semenic, care urcă și coboară stîncile ca o apucată și se pare că asta o distrează grozav? Nu m-aș mira să aflu că i s-a întîmplat ceva neplăcut.

Ștefan Stega deveni mai atent. Prinse ideea și o menținu cu oarecare indiferență:

— Povești! Ce ar putea să i se întîmple?

— Nimic alta decît celei despre care se zice că a fost găsită la carieră. Am aflat la bar că totuși aici s-a petrecut ceva necurat la începutul sezonului. Mai știi? De unde nu-i foc... Oana e secretarul științific al profesorului și pare îndrăgostită lulea de bătrînel. De fapt oricine își poate da seama, cu excepția logodnicului care, la rîndul său, nu are ochi decît pentru Flavia Mălin. Urîte încurcături pot ieși de aici!

Alex Neneanu îi atrase atenția, dar părea că o face intenționat pentru Stega:

— Vorbiți de lup și ... iat-o pe Oana Semenic. După cum e echipată, cu siguranță că vine din obișnuitele-i escapade. Curios! Nu prea profită de apă și plajă. Arată ca o bucată de cașcaval sintetic.

— Cum e taciturnă și plimbăreață ar face o pereche pe cinste cu domnul Stega, amușină iarăși Zoe Fedelea.

El se prefăcu că nu o aude și își concentră atenția asupra tinerei care se apropia cu pași măsurați, impunînd de la distanță.

Oana Semenic, despre care nu reușise să afle mai nimica, proaspăt logodită, era posesoarea a două lucruri de netrecut cu vederea: un trup adolescentin perfect clădit și un viitor soț pe măsura acestuia. Salută cu un aer degajat, își scoase pălăriuța de soare și își scutură părul greu, de un brun roșcat, care se eliberă ca o apă zăgăzuită, arcuindu-i gîtul marmoreu. Purta pantaloni scurți din piele fină în culoarea epidermei încît de la distanță făcea impresia că în afară de bluza-vestă terminată imediat sub sîni nu mai are nimic pe ea.

Pelin o cîntări îndelung din priviri, fără pic de jenă, murmurînd pentru sine și Stega: „A dracului făptură! Arată ca o extraterestră." Subiectul cercetării îi aruncă o privire batjocoritoare, scoase un măr mare din traista țărănească și mușcă de două ori cu poftă de copil. Era la urma urmei, după părerea maiorului, o frumusețe comună care impunea dar nu știai prin ce. Degaja prin armonia în dezarmonie ceva bizar, potrivit constatării făcute de Pelin. Mîinile și picioarele păreau fragile, prea fine și duceau cu gîndul la aripile păsărilor exotice, dar în alcătuirea fragilă se ghicea forță. Privirea, care se voia caldă, galeșă, căpăta în răstimpuri de clipe sclipiri reci de metal dur.

Fedelea făcu prezentările ca o amfitrioană:

— Oana Semenic, Ștefan Stega, funcționar și, de curînd, companionul nostru care la fel ca dum-

neata, domnișoara Oana, nu este amator de taclale, însă îi place să se plimbe de unul singur.

Oana zîmbi cu o tristețe vagă în priviri și se scuză oarecum :

— N-am nici o vină. Așa mi-e firea și am regretat că nu sînt altfel, mai ales în anii de studenție. De mică m-am obișnuit cu plimbările solitare.

Stega aruncă o momeală, deși avea impresia — iar pe el de puține ori îl înșelase prima impresie — că Oana aparține acelei categorii de oameni care își fac procese de conștiință și atunci cînd strivesc o gîză :

— Domnișoara Fedelea tocmai spunea că plimbările de unul singur prin împrejurimi nu ar fi lipsite de risc fiindcă umblă zvonul că pe aici ar fi avut loc o crimă.

— Am impresia că localnicii, dornici de o întîmplare care să-i mai scoată din monotonie, inventează. Asta e o plăcere a copiilor, iar oamenii aceștia sînt toți niște copii mari, blînzi și buni. Într-o stațiune ca Gesara nu văd cum ar putea să apară răul.

— Da, da, numai că răul, precum zice Biblia, e pretutindeni sub soare, manevră Stega pe aceeași pistă.

Replica a avut un efect neașteptat. Pe Alex Neneanu l-a apucat un neastîmpăr ciudat. S-a ridicat din fotoliu și s-a așezat iarăși. A prins să-și frămînte mîinile mari cît niște lopeți. Ochii de un albastru azuriu aruncau scîntei. Glasul lui răzbea cînd pufos învelitor, cînd pătimaș, ca într-o adunare publică.

— Așa e, domnule ! Aveți perfectă dreptate. Toți sîntem însemnați cu păcatul originar. Afirmația dumneavoastră...

Zoe Fedelea, sătulă probabil de asemenea izbucniri, îl întrerupse brutal :

— Dînsul se referea la oamenii din vila noastră și nu la săteni sau la enoriașii dumitale. Eu una nu cred să fie vreun însemnat printre noi.

— N-am zis asta. Dar, că tot veni vorba, ce puteți spune de familia Brezoi, de Coca în speță ? Mereu întreabă, cercetează, vrea să știe, își bagă nasul și adulmecă peste tot de parcă ar fi „dinamovistă“ ori responsabilă de bloc, replică Neneanu iritat.

Se grăbi să-i răspundă Stega cu o anumită intenție :

— Probabil că-i place să observe și să cunoască oameni, cum mai adineaurea spunea. Obișnuință profesională. Doar a fost actriță.

— Deși numai acum v-am fost prezentată îmi face impresia că și dumneavoastră vă place același lucru. Tot obișnuință profesională ? zise cu un zîmbet malițios Oana Semenic.

Stega zîmbi și el îndelung, condescendent, pentru a masca iritarea. Gîndi : „Ceva nu-i în ordine. Mă simt de parcă aș fi în uniformă și cu stelele pe umăr. O fac cu intenție sau ce mama dracului i-a apucat pe toți ! Mai întîi Coca, acum taciturna asta cu înfățișare și obiceiuri de strigoaică...“

Ticlui un răspuns cît mai plauzibil :

— Eu de meserie sînt topograf, adică am fost. Acum sînt un modest funcționar în așteptarea pensiei. Îi stimez pe cei „de profesie“ deși în preajma

lor mă cuprinde îngrijorarea, dar n-am nici în clin nici în mînecă de-a face cu ei. Dumneavoastră nu vi se întîmplă același lucru, domnule Neneanu ?

Luat pe neașteptate acesta răspunse evident iritat :

— Nu prea, pentru că îmi văd de ale mele, nu mă interesează ce gîndesc și cu ce se ocupă alții !

— M-ați înțeles greșit. Am vrut să spun că la vîrsta mea nici plăcerea somnului nu mi-a mai rămas. Poate domnișoara Oana s-a gîndit la faptul că mă plimb mult chiar și la ore tîrzii. Mă mir că mi-a aflat tabieturile, pentru că abia am descins în această văgăună.

Se lăsase tăcerea, o tăcere stînjenitoare, întreruptă brusc de Alex Neneanu :

— Domnule Stega, îmi pare rău că ne-am îndepărtat de la subiect. Ați adus în discuție adineaurea o problemă care mă frămîntă de multă vreme. Ați afirmat, citînd Cartea Sfîntă, că răul există pretutindeni sub soare. Pot zice că ați folosit ad litteram un citat din Ecleziastul care sună cam așa : „Am văzut tot ce se face sub soare ; și iată că totul este deșertăciune și goană după vînt. Căci inima fiilor omului e plină de răutate și nebunia le stăpînește inima cît timp trăiesc."

În timp ce vorbea privirea i se aprinse, pupilele se dilatară, fața i se congestionă încît părea într-o stare de transă. Se ridică în picioare, își trase scaunul mai aproape, îl fixă în sputul ochilor, ca un șarpe sau ca un reflector în căutarea avioanelor dușmane, și continuă cu glas scăzut, dar pătimaș :

— Da, domnul meu, răul există și ne pîndește fiecare pas, fiecare gînd și fiecare vorbă. Iară noi

sîntem inconștienți, și nepăsători, și tot mai îndepărtați de cele sfinte. Astăzi, sub apoteoza umanismului, al binelui social, cu motivația că odată cu noua orînduire, cu noua conștiință, rădăcinile răului au dispărut, puțini sînt cei care mai cred în existența răului, a răului predestinat care sălășluiește în oamenii pe care Satanail și-a pus pecetea. Răul, răul coexistă în aceeași măsură cu binele. Ne însoțește din clipa primei ispite și a fost aruncat pe pămînt odată cu sîmburele de măr dintre dinții albi ai Evei, cum zice Lucian Blaga. Nu e momentul să intru în detalii. De mic m-a pasionat medicina populară, care pe meleagurile noastre are tradiție de milenii. M-am făcut medic pentru a stîrpi răul și pentru a cultiva binele. Am luat răul oamenilor suferinzi asupra mea pînă la identificarea cu ei. Drept rezultat am fost răsplătit cu rău de aceiași oameni, care m-au considerat nebun. Nu mai am dreptul să profesez căci mi-am călcat jurămîntul.

Îl slăbi pe Stega din priviri și se întoarse brusc către ceilalți dîndu-i răgaz să-și șteargă broboanele de sudoare de pe față. Acum glasul lui căpătă nuanțe calde, învăluitoare :

— Astăzi pe pămînt răul este cultivat cu cheltuieli imense. Uneltele binelui, descoperirile științei și tehnicii sînt preschimbate în armele răului. La noi, da, sînt conștient, se fac mari eforturi pentru promovarea binelui, dar asta nu înseamnă că răul nu va sălășlui multă vreme printre oameni. Ba, pot afirma că prea mult bine la unii generează răul. Cunosc oameni care au dus-o rău, s-au zbătut pentru binele lor și pentru binele tu-

turor apoi s-au ajuns, s-au îmbuibat, și-au luat mașini, și-au făcut vile, au depus la CEC pentru două vieți și au uitat binele tuturor, au devenit răi, lacomi, filistini.

Pe măsură ce vorbea i se dilatau pupilele și respira greu.

Maiorul și locotenentul îl urmăreau cu atenție, din ce în ce mai contrariați. Omul acesta, despre care aflaseră lucruri ce se băteau cap în cap, după cum vorbea era în stare de orice. La un moment dat avură impresia că va face un atac de apoplexie dar, curios lucru, el tăcu dintr-o dată părînd calm, apatic chiar. Da, trebuia urmărit și verificat cu atenție. Nu era exclus ca fata aceea, Maria Walter... „Calm, calm, bătrîne, nu te pripi!" își spuse Stega, după care se adresă fostului medic cu un zîmbet numai miere și lapte:

— Pînă la un anumit loc vă înțeleg, doctore, numai că noi, oamenii de bună credință, care ne considerăm buni, sau vrem să-i facem pe alții mai buni, avem datoria să descoperim răul și să-l stîrpim din fașă.

Fedelea, care se așezase din nou, cu riscul de a pierde prînzul, schimbă subiectul, cine știe cu ce intenție, și le atrase atenția:

— Ia priviți! Rolf Kraiman se pregătește să sară de la trambulină. Nu m-aș mira să dizloce un sfert din apa bazinului.

Pelin, care mai înainte, cînd venise întîmplător vorba despre Kraiman, declarase scurt că nu-l poate suferi, mîrîi:

— Ce trăznit poate fi un om matur care sare în apă ca puștanii!

Stega, spre deosebire de ceilalți, pe altcineva își fixase privirile. Era un bărbat tînăr, un adevărat atlet, care tocmai urca scările trambulinei mari și care, deși îi atrase interesul, nu-i oferise încă prilejul de a-l cunoaște. Îl cercetă furiș cu coada ochiului pe Mitru Iova. Părea discret preocupat de aceeași persoană.

Sergiu Brujan era un tip reușit, un specimen de rasă. Înalt, suplu, cu șolduri înguste și umeri largi, avea mișcări de felină și un aer de jovialitate, de siguranță, specific celor prea înzestrați cu trupul ca să-și mai facă probleme și cu capul. După ce îl urmări o vreme Stega gîndi: „Da. La prima vedere e așa cum mă așteptam. Face parte din categoria celor care nu se mulțumesc cu o singură femeie, chiar dacă aceasta este din rasa Oanei Semenic, și nici cu un singur salar". Cele cîteva grupuri de pe plajă îl priveau, cu admirație femeile, cu invidie, bărbații. Acesta, înainte de a sări, privi atent în jur, părînd că urmărește pe cineva, din trei pași ajunse la capătul trambulinei, se înălță în aer și se pierdu într-un mănunchi de stropi. Ieși tocmai la celălalt capăt, se săltă pe marginea bazinului cu ușurința unui acrobat și prinse să se scuture de apă săltînd de pe un picior pe altul în pasul ștrengarului. Deodată, aproape alergînd, se îndreptă către intrarea mascată de cabine. Era explicabil. Pe treptele finisate în mozaic de marmoră sinilie, care conduceau de la vilă la bazin, cobora o femeie care prin frumusețe estompa măreția scărilor și a peisajului. Apariția ei avea ceva din măreția Teodorei Bizanțului în drumul spre încoronare. „Elisabeth Taylor în filmul Cleopatra, dar puțin mai înaltă", murmură

Stega către Mitru, surprins că acesta nu părea deloc impresionat. Purta un minicostum de baie de proveniență străină, alb cu buline verzi, prins la spate într-o agrafă de fildeș. Poate prea înaltă pentru aerul de armonie pe care îl avea, elastică, cu coapse prelungi și nervoase, bronzată uniform într-o nuanță care se obține numai sub efectul vînturilor și zăpezilor montane, închipuia perfecțiunea unei statui antice și siguranța unei sălbăticiuni care se știe în mediul ei. La apropierea lui Brujan ea tresări, se întoarse brusc și începu să urce agale scara-spirală către terasă. În apropierea terasei se opri, se rezemă de balustradă și prinse să cerceteze peisajul cu o nepăsare studiată. Creolă, cu ochi mari și oblici care jucau în reflexe bizare între verdele smarald și albastrul de furtună al mării, cu gene prelungi și leneșe și un păr de culoarea porumbului copt, care cădea greu peste gîtul prelung. Pe coapsa stîngă strălucea ca o steluță o aluniță maroniu-roșcată. Din loc în loc, la intervale aproape egale, alunița se repeta pe spate, pe umerii rotunzi și la rădăcina sînului drept. Probabil că Nicu Pelin, care o devora cu privirea fără să se sfiască de ceilalți, și-o închipuia lungită leneș pe un pat cu cearceafuri imaculate, fiindcă ochii lui mai întîi se bulbucară, apoi se alungiră mai, mai să-i iasă din orbite. Era într-atît de cucerit de prezența femeii, încît se pomeni și el citind din „Cîntarea cîntărilor", transpus aproape cum fusese Alex Neneanu :

— „Pîntecele tău e ca un pahar rotund încins cu crini, gîtul tău este ca un turn de fildeș, ochii tăi sînt ca iazurile Hesbonului și părul capului tău este ca purpura împărătească".

— Te-ai cam aprins, bătrîne ! îl luă peste picior Stega.

— E și normal, se justifică Pelin, scuturîndu-se ca trezit dintr-un vis. În prezența unei asemenea femei îți pierzi capul.

De fapt, la fel gîndea și Stega. Întreaga ei ființă parcă emana unde magnetice, iar prima impresie era cu adevărat copleșitoare. Maiorul simula indiferența, e drept că nu atît de bine ca Iova, dar simțea cum îi galopează sîngele în artere. Lîngă el Neneanu, cu tot aerul de ascet afișat pînă acum, abia își stăpînea respirația. În priviri i se aprinseseră luminițele tăioase, fața lui căpătă treptat o expresie dură, de animal care nu poate ajunge la pradă.

Stega îl cerceta pe furiș. Pelin, oarecum mirat că bătrînelul poate rămîne indiferent, îi făcu cunoscut :

— Flavia Mălin, frumusețea capitalei și colaboratoarea profesorului. O cunosc de cînd avea douăzeci și patru de ani. Acum să tot aibe treizeci. Era asistenta celebrului geolog Laurențiu Măgură. Merită să-ți scalzi ochii pe o asemenea statuie, nu ? Ar fi făcut o carieră științifică strălucită dacă nu era atît de frumoasă și dacă nu ar fi fost soția unui inginer rămas în străinătate cu rezultatele unor importante cercetări în domeniul biogazelor. O poveste lungă și încurcată.

Zoe, care urmărise cu interes conversația, constată cu răceală :

— Mda... pe cît de frumoasă pe atît de periculoasă. Numai bună pentru desfăcut căsnicii. Se zice că profesorului, care pe lîngă prestigiul de a fi încă bărbat bine, nu-i este indiferentă, iar ea co-

chetează fără jenă cu tînărul Brujan. Mă mir că nu s-a dus în întîmpinarea lui, fiindcă nu prea se sfiește să-l privească așa cum ai privi un grătar în sînge bun de devorat.

Oana, a cărei prezență părea că nu deranjează cleveteala, roși stînjenită.

— Iată prelungirea Evei peste șirul generațiilor. Femeile frumoase ca ea sînt păcatul însuși. Eu aș... aș..., se aprinse Neneanu, transfigurat ca un arhanghel.

— Ați mîngîia-o puțin sau i-ați face autopsia, aruncă Stega iarăși nada.

Doctorul păru că nu se sinchisește de remarca zeflemitoare și prinse să citeze din nou din Cartea Sfîntă, devenind patetic pe măsură ce vorbea, fără a-și desprinde privirea de pe trupul relaxat, sprijinit de balustradă ca în revistele sexi, al Flaviei Mălin.

— „Am zărit printre cei neîncercați, am văzut printre tineri un băiat fără minte... și iată că i-a alergat înainte o femeie îmbrăcată ca o curvă și cu inima șireată. Ea l-a îmbrățișat și l-a sărutat și cu fața fără rușine i-a zis : eram datoare cu o jertfă de mulțumire, azi mi-am împlinit juruințele... Mi-am împodobit patul cu învelitori, cu așternut de pînzeturi din Egipt ; mi-am stropit așternutul cu smirnă, aloe și scorțișoară. Vino să ne îmbătăm de dragoste pînă dimineața, să ne desfătăm cu desmierdări, căci bărbatul meu nu este acasă și nu se va întoarce decît la lună nouă. Deodată a început să meargă după ea ca boul care se duce la măcelărie, ca un cerb care aleargă spre cursă, ca o pasăre care dă buzna în laț fără să știe că o va costa viața.“ Luați aminte la cuvintele gurii mele : să nu ți se abată

inima spre calea unei asemenea femei, să nu rătăcești pe cărările ei. Casa ei este drumul spre păcat și spre locuința morților !

Nicu Pelin pufni în rîs :

— Hai, că ești simpatic, dom'le. Una zici și alta ai face. Uite, pe cinstea mea, pun pariu că tare te-ai mai abate pe la locuința ei. Pentru vulpea care nu trece gardul, strugurii sînt aguridă.

Luat prin surprindere și fără menajamente doctorul se ridică să plece, îmbufnat. Întrebarea lui Stega îl mai reținu o clipă :

— Sînteți cumva predicator, doctore ?

— Da ! predic binele pentru cei rătăciți și pentru cei care vor să mă asculte. Dacă tot sînteți curios, aflați că pe cheltuiala lor mă aflu aici. Secta mea încă nu are un nume, dar e singura care ne conduce pașii spre dreapta cărare a Domnului.

Fedelea rîse cu poftă, dezlănțuit și disprețuitor, se ridică, osoasă, deșirată și se adresă tuturor cu o mînă ce se voia cochetă :

— Servesc masa, apoi mă duc să-mi fac plimbarea. Astăzi mi-am propus să vizitez grota cu cripta familiei Kelemen. Se povestesc despre ea o seamă de minuni. Pare-se că de aici începe cărarea spre rai către care își mînă zăpăcitele oițe domnul Neneanu. E cineva amator ?

În loc de răspuns văzu capetele clătinîndu-se, parcă ar fi vrut să spună „doamne ferește !“ și plecă fluturînd un zîmbet enigmatic.

Pelin, mult mai degajat decît înaintea disputei cu doctorul, se adresă lui Stega, singurul care uitase de ora mesei :

— Ei, domnul meu, ce zici de femeia pentru care și Neneanu, fanaticul ăsta nevropat, ar cădea în păcat? Te-ar putea face să-ți uiți vîrsta?

— Probabil. Dar drumul spre Mecca e lung, trece prin deșertul fără oaze și nu cred că mă țin puterile.

Avocatul, nemulțumit de răspunsul evaziv, tatonă în continuare:

— Dumneata trebuie să te pricepi la femei, ai fost și mai ești un bărbat arătos. Sincer, ce părere ai? Mă interesează fiindcă, după cum se poartă, mai știi, poate pune mîna pe profesor și aș fi dispus să-i susțin gratuit cauza într-un proces de divorț. Am motivele mele să cred că țese fire de păianjen în jurul savantului. E atentă la tot ce face el, îl urmărește pas cu pas. Păcat că nu sînt în locul lui. Avem aceeași vîrstă, doar titlul și posibilitățile diferă.

— Amice, îmi este greu să mă pronunț. Nu-i cunosc. Am impresia că aici sînteți deja un grup, cum s-ar zice, vă cunoașteți de parcă ați avea un sector de cadre. Probabil că sînteți de mult împreună.

Pelin nu sesiză ce urmărește și se grăbi să-i dea relații, demonstrînd că, chiar dacă nu ar avea diplomă, are veleități de avocat.

— Cu cine să încep? Hai, cu cea mai simpatică. Zoe Fedelea e aici de pe la sfîrșitul lui mai, într-un tratament prelungit, pe bază nervoasă, deși marea și incurabila ei suferință e urîțenia. Brezoii au venit, n-ar mai fi nimerit stațiunea, acum cincisprezece zile dar, cum-necum, și-au prelungit șederea. Urmează profesorul Motorga și colaboratorii, veniți încă de la începutul sezonului pentru nu știu ce

cercetare, poate că nici ei nu prea știu fiindcă nu se omoară cu lucru, exceptîndu-l pe el. Ceilalți au program de plajă și hoinăreală. Flavia Mălin, cercetător chimist, pînă mai ieri nu se dezlipea de el acum culege „ghiocei" și „viorele tîrzii" cu Brujan, pare-mi-se; Oana Semenic, pe post de secretar științific, sau cam așa ceva, și de logodnică purtată cu preșul, nu cu covorul fermecat cum are impresia; Corina Giurgiu, o tînără laborantă pe care încă nu ați văzut-o, o nevropată din fașă care nu se prea arată la soare, și Sergiu Brujan, care nu știu din ce trăiește și ce învîrte, cunoscut în calitate de logodnic al Oanei și de clopotar al Flaviei. Mai sînt eu, avocat fără procese, momentan trăiesc din mici economii, am venit de vreo paisprezece zile, mai bine zis m-am reîntors pentru cineva care mi-a dat plasă, o văduvă cu situație pe care, după cum se vede, o mai aștept cu șubrede speranțe. Rămîne tînărul venit în aceeași zi cu dumneata, prea preocupat de recepționeră și de neajutorata Corina, ca să ne mai intereseze. Nu m-aș mira să-l văd victima lui Neneanu. Îl ascultă cu lăcomie, îi răsfoiește cu pioșenie Biblia și cartea de rugăciuni, ce mai! Un mediu slab. O adunătură ca în romanul „Zece negri mititei", nu ți se pare? chicoti el ca un spiriduș, încheind pomelnicul, fără să bănuiască ce neprețuite servicii a făcut interlocutorului. Dar mi-ați rămas dator cu un răspuns.

— Privitor la sirena care te preocupă? Ce pot să-ți spun? Frumoasă, chiar prea frumoasă, însă

pentru mine nu frumusețea contează. Vreau să spun că nu frumusețea în sine, sculpturală, la îndemîna oricărei priviri. Apoi, nu știu ce mă face să cred că nu frumusețea ei atrage, ci cu totul altceva. Poate aburul de tristețe ce o înconjoară, și pe care nu oricine îl sesizează, o anume neliniște pe care o transmite și celor din jur.

— S-ar putea să ai dreptate. Rămîn totuși la părerea mea și mai sper. Cetăți de cremene și marmoră au căzut sub asaltul unor jerpeliți de tătari, apele au sfredelit catenele munților... Dar, văd că nu te mai interesează. Unde privești atît de insistent ?

— La singurul bărbat care astăzi nu s-a sinchisit de frumoasa stațiunii. Cel de lîngă arteziană, cărunt și cam de o vîrstă cu noi, care citește ziarul.

— Păi, e fericitul șef al sirenei, dom'le ! Profesorul, faimosul geolog Motorga la care se ajunge mai greu decît la un ministru. O perioadă de timp a stat la gherlă, mai apoi a fost reabilitat și rechemat. Se zice, adică se zicea că în tinerețe ar fi pescuit și el în ape tulburi. Dar astăzi e cineva, o figură care impune, și în plus se prezintă mai conservat. Arată al naibii de bine !

Stega răspunse sec :

— Îl știu numai din auzite. Se spune că ochiul său pătrunde și acolo unde nu reușesc cele mai fine aparate.

Pelin chicoti răutăcios :

— Păcat că nu are ochi și pentru comoara ce-i stă în preajmă. E atît de indiferent la tot ce face

ea, încît nu cred că s-ar deranja dacă i-aș cere-o pentru o noapte. Chicoti iarăși satisfăcut, se ridică alene ca un bursuc și intră în vilă.

Alex Neneanu, care între timp revenise, păstra o tăcere prelungită. Maiorul se străduia să-i ghicească gîndurile. Privirea așa-zisului doctor era ațintită pe Flavia Mălin, întinsă acum, după ce vilegiaturiștii pasageri au plecat, lîngă Sergiu Brujan într-un triunghi umbrit al plajei. Întrebarea lui Stega îl smulse din reverie :

— Nu-i așa, doctore, că am nimerit într-un grup destul de aiurit ?

— Aiurit e puțin spus. Bizar. Personal, adulmec întîmplări cu deznodămînt neplăcut.

— Ce vă face să credeți asta ?

— Îm ! multe. N-ați observat la oamenii aceștia o anume neliniște, un neastîmpăr clocit de gînduri rele ori de amintiri tulburi ? Sînt cu toții, și în special cîțiva, teribil de irascibili. Am încercat să mi-i apropii cu vorbele Domnului și cu doctrina înaintașului meu întru har, Ezechel, singurul care a prorocit drumul adevărului, de ale cărui proclamații ar trebui să ținem seama. Unii mă iau în derîdere, Pelin și Fedelea mai ales, pe care îi văd stîlpi de susținere la poarta iadului, alții sînt de-a dreptul speriați de vorbele mele. Dalila ispitelor și tînărul stăruitor în păcat mă disprețuiesc. Și dumneata iei în deșert cele sfinte. Pocăiește-te întru Ezechel. La păr înspicat se cade gînd curat. Sfîrșitul nu e departe...

4

Ultimele mașini demarau nervoase. Mici, colorate, de la înălțimea vilei, unde într-un balcon rotund se retrăsese îngîndurat Stega, arătau ca niște gîze al căror șir se pierdea după curba unde începea pădurea de stejar. Din balconul camerei învecinate răzbătea în surdină un rock pigmentat cu prelungite reprize de baterie. Asta însemna că Mitru se înapoiase de la S. „Strașnic băiat", gîndi Stega. „Trei drumuri, peste 500 de km într-o singură zi! Era cît p'aci să mă înșel în privința lui, să-l iau drept ceea ce, din fericire, îl consideră toți de aici: un tinerel mereu spilcuit, filfizon și muieratic. Te pomenești că și-a intrat în rol mai bine decît mine!" Tocmai intenționa să-l anunțe, prin codul stabilit, că dorește să stea de vorbă, cînd atenția îi fu atrasă de patrulaterul ștrandului. „Oare de ce s-or fi agitînd oamenii aceia lîngă chioșcul de răcoritoare?" O infirmieră în halat traversa grăbită strada. Desigur, ceva nu era în regulă. El ieși pe balcon și potrivi binoclul. Da, nu putea fi decît un accident. Pe cînd se întreba dacă e bine sau nu să alerge într-acolo, auzi din balconul vecin vocea cunoscută. Mitru șopti, privind în cu totul altă direcție:

— Mă duc eu. Mi se pare că avem o surpriză. Așteptați-mă pe terasă.

Stega aștepta cu sufletul la gură. Cele 15—20 de persoane aflate în incinta ștrandului se mai agitau încă. Doi bărbați purtau către ieșire un cearceaf ca pe o targă. Mitru se pierduse printre ceilalți. Era

evident. Avusese loc un accident ori se înecase cineva. Nu mai așteptă. Coborî, îmbrăcînd din mers sacoul, și, pe aleea mascată de boscheți umbroși, se îndreptă spre postul de miliție aflat la capătul satului, lîngă liziera pădurii.

Căpitanul Mihăilescu, rezemat de portița vopsită în verde crud, sta de vorbă cu un țăran bătrîn. Îl observă de departe pe Stega și spuse omului care nu se prea grăbea să plece:

— Du-te liniștit, nene Vasile. Mîine dimineață vin eu la Ardeni.

Deschise portița pentru noul venit și-l întrebă cu o voce nefiresc de caldă, de melodioasă:

— S-a întîmplat ceva, tovarășe maior? Este prima vizită pe care mi-o faceți aici...

— Cred că da. Fă în așa fel încît să-l ții pe locotenent în preajma dumitale. La ștrand a avut loc mai adineaurea un accident. Vedeți ce și cum. Eu am altceva de făcut.

Stega salută jovial cu trei degete și apucă la dreapta, pe poteca care ducea la terasa de pe malul heleșteului. De aici, după ce azvîrli cîteva pietricele în apă, ca unul pornit pe consumarea timpului, se îndreptă către chioșcul de ziare. Liceanca pistruiată, angajată sezonieră, îl întîmpină fără zîmbetul trecut în angajamentul provizoriu, oferindu-i ca de obicei de sub tejghea „Flacăra" și „Săptămîna".

— Astăzi nu navighezi în ape liniștite, domnișoară, glumi Stega. Te pomenești că ți s-a făcut dor de casă.

— Da', de unde! îi răspunse fata, alungînd cu un gest nervos o șuviță de păr de pe frunte. Cum? Nu știți?! Nu ați aflat? Una dintre cucoanele de la vilă

era să dea ortul popii. Un accident la ștrand, sau cam așa ceva. Au dus-o la punctul sanitar. A avut noroc. De nu era mutul, adios !

— Cum adică ? întrebă Stega derutat.

— Păi mutul satului, Sîvuc, el și-a dat seama că a rămas cineva pe fundul bazinului. Trebuia să schimbe apa, era grăbit și i-a așteptat pe domni să-și gate scalda și joaca. Auzi, oameni în toată firea să se joace ca niște copii ! De nu-i sufla Sîvuc în gură, adios ! se ducea pe copcă. Da, pagubă-n ciuperci ! Mie cel puțin nu mi-a lăsat un ban sclifosita aia.

— Văd că ești cam pornită, domnișoară. Bine c-a scăpat. Dar ia spune, numai din atîta îi porți pică ?

— Din atît și din mai multe pricini. Confundă, auzi mata ? confundă Gesara cu Las Vegasul și pe Sergiu Brujan cu un pufi dresat.

— A, am priceput ! Pricini de inimă. Nu te lăsa bătută ! Pînă ce-și revine ea, dă-l gata pe Sergiu ăsta ! glumi Stega și grăbi pasul spre vilă.

După cină, locatarii vilei Kraus s-au strîns ca de obicei pe terasă. Însă nu toți. Pe lîngă Motorga și Flavia, care îi onorau rareori cu prezența, întîrziau să apară Oana, Sergiu și Corina. Se discuta despre întîmplarea de la ștrand mai mult din auzite. Dintre cei de față, martori ai întîmplării fuseseră numai Pelin și Fedelea. Avocatul vorbăreț afișa muțenia ori era cu adevărat afectat ; Zoe, din calcul, din răzbunare, încorda la maximum nervii Cocăi Brezoi, nerăbdătoare să știe totul la amănunt. Atmosfera era încărcată. Numai recepționera, așezată la o măsuță cu Iova, în fața unor pahare pline ochi cu un lichid rubiniu, era în formă și rîdea zgomotos. Par-

tenerul ei, bine dispus ca și în alte seri, își aprinse ostentativ o țigară Kent, se ridică alene ca un burjui și constată :

— Măi, măi, ce noapte ! Și ce lună ! S-o pui pe pîine prăjită în loc de unt. Pe o vreme ca asta la răstoacele Așlabului poți prinde păstrăvi și cu degetele picioarelor. E cineva amator de o partidă de pescuit la lanternă ?

Spre îngrijorarea maiorului sări entuziasmată Zoe Fedelea :

— Aș fi eu amatoare, domnule Iova. E departe ?

Locotenentul rămase descumpănit o clipă, dar prinse privirea maiorului și afișă poză de bună dispoziție.

— Da și nu prea. Cincisprezece kilometri. Însă, numai noi doi nu putem merge, domnișoară. Dacă mîine se va vorbi că m-am legat de dumneata sau invers ?!

Ea, deși nu sesiză batjocura, bătu în retragere :

— Am glumit, tinere. Doar nu-s strigoaică să bat coclaurile în puterea nopții ! Ș-apoi cu unul ca dumneata nu mă încumet să trec dealul.

— Păcat ! oftă el. Singur nu are nici un farmec.

Stega pîndi momentul, bănuind ce urmărește locotenentul :

— Dacă e precum spui, vin eu. Tot nu am somn. Poate prindem împreună unul. Așteaptă să-mi schimb îmbrăcămintea și să iau o sticluță. Măcar să nu mergem cum bănuiesc că vom veni — cu mîna goală.

Căpitanul Mihăilescu îi aștepta la Răstoace. Alergă spre ei vesel.

— Eram îngrijorat. Credeam că nu mai veniți. Trebuia să vă spun că se-ngroașe gluma. Nu poate fi vorba despre un accident. Ea e o înotătoare foarte bună, perfect sănătoasă și...

— Încet, încet, Mihăilescule. Doar nu dau tătarii ! Lasă-ne să ne tragem sufletul, să ascultăm cu răbdare, cu logică, băiete. Fiindcă ai cercetat cazul fără nici o pretenție de anchetă, precum ne-am înțeles, iar Mitru a reținut și întrebările tale și răspunsurile ei, dar și ce s-a discutat mai pe urmă, hai să-l ascultăm pe el. Scurt și clar, Mitrule, fără obișnuitul balast !

— La fel ca și tovarășul căpitan și eu am impresia că nu a fost un accident. Jocul a început din inițiativa lui Brujan, după ce în incinta ștrandului mai rămăseseră doar locatarii vilei. Era un fel de ștafetă a delfinilor. De o parte a bazinului, pe lățime, formau o echipă Sergiu, Oana, Corina, Pelin ; de cealaltă, Flavia, Zoe, Kraiman și Motorga. Făcuseră pe marginea bazinului semne cu creta, marcînd un fel de culoare. La o comandă se cufundau și încercau să se strecoare de cealaltă parte fără ca adversarii să-i atingă. Cel care nu își descoperea adversarul era penalizat cu puncte. Sîvuc, îngrijitorul ștrandului, se amuza arătîndu-i cu degetul pe cei ce trișau. Se încheiase a treia rundă. Abia cînd au dat semnalul pentru următoarea i-au observat lipsa. Crezînd că e vorba de o glumă au început s-o caute destul de tîrziu. S-au scufundat bărbații de cîteva ori dar degeaba. Atunci, cu îmbrăcămintea pe el, a sărit în apă mutul și a scos-o tocmai de sub trambulină, distanță destulă de unde se scufundase.

Stega ridică o piatră din prundișul albiei și o aruncă în apă cu năduf, spărgînd oglinda poleită de lună. Zise ceva despre anafură și cristelniță, se scuză jenat, dar războlit, și constată cu voce egală :

— Ingenios joc. Ascuțită, dar ce zic ? diabolică minte. Îm ! eu credeam că Sergiu nu-i decît un cap sec !

— Nu îl jucau pentru întîia oară, deci... Nici nu-și mai amintesc cine l-a inventat. Nou era faptul că acum participau la el numai oamenii casei, locatarii vilei. Zoe Fedelea și Jorj Motorga susțin că au intrat în joc numai la insistențele celorlalți, pentru ca echipele să fie echilibrate.

— Dar în legătură cu accidentul, ei ce spun ?

— Aproape nimic. La a patra partidă ea se găsea pe același culoar cu Zoe, însă aceasta susține mortiș că pe culoarul ei, acolo unde ele ar fi trebuit să se întîlnească, a atins piciorul păros al unui bărbat. În schimb, toți bărbații susțin că nu au fost atinși. Chiar și Pelin, deși Corina afirmă că i-a mîngîiat chelia.

— Victima, victima ce zice ?

— Am stat de vorbă cam la o oră după ce și-a revenit. E un fel de a zice, fiindcă nu prea își revenise. Încă era destul de speriată și repeta mereu : „Au vrut să mă omoare, să scape de mine ! Doamne, dar ce le-am făcut ?! Ce au cu mine ?!" Victima afirmă că a fost lovită cu pumnul în stomac și că, pînă nu și-a pierdut controlul, a simțit că este tîrîtă pe fundul bazinului. Se pare că spune adevărul. Urmele sînt evidente. Însă nu bănuiește pe nimeni, ori se teme să spună un nume. Curios mi se pare că atunci cînd și-a revenit complet și-a retras afir-

mațiile, justificînd că a delirat, că nu a știut ce spune.

— E clar. Ar trebui deschisă ancheta pînă nu vom avea și alte surprize.

— Iertați-mă, dar eu nu sînt de aceeași părere! zise Iova. Imediat după masa de seară am întîlnit-o la bar. Am abordat-o la subiect cu o glumă. Mi-a răspuns cam la fel: „După cîtă apă cu clor am înghițit, un whisky e cel mai potrivit lubrifiant, nu credeți?" Dar ce s-a întîmplat, cine vă urăște într-atîta încît...? Nu m-a lăsat să continui. „E vina mea", zice „numai și numai a mea. Am greșit direcția, am stat cam multișor sub apă și..." Bine, dar pumnul în stomac și tîrîșul...? am întrebat contrariat. A rîs: „Dumneata ai trăit vreodată senzațiile înecatului? Dacă n-ai trăit nu poți înțelege. Cred că lovitura în stomac era impactul cu apa cloroasă, iar povestea cu tîrîșul, drumul cu targa. Am spus atunci multe prostii și-mi pare rău".

— Asta le pune capac la toate! Înseamnă că cineva a determinat-o să mintă, să retracteze! își comunică Stega uimirea și supărarea.

— Ori acesta este adevărul și, prin urmare, nu are rost să mai facem caz, tovarășe maior, opină căpitanul Mihăilescu.

— Nici cu dumneavoastră nu pot fi de acord, sări, spre mirarea superiorilor în grad, locotenentul Iova. Și iată de ce: Nu întîmplător cel care a dat de ea a fost mutul Sîvuc. E drept că se lăsaseră primele pîcle ale înserării și că sub apă, oricît ar fi fost de limpede, nu se putea vedea, dar să nu uităm ce se spune despre Sîvuc, și anume că vede bijuteriile pierdute în bazin pînă nu se evacuează apa. Deci

el a văzut ceva, a văzut că victima era tîrîtă departe de locul marcat pentru joc, și afirmă asta prin semne, numai că nu poate indica cine anume este autorul tentativei de crimă și nici dacă este vorba despre un bărbat sau despre o femeie.

— Se pare că toți avem dreptate, dar nici unul pe deplin. Un lucru e clar, conchise maiorul. Avem de-a face cu o ingenioasă tentativă de crimă, ori numai cu o perfectă înscenare.

— Cu îngăduința dumneavoastră, tovarășe maior, eu sînt de altă părere, interveni, de data asta cu tonul unor relații bine statornicite, Iova. Nicu Pelin, care împreună cu mutul i-au dat primul ajutor, afirmă că țîșnea apa din ea curcubeu.

— Băiete, mă bucur că ți-ai amintit cîți ani și ce grad ai, dar la rîndul meu îți amintesc să nu dai două parale pe vorbele avocățelului. Că i-o fi făcut respirație gură la gură nu mă îndoiesc. Aștepta cu sufletul... la gură un asemenea prilej. Înclin mai degrabă să iau de bun ceea ce mutul încearcă să ne comunice. Pînă la noi probe să ne gîndim la ambele variante: crima și înscenarea.

— De ce nu am admite și sinuciderea? întrebă neutru locotenentul.

— N-ar fi exclus, se alinie căpitanul. Dar ce-i de făcut?

— Deocamdată ce ne-am propus. Ochii trezi, urechea deschisă, mersul fin, vigilență. Ce am putea face? Vîlvă? Întîmplarea de astăzi vine să confirme că omul sau oamenii noștri sînt aici, printre noi, mai mult ca sigur la vila Kraus. Mitrule, dis-de-dimineață pleci la D., iei legătura cu Bucureștiul și-mi vii cu tot ce se poate ști despre loca-

tarii noştri. De trei zile am cerut datele şi ar fi cazul să intrăm în posesia lor. Altfel bîjbîim ca nişte paznici de noapte neinstruiţi.

— Cam aşa-i. Pestriţă adunătură. Parcă a tunat şi i-a adunat din trei colţuri de ţară. Şi nu prea se grăbesc să plece. Dă de gîndit că toţi cei cazaţi aici şi-au prelungit şederea.

— Acum nici nu ar fi în interesul nostru să plece, Mihăilă. Ne-ar lăsa baltă tocmai cînd am descoperit că balta are peşte. Uite, nu ştiu ce m-a apucat să pomenesc cuvîntul peşte! Mi s-a făcut o poftă! Mitrule, dacă nu mă înşel, ziceai ceva despre o partidă de pescuit aranjată de căpitanul Mihăilescu.

— Nici o grijă, tovarăşe maior. Sînt gata prinşi. Peşti nobili. Ce-aţi zice de cîţiva păstrăvi copţi în spuză şi stropiţi cu vin de butuc?

— Aş zice că asta da operativitate. Dacă alte isprăvi n-am prea făcut, măcar cu aşa ceva să ne alegem pe ziua de astăzi.

— Dacă mi-aţi îngădui şi aş şti că nu mă veţi considera dintre aceia care visează cai verzi pe pereţi, eu aş mai spune ceva, zise Iova cu sfială în vreme ce căpitanul aprindea focul.

— Zi, dară! Nu te ştiam atît de sfios. Mai adineaurea avusesem impresia că pentru tine au dispărut gradele şi barierele de vîrstă.

— Dacă-i aşa, prefer să tac. M-am cam aprins, ştiu. De data asta era numai un gînd, o părere de idee, ceva ce nu-mi pot explica şi mă obsedează...

— Hai, lasă supărarea. Avea dreptate colonelul. Te şifonezi cam repede. Biata nevastă-ta, care bruşul ei o mai fi! Va avea cam mult de călcat. Am glumit doar. Despre ce-i vorba?

— Ştiţi, fata aceea, Maria Walter... pentru un moment ieri, la punctul sanitar, am avut impresia că o revăd. Asta m-a determinat s-o întîmpin cu vorba la bar. Numai că impresia aceea s-a spulberat. Cealaltă avea părul aspru, cînepiu, pometii ascuţiţi, asiatici, ochii oblici şi doi dinţi de pe maxilarul de jos despărţiţi printr-o strungăreaţă nefiresc de mare. Pe cînd aceasta... ce mai! nu are nimic din ceea ce am reţinut eu ca semne particulare. Curios! Cînd o privesc de departe, întîmplător, tresar, abia mă stăpînesc să nu alerg, s-o prind de mînuţele cu unghii sidefii şi să-i zic; „Bonjur, pisicuţo, te-ai şi înapoiat de pe lumea cealaltă?!" Credeţi-mă, tovarăşe maior, ceva, dar nu ştiu ce anume, un fel de flux magnetic, un pulsar mă pune în gardă cînd mă aflu în prezenţa ei. Să fie numai, aşa, o obsesie?

— Mitrule, Mitrule, stăpîneşte-ţi nervii, băiete, că mai ai nevoie de ei. În meseria noastră nu ne conducem după simpatii şi antipatii, după visuri şi obsesii. Nu mai departe decît chiar ieri mi-ai vorbit despre aceeaşi femeie cu căldură, cu compătimire. Că a fost crescută la casa copilului, că nu şi-a cunoscut părinţii, că a muncit pe brînci şi a terminat facultatea de biologie, că directoarea şi fostele ei colege, cu care ai stat de vorbă la P., au vorbit laudativ despre ea...

— Aveţi dreptate. Chiar că nu ştiu ce să mai zic. O fi cum spuneţi, dar uneori am impresia că mă priveşte insistent vrînd să-mi amintească ceva, ba chiar îmi rîde-n nas. Ştiţi ce mi-a zis alaltăieri la discotecă, răspunzînd invitaţiei la dans? „Cu dumneata, domnule, aş dansa cu mai multă plăcere dacă n-ai purta mască. Încearcă s-o dai jos şi-ţi ofer

toate dansurile și nu numai atît." Apoi a rîs ca o apucată, s-a oprit din dans, m-a privit fix și m-a întrebat: „Oare noi doi nu am fost colegi de liceu sau de facultate?!" Ca tot ea să răspundă: „A, nu! Mă înșel. Trebuie să fii mai tînăr decît mine și, în plus, oltean de la Dunăre."

— Așadar, îți poartă grija. Cine știe din ce pricină, poate chiar de iubire, i-ai stîrnit interesul. Numai că, după cît mă pricep eu la femei, capitol la care față de tine mă consider răcan, pe ea o interesează toți bărbații frumușei.

— Eu nu cred că-i numai atît. Ca să vă convingeți că am motive să mă frămînt urmăriți-o cînd sîntem la masă. Ori de cîte ori ridic privirea o surprind că mă fixează, îmi cercetează gesturile, vorbele, pînă și felul cum înghit.

— De-o fi să ai dreptate, află că-l propun la ridicare în grad pe specialistul care s-a ocupat de tine. Oricum, e bine că mi-ai spus. De mîine va intra și în atenția mea. Ca să vezi! Era s-o scot de pe listă.

5

Numai Ștefan Stega mai întîrzia pe terasă. De sub umbrela ciupercă, întins comod pe fotoliul de răchită, privea printre gene pintenul de munte presărat cu bolovani de calcar, părînd că picotește. Minute în șir rămase așa, într-o plăcută stare de contemplație, legînd și dezlegînd pe îndelete fapte și vorbe. Nimic cu totul și cu totul deosebit în afara întîmplării de la ștrand. Și totuși, experiența îl ținea în stare de alarmă. Trecuseră cinci zile în care, deși echipa nu cunoscuse odihna, s-a bătut pasul pe loc. Ceva, un resort tainic îl făcea să creadă că aici, în mijlocul acestui grup aparent inofensiv, trebuia să caute stăruitor chichița, amănuntul, nesemnificativul fapt care să conducă spre cazul Mariei Walter. Într-un fel sau altul fiecare din cei de aici fusese și revenise la Gesara, ori cel puțin avea un motiv mai mult sau mai puțin plauzibil să-și prelungească șederea. Poate ar fi trebuit trecută cu vederea perechea Brezoi—Lazar, însă de atîtea ori experiența i-a dovedit că aparențele înșeală. Bunăoară, dacă nu s-ar fi condus după aparențe și după ironiile șefului nu s-ar fi înșelat și asupra locotenentului Iova care, numai în cinci zile, dovedise simț fin, inteligență și tenacitate cum rar i-a fost dat să întîlnească la un tînăr care, la prima impresie îl luai drept un filfizon și un instinctual, și care, cel puțin prin ținută, cultiva narcisismul?

Ziua era nefiresc de limpede, de frumoasă pentru mijlocul lui septembrie. O pîclă sinilie tremura între cer și pămînt precum o necuprinsă pînză de păianjen. Norii Cirus se arătau ici-colo la mare înălțime vălătucindu-se abia perceptibil către apus. Sub fuioarele lor unduitoare ca niște voaluri de mireasă la malul mării, plana alene un motoplanor ca o pasăre argintie flămîndă de cer. Pe Stega îl învăluise o moleșeală vecină cu leșinul, însă pro-

pice pentru jocul ideilor. Doamne, cîtă frumusețe ! Cîtă pace în tăriile cerului, în armonia naturii și cît zbucium, cîtă zeamă de cucută în inimile și în gîndurile unor oameni ! Spre dreapta se deschidea o vale străjuită de doi versanți domoli pe care stîncile alb-cenușii alternau cu cleanțuri de culoarea fierului ruginit în apă. Se pomeni vorbind cu sine : „Cîte bogății care așteaptă să fie scoase la lumină ascund munții aceștia ! Interesantă trebuie să fie meseria de geolog. Din nefericire sînt prea bătrîn ca să mai pot face și altceva." Îl trezi din reverie glasul unei țărănci robuste, cu maci în obraji și poala suflecată la brîu, dezvelind un picior rotund cu mușchii fremătînd de efortul coborîșului. Purta două coșuri de papură acoperite cu ștergare de in brăzdate în zigzaguri alb-negre.

— Ziua bună la dumneavoastră ! Domnul nu ar vrea să cumpere ciuperci ori afine tîrzii ? Abia le-am cules de pe Platoul romanilor.

— Fire-a-i sănătoasă, nană ! Cumpăr, cum să nu cumpăr. Toate afinele. La ce preț ?

— Pentru dumneatale zece lei cupa. Le dau mai ieftine pentru că văd că ne știți vorba. Ușor ne-om tomni și cu ciupercile.

— De care ai ?

— D'apoi, de toamna. Ciuciuleți și ghebe. Am avut și bureți de fag pentru murat dar i-au cumpărat domnii care caută pietre.

— Care domni ? întrebă Stega cu interes.

— Pe nume nu-i știu. Unul dintre dînșii l-am mai fost văzut pe la noi. E mare profesor la București. Cu dînsul se mai află o femeie și un bărbat. Doamna frumoasă care era să se-nece. Da de ce mă întrebați ?

— Întrebam numai așa, fiindcă-mi place vorba dumitale. Care ciuperci sînt mai bune ? schimbă el vorba sesizînd nerăbdarea femeii.

— Domnule dragă, depandă cum le gătești. Ciuciuleții se fac la foc mic, la cratiță acoperită, cu ceapă verde, mărar și ulei. Ghebele...

— De ghebe mi-a murit un prieten, mătușă, folosi iarăși adresarea din partea locului, deși femeia era încă tînără. Dă-mi ciuciuleții și afinile. O să văd eu cum mă descurc cu gătitul.

Din spate, o voce plăcută, catifelată, îl făcu să se întoarcă surprins.

— Vă pot ajuta eu, domnule Stega. Doar sîntem cunoștințe vechi de... cinci zile.

Cu aceeași voce care nu putea fi refuzată se adresă femeii :

— Mulțumim, liță Paraschivă. O să trec mai pe seară pe la dumneata pentru mărar, ceapă si smîntînă.

— Cu dragă inimă, domnișoara Liana. Să poftească și domnul pentru un pahar cu vin de coacăze, care face omul să gîndească la lucruri frumoase.

Femeia plecă adresînd un „bună-ziua dumneavoastră", legănîndu-și trupul așa de firesc încît amîndoi o urmăriră cu plăcere.

Prezența Lianei Azuga însemna pentru Ștefan Stega o satisfacție pe care nu se străduia s-o ascundă. Avea pentru ea o admirație lipsită de rezerve, considerînd-o cu totul altfel decît pe ceilalți oaspeți ai vilei. Îi plăceau la ea modulările catifelate ale gla-

sului, frumusețea romană a bustului, ondulările ca valurile mișcate de briză ale părului de culoarea tomnatică a frunzei de nuc, zîmbetul sincer, cuceritor care dezvelea șirag de dinți albi între buze cărnoase, crude, de fetișcană. Îi prețuia conversația deschisă, camaraderească, fără ocolișuri și capcane, și chiar felul în care se îmbrăca. Nu întîmplător arhitecta Liana Azuga, pasionată de modele originale inspirate din creația populară, conducea un mare atelier de artizanat în capitală. Explica marea ei pasiune prin originea, în spiță maternă, din Săliștea Sibiului. Acum purta o bluză brodată cu zig-zagul dacic pe o pînză de in țesută în casă și o fustă albastru deschis cu tușe de alb. Degaja atîta simplitate prin însăși severitatea studiată a liniilor și culorilor încît imediat devenea plăcută și familiară. În timp ce strivea între dinții de fildeș o boabă de afină spuse :

— Am început să mă plictisesc aici. Vin în fiecare an, mînată de un dor pe care nu mi-l explic, stau cîteva zile, vorbesc pe săturatelea cu sătenii pe care i-am cunoscut în copilărie, pe vremea cînd mama deschisese în satul din vale un atelier de țesut covoare, colind ca o sălbăticiune coclaurile... țin minte că la Peștera Fecioarei, mai în jos de grotă, m-a sărutat întîia dată un băiat, forțat, se înțelege, pentru că am plîns toată ziua, fac o baie de o jumătate de noapte la izvorul „Bendis" și apoi, dintr-o dată mă apucă pofta de ducă. Am încercat să-mi explic toate astea. Știu eu ? Poate că izolarea de lume, faptul că aici totul e trecut, istorie, legendă... O să rîdeți de mine dacă vă spun că și în copilărie ca și astăzi cînd cobor panta vieții mi-a plăcut și

îmi place să stau pe înserat ori în zori pe stînca aceea, cu ochii întredeschiși, și să privesc stăruitor, pînă mă desprind de prezent, în vale, încercînd să-mi închipui cursul istoriei noastre dacă din încleștarea lui Traian cu Decebal ultimul ieșea biruitor. Aici, jur-împrejur, domnule Stega, mustește istoria. Uite, dacă treci dealul din față, cobori în Valea Mureșului, apuci pe o altă vale, treci trei plaiuri și în cîteva ore, cu un cal odihnit, ești la Sarmizegetusa Regia. Mi-ar plăcea să vizitez pe înserat cetatea, singură, dar îmi este teribil de teamă de viperele cu corn care mișună prin împrejurimi.

În vreme ce vorbea ochii cercetau departe iar fața i se lumina într-un zîmbet părelnic și trist.

— Dumneavoastră ați mai fost la Gesara, nu ?

— Acum e întîia dată. An de an mergeam la Herculane. E stațiunea de care mă leagă multe amintiri și care, în multe privințe, excluzînd aglomerația, seamănă cu Gesara.

Se lăsă și el dus de gînduri. Reuși să se smulgă din vadul lor cu un efort amintindu-și de ce se află aici și nu la Herculane. Cercetă pe furiș profilul Lianei Azuga. Cu toată aparența de liniște fata părea răvășită lăuntric. O întrebă cu tonul omului mai în vîrstă, dator să aline suferințele celor tineri :

— Vă frămîntă ceva neplăcut. Vi s-a întîmplat ceva ?

Ea clătină din cap aprobator. Îl privi o vreme fără să-i răspundă, insistent, vrînd să-l pătrundă pînă în lăcașul ferecat al gîndurilor necomunicabile, îl găsi sincer, apropiat, demn pentru confesiuni.

— O să vă mirați dacă vă spun că am început și eu să văd strigoi. Nu degeaba am rădăcinile aici.

Zîmbi forțat :

— Se vede că poveștile localnicilor au un temei, ori eu m-am identificat spiritual cu ei. Cam așa ceva mi s-a întîmplat.

Stega o luă în serios. Peșteri, grote, cripte amenajate aiurea, o crimă recentă... Constată în glumă, numai cu aparentă indiferență :

— Chiar mă faceți să rîd. Credeam că numai Coca Brezoi e bîntuită de vedenii. La ea se explică. A dat în mintea lui Alex Neneanu.

— Nu rîdeți. Cea de aseară o fi fost o părere. Eram după baie. Cea de astăzi era în carne și oase. O stafie a tinereții mele.

— Pesemne era neplăcută de v-a deranjat atît...

— M-a răscolit și mi-a răpit liniștea. A reușit să mă întoarcă în timp, zise privind visătoare departe și înăbușind un oftat. Am întîlnit un om pe care îl știam în lumea drepților. El mi-a amintit de copilăria și adolescența petrecute pe aici. Parcă văd aievea căsuța mică din mijlocul livezii, prispa străjuită de stupi ; am răsăriturile și apusurile acelea încrustate în pupile. Colindam zăludă muntele. Înnoptam la schitul unui pustnic pe care îl identificam cu Deceneu. De la bătrînul acela, care trecuse suta, am învățat să cunosc și să prepar ierburi de leac, să deosebesc ciupercile bune de cele otrăvitoare, de la el știu că ciupercile otrăvitoare care te ispitesc prin colorit sînt ca bărbații frumoși care din pricina trupului nu-și mai cultivă spiritul, știu să imit păsările și să îmblînzesc animalele. Cercetarea peșterilor, înotul, marea mea pasiune, primul sărut și primele lacrimi din izvorul amar al dragostei... toate

mă leagă de Gesara și răscolesc amintirea unuia care pare că e și nu e.

— Vă face plăcere să vă întoarceți cu gîndul în timp ? Vă face bine asta ? întrebă Stega cu grija cu care părintele își alină prin întrebări copilul necăjit.

— Din păcate în oaza de bucurii și pace a copilăriei nu ne mai putem întoarce cu adevărat. Mimăm jocul și e păcat. Cine reușește, și sînt puțini aleși, nu mai poate trăi în prezent. Ne amăgim doar, nu-i așa ? Dacă s-ar putea, mi-aș dori alt drum, nu neapărat mai ușor sau mai drept, dar aceeași copilărie. Fără un an al adolescenței.

— Mă miră ce spuneți !

Ea rîse.

— Așa mă apucă uneori. Atunci cînd se întîmplă să văd stafii.

— Nu pricep de ce vă deranjează numai un an din adolescență. Bănuiesc că atunci, la fel ca mine în adolescența atît de îndepărtată, vă făceați visuri despre dragoste și familia ideală în care acum nu mai credeți.

— Ați ghicit, domnule Stega. La o anumită vîrstă li se întîmplă tuturor. Între timp am cunoscut prea bine oamenii și mi-am pierdut încrederea chiar și în prieteni. Pînă și în dragoste sîntem niște prefăcuți, renunțăm la măști abia după ce am spus da la ofițerul stării civile și nici atunci. Am cunoscut un cuplu minunat. Invidiam armonia, plinătatea căsniciei lor. Atenți, curtenitori, tandri fără nici un efort și după mulți ani de căsnicie. Ei, i-aș fi dat în schimbul acestei fericiri diploma de arhitect, frumusețea, tinerețea. Mai tîrziu am aflat că în particular cei doi fericiți

nu-și vorbeau din primul an de căsnicie. El avea o poziție socială importantă de apărat, ea avea trei copii de crescut.

— Mă miră teama, neîncrederea dumneavoastră față de dragoste și căsnicie. Bănuiesc că multă lume vă invidiază pentru situație, frumusețe, talent. Ar trebui să fiți fericită.

— Da, ar fi ceva motive pentru fericire. Îmi iubesc meseria, nu sînt urîtă și, din cîte știu, nici măcar agasantă. Numai că la cel mai important capitol din viață am eșuat. După cum vedeți am rămas nemăritată. Și e tot ce mi-am dorit mai mult. Un soț, nu neapărat rupt din soare, și o droaie de prunci.

— Probabil că nici un reprezentant al sexului meu nu v-a meritat sau nu a avut curajul să vă ceară. Se spune, domnișoara Liana, că în preajma căsătoriei toți bărbații poartă ochelari de cal. Am cunoscut bine un băiat care și-a dorit căsătoria la fel ca dumneavoastră. Era cunoscut, apreciat, plăcut de femei. Ani de-a rîndul a căutat femeia potrivită și anii se adunau. S-a căsătorit fulgerător cu o fetișcană, avea o listă de nume pentru copii și ideea lui Andrei Pietraru din „Suflete tari" că printr-o iubire poți răzbi pînă la capătul pămîntului. Iar femeia pe care și-o alesese pentru o viață și pentru împlinirea acelor nume, în loc de copii i-a umplut casa cu pisici și cîini. A divorțat tot fulgerător. S-a fript și nu mai are curajul să încerce.

— Eu cred, domnule Stega, că o femeie nu se poate socoti împlinită dacă nu are copii, atunci cînd îi poate avea. Mă gîndesc că aș fi fost mult mai fericită de rămîneam țărancă în satul meu de munte

avînd familie și copii. Puteți rîde! Sună cam fals ce vă spun, dar așa cred.

Se smulse din norii nostalgiei aruncîndu-i cu mîna de parcă ar fi vrut să zică: „Ducă-se pe pustii!" și prinse a rîde gîlgîitor precum cîntecul unui izvor printre pietre, dezvinovățindu-se:

— Am trăncănit atîtea despre mine! Dar este vina dumneavoastră. Aveți darul de a deschide poteci către sufletele oamenilor. Popă ar fi trebuit să vă faceți.

Pufni și el în rîs. După o scurtă pauză în care se abandonă propriilor gînduri, Stega înnodă firul discuției de unde se rupsese.

— Bănuiesc că stafia care a reușit să vă întoarcă în timp e profesorul Motorga, nu?

Surprinsă, ea îi răspunse cu o întrebare:

— De unde ați tras concluzia? Dacă bine-mi amintesc nu v-am pomenit nimic despre el.

— Nu, firește că nu! dar am bănuit. Am învățat să înțeleg dincolo de cuvinte.

— Și dacă în cazul acesta vă înșelați?

— N-aș avea nimic de pierdut. Vă propun o logică simplă. Sîntem împreună de cîteva zile. Ați fost mereu veselă, comunicativă, lipsită de griji. Dintr-o dată vă prinde nostalgia, îngrijorarea, vorbiți de stafii și reversibilitatea timpului. De cinci zile nu a mai apărut aici nici o figură nouă și tot de cinci zile profesorul nu a dat ochi cu dumneavoastră fiind sau unul sau altul dintre voi plecat. Abia ieri, după accidentul de la ștrand, sau astăzi l-ați putut vedea. De fapt eram fără voie martorul întîlnirii. Concluzia se impune de la sine, nu?

— Mda, și acesta poate fi adevărul. Numai că același lucru s-ar putea spune despre Brujan ori Kraiman. Adăugați-l și pe doctorul Neneanu, pe care tot astăzi l-am reîntîlnit. Adevărul e că pe aici am copilărit cu unul din bărbații aceștia și...

— ...ați cunoscut gustul amar al primului sărut, o completă Stega pe un ton care nu putea supăra.

— Un timp am fost vecini, dar numai în sezonul de vară. Era mai în vîrstă decît mine și îmi făcea curte atent, discret, neîndrăznind, mai ales după scena din grotă, să depășească granițele camaraderiei. Apoi mulți ani nu l-am mai văzut. Mă împăcasem cu gîndul că a murit, că nu s-a mai înapoiat de la închisoare.

— Vă înțeleg. Reîntîlnirile după ani și ani răscolesc dureros amintirile. Prea tîrziu ne dăm seama cît de repede trec anii. El e un om aparte.

Liana aprobă iarăși îngîndurată :

— Gîndim la fel ! puse ea obișnuita căldură în glas. E un om deosebit, puțini sînt ca el. Inteligent, liniștit, bun ca pîinea caldă. Dar fără noroc. Asistent universitar fiind s-a îndrăgostit și s-a căsătorit cu soția profesorului său, Roșianu. Sigur și-ar fi ratat cariera științifică dacă acesta nu ar fi murit la scurt timp în împrejurări pînă astăzi nelămurite. Apoi soția l-a părăsit. A rămas cu doi copii. Povestea anilor mulți de cînd nu ne-am mai văzut am aflat-o aseară. După plecarea ei s-a dedicat cercetărilor științifice și copiilor. S-a închis în el, în casă și laborator. Pînă de curînd, cînd a apărut Flavia, cercetătoare la institutul pe care îl conduce. Ea fusese căsătorită cu un inginer cu cheag, al cărui tată era cineva înainte de război. Într-o vară au plecat într-o

excursie, nu rețin în ce țară. Ea s-a înapoiat, el nu. La cererea ei s-a pronunțat divorțul și de cîteva luni a devenit colaboratoarea și prietena lui Jorj. Lucrurile evoluează grăbit către căsătorie. Ar fi a doua prostie pe care ar face-o Jorj.

Ștefan Stega constată :

— Într-un fel poate fi înțeles. Ea este într-adevăr o frumusețe rară.

— Dacă luăm în considerație numai fațada. În cazul ei „pe dinafară-i vopsit gardul, înăuntru-i leopardul". Se vorbește că în cealaltă căsătorie, din prima lună a fost eroina unui scandal amoros. Se încurcase cu un student crud pe care părinții l-au salvat transferîndu-l la Iași. Jorj știe și mă așteptam ca măcar din acest motiv să-și recapete vederea.

— Probabil că e în perioada de căutări pentru schimbarea ochelarilor, glumi Stega.

— Nu știu. Cert este că privește cu indiferență comportarea ei, și asta mă miră. Cel pe care îl știam eu nu ar fi admis. Mai știi ! O fi îndrăgostit orbește.

— Sau mai sînt și alte motive, replică jovial maiorul, propunîndu-și să rețină un amănunt care întîmplător trecuse și prin mintea Lianei.

— Vă gîndiți, desigur, la mîndrie, la onoare ! E posibil, dar cine poate ști ce gîndește ? E atît de rezervat, de închis în sine !

— În cazul ăsta ar fi interesant să știm gîndurile și sentimentele ei.

— Pentru asta nu avem nevoie de cine știe ce investigații. E destul s-o urmărești o zi ca să-ți dai

seama că nu o interesează decît bărbaţii bine şi toaletele străine.

— Am constatat şi eu, încuviinţă Stega. Frumoşii ei ochi caută victime de soi. Deja a pus privirea pe una.

— Sergiu Brujan ? Da, interesantă alegere. Tînăr, frumos, niţel găgăuţă, lacom de viaţă, bărbat care nu e făcut pentru o singură femeie. Oana pare o fată inteligentă, cultă, curăţică, dar prea slab înarmată ca să-i dai vreo şansă în înfruntarea directă cu Flavia. Nu ştiu ce mă face să cred că Sergiu şi-a ales logodnica obligat sau din interes. Probabil că fata o fi avînd vilă ori tătic cu... spatele tare.

— Din păcate trebuie să vă aprob. Îmi pare sincer rău de ea !

— E şi vina ei. Face parte din acea categorie a femeilor culte care cred că şi în dragoste spiritul învinge materia. Se înşeală şi va suferi mult dacă o fi cu adevărat îndrăgostită de logodnicul ei. Dar nu ştiu ce mă face să cred că joacă teatru.

— Mă uimiţi, zău aşa, domnişoara Liana. Dacă nu mi-aţi fi spus ce meserie profesaţi aş fi jurat că sînteţi psiholog şi lucraţi la cadre.

Ea rîse ca de o glumă bună şi se explică :

— Mda ! Cînd trăieşti printre oameni ca Zoe Fedelea şi Coca Brezoi afli şi ce gîndesc extratereştrii. Şi apoi, sinceră să fiu, profesorul Motorga mă interesează. Omul şi savantul mai mult decît bărbatul. De va încăpea pe mîinile Flaviei, cu acte în regulă, îi plîng de milă.

6

Maiorul Stega i-a lăsat tînărului colaborator liberă iniţiativa. Ar fi vrut să poată da ceva din răbdarea şi tenacitatea sa locotenentului, pe care îl preţuia într-un fel aparte, deşi uneori Mitruţ prea uşor se lăsa purtat de valurile fanteziei. În el revedea ca într-un album marcat de patina vremii chipul său de altădată, propria devenire prin ani ca om şi ofiţer. Ce nu putea înţelege şi accepta la Iova era acel ceva calificat ca specific pentru tînăra generaţie : exuberanţa trăirii momentului, ceasului, zilei, certitudinea că totul se rezolvă într-un fel sau altul, provenită din convingerea că lor li se cuvine, fără să gîndească serios că pînă la acest „se cuvine" părinţii au clădit la temelia existenţei fiilor minutele, ceasurile, zilele şi anii cu trudă, cu sacrificii imense, cu teamă şi nelinişte, cu vise şi speranţe mai mult sau mai puţin înfăptuite. Ceva din toate astea, şi din mai multe pe care ne-am obişnuit să le punem în cîrca celor tineri, ca reproşuri, avea şi Mitru, băiat de lăcătuş cu o familie numeroasă, care nu prea s-a tăvălit în puf, deşi nimic nu i-a lipsit.

Mitru era convins că un drum pe meleagurile unde întîlnise năluca Mariei Walter i-ar putea fi de folos. Cu acest prilej ar fi făcut o scurtă oprire la Bucureşti pentru verificarea unor date, dar mai ales pentru a-şi reîntîlni un coleg de facultate specialist în Indoeuropeană, care vizita o suspectă societate de „boşi" atraşi de paraextaz. Corina, cu destulă reţinere, ba chiar cu teamă i-a destăinuit

că participase la cîteva din întîlnirile adepţilor lui Neneanu, unde tot ce văzuse şi auzise depăşea, prin exagerare şi bizarerie, literatura fantastică.

Abia atunci cînd a aflat toate astea, şi presupunerea locotenentului că fata de la carieră ar fi putut fi ucisă de asemenea oameni, Stega i-a îngăduit să lipsească două zile, îndemnîndu-l la tact şi prudenţă.

La orele douăzeci şi unu lua trenul din halta Gelmas. Pînă aici îl adusese căpitanul Mihăilescu cu Dacia personală direct de la o întrunire în patru, cu raci în mujdei şi saramură de crap, cu plutonierul Tomiţă pe post de bucătar. Bucatele au fost aţîţate cu o ţuiculiţă mărgelată de cireaşă amară şi udate grijuliu cu vin de coacăze răcit la izvor de munte, feluri de la care Mihăilescu s-a abţinut. Acum îl scurma setea. Mihăilescu îi reproşă că porneşte la drum, pe o asemenea zăpuşeală, fără un termos ori o sticlă cu apă. „Mă descurc eu, nu vă faceţi griji. Gările noastre sînt cele mai ospitaliere din lume.. Rar canton fără o cişmea cu apă", îi zise el înghiţind în sec.

Curios! Trenul nu avea întîrziere şi nu era aglomerat. Unde şi unde la geamuri răsărea cîte un chip plictisit. Urcă dintr-un salt, făcu semn cu mîna căpitanului şi îşi căută fără grabă compartimentul. Vagonul era trist şi gol ca un sat de munte părăsit. Aprinse lumina, săracă şi pîlpîitoare, în ton cu sclitudinea trenului de noapte, şi ieşi la geam. Mihăilescu tocmai lua drumul Gesarei cu un viraj scurt. Noaptea se anunţa grea, neagră, cu stele puţine, luminată arare la orizont de slabe descărcări electrice prevestitoare de ploaie. Senzaţia de sete devenea insuportabilă. Savură cu gîndul o lămîie

mursicată între dinţi, îşi aminti de izvoarele reci întîlnite în excursiile montane şi se consolă că la Vinţ trenul va sta mai mult şi musai să fie o fîntînă. Aşeză nervos pe banchetă cartea poliţistă cu titlul stupid, luată tovărăşie, şi se îndreptă în direcţia unde ar fi trebuit să fie vagonul restaurant. Îl găsi după ce străbătu culoarul pustiu al cîtorva vagoane. Era închis. „Dracu' să vă ia!" zise, pentru ca imediat să pronunţe „scuzaţi", întîlnindu-se bot în bot cu conductorul.

— N-aveţi cumva un citric ori o sticlă cu apă? Mor de sete.

— Îmi pare rău, tovarăşe. Şi eu sînt înnebunit de sete. Vagonul restaurant funcţionează numai la înapoiere. E închis şi nu am cheile. Pînă la Vinţ răbdăm.

— Cît stă la Vinţ?

— Patru minute. Suficient. Cişmeaua e chiar în faţa biroului de informaţii, pe peron, îl informă zîmbind prosteşte.

Drumul de douăzeci de minute pînă la Vinţ i s-a părut o veşnicie. Între timp, cotrobăind prin compartimentele goale, a găsit o sticlă. De fapt erau multe, destule ca un întreprinzător să cîştige cu uşurinţă două, trei sute de lei. Alese una de două kilograme, cu eticheta „vin de regiune" şi coborî înainte de a opri trenul. Peronul era aglomerat, agitat. Oameni în ţinută de fabrică, grupuri, grupuri, gălăgioşi şi bine dispuşi se îndreptau spre o cursă muncitorească trasă la linia a treia. Deşi foarte grăbit, involuntar întoarse capul şi rămase ţintuit locului. Năluca Mariei Walter se pierdea furişată printre călătorii grăbiţi. „Am vedenii", îşi zise. „Naiba

m-a pus să mă ghiftuiesc cu saramură și raci în mujdei!" mai adaugă și se îndreptă nehotărît spre instalația de apă. Era uscată ca și buzele lui. Cineva de pe peron, o femeie în uniformă de ceferist, îi făcu cunoscut: „Nu funcționează. Se modernizează alimentarea cu apă a gării".

Trenul se pusese în mișcare. Abia reuși să se prindă de bară și să se cațere pe scara ultimului vagon. Al lui era tocmai lîngă locomotivă. Străbătu holul pe întuneric și la capăt se opri dezamăgit. Vagoanele erau închise. Înjură ghinionul cu năduf și așteptă prima gară. La Sebeș coborî și prinse să alerge la vagonul său. O bătrînică cocîrjată i se așeză în cale și îl rugă să-i urce bagajele. Nu o putea refuza. Trenul se puse iarăși în mișcare. „Ce ghinion! Parcă e un făcut!" Trebuia să aștepte o altă stație de oprire, Miercurea. Și setea!... În sfîrșit, iat-o! Buzele îi erau de iască, senzația de sete devenise copleșitoare. Trenul șuieră lung și lăsă în urmă gara adormită fără a încetini viteza. Se consola că măcar putuse răzbi cu ajutorul conductorului în vagonul său. Își plimbă limba de iască peste buzele arse, ca un amnar pe cremene, și deschise ușa compartimentului. Lumina era aprinsă, dar mai galbenă, mai flască. În colț, lîngă ușă, pe bancheta unde șezuse el moțăia o femeie. Era în doliu, ori numai i se năzărea lui? „Te pomenești că setea, ca la beduinii din deșert, îmi arată miraje, fete morgana!" O privi insistent la lumina de priveghi a becului. Nu, nu se înșela. Femeia, a cărei vîrstă nu putea fi ghicită, purta o rochie neagră, cu glugă și voal de plasă deasă, pînă la bărbie, care îi masca trăsăturile. Numai ochii de o culoare nedefinită clipeau vii, misterioși, tinerești. Își aminti că se cuvine să dea bună seara, să zică ceva înainte să se așeze. Era caraghios. Bîigui:

— Mă iertați, sînt așa de zăpăcit, ...mor de sete, la Vinț am coborît dar cișmeaua era seacă. Parcă am fi în Sahara, zău așa!

Nu știa la ce-l apucase vorbăria, mai ales că femeia nu da nici un semn că i-ar fi sesizat prezența și salutul de școlar întîrziat. Depăși momentul de jenă și penibil și deschise cartea la pagina cu semnul. Curios! Primul rînd al paginii era rupt cu grijă. Oare așa să fi fost și cînd a închis-o el grăbit? Nu mai dădu importanță faptului și, chinuindu-și ochii, se cufundă în lectură. Nu avea stare. Un neastîmpăr ciudat îl hărțuia. Privirea îi aluneca mereu, insistent spre femeia îndoliată, ce-și sprijinea bărbia pe palmă, cotul pe marginea banchetei, iar cu cealaltă mînă înfășura și desfășura mecanic un șirag de mătănii. „E călugăriță", presupuse. „Nu, nu se poate. Ținuta aceasta nu poate fi întîlnită nici la călugărițele din Oceania, dacă și Oceania o fi avînd femei care de vii semnează pactul cu moartea. În cine știe care parte a Ardealului se poartă un astfel de doliu... Mai făcu o încercare să intre în vorbă, simplu, direct, cu întrebările uzitate în trenuri:

— Călătoriți departe?

— ...

Femeia întoarse pe jumătate obrazul și abia înclină capul.

„O fi surdo-mută. Mai știi?!"

— Oare în ce gară oprește trenul și se poate bea un strop de apă?

În loc de răspuns mîna prelungă, alb-gălbuie ca de moartă, lăsă să cadă greu, cu zornăit surd, șiragul de mătănii, se strecură alene într-o poșetă-sacoșă din piele fină și scoase un termos aburit. Răbdător, ostentativ, vrînd parcă să-l supună la suplicii, mîna se afundă iarăși, acum sidefie, rotundă, molatică, desprinsă dintr-un tablou al Renașterii, și ivi în lumina pală un pahar albastru. Iova înghițea în sec, leoarcă de transpirație. Femeia deșurubă capacul, turnă din lichidul răcoros care așternea abur pe marginile recipientului presărat cu gulerașe de bule sprințare, bău cu înghițituri scurte, într-un fel de nesațiu prelungit, înșurubă, puse la loc paharul, apoi termosul și se adînci în apatie ca în neființă.

Răbdarea locotenentului atinsese punctul de criză. „Blestemata ! O fi făcut-o intenționat ori nu a înțeles ce vreau ? că mă scurmă setea ? iară ea, ca o nesimțită, mi-o mai și ațîță ! Încă puțin și-mi pierd controlul."

— Nu vă supărați, doamnă, mor de sete. Aș da oricît pentru un pahar cu apă. De azi înainte, chiar de va juca Bibanul în schița „Petițiune" eu n-am să mai pot rîde.

Gluma i se păru fără sens. Insistă disperat :

— Iertați-mă ! Cred că nu mai lipsește mult pînă să halucinez. M-ați înțeles ? Vreau puțină apă !

Ea înclină capul mascat de voaluri și plase negre, oftă, refăcu tot așa de lent operațiunea de adineauri, numai că nu mai scoase și paharul. Îngînă abia auzit :

— N-am alt pahar, și se pregăti să pună termosul la loc.

— Nu-i nimic ! se grăbi el. Sînteți prea amabilă. Îmi confecționez imediat unul.

Mitru se întoarse grăbit cu spatele, își desfăcu geanta de voiaj și căută o hîrtie. Nimic. Tresări ca la o mare descoperire și rupse ultima copertă a cărții „Un pahar de vin, un pahar de venin" și o prefăcu într-un recipient asemănător celor pe care cu mulți ani în urmă le confecționa la grădiniță.

Femeia turnă însoțind lichidul cu un zîmbet de mască tristă. El, mai întîi îl savură cu privirea, apoi înghiți zgîrcit, îndelung, să nu se termine prea repede și să-și potolească afurisita de arsură ; nu se putu stăpîni și îl mai întinse o dată. Îndoliata păru că ascunde un zîmbet ironic, turnă zgîrcit, ca și cum ar fi turnat din ambrozia zeilor, și închise termosul.

Abia acum catadixi să-și înfățișeze glasul, înăbușit, trist, venit din depărtare :

— Cu plăcere. Cu multă plăcere, tinere. Și dumneata să mă ierți. Nu te-am auzit și nu mi-am dat seama ce vrei. Da, e cald, e foarte cald. Bietul părinte !

— Despre cine vorbiți și pentru cine purtați doliul și suferința, dacă-mi este îngăduit să întreb ?

— Pentru soțul meu, părintele Toader din Văieni. A decedat astă dimineață la Fundeni operat de cancer.

Suferința femeii i se transmitea și lui. Aproape că-l podidiră lacrimile. Își făcu de lucru cu geanta de voiaj reproșîndu-și gîndurile rele despre ea. „Să mă ia naiba dacă nu m-am prostit. Ce-o fi cu mine ?" „O să faci un drum la capătul căruia nu vei ajunge. Te va ispiti o femeie și-ți va întoarce calea. Mai dă zece lei la baba Saveta ca să-ți spună cum arată",

cam așa i-a zis deunăzi ghicitoarea din stațiune, pe care, la îndemnul maiorului, a cercetat-o ca să vadă în ce ape se scaldă. El, ca un novice i-a răspuns : „Știi că te pricepi ! Plec deseară la Constanța și zău că nu mi-ar strica o ispită tînără și drăgălașă." „Prostii", își zise. „Am alergat ca un zălud—Gesara—Sibiu ; Sibiu—Cluj ; Cluj—Gesara—apoi saramura, vinul de coacăze. Capac mai trebuia !" Clipi des, cu gene de plumb, înclină capul, cu un efort îl aduse la loc, se sprijini de banchetă și adormi. Ori numai avea impresia că doarme. O parte din celule cu siguranță erau treze, în stare de veghe și alarmă. Poate numai visează că doarme. Sigur că visează ! Asta nu se poate întîmpla în realitate. Era atît de intens, de real, de palpabil visul încît își auzea respirația, vorbele. Măi, să fie ! Cum a și ajuns în fața Acvariumului din Constanța ?! Unde or fi dispărut vizitatorii care altădată se înghesuiau ciorchine ? E singur, singurel. Privește cu interes jocul peștilor uriași : moruni, știuci, crapi burduhănoși... Ca prin farmec peștii dispar înghițiți de spațiul verde-azuriu de dincolo și în locul lor, ca o sirenă, înnoată o femeie în doliu, cu voal des, nu, nu de plasă, ci de sîrmă ghimpată. Se oprește în fața lui, zîmbește ironic, satanic, scoate dintre vălul de fuste negre-albastre un pahar siniliu, ia apă din bazin și-i dă să bea. El primește. Femeia rîde, rîde într-un fel prevestitor, rău. După prima înghițitură amară, grețoasă femeia îndoliată dispare, nu, nu dispare, își schimbă înfățișarea, negrul devine alb, voalul de doliu, voal de mireasă. Se apropie lin, unduitor, ca o boare, ca o știmă a apelor, îi pune prin peretele gros de sticlă degetul rece pe buze, simte,

simte senzația de rece neplăcut, vîscos, gelatinos și zice rîzînd, hohotind : „Halal ofițer ! De ăsta-mi erai ?!" Dar e... e ea, Maria Walter. Încearcă s-o prindă, s-o rețină, pătrunde prin peretele gelatinos al acvariumului. Ea dispare și în locul ei dau năvală peștii imenși, scîrboși, cu guri lacom căscate să-l înghită. Sare ca ars, aprinde becul și se scutură pentru a îndepărta coșmarul. Privește jenat. Femeia, nicăierea. Oare totul a fost numai o părere ? Nu, nu se poate ! Doar a vorbit, mi-a dat să beau, mi-a zis despre moartea părintelui Toader... Dar... mai știi ?! „Am făcut insolație, m-oi fi otrăvit cu raci, ce se petrece cu mine ?! Doar era aici, în carne și oase, mi-a turnat de două ori în păhărelul de hîrtie. Uite, păhărelul e aici, coperta cărții e ruptă..." Se dezmetici anevoie. Se simțea de parcă ar fi înghițit petrosin. Capul greu și senzația de vomă îl avertizau că ceva nu e în ordine. Apucă geanta și ieși grăbit pe culoar. „Poate mă dumirește conductorul".

— O femeie în doliu, ziceți ? Nu, tovarășe, nici n-a urcat, nici n-a coborît. Ați visat urît. Am trecut de trei ori pe la dumneavoastră. Ați avut un somn agitat. E drept că mi s-a părut suspect mirosul de parfum tare, de femeie blondă, din compartiment. De aceea am și intrat. Știți, s-a mai întîmplat să...

— Dar nu visez, tovarășe. De la Vinț, în compartiment cu mine, pe aceeași banchetă, a călătorit o femeie în doliu. Preoteasa din Văieni. Mergea la București.

Dîndu-și seama că nu are cu cine se înțelege duse mîna la piept și scoase portmoneul. Își aminti

că la sfatul maiorului nu luase cu el nici un act în afară de buletin. Deschise actul de identitate la prima pagină, crezînd că dacă se legitimează îl va convinge pe conductor să-l ia în serios, dar... stupoare. Aici, pus la vedere, se afla rîndul rupt din cartea pe care o citise : „...și el nu era ceea ce voia să pară".

— Uite, tovarășe, cum stau lucrurile : eu sînt...

— Legitimația ! că altfel puteți fi chiar și popa din Văieni.

— N-am. N-o am la mine. Sînt în misiune. Vreau să știu cine a călătorit în același compartiment, pe aceeași banchetă cu mine, e important, înțelegeți ?

Conductorul se retrăsese cîțiva pași și acum îl privea cu compătimire.

— Lasă, lasă, nu e nevoie, te cred, numai că acum ești cam bolnăvior. Liniștește-te ! Dimineață, în Gara de Nord, chem salvarea. Acum n-am ce-ți face decît să-ți dau o cușetă.

Îl sfredeli cu privirea. I-ar fi dat o lecție s-o țină minte, dar cum ? Se mulțumi să întrebe scurt, autoritar :

— În ce gară intrăm ?!

— În Rîmnicu Vîlcea.

— Legitimația dumitale !

— N-o am la mine. E în cușetă. Dacă țineți neapărat o aduc, se conformă omul mirat.

Iova nu-l mai așteptă. Trenul oprise deja la peron. Un accelerat din sens opus pufăia grăbit de plecare. Cu toată graba prinse iarăși ultimul vagon. Era hotărît să ajungă din urmă năluca Mariei Walter.

Somnul și senzația de sete dispăruseră ca prin farmec. Mintea lucra febril. Se scutură ca de friguri închipuindu-și ce o să-i raporteze maiorului Stega și ce o să gîndească și să spună acesta. „M-am purtat ca un novice. Comportarea îndoliatei ar fi trebuit să-mi dea de gîndit. Apoi, lichidul acela răcoros și acidulat cu ușor miros de camfor. Am uitat o lecție elementară de comportare în misiune. Dacă ea a fost cu adevărat, o puteam mierli, vorba plutonierului Toma. Cine și-ar fi putut închipui ?! Necazul îmi vine de la o meteahnă a noastră, a românilor. Prea ușor ne înduioșează suferințele altora și le uităm pe ale noastre. M-a impresionat, asta-i. De azi înainte mortul în sicriu să-l văd și nu cred pînă nu îl acoperă doi metri de pămînt."

Zorile deveneau lăptoase, prevestite de o boare răcoroasă. Ieși la geam, privi coamele întunecate ale munților ce păreau că se nasc și cresc din mersul trenului și murmură : „Lasă, păpușico, de nu te-oi vedea în doliu să pățesc ce-o să-mi zică maiorul !" Vorbele își făcură imediat efectul invers. De pe peronul gării Călimănești, puternic iluminat, o păpușică în rochie albă de borangic îi făcea cu mîna. El tresări ca electrocutat hotărît să sară din tren. Se resemnă și rosti cu năduf : „Vedea-ți-aș numele scris pe ce gîndesc eu, Maria Walter ! Nu mai scap de năluca ta. Dar fii pe pace ! Mireasa își va găsi nănașul."

— Bună dimineața ! Mi se pare că v-am vizat biletul. Cum ați călătorit ?

— Mulțumesc, bine. Ce legătură am din Simeria spre Hațeg ?

— Întrebați prea devreme. Este un personal la zece și douăzeci.

Se culcă și dormi pentru toate nopțile de veghe petrecute la Gesara. La Subcetate coborî proaspăt și zîmbitor ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Doar cearcănele de mireasă și cuta dintre sprîncene mai aminteau de noaptea petrecută în acvariumul cu pești. De ce s-a arătat, ce a urmărit, ce foloase a tras, de unde atîta curaj va lămuri mai tîrziu. Important era de acum faptul că Maria Walter cea de două ori decedată trăiește. În strigoi, metempsihoză, transfer de antimaterie și alte bazaconii să creadă Alex Neneanu.

— Nenea, numai oamenii bătrîni vorbesc singuri, îl atenționă un îngeraș de vreo cinci, șase anișori.

— Dar eu, eu nu vorbeam de unul singur. Vorbeam cu tine.

— Cu mine ?! Și ce îmi ziceați ?

— Îți ziceam că erai foarte drăguță. Cum te cheamă ?

— Maria Walter și mămica e la servici și tăticu e cheferist și eu mă jucam cu ursulețul și...

Nu mai auzi capătul înșiruirii. Numele, ce coincidență ! îl făcuse să grăbească pasul.

7

Ziua s-a scurs anevoie. Vipia, neașteptată pentru mijlocul lui septembrie, i-a obligat pe vilegiaturiștii

întîrziați să stea ore în bazin și sub dușuri. De la începutul lui august nu mai căzuse un strop de ploaie. Nu atît zăpușeala, cît nerăbdarea cu care aștepta înapoierea lui Iova îl făcea pe maior să nu-și găsească astîmpăr. Soarele scăpătase de multișor peste creasta Hultanilor și — nici un semn. Mihăilescu, pornit să adulmece prin satele din jur urmele lui Neneanu, întîrzia și el. Îngrijorarea maiorului creștea ca apele din adîncuri. „Ce naiba o fi făcînd băiatul ăsta ?! Te pomenești că o mai fi pus la cale niscai boroboațe !" își zise după ce cu un simulacru de zîmbet o refuză pe Coca Brezoi care, cu glas mieros, îl invită la o partidă de table. Locotenentul trebuia să sosească în jurul amiezii. „Te pomenești că cei de la județ tărăgănează strîngerea datelor, ori că Mitruț a dat iarăși frîu liber inițiativei ! E vina mea că l-am cocoloșit și încurajat și cu și fără motiv din prima zi. Bine zic bătrînii că mînzul fără căpăstru devine nărăvaș. Uite, eu aștept ca o mireasă din Oltenia așezată pe grapă, iar el cine știe pe unde consumă benzina statului. Da, sigur că da, atunci cînd la bar s-a crezut detectiv perfect și și-a dat în petic cu o închipuită Maria Walter trebuia muștruluit ca la cazarmă. Îm, mînzule, mînzule ! Ce facem noi aici cere răbdarea pietrei, sîngele rece, puterea de a te goli de sentimente, uneori exactitatea mecanică a roboților." Firul monologului, traductibil după mișcarea buzelor, i-l întrerupse fata de la chioșcul de presă :

— Domnule ! Hei, nenea ! Tovarășul căpitan m-a rugat să vă înapoiez revista „Matca". De nu vă vedeam îl rețineam eu. E numărul cu dichis, îi făcu

ea o confidență. E teribil, zău. Toți cei de aici m-au întrebat de el.

— Doar de la dumneata l-am luat.

— Ce, parcă eu am știut ?! Am aflat de la doctorul Neneanu. Zicea că are o pagină cu cealaltă față a poetului Bălțărețul, „poezii ale celui cu mai multe fețe", zicea dînsul.

Fata avea sămînță de vorbă. Stega răsfoi revista, se opri ca din întîmplare la o pagină anume, citi mesajul căpitanului și găsi prilejul să se grăbească :

— Da, ai dreptate. Mor de curiozitate să le citesc. Parcă o aud pe Zoe Fedelea declamînd printre dinți : „Cine n-are părinți..." Am plecat, sărut mîna și mulțumesc, domnișoară !

Se petrecuse cu siguranță ceva deosebit, grav, altfel Mihăilescu nu ar fi recurs la mijlocul acesta de comunicare. Nu mai trecu pe la vilă, ci se îndreptă cu pași mari către grotă pe poteca ce urma firul apei. Peste pădure se lăsau pînzele înserării ca niște cortine trase de scripeți fixați pe bolta cerului. Stega încă mai era destul de pornit și împotriva căpitanului Mihăilescu : „O fi dat și ăsta în mintea lui Mitru Iova ! Mă poartă pe coclauri pentru te miri ce i s-o fi năzărit. Ori vrea să se joace de-a hoții și vardiștii, numai că eu nu am nici mintea, nici anii lui". La un cot al pîrîului aproape se împiedică de plutonierul Toma. Acesta sări ca ars de pe o piatră, căreia cine știe de cîte ceasuri îi ținea umbră și șopti abia auzit, deși pădurea intrase în ceas de liniște și taină :

— Tovarășul căpitan ne așteaptă la coliba lui Sîvuc Popa.

— S-a întîmplat ceva ?

— Ceva ce nu mi-a fost dat să văd încă, tovarășe maior. Dar, să ne grăbim pînă nu se înnoptează de-a binelea.

Nici ochii lui Stega, deși văzuse multe într-o meserie obișnuită cu formele cruzimii și chipurile morții, nu mai întîlniseră o scenă ca cea care i se înfățișa acum. Șapte capre cu capetele tăiate și burțile despicate erau împrăștiate prin preajma colibei. Chiar lîngă intrare se aflau un butuc și o secure pe care nu se închegase complet sîngele.

— Mihăilescule, ce mai e și asta ?! Ce mama dracului, doar nu turnați un film de groază !

— N-am avut noi norocul să fi filmat cineva măcar o secvență. Mîine v-ați fi putut face bagajele iar Sîvuc, bietul, n-ar mai fi pătimit și de la oameni, că destul i-a dat soarta. Ceea ce vedeți, și asta nu e totul, s-a petrecut pe la avecerne. Lița Paraschiva, femeia care vă aduce ciuperci, s-a abătut pe aici pentru a-i lăsa lui Sîvuc un coltun de pîine. Dacă făptașul a văzut-o, ceea ce este mai mult decît probabil, va avea soarta acestui oropsit. M-am gîndit s-o pun sub supravegherea plutonierului Toma.

— Nu pricep nimic, Mihăilescule. Vorbește deslușit, omule ! Ce legătură e între ce se vede aici și mutul satului ?

— Coliba și caprele sînt ale lui. Pe el l-am găsit spînzurat de picioare în copacul acela. Femeia a crezut că-i mort și a prins să țipe ca din gură de șarpe. Noi, eu și plutonierul Toma, tocmai ne înapoiam de la Ardeni. Eram prin apropierea grotei cînd am auzit țipetele.

— Dar cum crezi că s-a întîmplat și cine a fost în stare să facă una ca asta ?!

— M-am gîndit și eu după ce l-am trimis pe Toma cu Sîvuc la spital. Numai un sadic, un criminal notoriu putea să facă asta. Fața și fruntea îi erau brăzdate cu briciul ori cu lama, podul palmelor și talpa picioarelor arse cu țepușa. A fost chinuit, tovarășe maior, încît ce n-a fost, dar ce nu va mai fi niciodată om. Locotenentul Iova avea dreptate astă-noapte. Acolo, la ștrand, Sîvuc a văzut ce nu trebuia să vadă. Mut, mut, dar era un martor. În limbajul lui ne-ar fi putut spune multe. De acum, dacă va trăi, nu va mai vorbi nici prin semne. Ar fi fost de ajuns să vadă cum îi sînt ucise caprele, la care ținea ca la niște copii, ca să mai devină o dată neom.

— Nu putea fi altcineva, cu alt motiv, Mihăilescule ?

— M-am gîndit la asta. M-am sfătuit și cu lița Paraschiva, o femeie cu multă judecată. Două motive mi se par plauzibile. În sat se crede că Sîvuc ar fi plin de aur. De douăzeci de ani curăță bazinul și schimbă apa. Nu-i săptămînă în care să nu reclame cineva pierderea unei verighete, a unui inel, a unui cercel de aur. Pînă acum nimeni nu a recuperat pierderea. Sîvuc dă din umeri, se căinează, plînge și arată canalul de scurgere. De cîteva ori a demonstrat directorului stațiunii și plutonierului Toma că pe fundul bazinului nu rămîne nimic. Dar se crede că el are darul de a le vedea în apă. Acesta ar putea fi un motiv. Cineva o fi vrut să-i smulgă secretul presupusei averi. Al doilea, cel despre care am amintit. Sîvuc era singurul martor.

— Da, acesta mi se pare mai plauzibil, cu toate că și primul ar putea avea un sîmbure de adevăr. Au vrut să-l înspăimînte, să-l determine să refuze orice gest privitor la scena pe care a văzut-o. Ar fi trebuit să ne gîndim la asta. Iată ce înseamnă să amînăm lucrurile de azi pe mîine. De-l ascultam pe istețul de Iova și chemam un specialist care înțelege limbajul lui Sîvuc eram cel puțin cu o zi mai deștepți. Acum, băiete, tare mă tem că-i prea tîrziu. Femeii aceleia ce i-ai spus ? Numai de n-ar da sfoară-n țară.

— Ce i-ați fi spus și dumneavoastră : să nu sufle nimănui un cuvînt. S-a jurat pe mai multe chipuri cioplite și cred că putem fi liniștiți dinspre partea ei.

— Cu caprele ce facem ?

— M-am gîndit și la asta. Va avea grijă plutonierul Toma să le expedieze la măcelărie după ce se înnoptează. Cu banii primiți îi vom cumpăra altele.

— Nu mai avem ce face aici. Deja e noapte și tare mai sînt grăbit. Mitru Iova nu s-a înapoiat încă și cine știe ce drăcovenii o mai fi pus la cale.

— Nu e momentul potrivit să vă spun, dar mie îmi place băiatul ăsta. Are stofă, tovarășe maior. Glagorie, cu carul. Vedeți ? la ce s-a gîndit el s-a gîndit și făptașul. Încep să cred că, în ceea ce îl privește pe locotenent, tovarășul colonel Faur a glumit și că nu întîmplător l-a trimis nici acolo, știți dumneavoastră unde, și nici la Gesara.

— Eu sînt convins, căpitane. Însă uneori mă calcă pe nervi. Disciplina cu care eu am fost obișnuit se prinde de el ca apa de... pana gîștei. Dar pînă una alta el cam întîrzie iar noi trebuie să aflăm cine a pus la cale jocul ăsta sinistru și pe cel din bazin. Pregătește-te pentru o noapte albă !

Iova s-a înapoiat tîrziu, aproape de miezul nopții. Era imperios necesar să stea de vorbă imediat cu maiorul Stega, dar nu știa cum să facă să nu dea

C-da 197 coala 7

de bănuit, mai ales că locatarii se suspectau între ei, trăgeau cu urechea, puneau întrebări indiscrete, foloseau des vizorul, ca și cînd de o viață de om ar fi locuit în același bloc, fiind angajații aceleiași firme. Pe drum ticlui un plan șugubăț, cu o dublă bătaie: pe de o parte să-i înlesnească o discuție nestingherită cu maiorul, pe de alta să facă o impresie suficient de proastă ca să poată intra sub pielea lui Kraiman și Brujan. Recalculă mental consecințele planului, fu cucerit mai ales de latura lui comică și, cu riscul de a încasa papara în eventualitatea că nu va place și maiorului, se decise. Dacă îi reușea, și nu se putea să nu-i reușească, deoarece nu degeaba s-a pregătit un an pentru admiterea la I.A.T.C., planul lui devenea și un excelent test pentru reacțiile locatarilor vilei vizavi de persoana sa și de cea a maiorului. Sînt situații și ore cînd oamenii, luați pe nepregătite, se manifestă exact, fără calcule și menajamente, fără control și protocol. La o astfel de oră îi punea Mitru într-o asemenea situație. Așa că în liniștea stațiunii își făcu o intrare triumfală, demnă de un Caligula sau un Neron, circulînd în zig-zaguri și claxonînd ca un apucat. Să vezi minune! Pe terasa vilei și apăruse, cum-necum, plutonierul Toma. Mitru a plătit amenda ținînd-o de gîtul girafic pe recepționera Mimi, care se străduia să-l liniștească aplicîndu-i la intervale egale cîte un sfat și un sărut posesiv. Adăugînd la presupușii aburi ai alcoolului efectul terapeutic al sărutărilor, Iova se așeză pe balustradă și prinse a cînta, dar ce zic?! a urla la lună. Locatarii, mai în pijamale, mai în cămăși de noapte, mai în furouri și capoțele, deveniseră spectatori.

„Ai făcut-o de oaie, Mitruț. Carcera te mănîncă!" zicea cu năduf maiorul privind spectacolul de după perdea și îmbrăcîndu-se ca la alarmă.

Cînd plutonierul întrebă: „E cineva bun să mă ajute să-l duc la postul de miliție?" Stega se oferi imediat. Numai că atît i-a trebuit. Tinerelul se bucura de simpatie, nu glumă! El gîndi cu satisfacție: „Deci nu mă suspectează. Dimpotrivă. Asta înseamnă că Rolf Kraiman și Coca Brezoi suspectează pe toată lumea. În fiecare nou venit și în fiecare trecător văd un om al legii. Asta e beteșugul celor ce nu prea au cugetul curat", și continuă să joace personajul în pielea căruia intrase de-a binelea.

— Lăsați băiatul în pace! răzbi de la etajul doi trîmbița ruginită a Fedelei, cu care ar fi putut anunța sfîrșitul lumii.

— Mulțumesc, iubito! ești o dulce, o gingașă.

— Nu te lăsa, frumosule! țiui pițigăiat glasul Cocăi Brezoi.

— Te ador, Ingrid Bergman! Pe lîngă tine Brigitte Bardot e o capră cu ciulini, îi răspunse Mitru trimițîndu-i bezele.

— Arde-l la moacă! Dă-i la țurloaie, flăcăule! se înfierbîntă Pelin săltîndu-și cămașa de noapte și aruncîndu-și scufia ca pe o mănușă provocatoare.

Spectacolul promitea să ia proporții. Stega, asumîndu-și tot riscul, se apropie pregătit. Mitru luă poziție de apărare și îi șopti: „Loviți-mă, dar să nu dați tare!" Rugămintea îi fu acoperită de strigătele simpatizanților, aprinși de-a binelea. Stega îi făcu pe plac, spre revolta asistenței, iar Mitru ră-

măsese o clipă mirat, apoi se lăsă în brațele plutonierului.

Îl ridicară ca pe un sac cu cartofi sau, dacă vreți, ca pe un sac cu paie și, dîndu-i direcția mortului, cu picioarele înainte, îl duseră la postul de miliție. Cînd se trezi, tratat cu amoniac și stropit din belșug cu apă, Iova avu impresia că se întoarce de pe tărîmul cu smoală și catran al Nenumitului. Pumnul făcuse minuni. Era treaz, trezuț și numai nițel mirat.

— Nu prea știți de glumă, tovarășe maior! Doar v-am rugat să nu dați tare.

Lui Ștefan Stega îi pierise glasul.

— Cum, nu ești beat?!

Locotenentul rîdea, rîdea cu poftă crescîndă pe măsură ce lua poziția normală.

— N-am pus pe limbă strop de alcool.

— Atunci ce-i cu mascarada asta!? De ce te-ai dat în spectacol?

— Numai așa, să le fiu pe plac. Am avut impresia că de la o vreme unii mă cam luaseră la ochi. Și apoi aveam să vă comunic lucruri foarte importante care nu suferă amînare. Or, unde puteam discuta mai bine în trei, cît avem poftă, decît aici?

Fu rîndul maiorului să izbucnească în rîs.

— Mitruț, băiete, ți-ai greșit cariera. Uite, să mă fi omorît și mie una ca asta nu mi-ar fi trecut prin cap. Dacă stau și mă gîndesc n-ar fi exclus ca și atunci, la ușa casei mele, cînd te-a întîmpinat Emilia, ai jucat teatru.

— A, nu! Doamne ferește! Atunci mă pierdusem ca o candidată la admiterea în facultate, în capul căreia se făcuse vid.

— Închipuie-ți că te cred. Dar acum gata cu teatrul! De-ai cules mărgăritare, înșiră-le; de sînt numai pietricele de rîu, aruncă-le în grabă!

— Am înțeles! La Inspectoratul de interne mă aștepta curierul special. Informații, berechet! Despre toți, tot ce se poate ști, cu o excepție. Ghiciți!

— Sergiu Brujan, se grăbi căpitanul.

— Nu!

— Zoe Fedelea! își mai dădu o dată cu părerea.

— Nici!

— Hai, Mitruț, dă-i drumu'! Nu ne arde de joacă la ora asta. Doar nu cumva celei salvate de la înec i s-au înecat toate rudele, dascălii, dosarul, anii de școală?!

— Ați ghicit. Iar eu nu m-am lăsat înșelat și de aceea v-am destăinuit că persoana nu-mi dă pace nici în somn. V-aș ruga să nu-mi cereți acum să vă spun prin ce aventuri am trecut, de ce m-am întors din drum. Am făcut gafe de care mă rușinez, dar am făcut și lucruri bune. În fine! Ce știam noi? Că nu are părinți și a fost crescută la o casă de copii. Deci, dacă este ceea ce afirmă că este, licențiată, înseamnă că a trecut prin toate treptele de învățămînt. Buuun! Dacă a trecut prin toată filiera aceasta de ce nu am trece și noi, mi-am zis. Am coborît dintr-un tren, abia l-am prins pe celălalt și, în orașul H., băiete! La prima școală și la a șaizeci și șaptea filă a registrului matricol mă întîlnesc iarăși cu Maria Walter. Plec mai departe cu cele două fotografii robot ale clientei mele și cu fotografia celei dispărute aici. Le mai adaug încă trei: una de pe certificatul de absolvire a școlii generale, alta de pe diploma de bacalaureat și a

treia de la o serbare școlară, în care apărea ca interpret de muzică ușoară.

— Semănau ? nu-și putu stăpîni curiozitatea căpitanul.

— Ultimele da. Primele două nici pe departe.

— Bănuiesc că nu ai lipsit două zile pentru atît ! zise neutru maiorul Stega.

— Firește că nu ! Am discutat cu foste colege, cu o învățătoare, cu diriginta din liceu. Date, berechet : orfană de mamă încă de la naștere, tatăl, de origine germană, dispărut în timpul războiului ; sîrguincioasă, tăcută, cu tendințe de vagabondaj ; bună sportivă ; făcea pasiune pentru animale de care alți copii se tem ; voce plăcută și ținută scenică încîntătoare. După bacalaureat i se pierde urma. Opiniile sînt contradictorii : a reușit la facultate, s-a angajat într-un orășel din Moldova... Acum, bomba. Diriginta mi-a arătat o ilustrată expediată de Maria Walter din Viena în anul de grație 19... „Salutări dragi din Viena. Sînt în trecere. În marea trecere. Mi-am împlinit visul. Sînt alături de tatăl meu pe care l-am crezut pierdut pentru totdeauna. Păstrați-mi o amintire frumoasă." Ei, ce ziceți ? E bogat șiragul meu, tovarășe maior ?

— Perle veritabile... din păcate. Pentru că asta nu rezolvă nimic, ci numai îți confirmă că atunci, undeva, nu ai stat de vorbă cu o nălucă.

— Sînt sigur că nu numai asta gîndiți. Sau, nu numai atît.

— Însă îmi rezerv plăcerea să aflu ce ți-a mai împuiat capul de cînd nu ne-am văzut.

— Dacă vă spun iar o să rîdeți de „fanteziile" mele. Maria Walter există, sau a existat. Între cea

pe care am cunoscut-o atunci și cea care a murit aici este o legătură nu numai de nume, ci și de asemănare. Pozele confirmă. Apoi trăim, sau încă mai trăim la sfîrșitul secolului al douăzecilea cînd tehnica întrece minunile. Eu am trecut numai două zile pe la secția de medicină specială a institutului nostru și, așa cum arăt, sînt sigur că nu m-ar recunoaște prea ușor nici părinții. Asta, una la mînă. A doua : schimbîndu-ne înfățișarea nu ne putem schimba ori, mai bine zis, nu ne schimbăm în aceeași măsură firea, apucăturile, gestica, vocea, mai ales vocea. De aceea am lăsat liceului din H. un bon în schimbul acestei benzi magnetice cu vocea Mariei Walter. Două cîntece și un interviu pentru stația de radioamplificare a școlii.

— Mă uimești iarăși, locotenente. M-ai convins că tămbălăul pe care l-ai făcut merita bani, nu pumni. Numai că nu știu ce poți face cu banda magnetică.

— Expertiza criminalistică a vocii și vorbirii. Fonograma magnetică, ultimul răcnet în domeniul expertizei, dar fără valoare probantă în acuzare.

— Ușor, ușor băiete ! Ești în posesia benzii cu vocea și vorbirea liceenei Maria Walter și atît.

— Iar dumneavoastră în posesia benzii cu vocea și vorbirea celei care v-a amenințat la telefon în cazul „Dosarul Verde".

— Nu văd legătura. Sau refuz să o fac.

— Merită, zău că merită, tovarășe maior.

— Să zicem că merită, că ai temeiuri să susţii aceasta, dar cum vei procura probele comparative? Nu uita: nu am pus pe nimeni sub urmărire şi nici probe să deferim pe cineva justiţiei nu avem încă.

— Nici nu este nevoie. Scheciul, numărul meu de sub balcoanele vilei, nu a urmărit doar înlesnirea acestei întîlniri. Mai precis spus nu în primul rînd. Zilele acestea, mîine, poimîine, organizez cu îngăduinţa dumneavoastră un spectacol. Prilejul va fi, dacă trebuie, ziua mea de naştere. Eu voi prezenta programul, dumneavoastră nu o să refuzaţi să recitaţi o scurtă poezioară din tinereţe şi rînd pe rînd, vrînd nevrînd fiecare se va produce cu cîte ceva. Inclusiv slăbiciunea visurilor mele.

— Băiete, ferească natura să mai baţi la uşa casei mele din Calea Dorobanţi! Uite, ai primit trei ilustrate şi o scrisoare de la Emilia. Mă gîndeam să le trec pe la cenzură, dar m-am răzgîndit. Ţine minte, de te mai prind că-i scrii arunc în aer poşta din Gesara, poşta din Bucureşti, poşta din Constanţa şi dacă este nevoie poşta din Napoli! Cu unul ca tine va fi vai şi amar de bătrîneţele mele. Cine m-a pus să mi te bag în casă?!

Au rîs? Au plîns? S-au luat în braţe? S-au privit prin cătările armelor ori pur şi simplu s-au dus la culcare? Asta numai căpitanul Mihăilescu o ştie. Dar ce folos? Mihăilescu e un taciturn incurabil. Nu degeaba lucrul cel mai temeinic învăţat este secretul militar. Aşa că, dinspre partea lui, nici o nădejde!

8

În camera romboidală, dispusă sub foişorul rotund, zidit din piatră de rîu ca un turn de apărare medieval, Corina Giurgiu se examina într-o oglindă spaţioasă prinsă în ramă de fier forjat. Tocmai ieşise de sub duş. Părul încă ud, puţin roşcat, cădea în şuviţe grele ca nişte laţe de gitană, pe umeri, pe spate, ajungînd pînă la cele două gropiţe cît ouăle de porumbel, de unde se zice că începe adevăratul mister feminin. Stropii de apă, leneviţi pe unde şi unde în mărgeluţe care captau lumina zorilor în zeci de prisme minuscule, adăstau parcă anume în preajma rotunjimilor misterioase temîndu-se de cădere. Îndoi puţin genunchiul drept, se întoarse în profil şi-şi examină spatele lung, elastic, fesele mici, adolescentine, coapsele nervoase, părelnic băieţeşti. Scutură capul cu un gest scurt, nervos, şi urmări tresăltarea sînilor mici şi pietroşi al căror tremur uşor se prelungi ca o vibraţie amplificată de un flux de energie captată cu toţi nervii şi eliberată prin toţi porii. Îşi pişcă apoi cu două degete pomeţii obrajilor pictaţi cu pistrui abia daţi în pîrg, îşi examină dantura cu dinţi lungi, înguşti şi ascuţiţi de lupoaică tînără şi, nemulţumită de cum arăta în comparaţie cu Flavia Mălin şi chiar cu Oana Semenic, pe faţă i se aşternu o expresie de dezgust evoluînd spre furie. La douăzeci şi unu de ani i se părea că este prea înaltă şi prea neîmplinită. Sînii erau prea mici în raport cu lărgimea umerilor şi lungimea pîntecului. Părul roşcat-închis şi des con-

trasta puternic cu tenul alburiu ca zăpezile depreciate și cu pomeții scandinavi ai obrajilor. Nasul și gura da, mai mergeau, dar băieții de azi trec indiferenți pe lîngă amănunte. „Fir-ar să fie!" slobozi printre dinți, „pentru ei animalul, animalul contează. Iar ele, ele sînt niște animale perfecte după care bărbații întorc capetele magnetizați." Sigur că da! Din pricina lor Sergiu nici nu o ia în seamă, iar Mitru, aiuritul de Mitru, care în primele zile o curtase promițător, de cîteva zile caută urme și adulmecă și el pașii celor două ca un leșinat. „Naiba m-a pus să-mi cer transferul la Profesorul Motorga!" se mustră ea studiindu-se în continuare cu amănuntul. La vechiul loc de muncă trecea printre fetele bine, cu succes, chit că era obiectul admirației unor tipi anoști ca niște eprubete. Iată, colac peste pupăză, de două zile au mai apărut și pistruii ăștia cernuți ca făina de griș pe penajul unei mierle. Sînt trei zile de cînd din pricina lor nu a mai ieșit la ștrand și pe terasă.

Așa o surprinse prin ferăstruica întredeschisă privirea lui Mitru Iova care se înapoia pe scara laterală dintr-o escapadă nocturnă. El, după ce consumă pe îndelete surpriza, se rezemă de balustradă pentru a-și mulțumi și auzul. „Cît farmec, cît mister, cît nebănuit încape în lumea unei femei tinere care se contemplă cu o lipsă de jenă cuceritoare în oglindă!" gîndi el.

Dacă ar fi știut că ea, Corina, de cînd a început să se cerceteze cu ochi de femeie intrată în competiția dragostei, niciodată pusă sub semnul fair-play-ului, suferă de complexe, ar fi ajutat-o să se descopere, să se cunoască, să știe că în felul ei, chiar

datorită amestecului de trăsături mediteraniano-nordice e mai frumoasă decît toate frumoasele. Fata, în schimb, era conștientă de unele neîmpliniri și de stîngăcia care, mai ales în prezența Flaviei, o făcea să gafeze. Se afla la prima ieșire cu grupul, cu echipa, de cînd Flavia se transferase la institutul lor și abia acum realiza că o urăște pe această femeie nedrept de frumoasă. Curios lucru, în primele zile o plăcuse. Apoi, da, mult mai apoi, văzînd cît de asiduu pregătește cucerirea profesorului, prinse să o disprețuiască, sentiment care acum evolua spre ură. Se pomeni vorbind de una singură, aproape țipînd: „M-a îndepărtat de omul cel mai drag. Pe mine, pe mine mă umbrește, mă desființează pur și simplu! Numai din pricina ei s-a schimbat, a devenit un izolat căruia nu-i mai intri în voie. E nervos, nemulțumit, temător, colindă nopțile singur ca un lunatic."

Fata congestionată de ură i se destinse într-un zîmbet călător, adresat unei amintiri dragi. „Cuvintele duioase caligrafiate îngrijit pe ilustrata ce mi-a trimis-o de la Köln le voi mai primi oare vreodată?"

Se îmbrăcă pentru plimbare cu gesturi repezite. Avea impresia că nimic nu se așează ca lumea pe ea, chit că începuse să-și permită articole premiate de la casa de mode. Șuvoiul de ură împotriva Flaviei creștea în ea amenințînd să se reverse. Gîndi iarăși cu glas tare: „Doamne, ah, Doamne, cît doresc să moară, să o văd buhăită, umflată, urîtă ca o moartă!" În timp ce cobora scările îi veniră în minte cuvintele domnului Stega, bătrînelul amabil și jovial: „Ce mai faceți, domnișoara Corina? Ară-

tați minunat. Mai rar o fată așa de interesantă ca dumneata!" Da, aceasta, numai aceasta este expresia ce i se potrivește, interesantă. O compară în gînd pe Flavia cu Liana Azuga. „Ce deosebire! Liana degajează prin simplitate și bunătate o frumusețe interioară ce o înconjoară ca o aură". Încercă să-și închipuie șederea ei aici fără Flavia, dar cu o Liana mai intimă, mai deschisă pentru confesiuni. Era sigură că și ea, Liana, îl place pe profesor, dar în cazul ei asta n-o deranja.

Mitru Iova, după ce se desprinse anevoios de balustradă, urcă scările. Gîndi, neputînd îndepărta de ochiul minții ceea ce văzuse și auzise: „Dumnezeule mare, multe patimi mai fierb sub acoperișul acesta! Zău că n-aș dori s-o văd pe Flavia Mălin în ghearele Corinei. Dracu' să le ia de muieri cu istericalele lor cu tot!" răbufni înciudat. Pînă mai adineauri Corina îi fusese simpatică. Avea ceva comun, ce anume nu putea să-și dea seama, cu Emilia Stega. Oare ce-ar fi să-i scrie Emiliei? Prin scris altfel se putea confesa. Dar interdicția maiorului?! Desigur, a glumit. Unul e tatăl, altul e șeful. În fond e și el un părinte cu fată de măritat.

9

Maiorul Stega lipsea din stațiune de o zi și o noapte. Plecase cu valijoara de carton scorojit să-și

viziteze niște rude la Sibiu. Aceasta era versiunea oficială. Cea neoficială aparținea Cocăi Brezoi și fu dată publicității pe terasă, după micul dejun. Cu un ceas înainte părăsiseră stațiunea pentru un scurt voiaj și cele două sirene, Oana și Flavia, una să-și caute o fostă colegă, cealaltă să-și cumpere o blană din O. „Moșulică e îndrăgostit cobză, ascultați-mă pe mine că nu mă înșeală instinctul și nu m-a lăsat vederea." „De care dintre ele?" vru să știe Nicu Pelin. „Cercetează și vei afla!" răspunse sentențios femeia șoricar învelindu-se în mister.

Mitru nu prea se simțea în apele lui. Acum își dădea seama că prezența maiorului era ca un tonifiant, era certitudinea terenului solid pe care se mișca fără teamă. În lipsa maiorului se petrecuseră atîtea încît nu mai știa ce să creadă și ce să facă. Taman acum îl apucă și pe Mihăilescu cheful să peregrineze prin satele din jur după misterul Neneanu. Spre norocul său maiorul Stega s-a înapoiat a doua zi la prînz. I-a reîntîlnit pe toți în sala de mese. Arăta îngîndurat și obosit.

— A luat plasă babacul. Arată ca un antreprenor de pompe funebre care a dat faliment, pițigăi Coca Brezoi la urechea Zoei Fedelea.

— Prostii! i-o reteză aceasta, obligînd-o pe Coca să ia o înfățișare hieratică. E un om serios, un ins cumpănit și cumsecade.

Ștefan Stega se prefăcu tare de urechi, mîncă în silă, se ridică de la masă înaintea celorlalți, deși venise mai tîrziu, și întrebă:

— Este cineva amator de un vin de Apold? Verișoara mea s-a călătorit într-o lume pentru care nu

mai este nevoie de pașaport iar eu am nimerit la pomană.

Bărbații se codiră neștiind cum trebuie luată invitația. Zoe Fedelea o ispiti cu privirea pe Coca Brezoi, poftind, dar nevrînd să fie singura amatoare. Coca tresări ca atacată de viespi :

— Eu una nu mănînc de la morți, Doamne ferește ! Atunci cînd sînt obligată de gradul de rudenie îi visez noaptea.

— Dacă nu vă deranjează aș fi eu amator. Poate așa uităm de accidentul din noaptea cînd am făcut-o lată și m-ați dat pe mîna miliției, spre binele meu. Cine știe ce năzbîtii aș mai fi făcut !

— Cu plăcere, tinere. Eu-am și uitat. De fapt, cum singur recunoști, îmi ești dator. Altfel, după cît erai de pornit, ai fi făcut-o de oaie. Să știi că am o damigeană plină ochi. O putem degusta pe îndelete la mine în cameră. Poate facem și o tablă să mai uit de necaz.

Dacă un curios ar fi fost ispitit să asculte la ușă ar fi auzit zuruitul nervos al zarurilor și din cînd în cînd cîte un : Hai, noroc ! Noroc și bani !, după gîlgîitul apei minerale din gîtul damigenei.

— Eu zic să începeți dumneavoastră. Aici s-au petrecut cam multe și am ce deșerta, șopti Iova.

— Ai ghicit că eu nu prea am a-ți spune multe. Flavia Mălin nu a mințit. Și-a cumpărat blană și apoi s-a întîlnit cu Sergiu la o cofetărie. Nu știu ce și-au spus mai bine de o oră însă, după expresia fețelor sînt sigur că nu și-au făcut declarații de dragoste, ci reproșuri. Pe Oana Semenic am pierdut-o chiar din autogară. Nu i-am putut da de urmă. Parcă a înghițit-o pămîntul. S-a înapoiat ?

— Da, cu două ceasuri înaintea dumneavoastră. Bine dispusă și mult mai vorbăreață ca de obicei. A întins pe mesuțele terasei conținutul unui coș de piață încăpător : struguri, fructe, o sticlă cu țuică mărgelată, darurile colegei sale, din care ne-a invitat să ne înfruptăm. Cel căruia i-a întins mai întîi sticla a fost profesorul. Am reținut urarea și sclipirea cu subînțeles a privirilor : „Să fie într-un ceas bun !“ „Dacă zici dumneata, fie !“ i-a răspuns el. Flavia a tresărit, ori numai mi s-a părut mie. Cert este că minute în șir nu și-a desprins privirea pierdută pe chipul Oanei. Cred că gelozia a atins punctul critic.

— Asta era de așteptat. Ce altceva s-a mai întîmplat, că nu prea te arăți în apele tale ?

— Multe și afurisit de încîlcite. Credeam că nu mai veniți. E greu de unul singur, tovarășe maior !

— Sper că n-ai făcut vreo gafă.

— Depinde cum o luați. Dar, să fiu concis cum vă place. Concursul acela mi-a reușit de minune. Toți sînt înregistrați cu cîte ceva. Nicu Pelin a fost încîntat să joace rolul reporterului și să ia cîteva interviuri : „Frumoasă domnișoară, distinsă doamnă, onorat domnule profesor, cum vă simțiți la Gesara, cum vi se pare, cu ce impresii plecați etc, etc.“ S-a rîs, s-a cîntat, s-a băut, s-a flirtat. O veselie de carnaval. Toate astea însă nu au fost de bun augur. La cîteva minute după spartul tîrgului, de la parter a izbucnit un țipăt de groază care îndată a ridicat vila în picioare. Țipătul repetat venea dinspre latura nordică. Am ajuns acolo în urma lui Sergiu Brujan și a lui Rolf Kraiman, dar deodată cu Oana Semenic. Ușa camerei Corinei Giurgiu era larg des-

chisă, lumina aprinsă, ea întinsă jos, jumătate în cameră, jumătate pe hol. Credeam că-i moartă. Abia medicul stațiunii a putut-o readuce în simțiri.

— Tentativă de crimă ?!

— Da de unde ! Leșinase de spaimă, o spaimă neomenească ce-i putea fi fatală. Mai tîrziu ne-am dat seama ce anume o adusese în starea aceea. Își găsise mascota, o pisică angora, spînzurată de candelabru.

— Interesant, foarte interesant... Cine și cu ce scop a făcut o astfel de glumă, te-ai gîndit ?

— Eu aș zice altcumva : cine a avut interesul să o amenințe și de ce ? Într-un fel e o scenă geamănă cu cea căreia i-a căzut victimă Sîvuc, nu vi se pare ?

— Da, ai dreptate, e mîna și metoda aceluiași. A discutat cineva cu fata ?

— Tovarășul căpitan Mihăilescu. Am discutat și eu cînd am ajutat-o să se mute într-o cameră vecină cu cea a Lianei Azuga. Acolo refuza să mai stea. Zicea că cineva vrea s-o omoare, că pe ea a vrut s-o spînzure. Nu a pronunțat nici un nume însă bănuiesc că se gîndește la Flavia, se desfășură locotenentul și relată în amănunt scena din fața oglinzii, la care fără să vrea fusese martor.

— Ceva urme, amprente, semne ?

— Nimic. Perfect și curat.

— Eu nu cred. Dacă nu repetai greșeala mea din cazul Sîvuc nu mai repetai asta cu atîta tărie.

— Nu pricep.

— Nu mă mir. Ideea mi-a venit abia acum, prin analogie. Mirosul de capră se îmbibă repede și se păstrează o zi, două. De mă gîndeam la asta atunci, acum, băiete, eram la București.

— De acord, dar nu văd legătura. Pisica nu-i capră.

— O s-o vezi peste cîteva ore, dacă am norocul să găsesc un medic veterinar prin apropiere.

— La ce vă gîndiți ?

— La un lucru foarte simplu : Corina apărea însoțită mereu de două pisici. Cea angora și un pisoiaș negru și obraznic. Știi că instinctul animalelor a rămas una din tainele universului.

— Încep să pricep. La întîlnirea cu făptașul pisoiul va reacționa. Instinctul de apărare îl va pune în gardă.

— Întocmai. O să încerc deseară. Numai fata să fie de acord.

— De asta am eu grijă.

— Spuneai, Mitruț, că s-au petrecut atîtea încît ai avut impresia că nu mai vin. Nu cred că doar moartea unei pisici te-a alarmat.

— Firește că nu. Ce era mai important am lăsat la urmă. Pe la orele unsprezece m-a căutat șoferul comandantului Inspectoratului județean de interne. Mi-a comunicat că tovarășul colonel vrea să stea de vorbă cu unul dintre noi. Zicea că data conferinței aceleia s-a schimbat. Va avea loc mai devreme. Încă de la sfîrșitul acestei săptămîni stațiunea va intra în focul pregătirilor. Tovarășul colonel ne sfătuiește să forțăm puțin nota, să schimbăm momeala, să facem ceva. Dacă credeți că e nevoie mai trimite pe cineva. Asta ar fi una. A doua, și cea mai importantă, ne confirmă că aici se pregătește ceva, că toate micile întîmplări bizare de pînă acum au un dichis. A fost interceptat ieri noapte un al doilea mesaj, transmis dintr-un perimetru cuprins

între Gesara, Aşlab şi Ardeni, inteligibil şi pentru un ageamiu : „Mierla începe să cînte. Ninge sara. Eretele părăseşte cuibul". În zori, un radioamator din O. a receptat un alt mesaj din eter : „S-a făcut schimbul. Nu mai aşteptaţi, altfel va plînge Sara." Echipa de experţi găseşte că între cele două mesaje e o strînsă legătură, pornind de la existenţa în ambele a cuvîntului Gesara. Zona a fost cercetată la vîrful acului. Staţia de emisie, ultimul model al unei firme străine, a fost găsită la cariera de alabastru, făcută bucăţi bucăţele de şenilele unui excavator. Şoferul se dusese la lac să se scalde, distanţă de nici cinci sute de metri. Lăsase motorul la ralanti. După zgomot şi-a dat seama că cineva îl pusese în mişcare. A alergat într-acolo, dar cel care îl manevrase dispăruse. Crezuse că un băiat îndrăgostit de motoare şi-a potolit curiozitatea. Mai apoi a descoperit aparatul făcut ţăndări.

— Ha, ha ! Să mori de rîs, nu alta !

— Nu văd motivul, tovarăşe maior.

— E şi greu, n-am ce zice ! Păi, Mitruţ băiete, toate sînt aşa de simple, de cusute cu aţă albă, încît am impresia că cineva vrea să-şi bată joc de noi.

— Vedeţi ?! Tocmai aici e dichisul. Tocmai pe efectul evidentului, al simplităţii mizează. Astăzi, cînd toate s-au complicat şi auzim mereu expresia „ultimul răcnet al ştiinţei, al tehnicii" oamenii se complică chiar şi în faţa unui lucru bătător la ochi, banal. Închipuiţi-vă că aparatul de emisie refăcut, pe hîrtie, se înţelege, e la prima vedere un obişnuit aparat de radio cu tranzistori.

— Atunci nu văd de ce a fost distrus aşa şi nu l-au aruncat în Mureş ori într-o fîntînă.

— Ca să nu fie descoperit şi folosit, aparatul avînd caracteristici care puteau indica sursa, cred eu. Era construit pe bază de cuarţ şi ar fi fost lesne descoperit de specialiştii noştri.

— Eu unul altfel judec lucrurile. Şi pe mine mă atrage simplitatea lor, a lucrurilor. O judecată simplă mă face să cred că clientul sau clienţii noştri se apropie de finalul misiunii lor. Ţi-am mai vorbit despre experienţa mea, despre acel aparat vechi, dar de neînlocuit, care nu prea mă înşeală. De acum, Mitruţ, misiunea trece în întregime din domeniul căpitanului Mihăilescu în domeniul nostru.

S-au reîntîlnit la cină în săliţa cochetă de sub terasă. Corina Giurgiu avea ochii roşii şi faţa buhăită de plîns. Mitru Iova arăta mai rău decît un căpitan de echipă ieşit din vestiare după ultimul meci al echipei sale în divizia A. În schimb Stega era binedispus şi nerăbdător să-şi pună în aplicare planul. Aproape savura plăcerea victoriei. „Bombă, prietene Stega !" comunică el dublului său. „Chestie de anale, ce mai ! O pistă importantă, poate chiar decisivă, descoperită cu ajutorul unei pisici angora..." Iova îi citea satisfacţia pe faţă. Deşi fierbea de furie, prelungi bucuria superiorului, ţinîndu-se mai la o parte. Nerăbdător, Stega aruncă o vorbă :

— Dar ce s-a întîmplat, domnişoara Corina ? Iar v-a agasat oarecine cu complimente şi curte şi grădină şi tot tacîmul ?

— Pe dracu ! răbufni fata contrar obiceiului. Cineva dintre noi se ţine de glume proaste. Muchi,

pisoiașul meu a dispărut. Nu știu ce să mai cred. Doar îl închisesem în cameră.

Dacă Ștefan Stega nu și-a înghițit lingura din pricina surprizei poate să-i fie recunoscător lui Nicu Pelin care izbucni într-un rîs grosolan, prostesc chiar.

— Pisoiaș îi trebuie fetei ?! La vîrsta ei are nevoie de un pisoi ca lumea, unul așa ca domnul Mitru. Ha, ha, ha, ho, ho, ho, hî, hî, hî !

— Nu știu ce găsești dumneata așa de amuzant în povestea asta, domnule avocat ! Mie mi se pare mai mult decît o glumă proastă, zău așa ! își ieși din fire Zoe Fedelea, ridicîndu-se brusc de la masă. Cineva ne calcă pe nervi de cîteva zile și acel cineva e printre noi și, acum, dimpreună cu bucatele savurează astfel de glume cu o plăcere sadică. Ar trebui anunțată miliția.

— Domnișoara Fedelea are dreptate, zise Jorj Motorga împăturind cu migală șervetul de in. Unii dintre noi mai au și treburi serioase de făcut.

Maiorul Stega își mușca limba de ciudă umblînd la arsenalul cu expresii sfinte care aveau darul să-l calmeze : „Anafura și grijania ! Iar am fost depășit pe linia de sosire."

Cam la fel gîndea Mitru Iova, pe nedrept țintuit de privirile necruțătoare ale Zoei Fedelea. Singur Rolf Kraiman își vedea de conținutul farfuriei liniștit de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Cînd trecu pe lîngă Corina, care privea pierdută șnițelul de care nu se atinsese, o mîngîie pe păr familiar și-i zise :

— Lasă, domnișoară, că luna viitoare am iarăși un drum spre țară și-o să-ți aduc de la Viena două pisici angora.

10

Cu oricîtă discreție ne-am înconjura viața cea de toate zilele, pentru cei din jurul nostru rămîne întotdeauna cîte o portiță uitată deschisă, prin care se strecoară nepoftiți în intimitatea noastră, cu atît mai mult cu cît facem impresia că dorim să ascundem ceva cu tot dinadinsul. Aceasta era impresia maiorului Stega privitoare la relațiile existente în grupul profesorului și mai ales la cele care îl priveau pe el și pe Flavia. Așa că era lesne să afli și ce dorești și ce nu dorești numai trăgînd cu urechea la clevetirile unor femei îmbătrînite în bîrfă, cum erau Zoe Fedelea și Coca Brezoi, acompaniate adesea de Nicu Pelin. Cel puțin Zoe și Coca erau înzestrate cu evidente calități detectiviste cînd era vorba despre cei care le tratau cu indiferență ori cu superioritate. Firește că și atmosfera de aici era propice indiscreției și clevetirilor, ca, dealtfel, în orice stațiune. Dacă acasă relațiile cu vecinii se pot rezuma o viață de om la „bună ziua și vă salut" aici în stațiune, la fel ca într-o călătorie cu trenul, prin firea lucrurilor companionii trebuie să știe

totul despre tine pentru simplul motiv că nu-i obligatorie identitatea, fiindcă șederea împreună durează cîteva zile sau cîteva ceasuri, după care, vorba unuia de aici, adios și n-am cuvinte că tot nu te mai văd vreodată.

Pentru Coca Brezoi, crescută și îmbătrînită într-un bloc din capitală, uzată în culisele teatrului, a afla ce se petrece la vecinul de sus și de jos, de la dreapta și de la stînga era o problemă de obișnuință și tare de mult nu se mai jena să asculte pe la uși. Ștefan Stega, om de probitate profesională veche, nu ar fi putut uzita pentru nimic în lume de mijloacele celor două femei, pentru care grupul Motorga devenise obiect de atracție. Era suficient să le asculte ca să afle tot ceea ce prezenta interes pentru misiunea sa. Deci, chiar și atunci cînd era chemat de treburi în altă parte, prin ele era prezent la vilă, pe terasă, la ștrand ori aiurea. Curios i se părea că, deși în ochii celorlalți Jorj și Flavia treceau drept căsătoriți, nu doar logodiți, ei păstrau eticheta relațiilor de tip feudal, așa cum bine sesizase Coca Brezoi. Aici ocupau camere separate și nu obișnuiau să se viziteze fără să se anunțe în prealabil. E drept că niciodată nu s-au certat, nu și-au făcut reproșuri, nu s-au interesat cu tot dinadinsul de programul și felul de viață al celuilalt. Păreau că se respectă ca niște intelectuali rasați care au convenit de la început că mariajul nu presupune neapărat pierderea libertății, în sensul renunțării totale la modul de viață și tabieturile de dinainte. E drept că Flavia rîvnea la relațiile deschise, camaraderești de dinaintea logodnei, dispărute încetul cu încetul, nu-și explica de ce a

devenit Jorj așa de protocolar, de distant în ultima vreme, tocmai el care pînă nu demult se purtase ca un adolescent în stare să-i aducă luna de pe cer. În același timp simțea că Oana, dar mai ales Corina, cu care se înțelesese atît de bine, o ocolesc, o privesc cu ranchiună. O surprinse faptul că astăzi Jorj călca convenientele pe care el le impusese tacit și intra în camera ei anunțîndu-se cu grăbite bătăi la ușă. Imediat se auzi vocea ei catifelată, poleită de o ușoară nuanță de melancolie :

— Intră, dragule, și scuză-mi ținuta.

Tocmai își schimbase ținuta de plajă cu o rochie în culoarea leușteanului care, deși neîncheiată la spate, se mula pe corp scoțînd în evidență toate formele unei împliniri femeiești tulburătoare. Îl privi prin oglindă și spuse scăldînd vocalele :

— Ce grăbit ești astăzi, Jorj ! Tocmai mă pregăteam să ies. Aș mai avea nevoie de cîteva minute.

El făcu cîțiva pași prin cameră căutînd tonul discuției pentru care venise. Se hotărî greu, păstrîndu-și calmul și expresia de nepătruns a feței :

— Flavia, e neplăcut că trebuie să te întreb de ce natură sînt relațiile dintre tine și Sergiu. Unde l-ai mai întîlnit și ce vrea să obțină de la tine în afară, bineînțeles, de ce urmăresc toți bărbații ?

Răspunsul veni cu întîrziere, evaziv :

— Probabil că mă place și, dacă bine îmi amintesc, l-am cunoscut în cercul tău de prieteni la o petrecere. Credeam că știi. Dar nu te impacienta, pentru că nu urmărește nimic de la tine. Nu mi-a pus întrebări în legătură cu cercetările tale. Îi face bine compania mea și atît. Cred că a făcut o alegere pripită, logodnica lui are alt temperament, alte

preocupări, iar el, la fel ca mine, se plictisește și caută o compensație. De n-ar fi el m-aș simți complet izolată aici. Totul e anost, insipid. Tu, dragule, mă neglijezi, femeile mă invidiază, colegele nu mă suportă, bărbații mă dezbracă libidinos cu privirile... Ce ai vrea să fac ?!

— Bănuiesc că între tine și tînărul acesta nu mai sînt secrete. De fapt venirea lui aici e opera ta, nu ?

Ea făcu ochi mari :

— Vai, dragă, cum poți gîndi asemenea lucruri ?! Faptul că l-am întîlnit aici și pe mine m-a surprins cu toate că era firesc să-și urmeze proaspăta logodnică. Ce vrei ! întîmplări, cum încep să cred că întîmplător ne-am angajat și noi unul față de celălalt. Altfel erai înainte, mai cald, mai tandru, mai puțin bănuitor. Spune-mi, se petrece ceva cu tine de la o vreme ? Uneori am impresia că nu ne mai cunoaștem. Poate regreți că ai acceptat să mă transfer la tine. Te mai poți răzgîndi, dragule. Încă nu e prea tîrziu.

Jorj Motorga o întrerupse calm, politicos :

— Îmi pare rău, Flavia, dar nu te pot crede. De ce ocolești adevărul ? Tînărul acesta nu-mi inspiră încredere. Nu doar pe tine te vrea. Urmărește și altceva. Aș vrea să știu pînă unde au ajuns relațiile dintre voi. Te-aș putea ajuta pînă nu va fi prea tîrziu.

Ea îl învălui într-un zîmbet seducător, cu care ar fi făcut maleabilă și o piatră.

— Te necăjești degeaba. Repet că nu e nimic din ceea ce gîndești. Acum cînd știu că te deranjează voi încerca să-l evit.

În glasul ei era regret sincer. Îi strecură degetele lungi și catifelate prin părul des, țepos, cărunt. El acceptă gestul, înmuiat dintr-o dată.

— Numai de nu s-ar întîmpla ca la mare. Îmi este greață de scandal, de publicitate. Sînt un om cunoscut și respectat. N-ar trebui să uiți măcar asta.

Ochii ei se umbriră și își schimbară culoarea.

— Dragule, de ce ții neapărat să fii răutăcios și să-mi strici ziua ? Doar știi din proprie experiență că sînt stăpînă pe mine.

Jorj Motorga schimbă tonul. În limitele aceleiași atitudini atente deveni categoric :

— Flavia, te rog ascultă-mă ! Te cunosc bine, știu cum ești tu. Și mai știu că eu am venit aici să lucrez. Distrează-te, n-am nimic împotrivă, însă nu uita că Oana și Sergiu urmează să se căsătorească, la fel ca noi. Numai că ei sînt tineri, ea, cel puțin, suferă iar el, îți repet, nu-mi inspiră încredere. Îl văd mereu adulmecînd pe la peșteri și grote, prin zona mea de cercetare. Ce caută, ce urmărește ?! Nu ți-a spus, nu te-ai întrebat ?

Un zgomot ușor de pași, abia perceptibil, se auzi la ușă. Profesorul tresări iritat :

— Ce oameni nesuferiți ! Spionează fără pic de rușine, răbufni el, apoi conchise :

— Deci ne-am înțeles, dragă ?

— Înțelege că mă acuzi degeaba. Nu mă așteptam să gîndești așa urît despre mine. Nu am făcut nimic, dar absolut nimic rău ! Și știi că dacă aș vrea... Ce vină am că bărbații aleargă după mine ! Ca și tînărul Brujan.

— Tare mă tem că el aleargă și după altceva,

Ba, ce zic? sînt aproape sigur, fiindcă e mai îndrăgostit de soția sa decît de tine.

— Zău că nu merită să ne certăm pentru atît. Mă mir că nu ești gelos și pe Nicu Pelin. De ce nu vrei să crezi, Jorj, că numai pe tine te iubesc, că ești singurul bărbat pe care l-am iubit cu adevărat?!

Îi încolăcise mijlocul cu amîndouă mîinile privindu-l de aproape în ochi. Părea sinceră și puțin tristă. Privirea ei, acea privire tulburătoare căreia nici un bărbat nu-i putea rezista, revărsa șuvoaie de lumini într-un dans, al spectrului, fascinant. El o înfruntă grav:

— Vom vedea! zise cu voce metalică și ieși din cameră.

Pe cînd ieșea văzu o umbră și auzi scîrțîitul scării laterale. Avu intenția să-l urmărească pe curios dar se lăsă păgubaș. „În definitiv a ascultat o discuție de familie", își zise deschizînd ușa camerei sale, „dar ar trebui să fiu mai circumspect. Te pomenești că nu se vor sfii să-mi scotocească printre lucruri. Să fie Oana ori Corina atît de curioase? N-aș crede!"

11

De o parte și de cealaltă a aleii ce cobora în trepte mari spre cascadă fuseseră amenajate foișoare de lemn inundate pe trei laturi de verdeață. În plin sezon, spre înserat, erau în permanență ocupate de perechile de tineri studenți ori elevii din anii mai mari care se sărutau. Acum stațiunea se golise iar căsuțele dragostei arătau neprimitoare și triste.

Într-un asemenea foișor, penultimul de la cascadă, se odihnea Ștefan Stega. Ziua se amesteca pe nesimțite cu noaptea iar liniștea grea, materială parcă, era întreruptă de cîntecul întîrziat al unui cintezoi în așteptarea perechii care rătăcise cine știe pe unde. Privind pasărea care se zburlea nerăbdătoare îl inundă un val de nostalgie vecină cu jalea. Se gîndea la Maria, ființa aceea minunată care-i fusese perechea și care avea să întîrzie cît veșnicia. Îi alungară gîndurile pași grăbiți care coborau la cascadă. Perechea, tînără după cîntecul pașilor pe covorul de frunze, se opri la foișorul din dreapta. Femeia zise:

— Nu vrei să ne așezăm aici? E un loc potrivit să-ți pot spune ce mă frămîntă.

Era și parcă nu era glasul Oanei Semenic. Maiorul Stega avu intenția să se retragă discret, dar ceva îi spunea să rămînă pe loc. „În fond eu am venit primul și dacă au secrete, cu atît mai bine. Îmi fac numai datoria", își zise.

Bărbatul, de care nu se îndoia că e Sergiu Brujan, constată:

— E o seară splendidă și o liniște de pe altă planetă.

— Ai dreptate, aprobă ea prelungind vocalele încît glasul se pierdu plutind către cîntecul cascadei.

După o tăcere lungă, același glas se auzi din nou liniștit, egal :

— Știai că și ea o să fie aici ?

— Care ea ?! Ce mai vrei să insinuezi iarăși ? Ce ți s-a năzărit ?

Vocea ei prinse un tremur ușor :

— Știi prea bine. De ce te prefaci ? Pentru ea ai renunțat la Sinaia.

— Mă miră ce aud. Doar tu ai insistat să venim aici și încă atît de hotărîtă încît îmi fusese teamă să nu te superi. Zău că nu mai știu ce să cred.

— Erați înțeleși. Ai acceptat numai pentru ea.

— Ce tot vorbești ?! Te pomenești că și ție locurile acestea și băile fierbinți îți exaltă imaginația.

— Ce bănuiesc eu acum ceilalți știau. Nu mă miră că sînt privită cu compasiune. Mi-e silă de mila lor, auzi ! Astăzi te-am strigat și te-ai pornit drăgostos către mine, dar a apărut ea și te-ai întors ca atras de un cîmp magnetic. Păreai hipnotizat.

— Ce spui tu e de-a dreptul ridicol. Ești pur și simplu stupid de geloasă ! ridică el vocea. Știi doar cît de mult te iubesc.

— Credeam că sîntem fericiți și că nimic nu poate știrbi această fericire ! constată ea cu tristețe demnă.

— Dar sîntem fericiți, draga mea. Numai egoismul tău poate șubrezi fericirea noastră. Nici măcar nu am voie să privesc o altă femeie ? Te credeam mai înțeleaptă, mai rezonabilă.

— Dacă mă respecți, te rog termină cu prefăcătoria. Măcar nu mă considera naivă. Află că povestea asta nu va sfîrși bine. Ea e logodită cu un om care oricînd te poate desființa.

— Dar cum poți crede că eu mă îndrăgostesc de toate femeile frumoase pe care le întîlnesc ?!

Vorbele ei cădeau rar, grele, sentențioase :

— Flavia nu e orice femeie. Alex Neneanu știe ce știe. E ghinionul, piaza rea. Lecuiește-te, dragă, pînă nu-i prea tîrziu.

— Tot ce-mi reproșezi e stupid, cum stupidă e oricare ceartă. Ar fi mai bine să plecăm și să nu mai vorbim despre asta. E tîrziu.

Lui Stega nu-i scăpase un cuvînt. Ceva nu se lega, părea artificial, aranjat. „M-au urmărit avînd neapărată nevoie de mărturia mea ? Cu ce scop ?"

Curios i se părea că, deși se înnoptase, nu au plecat împreună. El s-a îndreptat către cascadă, iată, pașii i se mai aud încă, iar ea spre stațiune. „Prea ageamiu mă credeți, puișorilor. Dar de ce trebuie să cred neapărat că a fost ceva aranjat ? Dacă eu, Stega, aș fi fost într-adevăr un om oarecare venit la odihnă mi-aș mai fi făcut probleme ? Bun ! Dar dacă cineva de aici a mirosit cam ce hram port ?! În cazul acesta discuția trebuie reținută, mai cu seamă că pare geamănă cu cea dintre Motorga și Flavia, pe care Nicu Pelin, cerberul ușii acestei femei, i-o oferise Cocăi Brezoi ca desert pe terasă. Încotro ținteau concluziile ? Spre Flavia Mălin și Sergiu Brujan. Ceva în legătura acestora era numai semne de întrebare. Dar ce ? Prea multe întrebări, bătrîne !" se admonestă Stega pregătindu-se să plece.

Nu făcuse cîțiva pași cînd, cu toate că noaptea se înstăpînise de-a binelea, cintezoiul își reluă cîntecul crispat, răgușit. Se opri și își ținu respirația. El, Stega, cunoștea ca un bătrîn pădurar glasu-

rile pădurii. Era convins că cineva din spatele foişorului în care poposise a imitat cintezoiul. Se piti sub un boschet la marginea aleii. Pe potecă, din direcţia cascadei, se auzeau paşi. Curînd trecu Mitru Iova în ţinută de munte afişînd nepăsarea. În dreptul maiorului, care intenţionase să-l oprească, făcu semn cu capul către foişorul pe care abia îl părăsise. Înţelese şi încremeni locului în vreme ce locotenentul, cu paşi apăsaţi, se îndepărta. Gîndi : „De unde naiba mai apăruşi şi tu, Mitrule ?! Te pomeneşti că iar ţi s-a făcut poftă de joacă !"

Nu avea de unde să ştie că locotenentul nu trecuse întîmplător pe aici. De la o vreme avea senzaţia materială că este urmărit, că cineva de aici îl cunoaşte, îi dejoacă, ba chiar îi anticipează acţiunile, intenţiile. Îi veni în minte Sivuc Popa, mutul satului, pisoiul dispărut al Corinei, aluziile unora dintre locatarii vilei...

Ferindu-se să facă cel mai mic zgomot se strecură spre punctul indicat de colaboratorul său. Ajunsese prea tîrziu. Mai prinse foşnetul crengilor date la o parte şi apoi zgomotul unei alergări către şosea. Cînd ieşi în luminişul de la marginea drumului o maşină cu luminile stinse demara de pe loc. Nu apucă să o vadă. Se apropie de locul unde staţionase şi aprinse lanterna. Zîmbi mulţumit. Cauciucurile lăsaseră urme destul de clare.

8

Întunericul se aşternuse greu, vîscos, sporit de desişul pădurii care străjuia şoseaua. Rolf Kraiman lua serpentinele Gesarei cu viteză excesivă. Limuzina lui de fabricaţie americană constituia zilnic

obiect de admiraţie pentru copii în parcarea din faţa ştrandului. Născut la Sibiu, plecase tîrziu din ţară şi încă vorbea perfect româneşte. De cîţiva ani îşi petrecea invariabil concediul două săptămîni la Eforie, o săptămînă în Deltă şi una la Gesara. Înfigăreţ, glumeţ pînă la tupeu, era bine cunoscut aici. Trecut de treizeci şi cinci de ani, fustangiu convins că tot ce zboară se mănîncă, cheltuia mărcile în stînga şi-n dreapta cu aerul de a spune : „luaţi, nu vă sfiiţi. La noi, dincolo, fiecare om are acasă o maşină de fabricat mărci." Dărnicia lui, pentru cine ar fi făcut un simplu calcul, depăşea posibilităţile unui mic atelier de marochinărie, fapt ce îi determina pe cei care îi cunoşteau situaţia să evite compania lui. Altfel om plăcut, în pofida cheliei şi a obrajilor bucălaţi de bucătar, excesiv de vesel, cu succes, fără mari eforturi, la fluşturatecele fără altă ocupaţie decît nădejdea că se vor descurca în funcţie de ce se iveşte. La ultima serpentină, luată cu un scîrţîit strident al roţilor, era cît p'aci să calce o femeie. Frînă brusc încît botul maşinii se îndreptă către marginea şanţului. Mai întîi o repezi făcînd-o chioară şi bleagă, apoi o salută ca pe o veche cunoştinţă :

— Era să vă calc, madam, rîse el mînzeşte.

— Dacă nu m-aţi călcat aţi avut noroc. Ar trebui să conduceţi mai prudent. Pe aici mai circulă şi oameni ! îi răspunse ea vădit deranjată de incident.

— Văd că respiraţi ca instalaţia de aer a unui fierar. Aţi fost urmărită, s-a legat cineva de dumneavoastră ?

— A, nu ! Am grăbit pasul. Obişnuit mă plimb singură. Ceilalţi au rămas la bar. Nu-mi place să-i

văd și mai ales să-i aud cum clevetesc pe seama altora.

Kraiman deschise ușa din dreapta și o pofti să urce cu un semn curtenitor.

— Mulțumesc, prefer să mă înapoiez pe jos. E riscant să fim văzuți împreună. Doar știți că nu aveți o carte de vizită prea bună. Oare nu cumva dumneata m-ai urmărit adineaurea ?

— Vai de mine ! Se poate ? Eu procedez mai elegant. În cazul dumitale nu mi-ar displace, dar unde să mai încap și eu printre atîția care vă dau tîrcoale? Sergiu, Pelin, profesorul și, în ultimul timp, bătrînelul acela smochinit care, la o adică, poate fi mai periculos decît mine.

— Credeți ? întrebă ea puțin îngrijorată. Pare un om la locul lui, simpatic și nițel aiurit. Nici cu vorba nu a depășit hotarele buneicuviințe.

— O fi precum ziceți dar mie nu-mi place. Adulmecă precum un copoi. Dar haideți, urcați, pînă la vilă sînt aproape doi kilometri și, credeți-mă, pentru o femeie ca dumneavoastră e riscant să umble singură prin aceste pustietăți.

Un zgomot de crengi călcate îi făcu să-și ascută auzul. Ea urcă speriată și limuzina demară scurt.

—Ei, vedeți că v-a urmărit cineva și că nu eu eram acela ? Cineva vă poartă sîmbetele, vă știe cărările și vă cîntă cîntările, scandă el și rîse ca de o glumă bună.

Răspunsul ei veni tîrziu și crispat, poate și din pricina mîinii păroase și umede care îi cuprinse talia :

— Nu mă tem. Doar nu sîntem în junglă și nu toți cei de aici se cred la vînătoare ca dumneata !

El iarăși rîse așa, ca un rîcîit de gheare pe membrana unei tobe cu vibrator.

— Mie-mi spui ? În asemenea pricini toate femeile gîndesc una și zic alta. Priviți ! În stînga stînci, peșteri, hățișuri ; în dreapta, pădurea. Bune locuri pentru un divertisment nocturn.

Tonul devenise insinuant :

— Din păcate e o stațiune lipsită de viață prin care mișună numai bărbați de pus în rame printre portretele de familie. Cu excepția lui Sergiu, bineînțeles, dar care e destul de ocupat cu altă frumusețe. Chiar dacă ai vrea să te consolezi, aici greu ai găsi omul potrivit. De aceea prefer să vin la sfîrșit de sezon. Evit concurența.

— Vă înșelați și asupra mea, și a societății de aici. Mie mi se pare simpatică.

El rînji cuprinzîndu-i umerii :

— De gustibus... Poate aveți dreptate. Bărbați unul și unul. Tipul acela mărunt și cojit care vegetează sub carapacea surorii ca un faraon în piramidă, profesorul, un șef de clan cu aere de Don Juan demolat, asediat ca o cetate medievală de curtea interesată a colaboratoarelor, posedatul de duhuri Neneanu și tînărul Iova, prins fără nădejde de scăpare în mrejele recepționerei. Cam asta-i tot fiindcă pe șobolanul Pelin nu-l mai trec la socoteală.

— Mă uimești, domnul meu ! Parcă ai fi studiat dosarul fiecăruia. Te pomenești că mi-ai putea scrie o autobiografie pentru dosarul de cadre.

— Dacă trebuie și... dacă mi-o va cere știi matale cine, n-am încotro.

Femeia opri pe buze o exclamație. Îi trebui timp pînă să se liniștească. Îl privi furiș, scotocind fără rost în poșetă, iar atunci cînd coborî trînti cu năduf portiera.

În urma ei se auzi rîsul gros, porcesc, gîlgîit și un claxon scurt.

12

Pentru căpitanul Mihăilescu, avertizat mereu de la județ să se edifice asupra tribulațiilor lui Neneanu, pe care vrînd-nevrînd îl avea în atenție și pentru cazul de care se ocupa maiorul Stega, escapadele acestuia prin satele din jur și faima de „sfînt" nu mai prezentau doar interes, ci și îngrijorare. „Ce dracu, Mihăilescule, îl luă de scurt colonelul Mihu la prima ședință, n-ai mai limpezit problema aceasta ? Trebuie să vină altcineva să-ți facă meseria ?". Neneanu îi sta înfipt ca spinele-n talpă și țepușa sub unghie. La diferite ore din zi și noapte căpitanul a cutreierat zadarnic satele și împrejurimile. Urmele doctorului apăreau vag, în relatările lapidare ori încîlcite ale sătenilor. Bărbații și tinerii erau în munte, la stîni și la făcut otava, femeile, majoritatea vîrstnice, îl primeau cu rezervă și vorba zgîrcită : „A, omul acela mare care vorovește de unul singur și mestecă usturoi împotriva

bolilor și ispitelor ?! A trecut alaltăieri, la înserat, pe drumul de pădure ce duce la Poeni. Se zice că e un om sfînt, domnule. L-a văzut Chiva lu Pătru strîngînd buruiana de leac la care-i zice Poala Maichii Preciste. La Poeni, o femeie la care i-au murit feciorul și bărbatul acoperiți de o rîpă s-a betejit la cap. Omul sfînt mergea să o vindece cu scaldă de buruiana aceea și Cartea Sfîntă." La Ardeni, cîteva babe sărace cu duhul îl așteptau ca pe trimisul lui Dumnezeu. „Unde pune mîna alungă boala. Numai cu buruieni și cu rugăciuni a vindecat-o pe Leana lui Tîrzior, și cît s-o mai fost chinuit biata ! Nu, domnișor, n-o mai vinit de cîteva zile. Dară o fost venitără un om din Așlab, trimisul Omului Sfînt, zicea el, și ne-o vestit că o să pogoare într-acilea la lună plină, în numele martirului Petrache din Maglavit. Întreabă dumneatale pe domnișoara moașe. 'Mneaei musai că știe. Ea a și fost la Peștera Sfîntă, unde s-a ținut adunarea celor aleși." „Zilele cele de pe urmă, maică", interveni o alta, cu un singur dinte ca de mistreț și cu toate răboajele vremii pe față. „Înainte de a da zvon trîmbițele cerului vine vremea prorocilor. Omul de care întrebați e unul dintre aceștia. De mirare cîte a pătimit și cîte știe. Cică potopul ăl de pe urmă nu e departe de zilele noastre păcătoase și că nu vine nici cu apă, nici cu foc și pucioasă, ci cu nutrii, ce-or fi alea 'mnezeu știe și va să fie un potop al omului pentru om, Doamne apără și păzește !" „Da, matale, mătușică, de unde știi toate astea ?" „D-apoi, domnișor, mi-o fost spus nepoată-mea, care lucră la Gesara și de cînd or lăsat-o niște forbaliști cu un pruncuț caută mîntuirea. S-o fost dus,

săraca, pe la arventiști, ce-or mai fi și ăia? da nu o lăsau să lucre sîmbăta și își cherdea sirviciu, și atunci o căutat altă cale pînă o dat de omul ista sfînt." „La sîmbătari, nu la adventiști, nană Mărie", o corectă o femeie mai tînără. „Sîmbătari, lunari, arventiști, tot dracu' e, Doamne iartă-mă! și tot farisei care încurcă pe limba lor căile Domnului, tu, Vetuță!"

Pașii noului întrupat Petrache Lupu de la Gesara i-a întîlnit Mihăilescu și în comuna de centru, prin ogrăzile cîtorva femei și fete tinere ai căror părinți și bărbați lucrau la oraș cu lefuri bune, iar ele nu mai știau cum să-și omoare timpul. Aici însă tăcerea era pusă sub lacăt. Se vede că printre canoanele impuse de noul proroc cel mai greu era interdicția vorbirii. De mirare i-a fost căpitanului că vreo două fătuțe, frumoase foc, auzind numele sfătuitorului au dat ochii peste cap și s-au înroșit ca niște raci puși la căldare. Avea gusturi și pofte Neneanu, nu glumă. Din sat în sat, din om în om a dat și peste Simedru Guzu, apostolul noului Mesia în această fundătură de munte. Era un om sucit, cu sclipiri de nebunie, dar temeinic dedat la buchiile Vechiului Testament din care cita într-o amețeală. Și acesta căutase Căile Domnului și Cuvîntul adevărului și începea să predice cu trufie, tunînd și fulgerînd împotriva păcatelor de care el nu se putea lepăda: paharul, mîncarea de dulce și muierea tînără, care putea fi și a aproapelui pînă la al doilea grad de rudenie, dacă „sora" avea nuri născători de ispite. Frații îl trăgeau îngroziți de mînecă încercînd să-l aducă la realitate. El se supăra și îndrepta aruncătorul de fulgere împotriva lor și a

sectei. A doua zi își căuta alt păstor și alt altar al izbăvirii. Se pare că Alex Neneanu a cîntărit bine harul fratelui Petrache, Simedru Guzu, pe care și-l făcuse toiag de sprijin și trîmbiță de vestire.

Maiorul Stega, deși îl credea pe Neneanu în stare de orice, nu înclina să îndrepte cercetările și să cheltuiască, deocamdată, eforturile pe această pistă. În cazul pe care îl cerceta întrevedea alte mobiluri și altfel de autori. Amînă lucrurile, considerînd că nu țin de resortul său, pînă într-o seară cînd Mihăilescu îl căută pentru o anonimă alarmantă. Cînd auzi despre ce-i vorba sări ca ars:

— Anonimă zici?! Te știam om serios, tovarășe căpitan. De anonime sînt sătul și acrit pînă-n gît. Ele sînt o pacoste, tot ce a putut descoperi mai meschin, mai murdar mintea omenească. S-au răspîndit ca iarba rea, iar eu trag nădejde în ziua cînd și-au trăit traiul și și-au mîncat mălaiul. Cînd, Mihăilescule, cînd, Mitruț, oamenii vor veni deschis la noi și vor spune: Sînt cutare și cutare; conștiința, ori datoria de om, de cetățean, de român mă determină să vă spun... De ce, dacă spun adevărul, cum toți precizează printr-o formulare de final, consacrată, nu au curajul, nu au demnitatea să semneze?!

— Ce-ar fi să citim totuși anonima aceea? Sînt curios ce se mai spune despre Neneanu.

— Că bine zice Mitru. N-am nimic împotrivă să o citești, tovarășe căpitan. Măcar pentru amuzament.

— Ca să fie citită într-un climat propice aș îndrăzni să vă ofer un păhărel de palincă și o cafea. Merge?

— Merge, de ce să nu meargă. Doar nu ne-am pocăit, glumi maiorul. Mitrule, citește-o tu, ca să te obișnuiești.

Locotenentul rîse, își drese glasul și începu solemn :

„Dragii noștri tovarăși eu mis o țărană de omenie din satul Ardeni și viu la dumneavoastră cu o rugăciune să-mi aduceți fata Aurița o cheamă care și-o fost lăsat bărbatu și cochilu și so dus după un hăndrălău în stațiune și zîce că-i om sfînt și că nu mai vine acasă și să roagă pentru bărbatu-său să nu mai beie. No tovarăși ăsta nu-i mare bai, că dă Pătru peste nebunu ăla și-l chersecă să-i vină mintea la cap da bai îi că ce fac oamenii ăia e de groază și de rușine. Zîce o fată de la noi da nu vă spui cum o cheamă că-i fată năcăjită că păgînii se adună noaptea într-un loc ferit bolborosesc ca ăi rătăciți cu mintea pînă fac spumă la gură taie galițe și oi și viței care știți că sînt interziși prin decrept se feștesc cu sînje și se împreună pe apucatelea ca iudele și ca anticriștii. No dragi tovarăși să vă fie milă și s-o găsiți pe Aurița și s-o trimeteți acasă că aici i-oi pune io mîna în păr de vede numa proroci. Semnează o muiere cinstită din Ardeni."

Stega se lovi cu palmele peste coapse și se aruncă într-o cascadă de rîs. Mitru, sobru ca la raport, se aștepta la alt efect și arăta extrem de contrariat. Într-un tîrziu maiorul își șterse fruntea și redeveni omul reținut, calculat.

— Am rîs cît pentru un an. Iertați-mă ! A fost imposibil să mă stăpînesc. Stilul mi-a amintit de anonima unei sătenci care, cu ani în urmă, își reclama fata că a plecat la oraș printre anticriști și

s-a făcut muncitoare. Ne ruga să i-o ducem înapoi pentru că bărbatul ales de părinți, cu optsprezece ani mai în vîrstă, pe care îl părăsise în noaptea nunții, o iartă și o așteaptă. Cred și eu ! Fata avea șaisprezece ani și era frumoasă coz. Dar, hm..., trebuie să recunosc că aveți dreptate. Cu anonima aceasta nu e de glumit. Și, la urma urmei, nici nu e anonimă. Femeia e din Ardeni, pe fată o cheamă Aurița, pe bărbatul ei îndrăgostit de căldarea cu vinars, Pătru. Cert e că Neneanu își face mendrele sub ochii noștri. Mihăilescule, ce părere ai ?

— Nu mi-aș fi putut închipui că practicile celor prea sătui de mărire și trai bun au pătruns pînă aici. Cum mă sfătuiți să procedez ?

— Tu, căpitane, nicicum. Te cunosc oamenii, Neneanu știe ce hram porți... Aici trebuie procedat fin, cu grijă și fantezie ca la o vînătoare de cocoși de munte. Un pas greșit și și-au luat zborul. Dacă se adeverește ce scrie femeia, Neneanu joacă o carte mare, e un escroc rasat. Să nu uităm că a făcut zeci de întreruperi ilegale de sarcină, iar la „mititica" a avut destule de învățat. Acesta e un teren pe care fantezia lui Iova poate galopa în voie. Stai, stai, nu sări, mînzule ! Nu așa cum îți închipui tu. De mîine devii mucenic. O carte veche — face Mihăilescu rost de ea — citate de efect, versete, predici despre zădărnicie din Ecleziastul și cartea lui Iov, ceva despre femei și prostituția religioasă... Obiectivele de asalt : Corina și Neneanu. Faci pe dracu-n patru și prinzi măcar o adunare. Înțeles ?!

— Înțeles, să trăiți ! Numai că chestia e cam nu știu cum... Ce vor zice Coca, Zoe Pelin ? Mă fac

de toată panarama. Dacă-mi permiteți e cam rapidă trecerea de la recepționeră la mucenicie.

— Ai tu o soluție mai bună?

— Nu prea. Mă gîndesc că baba aceea care mi-o ghicit o fi știind ea ceva. Am văzut-o des cu doctorul Neneanu. Mai mult ca sigur are un amestec și...

— Frumos! Nu știam că ai ajuns și tu la baba Saveta. Sînt curios ce ți-a spus și cît s-a adeverit, glumi Stega.

— Îngăduiți-mi să păstrez și eu un secret măcar cîteva zile. Nu glumesc. Chiar am fost. M-am dat drept un îndrăgostit fără speranță. E o poveste mai lungă în legătură cu călătoria aceea pe urmele Mariei Walter.

— S-a înregistrat. Fă cum te-o duce capul, dar ferește-te de gafe. O anonimă nu e o probă, cum probante nu sînt nici vorbele auzite de Mihăilescu prin sate. Să mi te văd ce poți. Dacă te descurci, ai o permisie de o zi la București, după ce-mi vei da în scris că n-ai să treci nici din întîmplare pe strada Crinului.

*

Lectura începuse să-l prindă și pe măsură ce se adîncea în ea își pregătea și rolul. De efect i se părură mai cu seamă părțile recomandate de maior. El, Mitru, îndopat cu lecturi alese, bine selecționate tematic și valoric, pe școli, curente, tendințe și direcții, încă din anii de liceu, nu și-ar fi putut închipui că găsește aici atîtea surprize. Atîtea labirinturi, atîtea capcane, atît smîrc cu emanații halucinogene pentru omul simplu, limitat, și atîtea mi-

raje de luat vederea și sucit mințile, puse la îndemîna istețului și interesatului! Neneanu, omul care plesnea de sănătate, lacom de viață și de plăceri rafinate, nu-și putea alimenta doctrina decît de aici. Sacrificii care exaltă simțurile, femei tinere, plictisite ori sătule de bărbați dedați beției, legături libere... Să tot păstorești și să tot trăiești. Nici un efort și... trai neneaco!

Dimineața, cu ochii cîrpiți de somnul între doi psalmi și două versete, Mitru, cu o Biblie veche în mînă, ședea pe terasă adîncit în smerenie și reculegere. Nu avea ochi pentru locatarii vilei atrași de prima baie de soare și apă. Mai întîi coborî profesorul, îngîndurat, preocupat, și nu îl băgă în seamă. Ieșiră apoi în grup gălăgios, îmbrăcați ca în filmul „Jandarmul din Saint Tropez“, Coca, Zoe, Darian și Pelin. Ultimul îl observă, chițăi guzgănește, o înghionti în șoldul osos pe Fedelea și i se adresă tînărului cu mieroasă cucernicie:

— Binecuvîntă, părinte, pe umilit robul tău!

Mitru abia opri pe limbă o înjurătură, se prefăcu a nu-i lua seama și avocatul schimbă parșiv placa:

— Te-ai scrîntit, domnule Iova?! Ce te-a apucat, omule? Înțeleg drumul de la Biblie la Mimi, dar de la nurlia de Mimi la Biblie... Întortocheate și nepătrunse sînt căile Domnului!

— Ce vă spuneam eu! hîrîi din grumazul taurin Zoe. Rînd pe rînd dăm ca orbeții în patima lui Neneanu.

Coca Brezoi se mulțumi să-și transforme arătătorul în sfredel și să-l ducă la tîmplă.

Pe Mitruț, bietul, îl trecură toate sudorile. „Așa-mi trebuie dacă iau de bune toate trăznăile

șefului ! Pentru ce fac eu acum mai potrivit ar fi fost Tomiță. El nu ar fi avut nimic de pierdut. Mimi mai lipsește. Mamă, ce mi-ar fi auzit urechile ! De la balcon, în pijama înflorată, cu tichia pe cap și paharul cu citronadă în mînă, Stega savura noul decor. „Măi, să fie ! A intrat în rol și joacă bine, băiatul, nu glumă ! L-am adus fante și-l duc mucenic. Așa, Mitruț, pocăiește-te de pe acum, că de-o fi să fie ți-o zice Emilia din cînd în cînd cîte o cîntare a cîntărilor de-ți trece pofta. Dar, ia stai ! Acu-i acu ! De ți-o merge și cu Neneanu, jos pălăria, adică tichia, locotenente !"

— Bună dimineața, domnule Iova ! Cum ați dormit ?

— N-am prea dormit, doctore. Am citit și-am meditat. De cînd mă aflu aici mi-a lipsit Biblia ca aerul și apa. După multe stăruințe mi-a împrumutat-o o săteancă.

— Sînteți credincios ? N-aș fi putut crede !

— Așa m-au crescut ai mei, domnule doctor. Tata a stat multă vreme țintuit la pat de o boală căreia nu-i găsea leacul. Mama, desperată și sfătuită de o vecină, a recurs la rugă. Mai apoi tata, ca prin minune, s-a făcut bine.

— Mare e puterea lui și nețărmurită mila-I. Pînă astăzi nimic nu te arăta pornit pe căile Domnului.

— Uneori e bine să nu vezi, să nu auzi și să nu pricepi multe. N-am avut norocul acesta și m-am convins, cum și dumneavoastră spuneați, că și acolo e deșertăciune și vînare de vînt. Am aflat că tata se vindecase datorită unor medicamente aduse de comunitate din Apus, cei cu care mă întovărășisem pentru drumul lung al izbăvirii mi-au înșelat așteptările : perfidia, vanitatea, lăcomia, pofta deșartă sînt ascunse sub masca smereniei. Atunci, într-un moment de iluminare, am ascultat glasul Ecleziastului și am ridicat în slăvi veselia, „căci nimic nu este mai bun pentru om sub soare, decît să mănînce, să bea și să se veselească." Un glas din adîncurile ființei mi-a vorbit cu vorbele acelui înțelept evreu : „Alungă necazul din inima ta și depărtează suferințele de trupul tău", fii activ, iubește viața „înainte ca să se întunece soarele și lumina și luna și stelele și ca norii să mai vină după ploaie..., mai înainte ca să se rupă funia de argint și să se spargă vasul de aur și să se strice ulciorul la izvor și să se sfărîme roata fîntînii", pentru că „cel ce păzește vîntul nu seamănă, și cel ce se uită la nori nu seceră". Iată, doctore, pe scurt, cu ce m-am ales și în ce cred. Oare nu acesta este drumul drept și luminat și adevărata mîntuire întru Domnul ?!

— Sînt uimit, domnule Iova. Dar noi, noi doi gîndim la fel ! Îmi pare rău că au trecut atîtea zile fără să ne știm și fără să cugetăm împreună. Constat că modelul dumitale de viață și crez e Ecleziastul. Ai adîncit, prietene, conținutul Cărții lui Iov, acel poem filozofic ? Dumneata cred că mă poți înțelege. Am recunoscut, întrebat și luat în derîdere de domnul Stega, că propovăduiesc binele și răul pentru cei ce caută drumul și vor să mă asculte. Închipuie-ți că eu aș fi Iov — la fel ca el am avut de toate și m-am ales cu nimic —, iar cei ce mă ascultă, frați întru idee, îi reprezintă pe cei trei prieteni ai năpăstuitului de Dumnezeu prin Satan : Elifaz din Teman, Bildad din Șuah și Țofar din

Naanah, care-mi împărtăşesc durerea şi împreună ne căutăm mîngîierea. Îţi aminteşti ? Îşi sfîşiaseră veşmintele apoi şezură pe pămînt lîngă el, şapte zile şi şapte nopţi, fără să spună nici un cuvînt... Sesizezi ? Ceremonia tăcerii, tăcerea de dinainte ca peste ape să plutească, să fie cuvîntul. Pricepi, prietene ? Dacă ai vrea..., dacă s-ar putea... Să mă ierţi că nu-mi pot duce gîndul pînă la capăt. Mă tem, mă tem de prigoană. Sînt păţit, domnule. Altă dată, mai tîrziu... Eşti cumva membru de partid ?

— Nu. Dar ce legătură are ?

— Are. Ce meserie practici ?

— Didactică. Sînt asistent universitar.

— Interesant, interesant... Cred că ne vom înţelege. Se pare că drumurile noastre au fost hotărîte de El. Dacă vrei şi dacă eşti convins pe deplin că nu te înşeli şi că ceea ce ai afirmat cauţi, haide la noapte la grota cu cripta lui Kelemen. La orele douăzeci şi două te va întîmpina un om de-al meu. Mă bizui pe discreţia dumitale şi sper că n-o să-ţi pară rău.

*

Ascultătorii : Stega, Mihăilescu, Toma erau ochi şi urechi. Locotenentul Iova frunzărea carneţelul cu însemnări şi intenţionat prelungea aşteptarea. Privirea jucăuşă, gesturile studiate, misterul cu care se înconjura voiau să zică : Aţi rîs cînd m-am hazardat în afacerea Neneanu, dar mi-a venit şi mie rîndul. Paf vă las !

— Mitruţ, nu te mai fandosi atîta ! Ce mai aştepţi ? Vrei cumva să ne faci o şedinţă de parapsihologie ? Microfonul şi difuzorul, adică Coca şi Zoe,

sînt la curent cu noua dumitale specialitate, deci cîte ceva am aflat şi noi. Hai, zi-i, că ştiu ce coci. Eşti hotărît să ne laşi cu gurile căscate, nu !?

— Cam aşa. Aţi ghicit. Vă mai amintiţi cîte şanse de reuşită mi-aţi dat ? Una la sută. Ei, bine, am reuşit. N-aş fi crezut că mă pot strecura atît de repede şi de uşor în miezul tărăşeniei, că un om ca Neneanu poate fi atît de credul. Probabil că se obişnuise cu victime uşoare şi mizează prea mult pe eficacitatea şantajului. Drept e că şi cultura mea de... specialitate, însuşită ca un curs pentru R.R., adică pentru re...reexaminare la facultate, l-a dat gata.

— Ioviţă, ţi-am zis ! lasă ifosele, că nu te prind, şi sări peste introducere.

— Am înţeles, tovarăşe maior. Numai că fără unele amănunte nu se poate. Cel puţin în cazul de faţă. Nu întîmplător am întipărit în memorie şi pe carneţel tot ce-am putut, ca pe o bandă de antologie. Mă voi strădui... Pregătit cu tot ce se putea ascunde perfect m-am prezentat la întîlnire. Drumul la grotă mi l-a arătat liţa Paraschiva. De nădejde femeie şi tare frumos mai vorbeşte despre dumneavoastră, tovarăşe maior.

Stega se încruntă.

— Am înţeles. Aici nu m-a întîmpinat doctorul, ci un bărbat cu figură de pustnic, cam la şaizeci de ani, care s-a prezentat cu numele Elifaz. Era să pufnesc în rîs. Iată-l pe unul din prietenii lui Iov, mi-am zis. Omul m-a măsurat de sus în jos şi de jos în sus şi mi-a zis : „Casa Domnului se află acolo unde păstoreşte trimisul Său. Bine ai venit, frate întru credinţa cea adevărată, la locul pătimirii lui

Iov." A aprins un lămpaș, a scos un fel de cartotecă și a prins a mă ispiti : cum mă cheamă, ce profesez, ce studii am, ce avere, dacă sînt căsătorit, care-mi sînt crezurile politice. Eu răspundeam, el scria. M-a pus să semnez. A întors cartoteca pe dos, mi-a întins-o și m-a pus să scriu după dictare : „Eu, Mitru Iova, dîndu-mi seama că a venit vremea prorocilor, cînd singura formă de conducere și stăpînire e a lui Dumnezeu prin trimișii săi, mă leapăd de toate crezurile mele ; alt stăpîn și îndrumător în afara fratelui Iov nu recunosc." Nu are rost să vă înșiruiesc totul. Ce mai atîta vorbă ! Prin forma aceasta de șantaj își asigura Neneanu tăcerea și ascultarea clienților.

— Ai semnat și ai scris cu mînuța dumitale, tovarășe locotenent ? Asta zic și eu curaj ! se minună Tomiță.

— Păi cum !? Eram în misiune. M-aș fi făcut frate și cu dracu numai să ajung la Sfîntul Iov. Fratele Elifaz, pe numele de mirean Simedru Guzu, m-a îmbrățișat și a apucat-o pe o potecă mai puțin umblată, iar eu l-am urmat ca un novice. La intrarea în grotă s-a întors spre mine, mi-a luminat fața și m-a întrebat : „Ai adus, frate ?" Am lăsat tăcerea să vorbească. S-a dumirit. „Nu face nimic. Îți împrumut eu. Pentru ceremonia sacrificiului s-a îngrijit sora Elifaza." Am înțeles că era vorba despre un dar și am scos portmoneul. El a prins cu două degete trei hîrtii de cîte o sută, a mai făcut doi pași, a luminat o nișă din peretele grotei și le-a vîrît într-o opincă mare, scorojită și veche, explicîndu-mi tainic că e opinca sacră a martirului Petrache Lupu de la Maglavit. Era plină cu bancnote,

cu cercei, verighete și inele de aur. „Să intrăm, frate !" mi-a zis. Și am intrat. Drept să vă spun, simțeam un fel de teamă, un freamăt al nervilor pe care ți-l dă gîndul la necunoscut, la surpriză, dorința de a afla mai repede.

Mitru Iova făcu o scurtă pauză, răsfoi carnețelul, își privi pe furiș șeful, îi ghici nerăbdarea bine mascată, și continuă :

— Grota era puternic luminată de lămpașe țărănești, de lămpi cu petrol și de torțe. La început nu am văzut chip de om. Eram descumpănit. Fratele Elifaz dispăruse. Mai apoi s-a auzit un glas. L-am recunoscut. Era al lui Neneanu. Veneam din întuneric și abia într-un tîrziu mă obișnuisem cu lumina. Doctorul, îmbrăcat într-un costum Yoga, ședea ca un samurai în mijlocul grotei pe o lespede de piatră. M-a învăluit într-o privire parșivă și a poruncit cu glas lasciv : frați ai mei, primiți-l cu dragoste pe noul nostru frate. De pe lîngă pereții rămași în semiîntuneric s-au ridicat bărbați și femei de toate vîrstele și, pe rînd, s-au apropiat de mine, au închis ochii, mi-au luat mîinile într-ale lor, mi-au mîngîiat fața și mi-au dat sărutul frățesc.

— Ești de invidiat, Mitrule ! La capitolul săruturi ți-ai făcut planul, glumi maiorul.

— Pe dracu, tovarășe maior, iertați-mi expresia ! Să te sărute, dar ce zic ! mozolească niște babe... E drept că vreo trei, patru nu arătau rău, dimpotrivă, arătau prea bine, și m-am mirat cum au putut ajunge acolo. Cert este că sînt femei care-l caută pe dracu și la biserică. Una dintre acestea, prezentă acolo cu numele de Naamaha era Aurița noastră din anonimă. Mai erau o văduvioară din

comună și o asistentă de la sanatoriu care l-ar fi dat gata pe Nicu Pelin. Acum voi trece peste cîteva amănunte. Toți erau îmbrăcați sumar în haine albe de pînză ieftină. Înseamnă că prin apropiere aveau un loc pentru schimbarea ținutei. Neneanu, numai zdrențe, un Iov căruia doar lepra îi mai lipsea...

— Las' că lepră e el și fără lepră ! interveni plutonierul Toma.

— V-am rugat să nu-l întrerupeți ! îl tempera maiorul.

— ...ținea în brațe o rață. Mi-a făcut semn să mă apropii, ceilalți m-au înconjurat și s-au așezat turcește. Deși niciodată n-am fost în stare să tai o găină, vrînd, nevrînd am rupt gîtul nevinovatei. Ei și-au mînjit mîinile cu sînge și au prins să declame sacadat : „Dar oriunde te-ai duce, pe Dumnezeu nicăieri nu-l găsești. Căci iată, dacă o iau spre răsărit, el nu este acolo ; dacă o iau spre apus, nu-l zăresc ! L-am căutat spre miazănoapte și n-am dat de el, m-am întors către miazăzi și nici aici nu l-am văzut !" După ce au înclinat capetele ca într-un montaj literar-artistic către cele patru puncte cardinale, au întins cu toții mîinile spre Neneanu, care plîngea de se înduioșa piatra de sub el.

— Mare șarlatan ! nu se putu abține Tomiță.

— O pușlama cu glagorie, nea Tomiță. S-au așezat în genunchi, au lipit frunțile de vatra grotei și au început să se roage : „Primește-ne la sînul tău, prietene și frate ! Dă-ne și nouă din suferința ta căci numai așa vom cunoaște prețul vieții !" Ăst timp Iov al Doilea încetase din plîns și în priviri îi jucau luminițe drăcești. Se amuza și nu se sfia de mine. Mi-am zis : „M-a luat la inimă. Voi urca

repede treptele ierarhice." Mai departe urmează scenariul unui film de groază și grotesc. Următorul moment al ceremoniei a fost proba cuvîntului și a tăcerii. Fiecare am primit cîte un cuvînt sacru, pentru ziua aceea : bubă, șobolan, cratiță, cucuvea etc, pe care trebuia să-l rostim pînă simțim că ni se îngroașă limba. Eu trebuia să rostesc „cocomîrlă", habar n-am ce-i aia, l-am zis ce l-am zis pînă mi-am dat seama că nimeni nu mă aude și atunci am dat-o pe „dracu să vă ia, mînca-v-ar gaia, avere-ați fras" și alte cîteva expresii ardelenești din arsenalul dumneavoastră, tovarășe maior. Asta îmi da putere să mă concentrez, să vă simt alături.

Maiorul zîmbi cu un fel de subînțeles iar Mitru pricepu că a slobozit frîiele. Intervenția lui Tomiță îl ajută să treacă hopul :

— Păi se putea altfel ! Pe mine chiar că mă lua dracu dacă aș fi fost obligat la toată mascarada asta.

— Și n-ar fi exclus, Tomiță dragă, dacă mai întrerupi ! îl admonestă căpitanul.

...Așteptam cu nerăbdare următorul punct din program. Merita. Era proba tăcerii. Mă amuzam copios că, în sfîrșit, s-a găsit cineva să le facă pe femei să tacă. Mai bine de o oră ne-am auzit doar respirația. Una dintre babetele ce mi se nimerise alături leșinase, dar nimeni nu a luat-o în seamă. La semnul Năpăstuitului ne-am ridicat cu șalele frînte și pietrele adînc întipărite pe pulpe și pe fese, fiindcă poziția impusă era cea a samurailor. Aflați că nu-i deloc ușoară calea Domnului ! Rînd pe rînd, fratele Elifaz, ajutat de frații Bildad și Țofar, de surorile Temana, o bătrînică cît un pumn

de oase, Șuaha, o tinerică șic, cu mijloc de trestie, piept de rodii și ochi de drac, Naamaha, ne-au legat la ochi cu cîte o eșarfă neagră, după care și ei au fost bucurați cu această onoare de către fratele Iov și, după ce Neneanu a dat tonul, am pronunțat în cor zece, cincisprezece minute „orah olam", adică străvechea cale, sau calea veșniciei, apoi, pe bîjbîitelea am pornit la drum, ținîndu-ne de mîini ca orbeții ce eram. Am mers așa cale lungă să ne-a-jungă...

— ...că, cuvîntul din poveste...

— Tomiiță !

— 'nțeles !

— Am auzit scîrțîitul unei portițe și ajungînd în dreptul ei am scos batista și am agățat-o între stinghii. Pe drum mai presărasem cu grijă bricheta, pachetul de țigări și cîțiva nasturi de la bluzon. Cu ajutorul lor a doua zi am refăcut o parte din drum. Numai batista n-am mai găsit-o. După mirosurile domestice mi-am dat seama că am intrat într-o ogradă, apoi, într-o casă cu prag jos. Aici, pentru că eu eram noul venit, o voce de femeie care bea și fumează mult (bănuiesc că era glasul babei Saveta) m-a întrebat : „Care este numele tău și ce cauți ?" Elifaz mi-a șoptit : „Ezdra te cheamă și cauți calea adevărului prin neprihănitul Iov." Am repetat ce mi s-a spus, făcînd eforturi supraomenești să-mi înăbuș rîsul. „Cine este bucuria vieții tale pe pămînt, femeia prin care vei cunoaște tot binele și tot răul ?" „Sulamita", mi s-a șoptit și Sulamita am repetat. Atunci am simțit pe buze ca o boare primăvăratică, un parfum de fragă de cîmp, și peste mijloc încolăcite două mîini calde. Cineva mi-a

desfăcut eșarfa, preț de o clipă, lumina m-a izbit în orbite, dar am reușit s-o văd. Pe onoarea mea, îmi convenea, îmi convenea de minune !

— Cred și eu ! nu se putu stăpîni Tomiță.

— Era una din tinerele pe care o remarcasem la ștrand, o frumusețe palidă, ținută parcă în racla cu odoare sfinte. Nu știu dacă era prevăzut în ceremonial, și să mă ierte tovarășul maior, însă nu m-am putut înfrîna. I-am strîns la rîndul meu mijlocul, i-am simțit tresăltînd pieptul mic și pietros ca arbuzul în pîrg și am sărutat-o prelung. Nu, nu era rău ! Probabil că în asta consta secretul eficienței propagandei lor. Începuse să-mi placă. Cum vă spuneam, lumina s-a stins imediat și a urmat o altă secvență, pe care o voi relata cu oarecare aproximație, ajutîndu-mă de însemnările făcute imediat după ce m-am înapoiat în cameră. Fratele Iov și-a început dialogul cu fratele Elifaz, care, în seara aceea ținea loc de predică. Noi, ceilalți, urma să medităm și la următoarea adunare să punem întrebări.

Locotenentul făcu o pauză.

— Restul, pentru altă dată. Dialogurile cu Bildad și Țofar sînt mai cu dichis, aș putea spune mai interesante și mai instructive. Le-am confruntat cu textul biblic. Deși par citate ad litteram, multe sînt trase măiestrit din condei de către Neneanu și merită să medităm asupra lor. Îndeamnă la nesupunere, la imoralitate, la renunțarea la obligațiile sociale și de familie ; cer daruri și chiar jertfe. Totul e gîndit cu dichis în spiritul ceremonialului întrunirilor. Dar cu asta n-am terminat. Trecuse bine de miezul nopții. În încăpere era întuneric

beznă. Animalele aduse în dar, pe care acolo, sus, nu le văzusem, au fost trecute în camera învecinată. „Soră Crihalma, pregătește ospățul de jertfă pentru noul nostru frate!“ a poruncit Maimarele. S-au auzit de-a valma mîrîituri, behăituri, cîrîituri, sfîrîit de cratițe. Nu știu bine ce fel de friptură am mîncat, dar știu că a fost un ospăț pe cinste. S-a băut și s-a mîncat în obscuritate. O candelă veche, cu seu de oaie, clipea dintr-un colț. Țuica a fost trăznet, vinul greu și uleios. Ce a urmat după asta îmi este greu să descriu.

— Zi-i, Mitrule, nu te sfii. Dacă pînă acuma n-ai roșit, nu știu ce ți-ar mai putea pune sfiala pe obraz, îl îndemnă maiorul care, pe parcursul istorisirii, se tot adîncise în gînduri.

— A urmat ceremonialul veșnicei înfrățiri întru Domnul, așa l-a numit Elifaz, împreunarea de-a valma, sălbatică, grețoasă, animalică, căreia fratele Iov și sora Naamaha i-au dat tonul.

Stega își descreți fruntea, apoi rîse.

— Mai e ceva, Mitrule? Am impresia că fabulezi. E prea de tot ca să fie verosimil.

— Păi... nici mie nu-mi vine să cred. La întrunirea următoare urmează să botezăm o nouă soră, o intelectuală de calitate, zicea Neneanu. Nu știu ce mă face să cred că despre Corina Giurgiu e vorba.

— În cazul acesta ar fi păcat să pierzi prilejul, glumi acum maiorul. Conform postului de radio Coca-Zoe, fata ți-a căzut cu tronc. Ei, drăcie! Te pomenești că aici vom dezlega și misterul pisicii angora și a pisoiașului negru! Dar... să nu ne pripim. Între una și alta s-ar putea să nu fie nici o legătură și, în loc să descurcăm, încurcăm ițele.

Zi-mi, Mitruț dragă, nu le-ai înflorit deloc, deloc?

— Cum, chiar credeți că toate astea sînt eflorescențe ale închipuirii mele?! Din păcate, deși am impresia că am trăit un vis terifiant, s-au petrecut, tovarășe maior, se petrec sub ochii noștri. Cine ar fi crezut că tipi de teapa lui Neneanu pot prosti oamenii în halul ăsta! Prevăd că o să-și facă plinul, își va sătura poftele și se va înălța la cer căutîndu-și un locșor cu oameni naivi ori dedați la rele, prinși cu o cartotecă din acelea în hora spiridușilor și puși sub lacătul tăcerii.

— În cazul lui, locotenente, faptul că și-a încropit adunătura așa de repede se explică. Să nu uităm: Are o bună pregătire generală medicală, e meșter în ierburi și leacuri băbești, care uneori fac minuni, în plus e psihiatru, ceea ce nu-i puțin. Una e să te prezinți cu titlul de doctor și cu harul de scenarist, regizor și realizator, alta să spui: sînt propovăduitor — țăran ori meseriaș. Dacă timpul ne permite îl mai ținem o vreme sub observație. Sînt curios cine e somitatea de la București, fratele Roduly, pe care îl așteaptă vinerea viitoare. Intuiesc o ramificație mai acătării a acestei afaceri.

— De acord. Așa gîndesc și eu. Cu permisiunea dumneavoastră voi încerca să strîng legăturile cu trestioara palidă ce mi-a fost repartizată cu dărnicie, despre care bănuiesc că este un fel de preoteasă în inițiere, și să meditez mai mult asupra celor lumești cu fratele Neneanu. N-aș vrea să greșesc afirmînd că o legătură între ceea ce fac ei și crima de la carieră e mai mult decît posibilă. Fata o fi pătruns în cerc, nu i-a mai convenit, o fi încercat să iasă și...

— Deci, încă o pistă ?!

— Încă, tovarășe maior. Evidența ne obligă.

— Bine gîndit, băiete. Să nu uit! Permisia aceea, din păcate, rămîne pentru mai tîrziu. Poate o vom lua-o împreună și, în cazul acesta, te invit la o cafea pe strada Crinului.

— Mira-m-aș să nu uitați!

— Acum, Mihăilescule, să auzim ce au mai făcut în ultimele douăzeci și patru de ore colocatarii mei. Dar concis!

— Darian a stat mai mult pe la punctul sanitar. L-a invitat un sătean de omenie. I-a dat cîteva ștampăle de țuică trăznet, a întins pe masă ca la ardeleni slană, pîine caldă și ceapă roșie. S-a ghiftuit omulețul dar, văzînd prisaca, a poftit faguri cu miere. A făcut bietul o pîntecăraie să-i plîngi de milă. Coca și Zoe, cînd la baie, cînd la șuetă pe terasă. Kraus, iar la Sibiu. Profesorul, pe coclauri, Flavia, Oana și Corina nu-și vorbesc și n-au prea ieșit. Liana Azuga lucrează, voluntar, la un proiect pentru stațiune. Cam atît.

13

Cealaltă recepționeră, Mariana, poreclită „gîsca" din pricina mersului legănat, plecase într-un scurt concediu. Ar fi trebuit să se înapoieze de cîteva

zile. Tot de cîteva zile, Mimi încălzea telefonul căutînd-o la Felix și în comuna unde locuiau părinții acesteia. Îngrijorată, puse o sesizare pe biroul căpitanului Mihăilescu din care reieșea că Mariana dispăruse fără urmă cu o parte din lucrurile ei. Lipsea și o sumă frumușică din casa de bani.

Cazul acesta obișnuit îl lăsase maiorul Stega în grija plutonierului Toma. „Tomiță dragă", îi zise, „noi avem destule pe cap. Ia ocupă-te tu de afacerea cu Gîsca." Tomiță, om rutinat, cu simțul datoriei, se puse pe treabă. Acum, de față fiind maiorul Stega, căpitanul Mihăilescu și locotenentul Iova, raporta reglementar, fără amănunte și digresiuni, scurt și concis îndeplinirea misiunii. Stega era înclinat să caute și alte dedesubturi dispariției fetei și de aceea era nerăbdător.

— Ei, Tomiță, ia spune care-i problema cu Gîsca ?!

— Cam încurcată, a naibii de încurcată, tovarășe maior! Va trebui să întocmesc un raport scris. Mariana s-a întors la părinți pocăită și fără nici o lețcaie. I-au tocat bănuții niște fotbaliști aflați în cantonament la Felix. Mîine aduce lucrurile împrumutate și banii. Au vîndut părinții o vițică la contract.

— Bine că ai făcut și tu o ispravă.

— Nu rîdeți, tovarășe căpitan. Am dat peste lucruri nu tocmai curate. Din fir în fir, din urmă-n urmă am ajuns la baba Saveta, cea reclamată pentru farmece și deochiuri. Se pare că hoașca umblă cu lucrul dracului. Ca să nu fac vreun pocinog am lăsat-o în pace gîndind că problema ei intră în domeniul dumneavoastră. Ar merita să faceți o descindere la hruba ei și să vedeți cu ce se ocupă. A dat

în draci cînd a observat că-i dispăruse o gîscă pe care i-o pitulaseră niște țigani. A făcut un circ! Nici să n-audă de despăgubire. Vroia gîsca. Cică e o gîscă sfîntă, vorbitoare. Pentru gîsca ei a intervenit pînă la primar și Alex Neneanu. Mă mir ce legătură poate fi între el și baba Saveta! Vă las pe dumneavoastră să răspundeți.

14

Cam la o jumătate de kilometru de stațiune, spre miazăzi, ajungeai pe un platou larg, cu vegetație săracă, urcînd pe o vale presărată cu stînci masive. Din loc în loc, imprimate ca niște buline albastre pe o față de masă albă, apăreau o mulțime de adîncituri perfect rotunde, încît aveai impresia că terenul a fost bombardat cu meteoriți, adîncituri pe fundul cărora se formaseră mici lacuri închise, cu malurile inundate de păpuriș și sălcii.

Turiștii veneau aici să caute liniște, să pescuiască ori să organizeze mese cîmpenești. Pe malul unui asemenea lăculeț, așezați pe o punte fixată pe piloni de stejar, mult prelungită către mijlocul apei, stăteau la scăpătat de soare Liana Azuga și Jorj Motorga. Locul era destul de ferit, puntea era mascată de pletele unei sălcii bătrîne și numai întîmplarea putea aduce aici pașii unui străin, așa

cum tot întîmplător Liana regăsise locul unde se ascundea în copilărie ori de cîte ori simțea nevoia să fie singură și unde, tot din întîmplare, nimerise Ștefan Stega plecat la pescuit. Poienița de peste lac, deschisă într-un luminiș de aluni, fu săgetată de salturile grațioase ale unei căprioare urmată imediat de un căprior mîndru și puternic. Jorj Motorga tresări:

— O mai fi cineva prin împrejurimi, șopti, ca imediat să-și retragă presupunerea: Nu, nu cred. E ceasul cînd își caută hrana ori dragostea. E atîta liniște!

Liana șopti, mai mult pentru sine:

— E plăcut aici, departe de lume.

Jorj răspunse zîmbind unor amintiri de mult rămase în urmă:

— Plăcut e puțin spus. Constat că de mult port cu mine, fără să-mi dau seama, imaginea acestor locuri. Îți mai amintești jocurile noastre la Poiana Călugărițelor, la Platoul Romanilor și la grotă? Rîse cu toată fața, destins:

— Aici veneam întotdeauna cu teamă și...

Liana îi preluă firul amintirilor:

— ...și, cu toate că eram mai mici, noi, ceilalți, rîdeam de tine. Îți era frică de șerpi. Știam că pe aici nu sînt decît șerpi de apă și totuși îți era teribil de frică.

— Frumoase zile! De le-am putea întoarce! Liana, tu ești tot cea de demult. Ori de cîte ori scormonesc în sertarul cu amintiri din copilărie dau peste tine. Aproape că nu te-ai schimbat, constată el cu o plăcere care îi strălumina în ochi, pe față, în întreaga ființă.

— Ți se pare, Jorj. M-am schimbat, dar tu nu observi ori vrei să fii amabil.

— Crede-mă! Ești încă tînără și ai rămas aceeași, bună și simplă ca natura.

— Cît n-aș da să mai fiu aceeași pe care ai cunoscut-o. Spune, Jorj, nu-i așa că lumea ar fi alta dacă ne-am putea păstra firea din tinerețe?

El glumi:

— Firea de atunci nu te-ar avantaja acum. Erai băiețoasă și tare năstrușnică. Și aveai țepi, o groază de țepi care mă țineau la distanță.

Liana își ridică a mirare sprîncenele frumos arcuite:

— Oare așa eram eu atunci sau tu nu-ți mai amintești bine? Dacă nu era întunericul și frica de stafii, care m-au lipit de tine, cred că nici atunci în peșteră nu ai fi îndrăznit să mă săruți. Pe urmă am plîns ca fetița din poveste care a pierdut inelul fermecat, zise ea încercînd să-i împrospăteze memoria.

Liana sesiză cu nemulțumire că ceva nu se potrivea și acel ceva o făcea să se simtă străină de propriile amintiri. „Pe unul din noi l-a lăsat memoria. Numai de n-aș fi eu aceea!" își zise, cercetîndu-l ca pe un străin.

Se așternu tăcerea. Ea scoase din plasă o bucată de pîine, o mărunți în palmă și prinse să o presare peștișorilor care roiau în jur. Degetele îi tremurau crispate. Se scutură ca de un gînd urît. Îl învălui într-o privire maternă și încercă să deschidă potecă spre zone tăinuite ale sufletului. Destrămă liniștea cu voce legănată:

— Jorj, copilăria noastră, amintirile noastre, chiar dacă uneori ne mai înșeală, îmi dau dreptul să te întreb ceva fără să te superi?

El aprobă cu o înclinare a capului.

— Chiar dacă ceea ce te voi întreba e intim, prea intim și ne-ar putea despărți pentru totdeauna?

Răspunsul veni abia auzit, dar hotărît:

— Nimic nu ai putea spune sau întreba ca să mă supere într-atît. Trecutul îți dă acest drept.

Se simți învelită de o boare călduță, moleșitoare, pe care o simți numai în vis cînd ai aripi și zbori ca păsările. Îi luă mîna puternică, de cioplitor în piatră, și formulă întrebarea pe un ton care se voia firesc, apropiat, ca între frați:

— Jorj, de ce ți-ai schimbat numele? Ai avut motive serioase s-o faci?

El ocoli răspunsul cu o întrebare:

— Asta doreai să știi, Liana?! Deschizi drum spre un trecut de care nu mai vreau să-mi amintesc. Tu nu aveai de unde să știi că eu eram fratele vitreg al vestitului doctor cardiolog care la viața lui a făcut destule rele. Mama mea fusese menajera familiei. Așa-zisul meu frate a intrat în mișcarea legionară. După război, pe care l-a făcut ca medic de lagăr, a acționat într-o bandă de nelegiuiți în Făgăraș unde a și murit. Se vorbește că ar fi fost înmormîntat clandestin pe undeva pe aici, însă povestea asta, de fapt coșmarul meu, nu am verificat-o. Cîțiva ani am tras eu, nevinovat, consecințele activității lui, cu toate că bătrînul nu m-a recunoscut ca fiu decît pe patul morții și nu am avut nici o legătură cu ei. Mama m-a crescut greu. Din banii ei de servitoare mi-am făcut studiile. Ei

și-au făcut de cap iar eu trebuia să trag ponoasele. Iată de ce am reluat numele de fată al mamei.

— De multe necazuri ți-a fost dat să ai parte, Jorj! Nici în căsătorie n-ai fost fericit după cîte știu. Și mă tem că acum ești pe cale să faci a doua greșeală. Flavia nu ți se potrivește. E prea frumoasă și prea voluntară.

Fața lui se înăspri dintr-o dată. Așa, crispată și privită din profil, îi prezenta Lianei un străin. Gîndi: „Cît de mult trebuie să fi suferit!"

Jorj Motorga își aprinse țigara și amînă răspunsul. Liana zise cu adîncă părere de rău:

— Dacă te-am supărat, iartă-mă! Poate că nu se cădea, nu aveam dreptul...

El îi răspunse liniștit:

— Dar nu m-ai supărat deloc, draga mea! Trebuia să mă întrebe cineva odată, iar tu aveai acest drept înaintea tuturor. Numai că nici tu nu ai putea înțelege, Liana.

— Desigur, o iubești prea mult și...

Jorj zîmbi cu tristețe.

— Dacă ar fi vorba numai de asta... Doar mă știi un om cu principii. Eu i-am propus căsătoria, nu ea m-a cerut pe mine, înțelegi?! Nu a avut această pretenție cu toate că legătura noastră pentru nimeni nu mai era un secret.

— Firește, înțeleg. Dar mai știu și ce vorbește lumea.

— Și ce știe lumea?!

— Ceea ce ea nu se obosește să ascundă. Ai putea renunța, Jorj. E păcat de tine, te distrugi. Te-ai schimbat atît de mult!

— Ce drept are lumea?! Nu te supăra, Liana, dar nici tu nu ai dreptul să vorbești așa. Știu că bărbații aleargă după ea, că toți își pierd capul. Dar asta nu înseamnă că Flavia ar trebui să fie neapărat o ușuratică.

Liana Azuga căzu pe gînduri, îi păru rău pentru discuția începută, mai aruncă cîteva fărîme peștișorilor și se surprinse continuînd mai hotărîtă, deși avea senzația că vorbele sînt zadarnice și neavenite:

— Ar mai fi o soluție. Să faci în așa fel încît să ceară ea despărțirea. E preferabil, nu?

— Da, aș putea-o face, iar Flavia e destul de mîndră ca să accepte. Însă detest despărțirile. Mulți, prea mulți în zilele noastre se despart în căsnicii ca și cînd și-ar lua la revedere pentru o scurtă călătorie cu trenul. Nu, Liana, hotărît nu!

Ea constată cu tristețe amară:

— Deci, pînă la moarte!

— Pînă cînd moartea ne va despărți!

Abia acum Liana observă pînzele înserării. Se ridică învălită de purpura ultimelor raze.

— S-a făcut tîrziu. Ar fi bine să pleci tu înainte. N-aș vrea să fim văzuți și să se creadă cine știe ce.

— Dacă așa vrei tu... îngădui el, și plecă grăbit.

Ștefan Stega îl urmări cu privirea pînă cînd dispăru pe poteca ce șerpuia printre hățișuri. Fără să vrea auzise totul. Și lui i se păruse că ceva nu e în regulă. Pe unul din cei doi îl înșelau amintirile. Își strînse sculele de pescuit rememorînd frînturi din convorbirea la care pura întîmplare îl hărăzise martor și avu o tresărire, un fel de revelație. A-

lungă gîndul prea îndrăzneț și se îndreptă spre potecă. Umbra Lianei plutea tremurată în apă.

Nu făcu mai mult de o sută de pași cînd liniștea înserării fu sfîșiată de un țipăt ascuțit care se sparse de înălțimile din jur și pluti cît o părere deasupra lacului. El aruncă la întîmplare undița și geanta și alergă către malul apei în direcția de unde răzbise chemarea. Liana Azuga, pe care o lăsase în picioare pe locul unde șezuse mai înainte, nu mai era. Cam la doi metri de la capătul punții apa se rotea în cercuri tot mai înguste. În vreme ce renunța la pantofi își dezbrăcă sacoul și se aruncă în apă. Nu răzbi pînă la fund. Realiză că aici adîncimea trebuie să fie de peste șase metri. Ieși la suprafață, trase aer în plămîni cu nesațiu și plonjă din nou. I se păru că piciorul a atins ceva mătăsos. Înghiți o gură de apă, schimbă poziția corpului și reuși să apuce rochia de mătase ușoară. Nu se mai îndoia că este Liana Azuga. Reuși să răzbească la suprafață lîngă pilonul punții. Făcu un efort supraomenesc s-o poată sălta deasupra și abia trăgîndu-și sufletul o întoarse cu fața în jos. Trupul fetei părea inert. Recurse la tot ce știa despre primul ajutor acordat înecaților, îi masă toracele în dreptul inimii, îi îndoi de mai multe ori trunchiul, palpă stomacul, îi făcu respirație gură la gură disperat, mecanic. Într-un tîrziu simți bătăile inimii, respirația poticnită și-i veni să chiuie de bucurie. O ridică pe brațe și o duse la mal. Abia aici constată cu uimire că de gîtul ei atîrna un pietroi prins într-un fel de ghilț de răchită.

15

— Încercați să vă amintiți și să-mi relatați totul, absolut totul, domnișoara Liana.

— Am ieșit să fac o plimbare. Aici, la punte, l-am întîlnit pe profesorul Motorga și...

— Săriți peste asta. Fără să vreau, fiind la cîțiva pași de locul acela, sub o salcie pletoasă, am auzit totul. Mă interesează ce s-a petrecut după plecarea profesorului.

— Nu știu dacă știu exact ce s-a întîmplat. Ne-am despărțit. Eu am mai rămas pe punte. L-am urmărit cu privirea pînă la potecă. Admiram asfințitul. Eram îngîndurată. Mi s-a părut la un moment dat că puntea se clatină ușor. O știam veche, șubredă și am încercat-o cu cîteva legănări prin schimbarea greutății trupului de pe un picior pe altul. Cred că eram nițel distrată sau, mai bine zis, distrasă de rememorarea discuției cu Jorj. Apa clipocea ușor la buza punții și nu am mai luat seama. De fapt nu aveam de ce mă teme. După cum v-am spus zilele trecute, sînt o bună înotătoare. La un moment dat, să fi trecut cîteva clipe, mi s-a părut că puntea se clatină mai tare. Am săltat de cîteva ori pentru a-i încerca rezistența. Ce s-a petrecut în clipa următoare nu mai știu. Nu-mi amintesc dacă am avut răgazul și puterea să țip. Ceva rece îmi încolăcise gîtul și mă trăgea spre apă. Deși îmi pierdusem cumpătul mi-am ținut respirația și am încercat să mă eliberez de greutatea care mă ținea sub apă.

Zbătîndu-mă, probabil că m-am lovit de ceva pentru că mi-am pierdut cunoştinţa. Nu ştiu cît a durat.

— Da, zise încet maiorul Stega, fixîndu-l cu privirea pe Mitru Iova. Incredibil, dar adevărat. Cine ştie cît timp ar fi trecut pînă să vă dăm de urmă. Mijlocul de a vă face de petrecanie e de-a dreptul diabolic. O invenţie la îndemîna oricui, însă drăcească. Abia am reuşit s-o desprind. Spuneţi-mi, bănuiţi pe cineva care are interesul să scape de dumneavoastră ?

— Nu mi-am închipuit şi nu aş vrea să cred că am un asemenea duşman. Dimpotrivă, înclin să cred ce spuneţi dumneavoastră, chit că am văzut cu ochii mei drăcovenia aceea.

— Aţi putea să-mi spuneţi cam cît timp a trecut de la plecarea profesorului pînă cînd aţi auzit primul zgomot ?

— Ştiu eu ?... Un minut, cinci, zece. V-am spus doar în ce dispoziţie mă găseam. Oricum el nu a făcut-o, nu a putut-o face, ce interes ar fi avut ?! L-am urmărit pînă s-a pierdut în hăţişuri. Dacă a fost cu intenţie, altcineva a făcut-o şi tocmai ca el să fie considerat vinovatul. Dacă nu v-aş fi ştiut om serios... A, nu ! Am zis şi eu aşa. Nu ştiu ce-mi veni. Dar el, el ce zice, domnule Stega ?

— Pare tot atît de afectat ca şi dumneata. I se pare incredibil, crede că ai visat, că te-a lăsat la despărţire cam răvăşită, în fine, presupune ceea ce dumneata nu ai spus pînă la capăt, că eu aş fi pus totul la cale pentru a-i ştirbi reputaţia. Şi-a retras apoi afirmaţia şi a revenit la părerea că dumneata ai căzut în apă, ori că ai vrut să te sinucizi,

argumentînd că altfel ar fi auzit şi el ţipătul, întrucît nu se afla prea departe.

— Poate are dreptate. Nici eu nu-mi amintesc să fi ţipat.

— Şi eu înclin să-l cred în afară de orice bănuială. Într-adevăr, din locul unde trebuia să fi ajuns el atunci nu se aude nimic. Configuraţia terenului, foşnetul pădurii sau naiba ştie ce anume face ca nici un ţipăt ca acela să nu răzbească dincolo de culme. În sprijinul lui vine şi alt argument. Un sătean care scotea vreascuri în potecă afirmă că l-a zărit la vreo cinci sute de metri de aici, e drept că din spate, însă descrierea corespunde.

— Nu, domnule Stega, el n-a putut face asta. Chiar dacă ar fi avut motiv, judecînd prin absurd. Doar v-am spus ce ne leagă şi ce fel de om este. Dacă ar fi vrut ar fi putut-o face cît am stat de vorbă, mai bine de un ceas, la capătul punţii.

— Atunci cine ?! Nu uita, domnişoară, că eu eram foarte aproape şi nu făcusem nici o sută de paşi cînd am auzit ţipătul dumitale. Am alergat cît am putut de repede. Dacă facem un calcul, cel care v-a atîrnat de gît pietroiul şi v-a împins în apă, în timpul acesta nu putea să ajungă decît pînă la mal. Apropo, aţi mai fost zilele acestea pe malul acelui lac, v-a urmărit cineva ?

— Am fost de cîteva ori şi tot pe înserat. Dar n-am văzut pe nimeni. O singură dată, chiar ieri am auzit apa bolborosind la piciorul punţii. Nu am dat importanţă crezînd că e zgomotul pe care îl face un crap mai mare. Tocmai hrăneam peştii. Nu ştiu ce-mi veni să întreb paznicul. Acesta afirmă că lacul a fost populat cu puiet abia în primăvara aceasta.

Mitru Iova, care desfăcea preocupat coaja de pe un lăstar de răchită, interveni vorbind cu celălalt eu al său :

„Ce-ai zice, Mitrule, dacă cineva ţi-ar spune că făptaşul a venit pe drum de ape ori că era sub apă ?! Ai rîde ? Nuuu !? Zici că totul este posibil ? Dacă nu crezi, cine te opreşte să verifici ?"

— Domnule Stega, fiindcă tot vă frămîntă povestea aceasta, iar eu ştiu că o faceţi de dragul domnişoarei, iată ce vă propun : Să ne jucăm de-a reconstituirea. Domnişoara Liana va sta unde a stat atunci. Dumneavoastră îl veţi înlocui pe profesor. De la un moment dat devin eu profesorul. E tentant şi pentru mine, chiar dacă totul nu e decît un joc. Vom cronometra timpul. De acord ?

— E interesant ce spuneţi, dar să nu uităm că asta-i treaba miliţiei şi procuraturii, nu a noastră. Apoi, bag de seamă că domnişoara ţine cu tot dinadinsul să se aştearnă tăcere peste cele întîmplate. Vorba dînsei, o mai iau de-alde Coca şi Zoe de nebună.

— Cum credeţi, însă tare îmi dă ghes inima să încercăm.

— Dumneata, domnişoară, ce părere ai ? întrebă cu mai multă convingere Stega, ghicind că locotenentului i-a puiat mintea o idee de rasă.

— Ştiu eu ce să zic ?! Poate e bine, aş scăpa de un gînd pe care tot încerc să-l îndepărtez. Dar mi-e teamă. Încercaţi fără mine. O să cronometrez eu timpul.

Jocul nu a fost lipsit de interes. Dimpotrivă. Concluziile erau surprinzătoare. Într-adevăr, Jorj Motorga nu ar fi avut timp să se întoarcă, să se strecoare pînă la punte neobservat de Stega, care

tocmai atunci îşi aduna de pe jos undiţele, cutiile cu momeală, acele împrăştiate, să ajungă pînă la Liana şi apoi să se facă nevăzut. Şi totuşi Mitru Iova se încăpăţîna să susţină contrariul.

— O fi coborît cineva din ceruri, glumi Stega.

— N-aş crede ! Mai repede înclin să accept existenţa unui monstru în lacul acesta, folosi ironia Mitru Iova nu înainte de a-şi muşca limba.

— Adică ?

— Adică chiar ceea ce şi dumneavoastră acceptaţi. Asasinul se afla aici, sub punte. A aşteptat momentul potrivit şi...

— În cazul acesta probabil că nu eu trebuia să fiu victima, se lumină de o scurtă bucurie Liana.

— Ziceaţi că la despărţire v-aţi privit în tăcere mai mult de un minut. Apoi unul a plecat. Normal, firesc, mai întîi pleacă femeia.

— Bine, dar eu am spus că mai rămîn.

— De acord, însă el, monstrul marin, fiind scufundat în apă nu v-a auzit. A aşteptat o vreme şi a căutat poziţia cea mai comodă. Atunci aţi simţit clătinarea punţii. Aţi cercetat, i-aţi încercat balansul. Deci îi făceaţi jocul. El a săltat puţin, a aruncat drăcovenia şi s-a scufundat.

— Hai, că-i prea de tot ! negă această posibilitate Ştefan Stega.

— Vă dovedesc că nu ! Încercăm ? În fond ce ne costă ? Dumneata urmăreşti cu atenţie, domnişoară. De acord ?

— Sînt mai mult decît curioasă.

Mitru Iova a făcut un laţ dintr-o nuia de răchită elastică. L-a fixat la capătul unui băţ. S-a dezbrăcat şi a înotat pînă la capătul punţii. Nici de pe

mal, nici de pe punte nu putea fi observat. Liana, pe fața căreia se așternuse o paloare cadaverică, păși temătoare pînă la locul unde se aflase atunci și rămase în picioare. Își scoase ceasul, privi cadranul și-i făcu semn lui Stega. Acesta se îndreptă către mal și se înfundă în potecă. Făcuse abia cinci sute de pași cînd auzi același țipăt, însă estompat, pierdut. Uită că totul este numai un joc și alergă într-acolo. Liana Azuga nu mai era iar apa tremura în cercuri tot mai înguste. Cînd se pregăti să plonjeze ea săltă capul de sub podeaua punții cu groaza întipărită pe chip. Stega îi întinse mîna și o ajută să urce. Tremura ca varga și-i pierise glasul. De Mitru Iova nici urmă. Stega vru să sară în apă. Liana îl opri cu un gest. După cîteva momente auzi un fluierat scurt. Mitru Iova, îmbrăcat și surîzător, coborà poteca.

— Ei, ce mai puteți spune ?! Și nici măcar nu arăt ca un monstru, nu ?

Stega rămase pe gînduri. Încreți de cîteva ori fruntea. Ridică neputincios din umeri :

— Mi se pare incredibil.

— E și normal. Priviți ! Ramurile acestei sălcii plîngătoare acoperă ca niște perdele dese suprafața apei. De la capătul punții la salcie sînt vreo zece metri. M-am priponit cu picioarele de pilon, mi-am luat avînt și înotînd pe sub apă am ajuns tocmai acolo. Pînă la țărm a fost destul de simplu. De lîngă salcie începe o potecă de capre care dă în cea umblată. Am alergat nu prea tare, fiindcă trebuia să mă îmbrac din mers, și pînă să vă reveniți eram destul de departe. Păcat că nu m-am întîlnit și cu un sătean să-l iau de martor.

— Da, m-ai convins. Oricine avea interesul și ideea aceasta o putea face. Chiar și Jorj Motorga, conveni uimitor de liniștit Ștefan Stega. Curios ! Țipătul, țipătul domnișoarei a fost aidoma celuilalt. Se întoarse către ea, o privi în ochi și pronunță răspicat :

— Ați jucat perfect ! Probabil că cei în drept or să afle și la ce v-a folosit jocul.

— Vă înșelați ! Am țipat de spaimă cînd am simțit cercul în jurul gîtului la fel ca atunci.

— Deci așa s-a petrecut ?

— Dacă nu v-am convins sînt dispus să încerc și cu dumneavoastră, glumi Mitru Iova.

— Te cred ! Așa ți-ai plăti măcar una din polițele care s-au cam adunat în ultima vreme.

Liana Azuga pufni în rîs, aplecă privirea și cînd o ridică mai avea în ea o sclipire jucăușă.

16

Vara se prelungea în septembrie mai frumoasă decît se arătase în luna august. După o zi mohorîtă cu cer împînzit de nori, din care la intervale egale veneau rafale de ploaie cu stropi mari, a urmat o noapte ireal de senină. Se anunța una dintre cele mai frumoase zile ale anului.

Vila cu stafii se trezise la viață dis-de-dimineață, contrar obiceiului. Corina Giurgiu avusese un somn agitat, cu vise și coșmaruri, pe care acum, cînd se îmbrăca în fața oglinzii, încerca să și le amintească. Era palidă de nesomn, cu nervii întinși. Renunță la obișnuitul program de gimnastică, îmbrăcă costumul de plajă și peste el aruncă o rochiță șort. Ieși, după ce întredeschise ușa și cercetă coridorul. Se îndreptă spre scara laterală folosită rar și numai de către persoanele care nu doreau să fie văzute sau care, în zori ori prea tîrziu noaptea, intrau sau ieșeau din vilă. La capătul scării se întîlni cu profesorul Motorga, care tocmai urca. El o salută afectuos :

— Bună dimineața hărnicie ! Ai și pornit la plimbare ? Bine faci. Pădurea e numai liniște și ozon la această oră.

Ea răspunse grăbită :

— Da, ar fi păcat să pierd o dimineață ca asta ! și coborî.

În loc să prefere poteca bătătorită care, după ce trecea un pîrîiaș, se pierdea în pepiniera de pini, o apucă pe o alee neîntreținută, care se oprea la zăplazul unei căsuțe izolate în mijlocul unei insule de verdeață. Aici se opri și prinse a cerceta cu privirea și gîndul îndoielnic curtea și grădina năpădite de bălării, care îi inspirau teamă. Într-un tîrziu se hotărî să treacă pîrleazul și să bată la o ușă îngustă și joasă. Baba Saveta, vizitată în plin sezon de domnișoare și doamne mîncate de necazuri ce trebuiau să rămînă necunoscute, dar și de faima doftoroaicei prin împrejurimi, îi deschise după ce o cercetă îndelung printr-un orificiu practicat deasupra zăvorului. Lița Saveta făcea de toate : ghicea din cărți, din bobi și din fructe de turbare, lega și dezlega de dragoste, de ură, de făcătură, vorbea cu spiritele rele, vindea preparate din ierburi, fructe și rădăcini naivelor care, nu în rare cazuri, purtau în poșete titluri de bacalaureate sau licențiate.

Corina întîrzie aici nu mai mult de un sfert de ceas. Ieși mai tulburată decît intrase, cu aceeași precauție, și se îndreptă spre micul magazin sătesc, de unde făcu cîteva cumpărături privind cu teamă în jur. Solicitările ei urcară a mirare sprîncenele vînzătorului. Tot prin spatele vilei se strecură într-o cămăruță de la subsol.

Puțin mai tîrziu, în cămăruța aceea, Corina frămînta cu degete lungi de pianistă un bulgăre de lut pe care i-l adusese Oana de la olarii din Omești. Încăperea, locuită multă vreme numai de păianjeni și șobolani, era luminată de un bec murdar plasat deasupra ușii. Pe un raft mîncat de cari, sub un geamulet cu gratii era așezată o statuetă umedă încă. Cu un cuțitaș de lemn Corina tăie o bucată de humă, grijuliu, ca și cînd ar fi avut în față coca destinată unui cozonac și, rotind-o între palme, prinse să modeleze ceva ce aducea a capăt de funie. După un timp în care degetele se mișcară repede și cu dibăcie, lutul luă înfățișarea unui șarpe pe care îl privi încîntată la lumina gălbuie a becului și apoi îl încolăci în jurul statuetei de la picioare pînă la gît încît ceea ce trebuia să fie limba reptilei atingea adîncitura de sub lobul urechii. Făcu un pas înapoi, o luminiță tainică îi fulgeră în priviri și șopti printre dinți : „Asta meriți, bestie !“ Izbucni într-un rîset jalnic, hăuit, nefiresc pe care

îl reteză cînd auzi bătăi insistente la ușă. Întrebă cu glas tremurat, în care se puteau ghici toate semnele începutului de panică :

— Oana, tu ești ? Așteaptă o clipă !

Numai Oana cunoștea refugiul Corinei. Aceasta intră cu precauție și prinse să cerceteze încăperea. Părea că înregistrează repede și exact fiecare amănunt fiindcă întrebă contrariată :

— Corina, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici de atîta vreme ?! Te-am căutat peste tot. Nu mi-aș fi putut închipui că iar te-ai ascuns în mizeria asta. Brr ! Mă apucă spaima, zău așa !

Răspunsul Corinei veni evaziv și cu întîrziere :

— Ia, un moft. Îmi omoram și eu timpul. Mi s-a făcut poftă de modelat. Doream să știu ce a mai rămas dintr-o pasiune a copilăriei. Cînd ai bătut, tocmai îmi admiram capodopera.

Zîmbi forțat, cu o tristețe naiv mascată. Oana, care nu observase esențialul, ori numai se prefăcuse, o întrebă punîndu-i ocrotitor mîna pe frunte :

— Nu înțeleg ce vrei să zici. Ce capodoperă ?

— Ei, încă nu m-am hotărît asupra titlului. „Răul primar" ori „Sursa răului", cam așa ceva. N-ai vrea să-i fii tu nașă ? glumi ea cu o scînteie rea în priviri.

Oana prinse un colț al cîrpei și dezveli dintr-o mișcare statueta. Surprinsă, ridică mîinile a apărare, făcu doi pași înapoi și o vreme nu reuși să spună nimic. Apoi șopti alb :

— O femeie. Autoportret, nu ?

— Pușchea pe limbă, zisa babei Saveta. E ea. Mă mir că nu-ți dai seama !

— Care ea ?!

— Hai, nu te mai preface ! Doar știi. Flavia, colega și „prietena noastră", miss Gesara, dragă. E drept că nu mi-a prea reușit. Dar încă nu am finisat-o. O vreau frumoasă și trupeșă într-un grup statuar simbolic : Un cîine, un dulău mare și puternic, cu priviri inteligente gudurîndu-i-se la picioare, care va semăna... ghici cu cine ? Da, ai ghicit ! Puțin mai la dreapta voi plasa tot un animal, lacom, flămînd, un șacal care abia așteaptă să se îndepărteze cîinele. Dacă ghicești, bine, dacă nu, eu nu ți-oi spune. Apoi, undeva în fundal, un îngeraș, un Cupidon care țintește pieptul femeii cu o andrea de croșetat. Interesant, nu ! Un fel de metaforă revelatoare.

— Corina, tu nu ești în toate mințile ! Cum au putut să-ți treacă prin minte asemenea drăcii ? Jocul tău, fetițo, descoperit de oarecine, poate fi periculos. Te sfătuiesc să arunci dracului tîmpeniile astea.

Corina o privi mirată și-i răspunse sec, fără răutatea ce se arăta în priviri :

— Oana, de ce te prefaci ? Doar știu că și prin căpșorul tău trec asemenea gînduri. Eu, cel puțin, am găsit un mod să-mi descarc nervii și gîndurile. Nu sînt tare ca tine.

Îi întoarse spatele zguduită de plîns. Oana îi încolăci ocrotitor talia, o așeză pe lavița veche și o certă părintește :

— Prostuțo ! nu așa scapi de supărare. Hai mai bine să rîdem. Ia să vedem dințișorii frumoși pe care fetița i-ar putea expune ca pe un colier de diamante !

Corina, tulburată încă, schiță un zîmbet și acceptă jocul oprind două lacrimi sub gene.

— Ce mai faci tu, Oana. Nu te-am prea văzut și în stațiunea asta împuțită timpul curge greu ca un fluviu de plumb.

Oana simulă și cită șăgalnic :

„Ia, eu fac ce fac de mult / «Vara» viscolu-l ascult..."

Îi mîngîie părul și își lovi genunchii cu palmele, înveselită :

— Draga mea, am făcut o cucerire. A început să mă curteze Kraiman. Se ține după mine ca ciulinele și atît ar mai lipsi să mă vadă cineva cu el. Mai mare hatîr nu i-aș putea face doamnei Brezoi. Mi-e silă de el și naiba știe de ce nu i-o pot spune răspicat. E tipul inteligentului periculos care face pe prostul sau al prostului — prost care, avînd buzunarele doldora de mărci, își închipuie că prin buricul său trece axa pămîntului. Totuși, îl țin de rezervă. Și așa nu am cu cine să-l fac pe Sergiu gelos, mai adăugă și rîse cu poftă.

— Doamne, Corina, cîte drăcii ne mai trec prin cap ! Sinceră să fiu, tipul îmi inspiră milă. E ca o lipitoare ce se tîrăște pe crusta unei bălți uscate.

Părea că fata și uitase de gîndurile negre. Își sărută prietena mai în vîrstă apăsat, pe amîndoi obrajii. Imită un tic de-al lui Kraiman și se copilări :

— Na ! Închipuie-ți că te-a sărutat Rolf Kraiman.

Prietenia lor, înfiripată în ultimile zile, nu avea explicație logică pentru Coca Brezoi. Aceasta era convinsă, și nu pierdea prilejul să o spună tuturor, că Oana se folosea de Corina ca de o unealtă împotriva Flaviei. Curios lucru, Zoe Fedelea era de aceeași părere cu ea.

Acestea părăsiră împreună cămăruța de la subsol furișîndu-se. Corina, numai cu trei ani mai tînără, căuta compania Oanei fiindcă numai ea și Liana Azuga o înțelegeau și o acceptau fără rezerve. Pe fiecare o plăcea din alte motive : pe Liana fiindcă nu-i punea întrebări indiscrete și o trata cu o nonșalanță maternă, pe Oana, pentru că vorbea puțin și știa să asculte. În plus, aceasta îi făcea mici confidențe și, cu toate că frumusețea ei se apropia de cea a Flaviei, în prezența sa nu se simțea obscură și neîmplinită. Față de Coca Brezoi și Zoe Fedelea, pe care le ignora, simțea o teamă ascunsă.

În vreme ce călcau cu pași mărunți, de fetișcane pornite pe joacă, frunzele covorului pastelat de pe alee, Corina, cu fața învelită în voal de taină și tristețe, ridicat arare de cîteva zile, întrebă :

— Oana, tu știi ce înseamnă să urăști pe cineva într-atît încît să-i dorești moartea ? Asta, trează fiind, iar în vis pe aceeași ființă s-o iubești cu desperare ?

Întrebarea și privirea fixă a Corinei o făcură pe Oana să privească în jur temătoare. Răspunsul, pregătit și formulat undeva în subconștient, îl decantă în sine auzindu-și cuvintele : „Da, Corina, și eu simt ce simți tu, însă abia acum îmi dau seama că pot dospi astfel de gînduri."

— Ai spus ceva ?

— A, nu. Fredonam. (În locul răspunsului așteptat îi strînse brațul cu afecțiunea solidarității.) Hai să nu ne mai gîndim la lucruri urîte ! Pe așa vreme e păcat.

O înghionti ştrengăreşte :

— „După noapte vine zi, omule!" Nu ştii cîntecul ? Ce-ai zice de o cafea cu frişcă ?

17

La barul vilei, mic şi cochet, plasat în mijlocul unui salonaş împărţit în separeuri dreptunghiulare, se aflau doar două persoane : Stega şi Kraiman. Oana intră prima, îşi ridică ochelarii de soare deasupra frunţii, ochi o masă mai retrasă şi comandă cafelele cu un gest studenţesc, ridicînd două degete însoţite de expresia : cu guler.

Stega o onoră cu o privire ocrotitoare care voia să zică : „Puştoaico, îmi pare rău, dar n-am ce face. Nu fi necăjită. Nu eşti nici prima nici ultima care suferă din pricina dragostei." Îi zîmbi cald şi o ispiti pe un ton care nu putea fi refuzat :

— La cafea cu frişcă merge un whisky veritabil, iar eu am toate motivele să fac cinste. Mi-am prelungit sejurul la Gesara cu zece zile.

— Mulţumesc ! Sînteţi prea amabil. Nu obişnuiesc băuturi tari şi nu sînt singură. Am intrat doar pentru o cafea, cu Corina.

— Ştiu, ştiu. Am observat. Oi fi eu bătrîn, dar ce-i frumos tot îmi ia privirea. Pentru aşa ceva

am un ochi şi la spate, glumi el, dar pe nesimţite deveni sobru, gînditor.

— Comand două. Nici domnişoarei Corina nu-i strică. S-ar părea că chiar are nevoie de un întăritor.

— Greu vă poate refuza cineva şi cu atît mai mult eu, conveni ea cu cochetărie.

Rolf Kraiman, care de mult pîndea prilejul unei discuţii cu Ştefan Stega, singurul pe care încă nu îl testase cu ce se ocupă, de ce se află aici în afara sezonului, şi dacă nu cumva e un „om al legii", cum îi plăcea să zică ironic, profită de aparenta bunăvoinţă şi bună-dispoziţie a acestuia pentru a-l aborda cu obişnuitu-i tupeu şi cu zîmbetul lăbărţat, unsuros şi rînced de om care nu ştie ce-i relaţia cinstită dintre oameni şi care-i suspectează pe toţi pentru simplul motiv că ei l-ar putea suspecta, cum se pronunţase mai dăunăzi pe terasă Nicu Pelin, pe care, nici mai mult, nici mai puţin, îl făcuse copoi, mai în glumă şi mai în serios. Oana o lăsase pe Corina cu gîndurile ei şi trăgea nestingherită cu urechea la ce-şi spun aceştia :

— Deci aşa arată un om al legii ? Îi cunosc bine pe cei din breaslă. Altfel ar fi trebuit să arătaţi : tînăr, suplu, un sportiv care şi-ar putea cîştiga existenţa din fotografii pentru reclamă.

Stega simulă surpriza şi, doritor să afle ce ştie şi pînă unde merge Domnul Marcă, se potrivi tonului :

— Ieri Pelin, astăzi eu, mîine poate Darian Lazăr... pentru dumneata toţi cei de aici, care nu ţi-au prezentat autobiografia, sînt suspecţi... suspecţi în ce te priveşte. Probabil că e manie. Eu,

cel puțin, domnul meu, nu-ți port grija. Ce te frămîntă atîta ? Zi-mi, că nu mă supăr. Sînt mai rezistent la glume și insinuări glumețe decît avocatul. Așadar, nu prea îți place cum arăt ca un presupus... Mă rog, ce pot face ?! După suita de detectivi perfecți, ar fi suficient să vi-l amintesc pe Sfîntul cu care ne-au obișnuit serialele T.V., nu a fost ușor să se impună Kojak, și n-a trebuit mult pînă să devină adorabil.

— Aveți dreptate. În ce mă privește am toate motivele să-l prefer celorlalți. Privindu-l îmi dau seama că nu sînt nici cel mai urît, nici cel mai chelbos pămîntean.

Încîntat de propria glumă începu a rîde mînzește. După ce se stăpîni, masîndu-și stomacul, întrebă în așa fel încît făcea impresia că îl cunoaște pe Stega de cînd lumea și au făcut împreună lupte libere la clubul „Regresul" :

— Ești descurcăreț, domnule Stega. Și impenetrabil. Greu te poate pătrunde omul. Nu știam că ești în relații atît de bune cu Pelin. Dacă nu-l cunoști demult te sfătuiesc să fii mai circumspect. Cu dumneata am glumit, cu el nu. Ascultă-mă pe mine, întotdeauna este bine să știi cu cine stai de vorbă, cine îți este vecinul din stînga și din dreapta. Mie-mi place viața..., cîte o mică aventură nevinovată, un chef bărbătesc, o puștoaică... fiindcă nu se știe cît ne mai țin puterile... Zău așa, chiar nimic, nimic ? Madam Brezoi e o cetățuie cu porțile bine unse, vă admiră și nu cred că ar zice ba. Altfel la ce ai mai sta aici, în plictiseala asta ?

— Trebuia să-mi fac și eu undeva concediul și tratamentul. Concediul unui funcționar modest, luat

după cum au hotărît șefii. La noi nu-i ca la voi, concediu peste concediu. Se vede că voi, ăștia care ați ajuns în Paradis, aveți un regim special.

Kraiman se prefăcu a nu sesiza ironia. Îi repezi un ghiont amical și rîse iarăși mînzește :

— Hai, lasă ! Am glumit și eu, cu toate că o vreme intrasem la idee. Nu-mi era de mine cît de trufandalele care mă mai vizitează uneori.

— Ce te-a făcut să crezi asta, să mă bagi în aceeași oală cu Pelin ? îl tutui și Stega pentru întîia oară de la începutul discuției.

— Știu eu ?! Poate faptul că stațiunea e prea mică pentru un om ca dumneata... M-aș putea gîndi și la amănuntul, nu lipsit de importanță, că aici își petrec concediul la sfîrșit de sezon cam aceiași clienți. Eu, de exemplu.

Răspunsul lui Kraiman semăna iarăși a provocare. Stega simți momeala și se prefăcu că mușcă :

— Mă încîntă presupunerea dumitale. Din păcate, de meserie sînt topograf și ar trebui să vi se pară firesc faptul că mă aflu la munte și nu la mare.

Rolf Kraiman făcu cu ochiul :

— Eu, chiar dacă par, nu sînt un ageamiu. Am colindat lumea și mă pricep la oameni. Ești un om singur, iar aici întotdeauna mai întîrzie cîte o puicuță neconsolată care știe că iubirea crîncenă a unui bărbat ce se apropie de ultima sută de metri îi ajunge pentru o iarnă întreagă. Iată că te-am prins ! Asta n-o mai poți nega.

Privi pe fereastră cu indiferență afișată și constată :

— Se strică vremea. Iar aici dacă începe să plouă apoi, să te ții ! Vremea rea se lasă cu o plictiseală

bolnăvicioasă. Se cară toți în cîteva ceasuri. Mai rămîn cei obligați de reumatisme, de....

— ...cei care nu au unde-și cheltui mai rentabil mărcile..., completă Stega pe tonul interlocutorului. Acesta deveni grav :

— Ce vreți să insinuați în legătură cu banii mei și cu preferința pentru această stațiune ?! Nu gust asemenea glume. Dacă vreți să știți, aflați că am muncit pe brînci toată viața și am strîns cu perseverența celui neavut. Acum vreau și pot să mă distrez cum și unde-mi place. De mă gîndesc bine nu știu, zău, ce mă atrage aici, mai adăugă el coborînd tonul.

— De insinuat, dumneata ai insinuat. Iar întrebarea asta mi-am pus-o și eu, îl întărîtă în continuare Stega, mulțumit că presupusa bănuială a străinului a fost numai o diversiune parșivă. Cu banii de care faci atîta paradă puteai fi în sudul Franței, la Monte Carlo ori la Roma.

Kraiman nu cedă, doar îndulci întru cîtva tonul și constată după o scurtă rafală de rîs :

— Că bine zici ! Și, cînd colo, ne aflăm amîndoi la Gesara. Dar să admitem că sună tot atît de frumos, de tentant ca și Casablanca, Cannes, Karlovy Vary, nu ? Adresa de aici e romantică : Rolf Kraiman, Gesara, Vila cu Stafii, România. E un gen de adresă care conferă expeditorului importanță.

Făcu o pauză în care păru dedat amintirilor.

— Glumesc și eu. Să nu mi-o luați în nume de rău. În tinerețe am colindat aceste locuri. Într-o vreme lucrasem cu o echipă de geologi. Aici am avut sediul trei veri. Întrerupsesem facultatea și

trebuia să cîștig un ban. Cum, la fel ca dumitale, mi-a plăcut muntele... La noi, la Sibiu, oamenii au un adevărat cult pentru munte, iar cultul acesta se transmite ca o zestre din tată-n fiu. Cît mă vedeți de greoi, urc la fel ca un alpinist. Pînă mai ieri, alaltăieri am avut un tovarăș de drumeție pe potrivă.

La privirea voit nedumerită a lui Stega preciză :

— Am bătut vreo trei zile potecile împreună cu Sergiu Brujan. Acum, de cînd dă tîrcoale Sirenei care ne-a scos din minți — nu știu dacă pe dumneata te-a ocolit ispita și n-aș prea crede — am rămas singur.

Coborî vocea pentru a-i face o confidență :

— Vila aceasta e locuită numai de aschimodii. Singura tipă cu adevărat bine, care ne-ar ajunge la toți, e Flavia Mălin. O femeie greu de păzit. N-aș vrea să fiu în pielea profesorului. Sergiu e nebun după ea. Nici măcar nu se mai ferește. Ascultă-mă pe mine ! Într-o zi, două va izbucni scandalul. Parcă văd ce mai păruială o să iasă.

— Ce vă face să credeți ? întrebă neutru Ștefan Stega.

— Motorga e un om ciudat. Afișează un calm care pe mine, în locul altora, m-ar pune pe gînduri. Nu prea știi la ce să te aștepți de la el. Și el și ea ar trebui să-și vadă de treabă sau să se păzească. Ca să nu vă dea de lucru în concediu. Zîmbi cu superioritatea unui mag.

Schimbară subiectul observîndu-l pe Sergiu Brujan care tocmai încăleca un scaun din fața barului.

— Da, domnule Stega, cum vă spuneam, este o adevărată plăcere să cutreieri împrejurimile. Sînt așa de sălbatice încît te simți pur și simplu explorator.

Simulă că este surprins de prezența lui Sergiu Brujan :

— Salut, tinere ! Bei ceva ? O votcă ? Fac cinste. Să fii iubit !

Brujan, care prinse ultimele cuvinte din convorbire, interveni cu entuziasm :

— Explorarea fenomenelor carstice e cea mai plăcută treabă aici. Presupune curaj, abilitate, simțul orientării și chiar fantezie. Acolo, sub pămînt, te simți ca pe o altă planetă și te verifici ca nici unde mai bine pe tine însuți. Oricînd se poate prăbuși o boltă, o intrare care să te izoleze definitiv de lume. Cînd eram student făceam parte din cercul de speologie condus de un asistent temerar. Vară de vară colindam munții în căutarea unor peșteri și grote necunoscute. Închipuiți-vă că în Munții Cernei am descoperit o peșteră a cărei intrare se surpase cam în timpul migrațiilor, iar în ea, mai multe schelete de femei și copii. Eu intrasem primul. Nu vă spun ce spaimă am tras !

— Bănuiesc că și acest ținut îl cunoașteți bine, întrucît e sfredelit de fenomene carstice, presupuse pe neașteptate Ștefan Stega.

— Destul de bine ! conveni Brujan fără a bănui cătarea întrebării. Cîțiva dintre noi ne făceam aici, cu corturile, o parte din vacanță. Pe atunci mai trăia un bătrîn care știa toate intrările. Un om sucit și retras. Locuia o casă străveche de piatră aflată prin apropierea Grotei în incinta unor ziduri părăsite. Bătrînul făcuse ani grei de ocnă pentru o crimă cum nu se mai pomenise pe aici. Își omorîse soția zidind-o într-o galerie de peșteră. Cînd i-au dat drumul de la ocnă sătenii nu l-au mai primit printre ei.

— A mai rămas ceva din această casă ? întrebă într-o doară Stega.

— Urme de ziduri acoperite de bălării, cuprinse în perimetrul grădinii unei bătrîne, o nepoată de-a lui, care se ține de vrăjitorii. Sătenii mai ocolesc și acum locul acela. Cu ani în urmă circulau tot felul de povești de groază, cu treceri secrete de la peșteri la casă și la Vila Kraus. Am căutat și noi aceste galerii dar n-am făcut prea mare ispravă. Bătrînul avea trei zăvozi dați în draci care nu ne lăsau să ne apropiem de casă.

Rolf Kraiman înghiți cu plăcerea cunoscătorului cîțiva stropi de whisky, își șterse transpirația de pe țeastă și întrebă, aparent plictisit :

— Dacă nu-ți mai amintești intrarea în peșteră înseamnă că ai fost un speolog slab.

Sergiu Brujan îl măsură cu privirea ca și cum l-ar fi văzut pentru întîia oară și răspunse încruntat :

— Nu știam că te interesează. Era pe porțiunea accidentată cuprinsă între vilă și casa bătrînei. De atunci au avut loc două cutremure, s-a deschis o carieră, configurația terenului s-a schimbat. Ar fi imposibil să mai găsească cineva vechea intrare. Se zvonește că ar fi fost zidită după război de doctorul Kraus. Și pe atunci era mai mult astupată cu bolovani. Oamenii se temeau să nu se rătăcească copiii. Eu, cum vă spuneam, o singură dată m-am hazardat. Îngustă și întortocheată vreo sută de metri, se lărgea dintr-o dată sub forma unui pronaos de biserică, înainte de a ajunge sub o boltă uriașă, într-o sală labirint de stalactite și stalagmite, încît aveai impresia că te afli într-un templu indian. Dincolo de ea, după ce urcai mai multe trepte, fă-

cute parcă de mîna omului, peştera se continua în două direcţii. Una nu putea fi parcursă decît tîrîş, pe firul apei, cealaltă era zidită, ori, cel puţin, aşa ni s-a părut nouă. Sincer să fiu, nu ştiu dacă era peştera despre care vorbeau sătenii şi nici nu-mi mai amintesc pe unde am intrat. Acum, chiar dacă aş descoperi intrarea, nu m-aş mai încumeta. Am devenit superstiţios ascultînd atîtea istorisiri cu strigoi şi spirite. Chiar şi cînd trec pe înserat prin preajma Grotei mi se zbîrleşte părul.

Ştefan Stega sesizase, dincolo de întrebările voit neutre, interesul cu care asculta Rolf Kraiman. Acesta se ridică grăbit, ca şi cînd şi-ar fi amintit ceva, plăti şi plecă scuzîndu-se că are de făcut un drum la oraş. Sergiu Brujan îl urmări cu o lumină tăioasă în priviri şi zise :

— Cît n-aş da să aflu că domnul Marcă s-a rătăcit definitiv în peşteră pentru a înmulţi cu una numărul stafiilor !

Stega simulă mirarea :

— Mă mir că nu îl simpatizaţi. Se lăuda că vă este tovarăş de drumeţie.

Vădit surprins, Sergiu Brujan formulă un răspuns în doi peri :

— Am ieşit de cîteva ori cu el fiindcă nu aveam cu cine. Oana, logodnica mea, este acaparată de o veche pasiune pentru ceramică şi pictură pe sticlă. Şi apoi Kraiman ăsta v-a îmbrobodit niţel. El preferă să colinde de unul singur coclaurile, iar desele sale drumuri la Sibiu de multe ori nu depăşesc perimetrul acestei comune.

— Gîndim la fel. Şi mie mi se pare că pentru el Sibiul se află la cîţiva paşi. În plus, arată ca o

mască încărcată de culoare într-un carnaval de prost gust.

— Într-un fel îl admir. Îi place viaţa. Trăieşte cu o lăcomie molipsitoare. De aceea cînd mă plictisesc îi prefer compania.

— Între noi fie vorba, şi dumitale îţi place să trăieşti bine.

Brujan îşi ascunse un rictus care nu scăpă privirii lui Stega. După o scurtă ezitare conveni :

— Da, îmi place. Cui nu-i place ?! Tinereţea e scurtă şi trebuie trăită acum, ca să nu mă încerce remuşcările celor de anii dumneavoastră.

Ştefan Stega îi puse mîna pe umăr amical.

— Bine gîndit. Fiecare vîrstă, dar mai ales tinereţea, trebuie trăită intens şi cu folos. Ca om ajuns la anii regretelor, cum spuneaţi, cu riscul de a vă supăra, vă dau un sfat, deşi ştiu că tinerii fac alergie la sfaturile bătrînilor.

— De ce să mă supăr ? Chiar mă îndatoraţi şi mai dau o vodcă, zise Sergiu, voind să pară în largul său.

— Cînd mi-am început cariera am avut ca dascăl în meserie un om bătrîn şi cumpătat. De cîte ori se afla în toane bune mă sfătuia, şi aş minţi afirmînd că-mi făcea plăcere : „Ştefane, băiete, ca să eviţi complicaţiile nu te lăcomi la ce nu-i al tău şi ocoleşte femeile care ţi se strecoară printre degete alunecoase ca zvîrlugile !“

Sergiu Brujan simţi aluzia şi pară :

— Pentru mine sfatul vine cam tîrziu, sînt aproape căsătorit, iar în Arcadia am fost de mai multe ori.

— Eu mi-am făcut datoria ca între bărbaţi. Aici vorbele sînt mai periculoase decît stafiile. Priete-

nul dumitale Kraiman, referindu-se la cealaltă femeie care te interesează, a prevăzut o păruială, dacă nu mai mult.

— Nu înțeleg ce vreți să insinuați!

Stega se mulțumi să ridice din umeri, gest care voia să însemne „Nu-i treaba mea“, și părăsi barul urmărit de privirile reci ale tînărului.

*

Pe terasă, într-un colț mai întunecat, maiorul Stega observă silueta unei femei. Înstela. O adiere de vînt aducea de pe munte miros de rășină și otavă cosită. Răcoarea se făcea simțită prin îmbrăcămintea ușoară de vară.

— Iată că toamna își trimite solii. Nu vă temeți să stați singură? V-ar putea fura o stafie.

Răspunsul ei, abia șoptit, comunica tristețe:

— Și-ar face pomană!

El o dojeni:

— Nici chiar așa! Îndrăznesc să cred că știu la ce vă gîndiți. Toată ziua ne-a acoperit un cer de nori iar acum, priviți, ce senin! De ce să nu admitem că și viața își are norii ei trecători?

Ea se zbîrli deodată cu briza serii. Din vorbe picura jale:

— La bar v-ați întîlnit cu Sergiu. Ce credeți că se întîmplă cu el? Nu mai trăiește decît pentru femeia aceea.

Vocea lui o învălui, senină și calmă precum înnoptarea lăsată cu liniște și parfumuri:

— Domniță, eu mă pricep la oameni. Femei ca Flavia nu contează pentru mult timp. Cum să zic?... sînt ca niște popasuri scurte pentru omul pornit spre casă după o călătorie obositoare.

— Aș vrea să cred ce spuneți.

— Dar e adevărul adevărat. Ele vin furtunatic, precum popoarele migratoare, stăpînesc un timp, nu prind rădăcini și trec fără urme mai departe.

— Sau ca lăcustele! completă ea cu răutate.

— Mai trebuie să învățați de la viață. Pentru ca o femeie să rămînă mai mult decît o aventură nu este suficient să fie frumoasă. Mai are nevoie și de suflet.

— Mă faceți să rîd. Unde ați mai întîlnit bărbați care să se perpelească după sufletul femeilor?! Cît despre suflet, încă nu s-a descoperit. Se mai fac săpături.

— Mi se pare că-l judecați cam aspru pe logodnicul dumneavoastră. Poate că doar cochetează, cum să vă spun? își verifică, precum noi toți, armele cu care cucerim și stăpînim. E și asta o grijă a bărbaților și nu cea mai mică.

Pe fața Oanei se mulă deodată, cu un zîmbet straniu, masca mîndriei feminine lezate:

— Ar fi bine să aveți dreptate, însă puteți realiza că pentru mine situația nu-i deloc plăcută.

Stega, dintr-o pornire paternă, îi mîngîie părul, atît de sîrmos încît nu părea natural, sfătuind-o:

— Răbdare, numai răbdare! Mîine iarăși va fi senin.

18

Pe terasa de la heleşteu, în faţa unor pahare de bere cu guler bogat şi alb ca o broderie scrobită, Nicu Pelin povestea cu irişii măriţi şi faţa congestionată, iar locotenentul Iova asculta aruncînd fărîme de franzelă crapilor dolofani care mizguiau la mal.

— Mă înapoiam tîrziu după lăsarea serii de la sanatoriul de peste deal. Dibuisem o mică afacere cu o asistentă aflată în proces de divorţ. Cîteva sfaturi competente, o întîmpinare scrisă, bine ticluită, contra cost, mai ales că fata arată destul de bine şi destul de presată ca să nu facă mofturi. La partaj ar fi pierdut mai mult. (Pelin rîse satisfăcut, Iova se mulţumi să zică : „Mie-mi spui !") Ca să scurtez distanţa părăsii drumul şi mă aventurai pe o potecă mai puţin umblată, care străbate pepiniera de molizi şi coboară în spatele vilei. În căldarea muntelui luminile jucau feeric închipuind mirajul unui pom împodobit de Anul Nou. („Numai fire de poet nu mi-l închipuiam !" remarcă în gînd locotenentul.) Din dreapta potecii mi se părea că aud voci. Deşi curajul nu e apanajul meu, curiozitatea mă făcu să mă abat din potecă şi să dau cu grijă la o parte crengile ce formau o perdea de nepătruns cu privirea spre o poieniţă puţin mai mare decît o masă de parc. Luna era plină şi de cîteva minute se înălţase peste coama muntelui. Ai răbdare, domnule Iova, că şi luna joacă un mic rol în întîmplarea la care am fost martor, şi pe care ţi-o

înfăţişez cu încetinitorul ca să-ţi piară pofta de a mai adula şi zeifica pe Liz Taylor a noastră. Aşezată pe iarbă, cu faţa spre locul unde mă furişasem eu, o femeie îmbrăcată într-un costumaş uşor de melană, din două piese, ţinea între dinţi o crenguţă de pin şi se sprijinea pe palme. Am tresărit. Pentru un moment realizasem că pronia cerească mi-o scosese în sfîrşit în cale. Dar lîngă ea, cu spatele către locul unde stam pitit cu sufletul la gură şi cămaşa leoarcă de sudoare, pe jumătate mascat de cetină, se profila bustul atletic al unui bărbat. Mai întîi se auzi glasul ei rugător, puţin speriat, dar ispititor şi molatic. O să încerc să relatez totul, cu lux de amănunte, ca să-ţi dai seama prin ce am trecut. „Nu, dragul meu, nu aici. Poate trece cineva, poate am fost urmăriţi. De ce nu ai răbdare ?" Vocea bărbatului tremura, anunţînd furtuna pasiunii. Nu se înţelegea ce spune, dar creştea patetic, exaltată. Ea îşi acoperi faţa cu palmele, rămase un timp aşa, apoi îşi îndreptă trupul şi trase fusta peste genunchii rotunzi şi lucitori. Însă el nu-i mai lăsă răgaz. Cu mişcări de reptilă, se apropia pe măsură ce ea se da înapoi, puţin cîte puţin, făcînd să freamăte covorul de frunze, pînă ce atinse cu spatele decoltat acele pinilor. Părea hipnotizată. Crede-mă, hipnotizat eram şi eu. Privirile ei cătau spre stînga şi spre dreapta scăpare ca o pasăre prinsă în laţ. Glasul, tot mai puţin, tot mai vlăguit îl implora fără convingere, încît făcea impresia că cheamă nu alungă : „Dragule, e o prostie ce faci... Pentru numele lui Dumnezeu, gîndeşte-te, presimt că am fost urmărită, că el pîndeşte pe aproape ! Te rog, stăpîneşte-te !" El prinse a-i mîngîia părul în

neștire, a-i săruta gîtul, ochii. Ea își ferea fața clătinînd capul tot mai rar, mai fără putere, gemînd înăbușit cu ultimii stropi de pudoare. Îmi dădeam seama că era stoarsă de voință, țintuită în luminișul ca o capcană, unde luna se revărsa. Încă se mai sprijinea pe palme, și aș fi dat oricît să rămînă așa, eu, eu unul nu puteam face nimic, eram ca paralizat, mut și olog, numai ochi și urechi, speriat și dornic să se întîmple ceea ce eu unul nu puteam împiedica. Doamne, tinere, cît de frumoasă era în clipele acelea! Îi simțeam respirația care năștea o boare fierbinte, cu fața transfigurată și privirea mărită, aprinsă, de animal încolțit. Pe măsură ce se agita căutînd să-l convingă, să-l liniștească, să-l îndepărteze, vocea ei parcă chema catifelat încît și eu o simțeam ca pe o mare de puf în care te afunzi lin, fără sfîrșit, continuu: „Of, doamne, dar înțelege, de ce nu ai răbdare, de ce ții neapărat să strici totul?!" El nu răspundea. Eram convins că nici nu o aude. I se auzea doar respirația agitată și oftatul prelung. Părea că se roagă, imploră, invocă un ceremonial primitiv cu sunete nearticulate, începutul unui joc de inițiere dincolo de legi și datini, ca al cocoșilor de munte. Și jocul o cuceri, o vrăji. Abia acum el îi ridică mîinile și prinse a le săruta pe rînd, ea se clătină ca suspendată între cer și pămînt, părînd a da din aripi ca o pasăre ce a uitat să zboare. În clipa următoare o așternu brutal, nedrept de brutal, crede-mă, grăbit, mult prea grăbit, cu umerii fragili și rotunzi pe stratul de frunze și iarbă aspră care foșniră, gemură prelung. Trupul ei de căprioară rănită zvîcni, tremură scurt și apoi se zvîrcoli ca o plantă elastică, așa ca o trestie

călcată și, pe rînd, parcă în ciuda mea, care priveam țintuit, prinse a se destinde, a se liniști, a accepta, a se pierde dimpreună cu cîntecul frunzelor. Între timp luna se umbri cu o streașină de nor. Cînd și-a arătat iarăși fața plină, zîmbitoare, de fată răsfățată, el, bărbatul acela norocos, se afla tolănit pe spate, cu mîinile sub cap și țigara între buze, mulțumit, suficient sieși, un columb oarecare, sătul de atîtea continente. „Ăștia sîntem noi, bărbații, așa sîntem toți", mi-am zis și îmi venea să-mi dau palme. Ea își acoperise ochii cu mîna, ignorînd poziția în care rămăsese, neglijentă, de acum indecentă, nepăsătoare. Numai sînii, prinși într-un mănunchi din razele lunii, păreau că au viață zvîcnind, ridicîndu-se ritmic precum respirația unui gheizer. (Mitru Iova asculta, cu privirea împăienjenită de prea multă lumină, transpus încît imaginile relatate alcătuiau un film color, cu bandă sonoră nesincronizată. Avocatul uitase de prezența celuilalt și povestea ca pentru sine.) Nu știu cîtă vreme am rămas acolo, țintuit locului. Abia într-un tîrziu am încercat să mă ridic, să strig, să fac ceva. Era tardiv să mă mai fac util și, de fapt, nici nu era cazul. Mă înșelasem crezînd-o neajutorată, atrasă în cursă. Toate semnele acceptării ei îmi spuneau că nu am ce căuta acolo, că jocul la care asistasem așa trebuia să se desfășoare. Abia cînd bărbatul o acoperi a doua oară, acum tandru, ocrotitor, ca pe ceva scump și fragil, iar ea prinse să-i mîngîie cu mișcări tot mai repezite părul, grumazul, umerii puternici, cu toată ființa, ca o vietate a pădurii, m-am retras încet și am căutat poteca. Îmi făceam imputări, poate că nu mă vezi în stare și de așa ceva, cu toate că aș minți

dacă nu aș recunoaște că ea, Flavia, deși fusese a altuia, exercitase asupra mea un fel de fascinație rece, că o admirasem în deplina armonie a cochetăriei, frumuseții și dăruirii sale. Totuși, rămăsesem cu un gust amar și searbăd, mă încerca părerea de rău ca după un film sau o piesă de teatru la care nu mi-am putut înfrîna dorința de a merge a doua oară. Din gînduri, din frămîntări și remușcări mă scosese zgomotul crengilor călcate de pași grăbiți. Am tresărit. Mă cuprinsese teama, o simțeam ca pe o lamă rece de cuțit înfiptă în spate. O siluetă cunoscută mi se alătură din umbră. I-am recunoscut și vocea: „Frumoasă noapte, domnule Pelin, și o lună s-o tai cu cuțitul și s-o pui pe pîine! Pentru mîine se anunță o vreme grozavă." După momentul de surpriză, de teamă, reușii în sfîrșit să îngaim un răspuns cînd, din prelungirea ca o săgeată a pepinierei către vilă, țîșni o umbră și se făcu nevăzută printre stînci. „Mi s-a părut mie ori cineva ne urmărește?" am întrebat mai mult pentru a curma liniștea. „Eu n-am văzut nimica. Nopțile cu lună sînt bîntuite de stafii", mi-a zis el, și mi s-a părut că rîde. Ne-am despărțit la intrare. Eu m-am prefăcut că-mi curăț ghetele. Abia cînd la camera lui s-a aprins lumina, m-am întors și am refăcut drumul alergînd. (Cine era cel pe care l-ai întîlnit la o oră așa de tîrzie? întrebă așa, într-o doară, Mitru Iova. Dacă n-ai ghicit, rămîne secretul meu. La ce ți-ar folosi să știi, i-o reteză puțin iritat de întrerupere Nicu Pelin.) Știam ce fac și totuși aveam o reținere. Nu bănuiam cum o să reacționeze ea la întîlnirea cu mine, la ceea ce aveam să-i spun și să-i propun. (Ești o hienă, un șacal, asta ești! vru să-l repeadă

Iova, dar se abținu bănuind și alte dichisuri în miezul întîmplării.) Mă cuprinsese un fel de silă, de lehamite de mine, de ea, de tot, îmi era ciudă că nu mă pot înfrîna. Aș fi vrut să mă întorc, crede-mă, dar o chemare tainică, un fel de unde magnetice care mă conduseseră spre luminiș mă atrăgeau acolo cu bănuiala că cel care se furișase printre stînci nu putea fi mînat de gînduri bune. Doar am aflat și eu cîte ceva despre relațiile suspecte din acest triunghi amoros. (Iova intenționă să-l întrerupă, dar se răzgîndi.) Cînd ajunsei îmi veni inima la loc. Bărbatul plecase. Ea stătea la fel ca mai adineaurea, sprijinindu-se pe palme, cu privirea rătăcită și lacrimi sub gene. Mi se făcuse un fel de milă, iar gîndurile cu care m-am înapoiat acolo s-au fost dat uitării. Cîteva din desuurile ei, gingașe ca și ea, erau împrăștiate prin iarbă și mă mirai că nu le văzusem atunci. Arăta speriată, tristă, impresionant de tristă, cu umerii căzuți, golită de sine, vlăguită de parcă s-ar fi trezit aici prăvălindu-se pe grohotișul unei costișe de munte. Vrusei să mai fac un pas, să o chem pe nume, să-i fiu util, dar ea tocmai atunci își cuprinse fața în palme și izbucni într-un plîns nervos. Ceea ce urmă devine incredibil, de neacceptat. Aveam impresia că visez, domnule Iova, că trăiesc un coșmar din vîltoarea căruia nu mă puteam smulge. Dar văd că te interesează mai mult peștii ăștia domestici decît ce-ți spun eu. (Sînt atent, sînt mai atent decît crezi dumneata, numai că și mie îmi pare că visez, îl încurajă Mitru.) Tresării și mă trecură sudori reci cînd din umbra tufișurilor o mînă, care mi se păru imensă în lumina lunii, se întinse încet, ca tentaculele unei

caracatițe, și acoperi gura Flaviei. Ea reuși să țipe numai cît o pasăre rănită. Se vede că o spaimă paralizantă îi invadase trupul fiindcă nu mai reacționă la brutalitatea brațului păros care cobora ca o reptilă pe umeri, pe piept, pe mijlocul frînt, căutînd un presupus fermoar. Ce mai rămăsese pe ea se rupse brutal. Acum eram hotărît să-i sar în ajutor, asta nu mai era dragoste, nu mai era acceptare, dar pentru o clipă mi se păru cunoscută înfățișarea celui ieșit și la propriu și la figurat din întuneric și mă făcui una cu pămîntul. Nu, așa ceva nu puteam să-mi închipui ! (Cine era ? nu-și mai putu înfrîna curiozitatea Iova. Dar avocatul se mulțumi să zîmbească parșiv, ca unul care a dibuit o afacere cu miez dulce, din care în ruptul capului nu ar vrea să se înfrupte și alții.) Ea rămase nemișcată, într-o stare vecină cu leșinul. Abia mai apoi, cînd el o culcă brutal, deschise ochii și, cu un efort vizibil, își înfipse unghiile în grumazul de animal puternic, scrîșnind din dinți. Revoltată, scîrbită, silabisi : „Tu, tocmai tu !? Dar e oribil, e îngrozitor ce faci !" Deodată cu strigătul ei de durere, de repulsie răzbi și rîsetul lui gros, hîrșîit, batjocoritor : „Eu sau altul, e tot una. E și dreptul meu, nu ?!" De la o vreme ea nu mai opuse rezistență, dimpotrivă, începu să se legene încît făcea impresia că bocește. Toată ființa ei era tremurată de spasme, iar spasmele acestea mi se transmiteau și mie. Cît mă știi de grosier și de lacom în chestii d-astea îmi pierise graiul. Uite, aveam senzația că deodată cu ea sînt luat de ape, ape mari, tulburi, că o coamă de val, de viitură ne desparte și mă obligă să privesc neputincios de alături.

Nicu Pelin oftă, își șterse sudoarea de pe față și gît cu o batistă mare, în carouri, îl cercetă pe Iova cu coada ochiului și întrebă :

— Acum înțelegi de ce nu mai prezintă interes pentru mine, de ce n-o mai urmăresc, de ce nu-mi mai trezește alt sentiment decît nițică ură și compasiune ?

— Interesantă poveste, acceptă Iova gînditor. Chiar nu vreți să-mi spuneți cine au fost cei doi, omul de pe alee, pe care nu-l văd străin de cele întîmplate ? Naiba să mă ia ! Poate că sînt prea tînăr pentru asemenea povești, dar mi-ai lăsat un gust amar și tare ți-aș mai arde cîteva palme, domnule avocățel.

Pelin zîmbi gros, cu tot tovalul :

— Puteam să-mi țin pliscul, să nu-ți stric minunăția de oglindă, dar... îm ! de ce să nu moară și capra vecinului ?

*

Stega simți că locotenentul dorește să-i destăinuiască ceva. Îl prinse bine în radarul privirii și-i zise punînd pe față zîmbetul care anunța ironia, înflorit ca un spine la colțurile gurii :

— Iar ai făcut vreo boacănă ! Hai, dă-i drumu, nu te sfii, doar m-am obișnuit cu surprizele tale !

— Zău că mi-e rușine să vă zic, să vă zic așa, cu amănuntul, că altfel nu mai are înțeles și farmec.

— Înseamnă că faci progrese, Mitruț. Sentimentul ăsta e tot mai rar întîlnit la subalterni. Hai, băiete, ce naiba, doar n-ai fluierat în biserică ?!

— Asta nu, dar am deschis urechea la ușa iadului.

— Ascultă, omule, nu mă mai fierbe! Şi sări peste introducere, peste amănunte.

— Asta şi doream. Amănuntele mă jenează.

Îi povesti maiorului pe îndelete ceea ce aflase de la Nicu Pelin, strecură unde era cazul şi părerile personale, încercă să lumineze latura obscură a faptelor şi să mai atenueze din lumina evidenţelor, şi aştepta reacţia, părerea acestuia. Dar el, maiorul, tăcu, tăcu chinuitor de mult. Din cînd în cînd pigmenta tăcerea cu cîte un „Hm... Fire-ar să fie!" pe diferite tonalităţi. Vorbi atunci cînd locotenentul nu se mai aştepta, cercetîndu-l dintr-o parte, cu bărbia sprijinită pe palmă. Rînd pe rînd, precum soarele în Zilele babelor, îi răsărea şi zîmbetul. Puţin, sfielnic, apoi sănătos, năvalnic, copios, în şuvoaie, spre îngrijorarea crescîndă a subordonatului. Cînd termină avea din nou faţa smochinită de neclintit şi sprîncenele ridicate.

— Mă mir cum ai ajuns confesorul avocăţelului! Cînd te gîndeşti că Pelin şi-ar fi dat toate economiile pentru un spectacol ca ăsta! Da, ai făcut treabă bunişoară ascultîndu-l pînă la capăt şi păstrîndu-ţi curiozitatea în expectativă. Deci, părerea ta e că „el" era al doilea? Asta-i culmea! Ce l-o fi apucat?! Şi de ce tocmai acolo? Da, da, ai dreptate, Mitruţ. Se impune legătura cu cele aflate din dialogul cu Liana Azuga. Deci nu m-am înşelat. Era mai, mai să părăsesc pista aceasta. Înclin să cred la fel.

— Altă explicaţie nu găsesc, tovarăşe maior. Ea părea nu doar surprinsă, ci de-a dreptul uimită, hipnotizată, afirmă Pelin.

— Merită să-i faci cinste, băiete. Dar e sigur, i-a văzut faţa?

— Eu n-am insistat, ca să nu-l bag la idee, dar aşa afirmă.

— Dacă aşa stau lucrurile, colonelul Faur nu ne-a amintit întîmplător de dosarul „Dihorul". De acum batem şi pista asta cu grijă, metodic. Ar fi păcat să ne pripim. Iată ce cred eu că va trebui să facem:

În loc să vorbească îşi scoase carneţelul şi începu să deseneze din literele alfabetului un fel de careu cu deschidere pe toate laturile. Literele roşii, verzi şi albastre, notate cu carioca, formau, pornind de la bază, un romb ale cărui unghiuri se terminau cu litera D, de la dihor. Zîmbi atunci cînd înţelese că locotenentul a priceput, potrivi carneţelul într-un separeu al portmoneului şi spuse mulţumit:

— Iată că şi întîmplarea poate fi inclusă în planurile noastre strategice. Cea de la ştrand, de la coliba lui Sîvuc, pisicile Corinei, cea de astă-noapte mai ales şi... mai ştii ce ne aduce ziua de mîine?! Apropo de noutate: dintr-o clipă în alta trebuie să pice căpitanul Cîndea. O să te ţin la curent. S-ar putea să rămînă la dispoziţia noastră. E un băiat priceput. Unul dintre cei mai buni de la judiciar.

19

Noul sosit, instalat la vilă cu cîteva ceasuri mai înainte, asculta muzică. Stega îi dădu bună-seara

mustăcind un zîmbet. Înfățișarea căpitanului îl mulțumea. De la geam îi pîndise sosirea cu o Dacie de Bihor înzorzonată cu tot felul de poze, reclame și abțibilduri. Din port-bagaj a scos cu gesturi de farmacist o mulțime de undițe, de mulinete și de alte ustensile de pescuit. În timp ce descărca își și făcea intrarea în sufletul celor două grații — Coca și Zoe — povestindu-le cum a șters-o frumușel de la servici pentru cîteva zile. Era născut să se facă imediat simpatic, plăcut oamenilor.

— Tovarășe căpitan, ce vești ne aduci ? Dar scurt și exact, dragul meu. Pe aici toți sîntem în criză de timp.

— Mă bucur să vă raportez multe. Am executat întocmai ordinul. Ne-am pus pe treabă, n-am dormit vreo două nopți, am verificat tot ce ne-ați cerut și am constatat că o parte din ipotezele dumneavoastră se confirmă. Am făcut ieri un drum la București cu un avion utilitar și imediat m-a primit tovarășul colonel Faur. Persoana suspectă și-a amînat sosirea cu două zile, motivînd că are de făcut niște expertize la o licitație de tablouri în Italia.

— Cum bănuiam, murmură Stega. Se vede că a fost pus în gardă ori a mirosit ceva. Mai mult ca sigur mesajul acela...

— A fost descifrat. Băieții au găsit grila la arhivă. Era de dinainte de război. Tovarășul colonel a subliniat pe textul descifrat cîteva cuvinte special pentru dumneavoastră. Zicea că veți pricepe dacă vă amintesc de dosarul „Dihorul". Iată, acesta este primul mesaj, cel primit. „Aplicați varianta a doua. Masca se decolorează. Ziduri părăsite pe direcția sud, sud-vest de la izvorul Ciutei. Folosiți drumul

lui Caron". (Probabil un drum ascuns, un drum pe ape sau un tunel, cred băieții noștri, explică Cîndea). Iată-l pe al doilea, cel trimis din zonă : „Plimbarea se amînă. Iese dihorul și plînge Sara. Aplicăm varianta trei."

Cu roșu, apăsat, colonelul subliniase cuvintele : masca, dihorul, Caron, Gesara, ciutei (sub ultimul Stega notă „Diana", iar „dihorul" fu încercuit.)

— Drace ! exclamă dintr-o dată maiorul. Avea dreptate Iova cînd afirma că ăștia ne iau drept niște ageamii.

— Nu prea ! îi estompă entuziasmul căpitanul Cîndea. De nu era Zalis, arhivarul ieșit la pensie, la care tovarășul colonel mai apelează din cînd în cînd, povestea ar mai fi durat. Cine s-ar fi așteptat ca în anul de grație 197... ei să folosească o grilă, și tocmai una uzată ?!

— Mă mir că nu m-am gîndit eu, replică maiorul. Cu aceasta era obișnuit Dihorul. Altceva mă nedumirește, căpitane. Dihorul e mort de peste douăzeci de ani și mă întreb cine i-a moștenit porecla și obiceiurile. Așa deci ! Mare vulpoi șeful nostru, băiete. Mulți credeau cazul acesta călătorit odată cu persoana pe alte tărîmuri...

— S-au mai auzit cazuri de dispăruți care cresc albine pe alte meleaguri, replică Iova, apărut pe la jumătatea discuției.

— Să nu ne pripim, Mitruț, că nu sînt proști cum vor să pară. Mai bine lasă-l pe tovarășul căpitan să continuie. După cum vezi și tu, timpul se precipită. Zi-i Cîndea !

— Alex Neneanu și-a creat o biografie falsă. E cunoscut la județ ca un cal breaz. A pierdut drep-

tul de a profesa pentru că, deşi nu era în specialitate, practica pe scară largă ginecologia. De mai multă vreme se află în atenţia procuraturii şi a inspectoratului de interne pentru alte preocupări dubioase. Bunăoară, anul trecut a fost prins într-un sat de lîngă Moraviţa încercînd să treacă fraudulos graniţa cu două kilograme de aur asupra sa : cocoşei, bănuţi, cercei, inele şi tot ce a mai putut strînge de la clienţii şi adepţii săi. Se consideră pastorul unei secte fantomă : „Adepţii lui Petrache Lupu", o înşelătorie pe măsura minţii unui psihopat cu diplomă de psihiatru. Cu alte cuvinte, e un tip de la care ne putem aştepta la orice.

— Dar Liana Azuga ?

— Curată ca lacrima. În afara oricăror suspiciuni pînă acum. Numai că oamenii se mai schimbă. A suferit cîndva o dezamăgire din dragoste şi se pare că asta îi conferă un aer enigmatic. A fost de mai multe ori peste graniţă. Un singur lucru o pune sub semn de întrebare : prietenia cu un membru al familiei Kraus. O poveste veche şi demult uitată.

— Mă bucur pentru ea, cu toate că ce s-a petrecut la lac pentru mine încă nu-i limpede. Una afirma atunci, alta acum. Pe Nicu Pelin sper că nu l-ai uitat.

— A, nu ! După Neneanu el este a doua mască grotescă în acest carnaval de septembrie. Avocat fără procese, s-a lăsat de meserie. O vreme a fost gestionar la Consignaţia, de un an nu lucrează. Condamnat cu suspendare pentru trafic de influenţă, apoi doi ani la „mititica" pentru fals în acte publice. În toate matrapazlîcurile l-au băgat femeile. Un fustangiu nelecuibil. Se pare că de vreun an s-a mai liniştit. Trăieşte din dactilografie.

— Aşa cum îmi închipuiam. La dosarul său, nici un viol ?!

— Numai o tentativă de corupere de minore. Dar părinţii şi-au retras plîngerea. Erau vecini.

— E clar ! Ceilalţi ?

— Lipsiţi de importanţă. Darian Lazăr, funcţionar ruginit la I.C.M., preşedintele grupei sindicale, care, odată ieşit din Bucureşti, se dă drept activist la Consiliul Central. Sora sa, fostă actriţă de figuraţie, radio-şanţul unui bloc de pe Batiştei, unde locuieşte de peste treizeci de ani.

— Despre Fedelea mă aştept să aud lucruri senzaţionale : că a luptat într-o falangă de mercenari, că şi-a desăvîrşit educaţia într-un trib din Noua Zeelandă, că a fost potcovarul lui Napoleon în timpul campaniei din Rusia... glumi locotenentul Iova.

— Dimpotrivă. Fată bătrînă, funcţionară conştiincioasă la I.C.I.M.P.I.C.I.M.T., niţel acrită. Pasiuni : muntele, bîrfa, croşetatul. Slăbiciunea ultimă, băile de aburi. Despre profesorul Motorga, nimic în plus decît cunoaşteţi dumneavoastră. Un nume, modest, corect, parcimonios. I-a murit prima soţie. Prietenia cu Flavia Mălin e destul de recentă, susţinută pînă de curînd prin scrisori. Ea locuia la Timişoara. Transferul s-a făcut la insistenţele lui în luna mai sau iunie. De fapt o recomanda competenţa concretizată în cîteva lucrări de răsunet. O să vă miraţi judecînd-o după părerile de aici, dar prezintă o carte de vizită excelentă. Atitudinea ei, atunci cînd soţul a rămas în străinătate, iar ea s-a înapoiat, cu toate că i s-a oferit marea cu sarea, este edificatoare. Se pare că nu e, cel puţin nu e singura, vi-

novată de scandalurile pe care se zice că le-a pricinuit în familii cu soți muieratici.

— Dă-mi voie să-mi păstrez niște rezerve. Sînt de acord că n-o fi vinovată pentru tot ce se vorbește și se urzește în jurul ei. Sau, dacă tot ar trebui să-i atribuim o vină, aceasta ar fi că e vinovat de frumoasă. Și aici, în stațiune, din pricina unei frumuseți aparte, viața ei este aproape imposibilă. Bărbații o vînează, femeile o invidiază și-i pun în cîrcă toate păcatele lumii. Dar, și tocmai pentru acest dar am făcut paranteza, să nu uităm că înapoierea ei atunci cînd soțul a rămas poate avea și alte dedesupturi și explicații decît cele declarate. De reținut : pe de o parte, specialistă de primă mînă în domeniul ei, harnică și conștiincioasă ; pe de altă parte, lacomă de viață, de distracții, îi place să trăiască bine și să se îmbrace bine și, din cîte spun colegele ei, refuză cu cerbicie orice fel de sarcini obștești. Curios însă că spre deosebire de ceilalți de aici, care fac alergie pentru lipsa de bere, de răcoritoare, pentru regimul semivegetarian al stațiunii, ea rămîne impasibilă și flutură un zîmbet ironic superior pe buze ca și cînd ar vrea să zică : „Asta-i situația“ Dacă atunci, din străinătate, ea s-a înapoiat după ce a fost contactată și instruită ?! și prin astfel de atitudini adoarme vigilența ? Cînd cu acțiunea de preschimbări a vrut să renunțe la carnetul de membru de partid justificînd că i se pare necinstit să-l mai poarte atîta timp cît asupra ei mai planează suspiciunea, neîncrederea, atitudinea rezervată, din pricina fostului soț. Ei, ce ziceți ?!

— Ce să zicem ! răspunse Cîndea. Eu mă mir de unde știți atîtea amănunte despre ea.

— Secret, căpitane. Secretul lui Iova. Numai el știe cum s-a descurcat : mai Corina, mai Oana, mai un timpan colo, mai un drum la Timișoara...

— Deci, tovarășe maior ?

— Deci rămîne în grija noastră. N-ar strica să știm unde și cît a stat atunci, cum a procedat la întoarcere, că doar îi expirase termenul de pe pașaport etc. Dar pînă una alta sînt curios ce se mai știe despre „românașul“ poleit cu mărci.

— Despre Rolf Kraiman ? Mult și puțin. El este convins că ne duce cu preșul și se pare că asta îl amuză. Nu prea știm sigur ce învîrtește pe aici. La Sibiu știm că nu are rude, cum mereu pretinde, și că face un fel de propagandă printre tineri despre raiul de dincolo. A fost văzut de vreo două ori la biserica din Cetate, în fața unui liceu, cu mașina obiect de expoziție, la întîlniri cu muzică, dans și băuturi picante, cu tineri și tinere cărora le-ar putea fi tată. L-am fi luat noi la întrebări, numai că ne temem să nu încurcăm lucrurile aici. Curios este că a fost văzut mai des decît la Sibiu într-un sat de lîngă O., Somor îi zice, tot în vizită la rude inventate. Aici vizitează o fată cu numele Inge, căreia i-a promis căsătoria și pașaportul.

— Da, da, da !... Încet, încet intrăm pe linia de sosire. Ceva, ceva ne mai lipsește... și totuși, băieți, încă sîntem pe clinul dintre doi versanți. Mai avem de urcat. O singură greșeală și am risipit de pomană atîtea eforturi. Spune-mi, tovarășe căpitan, ai adus ce te-am rugat ?

— Trebuie să pice și procurorul Pop care nu ne prea are la inimă pe cîțiva de la judiciar. Zicea că că nu avem probe suficiente și...

— Asta vom mai vedea. Fiecare ne facem meseria și răspundem pentru cum ne-o facem. Ar mai lipsi să ne încurce și ei după ce că nu prea s-au omorît cu cazul acesta. Cîte ai cerut?

— Trei. M-am gîndit și la o rezervă.

— Poate-i mult, poate-i puțin... Tu ce zici, Mitrule?

— Eu ce să zic! Habar n-am despre ce vorbiți. Mă simt în plus.

— Încă nu, încă nu, băiete! o dădu maiorul pe glumă. Poate mîine, poimîine și... nici atunci, că nu prea știi ce este acela un ordin. Nu-i destul un ofițer în familia Stega? De te mai prind că-i răspunzi Emiliei la scrisori, arestul vă paște pe amîndoi! și se întoarse către căpitanul Cîndea ascunzînd un zîmbet:

— Mîine dimineață pleci după marfă. Mesajele acelea îmi dau de gîndit. Doi sau trei dintre oamenii aceștia nu sînt la odihnă. Apoi, toți sînt agitați, se petrec lucruri aparent întîmplătoare, dar nu sînt. Dimpotrivă, o minte lucidă le manevrează din umbră. Kraiman ăsta e mai mult decît suspect. Zău așa! Ai ceva împotrivă să-l înfiezi, căpitane, fiindcă tot nu are pe nimeni? Deci ne-am înțeles. Nu-i strică o momeală. Pregătește-o cu Iova. Dar nu-i lăsa toată inițiativa ca să nu întoarcă stațiunea cu susu-n jos. Te interesezi în ce stare se află Sîvuc și dacă ne poate fi de folos. Spune-le tovarășilor că doresc amănunte, nu povești parfumate, despre fostul soț al Flaviei. Și rezultatul expertizei la benzile acelea. Ce naiba fac băieții de la laborator! Au trecut două zile iar Mitru se dă în vînt să mă facă praf cu ideea lui. „Ultimul răcnet al tehnicii, tovarășe maior!“ Acum, o rugăminte expresă pentru

colonelul Faur. În căpșorul lui Zalis se află o întreagă arhivă, adică și ceea ce a dispărut din arhivă. Vreau fișa completă a fostului legionar Dihorul. Așa! Te mai întorci, cum, de unde știi, cu o schiță a fenomenelor carstice din zona Gesara și cu o autorizație de descindere la palatul babei Saveta Ștef. Ți-ai notat, băiete?!

— Da, însă s-au adunat cam multe. Le-aș împărți echitabil cu Iova.

— Eu n-aș pleca. Abia am intrat în grațiile Oanei Semenic și sînt pe cale să adulmec ceva.

— Asta-i bine. De două ori bine. Așa poate lași pe cine știm noi în pace. Căpitane, ți-l las în seamă. Ține-l de scurt. Tare mă tem să nu i se defecteze vreo rotiță la computerul pe care îl poartă pe umeri. Hai Mitruț, lasă mutra asta! Ce, nici la laude nu ești sensibil?!

Mitru Iova încălecă balconul și trecu în camera lui, căpitanul coborî la bar, în vreme ce Ștefan Stega se furișa ca o umbră pe scara laterală sperînd că nici în această noapte cu lună cei cu conștiința încărcată nu se vor deda somnului.

20

Dis-de-dimineață Corina Giurgiu suna la ușa Oanei Semenic. Aceasta abia se sculase, era în neglijé și

o făcu să aştepte. Sergiu, cu care mai împărţea uneori camera, îşi făcea baia. Într-un tîrziu deschise şi o întîmpină prietenoasă :

— O, Corina, atît de dimineaţă ? Bine că ai venit. Intră, nu te sfii !

Corina se codi, ascunzînd la spate un pacheţel. Se furişase înăuntru ca şi cînd ar fi fost urmărită pentru o faptă rea şi se aşeză încordată pe marginea scaunului. Oana îi făcu cunoscut, în vreme ce pregătea apa pentru nessuri :

— Corinel scump, pentru astăzi ţi-am pregătit o surpriză. Nici nu-ţi închipui ! Am închiriat doi căluţi blînzi de la un sătean şi vom merge călare la Omeşti pentru lut şi ceramică. La întoarcere, dacă ne rămîne timp, facem un ocol pînă la stînă pentru urdă şi caş.

Într-adevăr, era o surpriză. Corina bătu din palme entuziasmată :

— Dar e minunat, e formidabil, Oana ! şi scăpă pacheţelul.

Conţinutul se risipi pe covor : lumînări subţiri, din acelea ce se aprind în cimitire de ziua morţilor, o andrea de croşetat, fructe de lemnul cîinelui, sămînţă de mac. Oana o ajută să le strîngă şi o întrebă contrariată :

— Corina dragă, ce vrei să faci cu tîmpeniile acestea ?! Poate mă vîri şi pe mine în cine ştie ce bucluc.

— Am fost curioasă s-o cunosc pe Saveta Ştef. Nu pricep de ce te miri. Chiar tu mi-ai sugerat să mă duc la ea. Am intrat în hardughia aia cu inima cît un purice, i-am zis cine m-a trimis şi, pentru un cercel desperecheat, mi-a dat leacuri de „dragoste." Cuvîntul dragoste îl izolă din context cu răutate, stare pe care Oana i-o sesizase de mai multe ori în ultimele zile.

Oana nu avea interesul să o supere, mai cu seamă astăzi, şi schimbă subiectul. De cînd Sergiu începuse s-o neglijeze, prezenţa Corinei îi era necesară.

După o jumătate de oră ieşeau împreună în ţinută de excursie, cu rucsacurile pe umeri. De pe terasă Ştefan Stega, care tocmai îşi terminase micul dejun în aer liber, le urmări cu privirea şi murmură : „Solidaritatea celor necăjiţi...", făcîndu-i semn discret locotenentului Iova.

*

Contrar obiceiului, vila fu cuprinsă de neastîmpăr odată cu mijitul zorilor. E drept că ziua se arăta înaltă şi frumoasă, fără nici o pleasnă de nor care să păteze cerul albastru-verzui ca fruntariile caselor ţărăneşti din acest colţ de Transilvanie. Păsările se zbenguiau printre crengile brazilor cu cetină căruntă, care aici, la limita pădurilor de răşinoase, păreau nişte bătrîni urmaşi ai ciclopilor veniţi la odihnă, veveriţele uitaseră în scorburi instinctul de conservare şi năpădiră cu salturi de mici canguri terasa pe care Zoe Fedelea împrăştiase miez de nucă şi alune.

Era o adevărată plăcere să urmăreşti paşii sprinteni, sănătoşi şi spornici ai celor două femei tinere, cu rucsacurile agăţate ştrengăreşte pe un singur umăr. Aşa se face că Ştefan Stega sesiză numai cu auzul prezenţa Flaviei Mălin care, în pantaloni scurţi, cu o bluză sutien legată ca o basma la spate şi o pălărie de pai fin, de sub care se revărsa părul brun-

auriu, cobora scările în toată plinătatea frumuseții ei care se asorta cu cea a zilei întîrziate de vară. Era ora nouă și jumătate, soarele o întîmpina pieziș și poate de aceea nici ea nu îl observă pe Stega decît atunci cînd el o salută bine-dispus :

— Rîdeți la soare ca să rămînă la fel și peste iarnă, frumoasă domniță ! Avem parte de o zi minunată.

— Aveți grijă să nu o deocheați și să fie ultima. Pe o vreme ca asta ar fi păcat să stai închis în casă. Încă nu v-ați făcut nici un program ?

— Îl aștept pe avocatul Pelin pentru o partidă de table. De ieri mă cam țin șalele semn că, vrem nu vrem, se strică vremea. Dumneavoastră ce intenționați ?

— M-am hotărît să fac o plimbare. Nu cumva l-ați văzut pe profesorul Motorga ?

Răspunsul era negativ iar pe fața ei trecu o pă-relnică expresie de tristețe.

— Probabil că lucrează și astăzi. Înseamnă că voi avea cîteva ceasuri de singurătate. Vrînd-nevrînd, va trebui să-mi agreez propria companie. Și așa ceilalți nu mă prea agreează. Cu excepția dumneavoastră. Astăzi aș prefera să mă însoțiți, domnule Stega, bineînțeles dacă nu aveți altceva mai bun de făcut. Table puteți juca și la București.

— Propunerea mă tentează, dar mă tem să nu stîrnim gelozia stațiunii.

— Aș fi încîntată să fie singurul motiv.

— În prezența dumneavoastră uitasem spondiloza.

Ea îi oferi o privire seducătoare, una din acele priviri care nu se uită, îl certă ștrengărește cu degetul și se îndepărtă, nu zîmbitoare, ci îngîndurată.

Ștefan Stega regretă că nu a acceptat invitația și gîndi : „Fii cuminte ! O asemenea femeie nu poate fi singură nici cînd se ascunde."

Nu se înșela. La puțin timp după ce ea se pierduse în vegetația pădurii apăru Jorj Motorga, urmat imediat de Sergiu Brujan. Era evident că amîndoi o căutau cu privirea nerăbdători. Profesorul îl salută suspect de îndatoritor, dar îl întrebă cu un ton neutru :

— Nu cumva ați văzut-o pe Flavia ?

Stega îi făcu complice cu ochiul și întîrzie intenționat răspunsul.

— Frumusețea se păstrează cu ozon neînceput. A plecat la plimbare. Singură.

— Mă așteptam, zise profesorul ușor încruntat. Astăzi este mai harnică decît noi. Ar fi fost păcat să nu profite de o zi care începe atît de promițător. Nu faceți o baie, domnule Stega ? Eu numai pentru asta am ieșit. Am mult de lucru. Colaboratorii mei au descoperit niște pietre extrem de interesante pe Valea Ardenilor. Mă grăbesc să trimit un raport la București.

Vorbise mai mult ca de obicei. Faptul că s-a văzut obligat să întrebe de ea l-o fi făcut vorbăreț ? se întrebă Stega, după ce profesorul salută cu distincție și se îndreptă spre bazin. Locul acestuia lîngă Stega îl luă Sergiu Brujan. Pe maior îl puse în gardă interesul ce i se arăta. De data aceasta el fu cel care întîmpină :

— Așteptați logodnica, desigur. Și dînsa, ca noi toți, s-a trezit mai devreme.

— Știu. A plecat cu Corina peste munte într-un sat de olari. V-am mai vorbit despre faptul că o pasionează ceramica.

Prinse să dea amănunte inutile despre preocupările Oanei, cercetînd avid, nerăbdător intrarea în vilă, incinta ștrandului, împrejurimile. Era evident că o căuta pe Flavia, fiindcă la orice zgomot de pași dinspre vilă se întorcea să vadă cine vine. Dar fiecare apariție îl nemulțumea, îi sporea nerăbdarea. Prima apăru Zoe Fedelea, coborînd cîte două trepte deodată. După ce le trimise un zîmbet ce se voia grațios se așeză pe cealaltă bancă. Sosiră apoi Coca Brezoi cu „frățiorul", avînd brațele încărcate cu reviste de modă. De departe începu să vorbească, vădind că se afla în cea mai bună formă. Constată, privindu-l insistent pe Stega :

— Bazinul nu prea are clienți. În curînd vom rămîne numai noi, noi și stafiile.

Pronunță ultimile cuvinte încet, serios, speriată. Își trase un scaun mai aproape de Stega, ferindu-se să fie auzită de către ceilalți, și întrebă :

— Îmi îngăduiți să stăm puțin de vorbă serios ? Dar cu condiția că va rămîne între noi.

Tonul, neobișnuit la ea, îi stîrni interesul.

— Firește.

— Și nu o să credeți că m-am scrîntit ?

— Îmi pare rău ! Așa mă știți ? Omului i se pot întîmpla atîtea și mai simte nevoia să schimbe o vorbă cu cineva. Dar, grăbiți-vă. Dintr-un moment în altul trebuie să apară Nicu Pelin.

— Nu am temperatură, nu sufăr cu nervii, nu prea visez urît. Astea vi le spun ca să nu credeți că bat cîmpii. Aseară am uitat să-mi iau apă în cameră și, precum știți, după orele douăzeci și trei nu mai vine apă la robinet. Muream de sete. Avusesem un coșmar. Se făcea că mă rătăcisem într-o grotă ai cărei pereți se apropiau și se îndepărtau ca niște ființe vii, mai mai să mă strivească. Ajunsesem, alergînd în căutarea ieșirii, într-o încăpere rotundă și albă ca un ou imens. Eu mă găseam înăuntru oului, mă bălăceam într-un gălbenuș vîscos, lipicios, cu miros greu din care se nășteau și creșteau la nesfîrșit zeci, mii de năpîrci. La mijloc creștea văzînd cu ochii un șarpe grozav, un fel de piton, care privea și rîdea omenește și care îi înghițea lacom pe ceilalți. Am prins să țip, însă nu-mi auzeam nici eu glasul. Atunci șerpii au luat înfățișarea unor strigoi, niște schelete cu inimi fosforescente care băteau precum clopotele. Au prins să danseze în ritmul inimilor ca niște arlechini în jurul meu. Unul, cel născut din înfățișarea pitonului, s-a desprins dintre ceilalți, s-a apropiat de mine și m-a împuns în inimă cu o andrea de croșetat, din acelea pe care le folosește Corina Giurgiu pentru a închipui moartea statuetelor ei de lut. Urma să mă prefac și eu în strigoi. Am reușit să strig și m-am trezit. Aveam buzele uscate și mă simțeam ca scoasă de la cuptor. Trebuia să beau apă. Am coborît scările și am alergat la cișmeaua dintre boschete. M-am aplecat să beau, dar nu am avut vreme, pentru că o arătare îmbrăcată în alb, cu privirile licărind ca niște beculețe, s-a apropiat de mine scoțînd sunete neomenești, ca cele din filmul „Planeta giganților". Am înlemnit și mi-a pierit glasul. Deodată o voce metalică, ca a roboților, îmi porunci : „Coca Brezoi, de ce nu-ți vezi de treburile tale ?! Îți poruncesc și te avertizez să uiți tot ce ai văzut și ai aflat în ultimele trei zile !" Apoi luminile din ochi s-au stins iar arătarea a

dispărut printre boscheți. Într-un tîrziu, de-a bușilea, am ajuns sus. Nu am mai închis ochii toată noaptea. Astă-dimineață, după ce am făcut un duș și mi-am servit dejunul, am încercat să-mi amintesc ce am văzut ori am aflat deosebit în ultimele trei zile. N-am reușit. Nimic, dar absolut nimic. Sînt foarte îngrijorată, domnule Stega. Am impresia că nu a fost vis ci aievea.

— Liniștiți-vă ! Eu cred că după coșmarul acela ați adormit iarăși și v-ați continuat visul, din vis făcînd parte și secvența cu apa.

— N-am spus eu că n-o să mă credeți !? se supără ea. Sînt om în toată firea. Cum putea să fie vis dacă nu am mai adormit pînă dimineața cînd cana cu apă se găsea aproape plină pe masă ? Darian, puteți să-l întrebați, m-a văzut și cînd am ieșit din cameră și cînd am intrat. Ba chiar afirmă că acolo, la izvor, am țipat, ceea ce eu nu-mi amintesc.

— Nu-i cazul să-l întreb și să mai facem vîlvă. Vă cred. Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că cineva a făcut o glumă proastă sau a avut interesul să vă sperie. Ce mă miră e legătura aceasta de-a dreptul absurdă între scena din vis și cea reală, care nu putea fi realizată decît prin hipnoză ori cine știe ce altă drăcie. Sfatul meu este să vă feriți să mai ieșiți singură. Cît despre dorința stafiei, ce vă pot spune ? Ar fi bine să vă amintiți ce ați vrut cu tot dinadinsul, dar să nu faceți din asta o obsesie fiindcă atunci va fi și mai greu. În ce mă privește, dacă tot v-am cîștigat încrederea, vă stau oricînd la dispoziție.

Conversația grupului format în jurul Zoei Fedelea se înjghebase pe seama vremii și a programului

pentru următoarele zile. Zoe propusese cîteva excursii cu pasul terminate seara tîrziu cu focuri de tabără. Coca Brezoi se entuziasmase de idee și nu se abținu să și declare :

— Ce romantic ! Ar fi minunat, numai dacă focurile nu le-am face pe întuneric.

— De ce, dragă ? Unde ai mai pomenit tu foc de tabără ziua ?! se arătă contrariată cea cu propunerea.

— De ce, de nece, am eu motivele mele. N-ar fi mai bine să mergem într-o zi la Cetățile dacice ? Cînd am fost ultima dată, cu ani în urmă, am întîlnit la Grădiște un profesor localnic, Manole sau Manolescu îl chema, și spunea lucruri senzaționale. Am rămas cîteva zile. Mi-a propus să rămîn pentru totdeauna. Închipuiți-vă, eram prima artistă în carne și oase pe care o săruta. Sînt curioasă dacă după atîția ani îmi mai găsește vreun farmec.

Nicu Pelin, venit mai tîrziu, chicotea pe înfundate, închipuindu-și niște pete de ruj cît urmele labelor de urs pe fața nevinovată a acelui băiat de munte. Făcu semn către Stega că nu are poftă de table și o întrebă suspect de curtenitor pe Zoe Fedelea :

— Nu cumva sînteți amatoare de o plimbare, domnișoară ?

— Tocmai pentru așa ceva m-am pregătit. Aș fi făcut baie, însă de la dispariția mutului nu a mai schimbat nimeni apa din bazin. Aveți o preferință anume în privința traseului ?

— Nu neapărat. Oricum, un drum mai ușor, poate spre lac și grotă.

Ea își consultă ceasul.

— Da, avem timp. E abia zece și jumătate. Dacă întindem pasul ne putem abate și pe la stînă. Au o telemea ca untul și mi-aș face provizii pentru la iarnă. Mai vrea cineva să vină?

Nu mai erau alți amatori. Porniră cu pași măsurați, de oameni care știu să-și cîntărească eforturile. După ce au trecut pîrîul pe o punte din doi brazi prăvăliți, Zoe Fedelea părăsi poteca principală și atacă pieziș panta. Nicu Pelin o ajunse gîfîind și, pentru a mai cîștiga timp de odihnă, îi spuse cu admirație sinceră:

— Aveți un ritm îndrăcit. Și un compas...! Naiba știe de ce ați ales drumul cel mai greu! Mira-m-aș să rezist în ritmul ăsta pînă sus.

— Nu mă cunoașteți. În Făgăraș sau în Retezat puțini bărbați țin pasul cu mine. De mică m-am obișnuit cu muntele. El are alte legi. Aici frumusețea trece pe planul doi în cîntărirea oamenilor.

Au depășit o pantă golașă. La marginea pădurii de fag, presărată ici, colo cu cîte un molid solitar, au făcut popas. De unde s-au oprit privirile cuprindeau pînă departe în zare. Satele din Valea Mureșului, abia bănuite în depărtare, se înșirau de o parte și de alta a rîului care plutea în meandre ca o panglică sinilie. Bisericile, mici și albe, se detașau cocoțate pe gorganele luncii. Ca niște fuioare de cînepă, ținute peste iarnă la streașină, fumurile coșurilor din orașele apropiate se legănau în albastrul imens al cerului.

— Nu mi-aș fi putut închipui că locurile acestea arată atîta frumusețe! exclamă Pelin ștergîndu-și sudoarea.

Zoe Fedelea îi împărtăși părerea:

— Într-adevăr! Iată de ce cred că oamenii care nu iubesc muntele trăiesc degeaba sau, cum spunea o prietenă, au sufletul îmbibat cu catran. Poate faptul că noi, românii, am trăit secole de-a rîndul agățați de munți, că ei, munții ne-au fost leagăn și vatră ne face să nu-i căutăm astăzi. Regret că nu m-am făcut profesoară. Elevii mei sigur ar fi prins gust și respect pentru munte.

Au coborît direct costișa abruptă la poalele căreia pîrîul, după ce făcea un ocol, bătea sub îngrămădirea de stînci unde se deschidea grota. Aici vegetația era săracă: arbuști strîmtorați între nișe de calcare, insulițe de muri, sînger și lemnul-cîinelui, unde și unde cîte un arbore mai mare ale cărui rădăcini răzbăteau la suprafață ca niște funii. În apropierea grotei panta se îndulcea și se contura o cărăruie mîncată de șuvoaie. De aici se vedea pîrîul strîmtorat între stînci și o parte din tăpșanul din fața grotei acoperit de un strat gros de frunze.

Nicu Pelin, rămas puțin în urmă, scrută cu privirea celălalt versant, care cobora dinspre stînă și schit. Zoe Fedelea întoarse capul și presupuse:

— N-ar fi exclus să-l întîlnim pe Sergiu Brujan. Flavia nu s-a arătat la micul dejun, probabil că a plecat și ea pe munte, iar el stătea ca pe jar. Poate că au pus la cale un joc școlăresc cu gajuri: „Dacă mă găsești, mă săruți."

Nicu Pelin nu-i răspunse. Se crispă chiar, gîndindu-se cum s-ar descurca dacă și ei doi ar fi obligați să cunoască plăcerile acestui joc. O ajunse și făcură cîțiva pași alături. Tăpșanul din fața grotei fiind umbrit o mare parte din timp, aici vilegiaturiștii nu prea veneau pentru plajă, cu excepția studenților care își organizau paza cu schimbul pentru nudism,

Acum însă, în mijlocul covorului de frunze, se contura o siluetă. Nicu Pelin o arătă cu mîna și se miră :

— Oare cine o fi adormit tocmai aici ?! Umbra e destul de groasă, pîrîul aproape, nu mai sîntem la mijlocul verii... Fierbinte sînge trebuie să aibe !

— După costumație pare să fie Flavia. Ce-ți spuneam eu ?

Pe fața lui Pelin, care abia își mai trăgea sufletul, apăru interesul. Începu să coboare sărind din piatră în piatră ca un țap, dornic să o surprindă în poziția indecentă pe care o bănuia. Zoe îl urmă încetinind cu prudență pasul.

Flavia zăcea cu fața pe covorul de frunze, cu mîinile îndepărtate de corp și cu picioarele chircite într-o poziție nefirească. Pelin se opri ca să-și savureze plăcerea. Zoe fu străbătută de un fior. Pălăriuța Flaviei căzuse alături. „Poate doarme ori..." Îndepărtă imediat gîndul și se mai apropie cîțiva pași. Pelin, rămas o clipă pe loc, o însoți și strigă pe un ton alintat :

— Flavia, tovarășa Flavia ! Cea strigată nu schița semn că l-ar fi auzit și atunci presimțirile Zoei se conturară clar sub forma unui nod în gît și a unei strîngeri de inimă. Își privi speriată însoțitorul. Fața acestuia avea paloare cadaverică. Rămăseseră țintuiți locului. Pînă la trupul ce zăcea inert lîngă intrarea grotei mai erau cîțiva pași. Ca printr-o pînză de ceață Zoe vedea brațele și picioarele bronzate, bluza cu spatele adînc decupat ridicată către umeri, cîrlionții părului vălurind în ușoara briză a amiezii și mai văzu ceva ciudat : brațele îndepărtate de corp într-un unghi neobișnuit, picioarele nemișcate

invadate de un roi de muște mari și leneșe. Conchise mental : „Doamne, dar trupul acesta e lipsit de viață !"

Pelin, după ce strigă înspăimîntat de ecoul propriului glas : „Nu, nu se poate !" se apropie cu teamă, îi prinse mîna și o simți rece, apoi îi întoarse fața. Era o mască a morții, crispată, cu ochii ieșiți mult din orbite. Se convinsese de adevărul constatat de Zoe.

— N-ar trebui să ne atingem de nimic pînă nu vin organele de anchetă. E moartă, comunică de data aceasta cu mai mult calm.

Își desprinse sfeterul legat peste brîu și-i acoperi fața.

Abia acum fu cuprins avocatul de un tremur nervos. Nu îi venea să creadă. Se aplecă și încercă să o miște din nou. Zoe Fedelea îl opri.

— Dar înțelege, omule, că e moartă ! N-o mai poți ajuta. Nimeni nu o mai poate învia.

El își cuprinse fața între palme și prinse a se tîngui :

— Nu se poate. E păcat, e nedrept să iei asemenea viață. Era atît de frumoasă ! Cine a făcut-o e un monstru, o fiară, o bestie...

Abia acum simțea Zoe cum o cuprinde teama încetul cu încetul. În imaginație prindea contur chipul unui ucigaș fioros care sta la pîndă prin apropiere. Broboanele de transpirație rece i se prelingeau pe șira spinării. Era leoarcă. Se calmă apelînd iarăși la rațiune : „Ucigașul, oricît ar fi de sadic, nu mai poate fi prin apropiere." Puse mîna pe umărul lui Pelin. Acesta tresări. Glasul ei era hotărît :

— Fii bărbat, măi omule! N-avem ce-i mai face decît să anunțăm miliția. Unul din noi trebuie să rămînă aici. Mie mi-e teamă, crede-mă.

Ezită, dar se oferi el. Femeia oftă ușurată. Nu că s-ar fi temut de chipul morții, cît de senzația că ar înnebuni dacă ar rămîne singură în pustietatea aceasta. Privind abia acum gura întunecată a grotei șopti rugător :

— Mă voi duce eu. Cobor pe firul apei. Să nu-ți faci gînduri. Cel mult într-o jumătate de oră sînt înapoi.

Pe cînd se îndepărta întoarse capul și avu iarăși impresia că Flavia doarme. Simți așa, dintr-o dată, simpatie pentru ființa aceasta și o comunică unui martor închipuit, cu glas tare, pentru a-și da curaj : „Biata fată! Oare ce păcat de neiertat a trebuit să plătească ?"

La postul de miliție era numai plutonierul Toma. Acesta o măsură neîncrezător cu privirea, o văzu răvășită și-i spuse :

— Tovarășul căpitan, cu procurorul Pop și cineva de la judiciar, sînt în O., la cîțiva kilometri de aici. Încerc să-l găsesc. A rămas cineva acolo ?

— Da, avocatul Nicu Pelin, care era cu mine. Văd că mă priviți cu neîncredere. E moartă. Eu am terminat un curs de infirmiere prin Crucea Roșie și...

— Vă mulțumesc tovarășa...

— Fedelea, Zoe Fedelea mă numesc. Sînt la odihnă. Locuiesc la vilă. Mă cunoaște tovarășul căpitan.

— Vă mulțumesc și vă rog să păstrați tăcerea deocamdată. S-ar putea să nu fie vorba despre o crimă. Nu-i recomandabil să alarmăm oamenii. Dar... poate ar fi mai bine să veniți cu mine acolo.

— Aș prefera să nu mă mai înapoiez. Sînt obosită și...

— ...puțin speriată. Nu aveți de ce vă teme. Făptașul, dacă într-adevăr există, a părăsit locul acela. Dar, uite, ne-am luat cu vorba și am uitat de telefon.

Avusese noroc. Cei căutați se aflau la sediul miliției orășenești. Plutonierul Toma, în poziție de drepți, ca și cînd superiorul lui s-ar fi aflat în birou și nu la capătul firului, repeta mereu : „Am înțeles! Da, să trăiți!" încît Zoe trase concluzia că se primesc primele indicații.

La cîteva minute în urma căpitanului Mihăilescu și a procurorului Pop apăru maiorul Stega, alertat de Tomiță. Acesta salută sec, cercetă cu privirea împrejurimile oprindu-se insistent la intrarea în grotă, își notă ceva în carnețelul minuscul, așteptînd ca medicul legist, venit din O. împreună cu căpitanul și procurorul, să termine cu examinarea victimei.

Zoe Fedelea se așeză epuizată pe o piatră din albia pîrîului, sau, cel puțin așa arăta după mișcările lipsite de vlagă. Aproape de ea, pe mal, Nicu Pelin, cu o față dureros de tristă, încît îl puteai considera soțul victimei, privea rătăcit pocnindu-și mecanic falangele degetelor. Doctorul Lugăreanu, după ce minute în șir cercetase corpul victimei, întrerupt doar de țăcănitul blițului mînuit cu dexteritate de un tînăr subofițer, se ridică dintr-o dată, cu o zvîcnire elastică de sportiv. Se întoarse către maiorul Stega și comunică scurt, cu siguranța celui care rareori s-a înșelat în meserie :

— Moarte prin asfixiere. Strangulată, dar, curios, moartea a survenit în timp. Probabil că a încercat

să opună rezistență, însă veșmintele spun contrariul. Pe corp nu sînt leziuni, cu excepția unei urme pronunțate sub bărbie, de o parte și de cealaltă a gîtlejului. Dar și mai curios mi se pare faptul că obișnuit tocmai aici nu rămîn semne ale strangulării. Apoi nu știu cum să-mi explic o pată roșie-vișinie sub lobul urechii. Seamănă cu o mușcătură de reptilă. Oricum, culoarea pielii, ochii exagerat de ieșiți din orbite și poziția chircită în urma unui ultim efort al membrelor arată că a murit asfixiată. Numai că urma de sub ureche îmi dă de gîndit. Va trebui dusă cît mai repede la spital pentru autopsie și analize. Ceva depășește știința și experiența mea.

Cei doi martori, de la distanța unde se aflau, nu puteau asculta relatările medicului legist. Zoe Fedelea se apropie, mînată de curiozitate, și se aplecă asupra victimei. Figura Flaviei, pe care nu o simpatizase fiindcă natura o dăruise cu atîta frumusețe, era senină, puțin mirată, cu un rictus care părea zîmbet întipărit pe buze. O străbătu un fior și totodată prinse să se nască un sentiment pe care nici ea nu credea că va putea să-l aibe, înflorind timid pe fața-i bărbătească, alcătuită din scrîșnet și nemulțumire. Vorbi, deși își dădea seama că nu se cădea :

— Păcat, mare păcat. Cît de frumoasă și maiestuoasă era !

Stega îi aruncă o privire mirată și abia acum răspunse propunerii medicului :

— Puțin mai jos, lîngă lac, trebuie să fi ajuns mașina salvării. Am chemat-o eu. Totuși, mi-ați putea spune cam pe la ce oră a murit ?

Medicul ezită, își privi din obișnuință ceasul și încercă să tărăgăneze răspunsul :

— Dacă insistați vă pot spune cu destulă aproximație. Trebuie să luăm în seamă o mulțime de elemente. Acum este două fără un sfert...

Se întoarse brusc spre Nicu Pelin încît acesta tresări ca un vinovat.

— Dumneavoastră rețineți exact la ce oră ați găsit-o ?

Pelin aruncă o privire neajutorată Zoei Fedelea, părea că și ea așteaptă să-l audă ce spune, și el formulă un răspuns în doi peri :

— Cred că în jurul orelor treisprezece. Dar nu sînt sigur. Nu m-am uitat la ceas.

— Mă miră ! interveni căpitanul Mihăilescu. Purtați ceasul la mînă, iar de meserie sînteți avocat.

Zoe Fedelea gîndi : „Bietul avocat ! Tare speriat trebuie să fie. Doar chiar pe el l-am întrebat cît e ceasul !" și interveni :

— Era treisprezece fără un sfert cînd ne-am dat seama că s-a întîmplat ceva cu ea. Cînd am strigat-o eram deasupra grotei iar pînă cînd am coborît să fi tot trecut patru, cinci minute. Cred că-mi aduc bine aminte, domnule Pelin ?! Cum bine îmi amintesc că dumneata mi-ai spus cît este ceasul.

— Da, sigur că da. Aveți dreptate, acum îmi amintesc. Eram prea emoționat... am văzut-o într-o poziție nefirească, cînd mi-am dat seama că degeaba o strig m-au încolțit gînduri negre și așa... am uitat amănuntul cu ceasul.

— Acum cît arată ceasul dumitale ? îl întrebă aparent fără rost Stega.

— Cinsprezece și zece.

— E înainte cu o jumătate de oră, domnule Pelin. Ar fi cazul să-l mai fixați o dată.

Zoe Fedelea protestă :

— Nu se poate! Cînd l-am întrebat cît e ora instinctiv mi-am potrivit ceasul după al dînsului.

— Dar azi-dimineață cînd vă găseați tot prin locul acesta, cît arăta, domnule avocat ?

— Dar eu nu... cred că vă...

— Nici un nu și nici un vă. Nu mă înșel. Erați ori nu erați ?!

— Da. Însă eu nu am nici un amestec, nici o vină. Aseară am tras cu urechea. Discuta în taină cu Sergiu. Și-au dat întîlnire aici la ora opt. Astănoapte am strecurat un bilețel sub ușa ei, prin care schimbam ora. Am venit pe poteca de pe lîngă firul apei. Ea nu era. În schimb aici mi s-a părut că văd un bărbat și am făcut cale-ntoarsă. Abia după ce am sosit la vilă a plecat ea.

— Cu ce scop o urmăreai ?

— Prefer să nu răspund. Acum. Dumneata ai putea ști, domnule Stega.

Doctorul Lugăreanu ceru din priviri aprobarea maiorului și îl întrebă pe Nicu Pelin :

— Dumneata ești soțul victimei ?

Acesta se roși și bîlbîi un fel de negație.

Lugăreanu sesiză gafa și-i spuse :

— Scuzați ! Arătați așa de copleșit încît... Dar, uneori, chiar stările sufletești total opuse se exteriorizează la fel.

Părea sincer deranjat de gafă ori o făcuse intenționat ? Îi comunică maiorului părerea sa :

— Am putea, deocamdată, să ne oprim între unsprezece și jumătate și treisprezece. În nici un caz nu cu multe minute înainte sau după.

Maiorul își notă grăbit ceva în carnețelul boțit și înclină capul :

— Mulțumesc, doctore ! Limitele sînt destul de apropiate, mai ales că pentru victimă nu mai contează o oră în plus sau în minus. Dumneavoastră ce spuneți, tovarășe procuror ?

Procurorul Pop nu recepta, ori numai nu luă în seamă nuanța ironică și înclină capul aprobator. Pînă acum nu scosese o vorbă. În schimb ascultase și privise cu toată atenția. Nu îl cunoștea bine pe maiorul Stega și experiența îl îndemna să păstreze anumite rezerve. Abia acum se întoarse și el către cei doi, retrași din nou lîngă firul pîrîului, copleșiți nu numai de cele întîmplate, ci și de postura de necrezut în care se înfățișa Ștefan Stega, și întrebă spre mirarea tuturor :

— Sînteți convinși că atunci cînd ați ajuns aici era moartă ?

Zoe Fedelea îl privi ca pe o arătare bizară. Nicu Pelin sări ca împuns cu fierul roș :

— Ce vreți să spuneți ?! Ce urmăriți cu asta ?! Era moartă, era ca acum. Și eu și dînsa am verificat.

— Nu vă impacientați, tovarășe ! Am întrebat, nu am acuzat.

Fu rîndul maiorului Stega să-i contrarieze. Cu toate că îi știa bine, că discutaseră de atîtea ori și chiar se certaseră la jocul de table, el îi întrebă :

— Dumneavoastră sînteți Nicu Pelin iar dumneavoastră Zoe Fedelea și locuiți în aceeași vilă cu victima, nu ?

Cei doi răspunseră într-un glas :

— Sigur că da. Doar ne cunoașteți.

— O puteți identifica pe această femeie ca fiind Flavia Mălin ?

Răspunse numai Zoe, iar Pelin aprobă îmbufnat prin gestică :

— Ea este. O cunoaștem amîndoi. Locuim în aceeași vilă. E colaboratoarea și logodnica profesorului Motorga.

Păru că Stega nu așteaptă răspunsul. Făcu semn sanitarului că poate ridica cadavrul.

Fedelea și Pelin se priveau fără să se vadă. În sinea lor fiecare realiza altfel contactul cu noua postură a bătrînelului care pînă mai adineaurea le ținuse companie plăcută la șuete și table, sfios îngăduitor, pedant, acum devenit dintr-o dată alt om, parcă mai înalt, mai drept în ținută, cu trăsăturile feței aspre, cu privirea sfredelitoare și ironică, cu glas sentențios. Pentru Fedelea, care încerca să și-l închipuie și acum cercetînd plaja cu binoclul demodat, situația era amuzantă. Deși copleșită de cele întîmplate abia se stăpînea să nu izbucnească în rîs. În schimb Nicu Pelin intrase în panică și își blestema pofta de vorbă, glumele nesărate, nesăbuința cu care destăinuise ofițerului micile sale secrete, în special patima cu care o urmărea pe Flavia.

Stega ghici ce-i frămîntă, fiindcă le zîmbi și se scuză :

— Asta este. Deocamdată vă mulțumim. Nădăjduiesc că măcar pînă mîine puteți păstra tăcerea asupra celor întîmplate. Nu-i bine să producem panică. Oamenii sînt la odihnă, sătenii nu sînt obișnuiți cu asemenea drame și vă închipuiți ce se poate întîmpla. De discreția dumitale, domnișoară Fedelea, nici nu mă îndoiesc.

Aceasta, eliberată de o mare povară, exclamă :

— Se poate, tovarășe Stega ?! Doar mă știți.

21

În stațiune se înapoiară pe o potecă ocolită. Pe o bancă de parc, în apropierea lacului, îi aștepta Mitru Iova. Fusese informat din vreme de către plutonierul Toma, însă nu găsi că ar fi potrivit să se înfățișeze la locul crimei. Poate era necesar să-și păstreze în continuare anonimatul, mai ales acum cînd maiorul era obligat să fie cine de fapt era. Operativ și pe fază, a considerat că era mai important să știe unde se află și ce fac locatarii vilei Kraus, din mijlocul cărora unul plecase definitiv, fără voie, fără veste. Din privirea superiorului înțelese că și pentru el misiunea în straie civile, care, de ce nu ar recunoaște, își avusese partea ei picantă, s-a terminat. Luă poziție reglementară, însă nu șterse din priviri clipirea ironică furată de la Stega, și raportă :

— Locotenentul Iova la ordinele dumneavoastră tovarășe maior.

— De voie, băiete! „Concediul" nostru a luat sfîrșit.

Cît a durat drumul pînă la vilă l-au informat despre cele petrecute, însă fără amănuntele la care locotenentul ținea așa de mult. Totuși, suficient cît să-și facă și el o părere. Nu pusese decît o singură întrebare care, de data aceasta, l-a surprins pe procuror:

— Oare atunci cînd a fost găsită de Nicu Pelin și Zoe Fedelea era moartă sau numai dormea?

— Ești cuplat la aceleași unde cu tovarășul procuror, Mitrule. Iarăși te hazardezi! Eu nu-i cred în stare, dar cu siguranță că nu vor pune pleoapă peste pleoapă în noaptea asta și nu-i în ordine, băieți! Cînd întrebați faceți binele și gîndiți la efectul întrebării. Eu am făcut doar o presupunere, iar Pelin nu a negat că a urmărit-o. Important este să aflăm cine o aștepta acolo.

Tocmai urcau scările terasei cînd o mașină frînă brusc, cu un scrîșnet prelung al saboților pe plăcuțele noi. Din ea abia izbuti să iasă răsucindu-și trupul de uriaș colonelul Mihu de la Inspectoratul Județean de Interne. De departe îl luă în primire pe căpitanul Mihăilescu:

— Așa ne-a fost înțelegerea, Mihăilescule?! Nu ți-am zis: fii vigilent, fii perspicace, fii treaz, căpitane, să nu avem surprize! Asta ne mai lipsea, tocmai acum și tocmai aici.

— Doar nu a fost planificată de noi! se auzi o replică în ton cu gluma.

Colonelul se întoarse hotărît să-l pună la punct pe îndrăzneț, dar dintr-o dată se potoli. Rășchiră brațele mari ca niște trunchiuri de carpen, înălță

a surpriză sprîncenele cît mătasea porumbului și-l făcu nevăzut pe omulețul de lîngă el într-o îmbrățișare uriașă. Într-un tîrziu îl slobozi și-l privi cu dezamăgire expresă. Exclamă:

— Stega! Locotenentul Stega, spaima infractorilor?! Ai cam intrat la apă, bătrîne! Nu te știam așa de pirpiriu.

— Mihu, păunașul codrilor! Sergentul cu sac de dormit făcut dintr-o piele de urs?! Te-ai cam lăbărțat, frățioare! Ce naiba, doar nu cumva mănînci drojdie de bere cu polonicul! Zău, că prea dospești în toate direcțiile.

Izbucniră în cavalcade de rîs. Rîsetul limpede, vorbăreț al reîntîlnirii după atîția ani. În frînturi de clipe își amintiră amîndoi anii începuturilor, imagini din vremea cînd s-au legat ca frații străbătînd văi de munte, cleanțuri și catene din Făgăraș, la cîțiva ani după război, înfruntînd zi și noapte moartea fără să gîndească la grade și răsplată.

— Ce întîmplare, se entuziasmă colonelul, să te găsesc tocmai aici. Credeam că deja îți plimbi nepoții prin Cișmigiu. Ești scump la vedere, Ștefane! Noroc cu ziarele. Așa am mai aflat că mai trăiești și mai faci isprăvi. Acum trei ani doream să-ți scriu și să te felicit pentru cazul de la S. Cum ți-a venit ideea cu falsurile?

Stega rămase în tonul de glumă:

— Doar știi că nici în tinerețe nu m-am dat în vînt după tehnica modernă. Lucrez cu metode clasice: intuiția, memoria, judecata, răbdarea și cuvîntul, mai ales forța penetrantă a cuvîntului care leagă și dezleagă. Ca să le țin proaspete mă îndop cu Bem-Bem și Gerovital. Aici, la Gesara, am dat-o

pe vin de coacăze. Însă, după cum vezi, nu prea și-a făcut efectul.

— Bine, dar cum ai ajuns aici? Auzisem ceva despre un bătrînel dificil, dar nu-mi închipuisem că ești tocmai tu.

— Din întîmplare. Sînt în concediu. Adică am fost. Vorba colaboratorului meu, locotenentul Mitru Iova: „Misiune în straie civile."

Abia acum îi observă colonelul pe ceilalți. Salută firesc, jovial, de sub înălțimea gradului:

— Noroc, băieți, pentru că, după cum se vede, n-ați prea avut. Mihăilescule, o cameră aici, unde să putem discuta în liniște?

— Este un birou mai mare, un fel de sală pentru recepții.

— Dară, să mergem. Operativi și eficienți, vorba căpitanului nostru, Ștefane, fie-i leagăn dulce Făgărașul că brav om a fost!

— A trăit puțin, își aminti Stega cu tristețe în glas. Cît fata aceasta. Treizeci de ani. Am înțeles că ești la curent cu ce s-a întîmplat.

— A avut grijă Iova, colaboratorul tău, să-mi dea telefon. La rîndul meu l-am informat pe colonelul Faur. Mi-a ordonat să mă pun la dispoziția ta. Cred că nu ai nimic împotrivă. Cîndva mi-ai fost comandant de pluton.

— Știu eu dacă-i bine?! De fapt e sectorul tău. Eu mă ocup de alte probleme.

— Se pare că în cazul de față problemele noastre sînt aceleași. Nu cred că poate fi vorba despre o simplă crimă. Prea s-au adunat multe.

— Cred că ai dreptate. Întîmplările de aici, mai vechi și mai noi, se leagă, pe cea de azi au pre-

gătit-o, au premeditat-o. Făptașul nu poate fi departe și, dacă a încercat, nu poate ajunge. Sîntem la sfîrșit de sezon, stațiunea e aproape pustie. Au mai rămas, în afară de cîțiva salariați, doar locatarii acestei vile, printre care de mai multe zile m-am aflat și eu. Deja cunoaștem cîte ceva despre fiecare. Parcă e un făcut. Oamenii ăștia, cu una-două excepții, au pe cap bube dulci cicatrizate ori purulente. Are dreptate locotenentul Iova: a tunat și i-a adunat.

Colonelul Mihu, care personal se ocupase de strîngerea datelor, era de acord. Părăsi definitiv tonul glumeț:

— Pentru început ar fi bine să aflăm cine este persoana care a văzut-o ultima dată pe victimă în viață.

Stega îl întrerupse, pendulînd încă între glumă și seriozitate:

— Nu-i greu. Dacă îl excludem pe asasin cred că eu am fost persoana aceea.

— Glumești?!

— Deloc. Am văzut-o și chiar am schimbat cu ea cîteva cuvinte înainte de a pleca spre grotă.

— Singură?

— Da, singură. M-a invitat să-i țin companie și abia acum îmi dau seama că ar fi dorit să o însoțesc. Regret, ba chiar îmi fac imputări că nu m-am dus. După graba cu care s-a despărțit de mine cred că era o întîlnire aranjată de care se temea ori dorea să scape cît mai repede.

— Deci știi la ce oră a plecat și ce drum a ales?

— Firește! Am urmărit-o contrariat. În ultimele zile nu prea ieșise. Chiar și pentru masă cobora rar.

Ne-am despărțit la zece și douăzeci și cinci de minute. A luat-o pe poteca aceea care urcă platoul, folosită mai tîrziu de către Pelin și Fedelea, apoi, înainte de a coti spre grotă, a traversat zona fără vegetație pe o potecă făcută de turiști. Realizez, gîndindu-mă la invitația pe care mi-a făcut-o, la glasul tremurat și la agitația pe care se străduia s-o mascheze, că nu fără motiv a preferat poteca mai lungă, cînd avea la îndemînă două mult mai scurte și mai ușoare. Probabil dorea să vadă de sus, de pe platou, dacă persoana cealaltă, care, desigur, și-o fi păstrat anonimatul, s-a prezentat. Această senzație a mea a devenit certitudine după ce și ceilalți au ieșit din vilă și doi dintre ei m-au întrebat dacă n-am văzut-o ; unul nerăbdător, îngrijorat chiar, celălalt, discret, protocolar.

— La ce concluzie ai ajuns ? Dintre cei care astăzi se aflau în stațiune poate fi vreunul suspect de crimă ?

— Depinde. M-am gîndit la asta și am făcut legătura cu ceea ce am aflat de la Sergiu Brujan și de la Liana Azuga, atunci, la lac, privitor la fenomenele carstice din împrejurimi. Mihăilescule, tu cunoști locurile, cam de cît timp crezi că avea cineva nevoie ca să ajungă la grotă pe cel mai scurt drum ? Am reținut că Zoe și Pelin au urcat în mai puțin de trei sferturi de oră, făcînd și două popasuri.

— Sincer să fiu, n-aș putea spune. Pe poteca aceea am fost o singură dată. Cei doi, după cum au afirmat, la coborîre scurtaseră drumul folosind o potecă părăsită de pe costișa cu grohotiș. Dacă aveți puțină răbdare vă spun exact. Plutonierul

Toma ar putea parcurge toate cele trei trasee cronometrînd.

— Ideea nu-i rea. Mă duc și eu ! se oferi Iova. Nu departe de grotă a fost găsit aproape mort Sîvuc Popa, nu, tovarășe maior ?

— Întocmai. Știi că mi-ai ghicit gîndul ? Faci progrese, Mitruț !

Colonelul Mihu își însemnă grăbit ceva într-un bloc-notes.

— Mda, murmură el, dacă a ajuns la destinație în patruzeci și cinci de minute avem, după un calcul grăbit, ora unsprezece, unsprezece și un sfert. Pînă la doisprezece, doisprezece și ceva sau fără ceva, mai rămîne o oră. Ce a putut ea face în timpul acesta ?

— Plajă. Numai că acest calcul spune ceva numai după ce primim rezultatele expertizei și știm exact în cît timp poate fi parcurs fiecare traseu. Nu ar fi exclus să fi murit cu un ceas mai devreme, își făcu procurorul cunoscută părerea.

— Deci, să avem răbdare, acceptă colonelul. Băieții noștri își cunosc meseria. Într-un ceas, două primim rezultatele.

Maiorul Stega înconjură de cîteva ori biroul cu mîinile la spate. Se opri, își aprinse țigara și vorbi cu un alter ego :

— Dacă a acceptat întîlnirea înseamnă că avea motive să se grăbească. Ca orice om și-o fi calculat timpul. În plus, cunoștea bine locurile. Dar dacă, pur și simplu, dorea să fie singură, precum afirmase ?

Mihu clătină capul :

— Într-o stațiune ca aceasta, cunoscută fiind de toți, avînd lîngă tine viitorul soț și colegii de servici,

să mergi la întîlnire în plină zi ! Curaj, nu glumă ! Ascultă, Ștefane, tu te pricepi la femei sau, mai bine-zis te pricepeai. Ce fel de femeie era Flavia Mălin ?

Stega zîmbi a rîde :

— Întotdeauna ai pus păcatele tale pe seama mea. Mă mir că nu ai aflat, doar ești aici de cîteva ore iar bîrfa, după cum știi, circulă cu viteza sunetului.

— Da, parcă îmi spunea Cîndea că nu prea se bucura nici de simpatie, nici de o reputație prea bună. Pe mine, însă, altceva mă interesează. De pildă, dacă într-adevăr era amanta lui Brujan ori numai flirtau, cum se întîmplă obișnuit prin stațiunile plicticoase.

— În legătură cu asta te-ar putea informa locotenentul mai bine ca mine. În lipsa lui voi relata eu cum și unde l-a dus curiozitatea pe avocatul Pelin și la ce concluzii a ajuns Iova, căruia acesta i s-a confesat.

Contemplînd prin fereastră peisajul montan Stega relată, fără prea multă tragere de inimă, scena din pepinieră, insistînd asupra nefirescului.

— Înseamnă că făptașul nu a dat peste ea întîmplător. O căuta, nu-i așa ? Cel de astăzi ar putea fi unul dintre cei doi, dacă nu cumva chiar cel care l-a însoțit pe Iova pînă la vilă.

— Posibil, numai că al doilea a rămas necunoscut. Cel puțin trei dintre locatarii vilei au o parte din trăsăturile vagi ale celui descris de Pelin. Îți dai seama că de la ea ar fi fost jenant să încerc să aflu iar avocatul, culmea ! face din secretul lui o problemă de onoare. Dacă ea nu s-a plîns... Mitru susține morțiș că bruta nu poate fi nici mai mult nici mai puțin, decît Motorga. Dar, alte argumente în afară de statură și reacțiile ei nu are. Mie mi se pare incredibil.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Și-ar fi putut exercita oricînd drepturile în mod civilizat. Ceea ce mă miră e atitudinea, nepăsarea lui. Am înțeles că el știa, că chiar i-a reproșat. Ce naiba, doar nu e un oarecare !

Stega oftă.

— E un om aparte. Greu de pătruns. Nu îți poți da seama ce simte și ce crede. Interiorizat, controlat, sobru, inabordabil. Că ceva l-a frămîntat azi-dimineață sînt sigur. Altfel nu s-ar fi interesat de ea întrebîndu-mă tocmai pe mine. Nu-i sînt deloc simpatic.

Colonelul nu era de aceeași părere :

— Dar bine, omule, de piatră să fii și în situații ca acestea trebuie să crezi sau să simți ceva !

Maiorul aprobă murmurînd :

— Mă tem că ai dreptate. Numai că ne pierdem în presupuneri în loc să urzim și să țesem toate firele și scamele pe care le avem. Sînteți de altă părere ?

Ceilalți erau de acord. Luîndu-și în primire rolul de gazdă, căpitanul Mihăilescu apăru după cîteva minute aducînd cafele aburinde. Mihu prinse mireasma tare și o savură cu nările, întrebînd :

— Sper că e fără năut. Aici e domeniul tău și trag nădejde că măcar la acest capitol te descurci.

— Cine s-ar fi așteptat tocmai aici ?! Gesara era așa de pașnică încît începusem să mă plictisesc. Ei, și uite-așa s-a dus avansarea !

— Nici chiar așa ! Mai poți repara cîte ceva. Mai ales dacă ghicești ce lipsește la o cafeluță veritabilă.

— Ne descurcăm, tovarășe colonel, zise căpitanul luminîndu-se. Noi ținem de O.J.T., nu de cooperație. Kent, Marlboro, Dunhill ?

Colonelul rîse :

— Așa te vreau, căpitane, descurcăreț ! și îi întinse o sută atît de nouă încît părea falsă.

Căpitanul încercă să refuze dar sesiză încruntarea colonelului și se execută. Mihu degustă licoarea cu vîrful limbii, inhală adînc parfumul și îl întrebă pe Stega, a cărui prezență îi da nădejdea că o vor scoate la capăt chiar dacă ar trebui să răscolească măruntaiele muntelui :

— Începi tu, Ștefane ?

22

Doctorul Lugăreanu sosi tîrziu după amiaza. Obosit, concentrat, mai tăcut ca de obicei. Îi găsi în aceeași cameră îmbîcsită de fumul străveziu al țigărilor, gros, înțepător, acru. Deschise clapeta trusei și se așeză mai spre colțul biroului. Deodată sări ca ars și alergă spre geam, zicînd :

— Ar fi o pierdere ireparabilă să moară intoxicată o echipă de anchetatori făcută pe ochi și

sprîncene ca aceasta. Tovarășe colonel, dacă bine-mi aduc aminte, dumneavoastră v-ați lăsat de țigări !

— Eu de ele, nu ele de mine, Lugărene. Astăzi, mîine, poimîine și atît ! Pînă limpezim viitura ce s-a abătut asupra Gesarei. Dar lasă tu asta ! Rezultatele, concluziile, Lugărene, că batem pasul pe loc !

— În atmosfera asta îmbîcsită cu fum și miros de creier suprasolicitat am și uitat de ele. Dar n-o să credeți. Nici eu nu am crezut și am dat o fugă pînă la laboratorul din H. Moartea a survenit lent, în mai mult de o jumătate de oră. Și sînt convins că în tot timpul agoniei criminalul a privit-o cu sadism. Dacă limitele de timp corespund și dacă cei doi au spus adevărul, cînd au găsit-o mai trăia. Era doar o moarte aparentă. Organele respiratorii i-au fost blocate lent prin strîngeri succesive. Mai întîi a fost atacat sistemul nervos, apoi otrava s-a împrăștia în mîini, în picioare și lent, dar sigur, în restul organismului. Dacă cineva ar fi intervenit la timp poate scăpa.

— Vorbește pe înțeles, omule ! Nu pricep nimic. Despre ce otravă vorbești ?

— A, da ! Nu ați înțeles. A fost otrăvită. Pata aceea de sub lobul urechii, ca o mușcătură de viperă... Numai că ceva nu prea se potrivește. Ingenios, al dracului de ingenios procedeul. Era cît p'aci să cădem în plasă. Instrumentul, un fel de siringă diabolică, imită perfect mușcătura de șarpe. Numai fotografia mărită de cîteva ori ne-a edificat. În vena gîtului i-a fost injectată o doză bunișoară de venin, după ce două mîini puternice ori un alt instrument i-a frînt gîtlejul sub omușor.

Analiza chimică a pielii ne face să credem că este vorba despre o centură de cauciuc. Mirosul și compoziția chimică a granulelor au rămas imprimate în zona cefei.

— Lasă-te de glume, doctore! izbucni colonelul Mihu. Acum nu avem vreme pentru bazaconiile astea.

— Dar nu glumesc deloc, tovarășe colonel. Nici nu mi-aș permite. Ce vă spun e adevărul adevărat, concluziile unei comisii de specialiști.

— La ce i-o fi trebuit nenorocitului să se complice atît! oftă copleșit colonelul.

— Plăcerea lui! interveni calm maiorul Stega. De fapt tot ceea ce a precedat această crimă seamănă cu amuzamentul unui nebun. Amintiți-vă cum a fost redus la tăcere Sîvuc Popa, cum a vrut să scape de Liana Azuga, cum a speculat punctul slab al Corinei Giurgiu, cu ce scop a fost pus la cale jocul din bazin. Asasinul ori că e prea sigur pe el, ori e dement. Ultima alternativă mă îngrijorează. Actele dementului, săvîrșite în zona anormalului, sînt derutante.

Își aprinse cu gesturi nervoase o țigară. În timpul cît vorbise el, doctorul Lugăreanu schiță un desen pe o coală din bloc-notesul colonelului. Împinse foaia spre mijlocul biroului. Ceilalți priviră cu interes dar nu pricepură nimic.

— Un instrument folosit în Alasca de eschimoși pentru prinderea, adormirea și marcarea renilor. Cam așa îmi închipui eu arma crimei, dacă nu cumva admitem prin absurd că în această zonă au apărut șerpi veninoși capabili să stranguleze un om,

lucru pe care cea mai înfierbîntată minte nu și-l poate închipui.

— Doctore, eu cred că te-a cam înfierbîntat pe dumneata cazul ăsta! încercă să-l tempereze colonelul. Ați stabilit ora morții?

— Da, cu oarecare aproximație. Între unsprezece și jumătate și treisprezece. Motivul vi l-am spus.

— Cum mi-am închipuit, zise Stega.

— Acum ce facem, cu ce începem? întrebă nerăbdător procurorul. În stadiul acesta prea multe presupuneri, ipoteze, deducții ne pot încurca.

— Ai vreo propunere?! întrebă nițel deranjat maiorul Stega, sesizînd la procuror unele din calitățile și defectele tînărului său colaborator. Dar imediat regretă tonul și le comunică intențiile sale:

— Ar fi bine să mai cercetăm o dată cu atenție locul crimei, grota, împrejurimile, poteca. Mihăilescule, cîinele cu care te lăudai a făcut vreo ispravă? Cum? numai pînă la intrarea în grotă? Asta trebuie să ne dea de gîndit. Tot acolo s-a oprit și data trecută cînd am căutat urmele celor care l-au chinuit pe Sîvuc. Ar fi posibil cineva din sat să fi văzut ceva care ne poate fi de folos, și cum satul este mic, tu și plutonierul Toma ați putea termina pînă deseară. Mihule, ca să nu ni se reproșeze că ne-am ramolit am putea apela la metodele și mijloacele din care cei mai tineri și-au făcut idoli.

— Sînt de acord cu tot ce propui, numai să facem ceva. Pe parcurs sînt sigur că vor apare unele elemente noi. Nu uita, Ștefane, că numai mîine

nu-i poimîine și năvălesc participanții la simpozion peste noi.

Și-au împărțit sarcinile. Discuțiile cu locatarii și personalul vilei urmau să fie purtate de Stega, Mihu și Pop.

Prima fu chemată femeia care întreținea curățenia în camere și holuri. Aceasta, în lipsa unui administrator, ținea și registrul cu evidența locatarilor.

Femeia închipuia stadiul unei evoluții ascendente de la țărancă la orășeancă. Tînără, robustă, intră speriată, văicărindu-se :

— Păcatele mele, da ce-oi fi greșit ?! Că așa-mi trăbuie ! Necuratu m-o pus să-i țîn locul doamnei Berian. Că io, domnilor, mi-s femeie de servici și trăbuia să fiu în conced.

Mihu o liniști :

— Nu aveți motiv să vă speriați. Vrem numai să vă întrebăm cîte ceva despre cei cazați la vilă. Cum spuneați că vă cheamă ?

— Nu spuneam, că nu m-ați întrebat. Saveta, Saveta Jurca, domnule maior. (În tinerețea care nu o părăsise încă, aici la Gesara, avusese loc o aplicație militară condusă de un maior căruia ea, Saveta, i-a îndulcit șederea o toamnă prelungită, iar de atunci pentru ea cel mai înalt grad în armată era cel de maior.)

Colonelul Mihu o pofti să șadă, îi luă registrul și îl parcurse în grabă. O rugă să spună din cine era format personalul vilei. Ea îi înșirui cu nerăbdare închizînd cîte un deget în podul palmei și făcînd pentru fiecare remarci concise și colorate :

— Leana Văcar. Face curățenie la parter și bucătărie. De aici din sat. Îi mai zice și Festival din pricină că are copchii făcuți cu oameni din toate părțile. Cam șuie, da harnică. N-ar omorî o muscă.

Închise un deget și continuă :

— Vilma, bucătăreasa, poreclită Malaca. Are peste o sută de kile și la grotă nu poate ajunge pînă cînd se croiește șosea cu asfalt. (Mai închise un deget). Vine apoi Mina, Mina Ciopor, recepționeră sezonieră. O înlocuiește pe Mariana Talcioc, poreclită Gîsca. Pe numele dat de nași-sa o cheamă Mărie Posloga. E cea care o fost dispărută o vreme cine știe pe unde la tufoterapie. Astăzi s-o întors chioară de bani și cuminte ca o mială nebăgată-n mînzat.

Ștefan Stega nu-și mai putu stăpîni rîsul.

— Că degeaba rîdeți, păcatele ei. Bag sama că asta e un pic șuie. Mina i-o ținut locu. Da nu-i ca ea, e pe linie, e justă, tovarășe. Secretară de U.T.M. (Mai închise un deget.) Despre Petrică ce să vă spui ? El îi barmanul. De aici din sat. Nu fură, nu înșeală, nu bagă apă. Și cine nu face d'astea nici nu omoară. Așa-i, tovarășe maior ? (Nu așteptă confirmarea și continuă :) Vine la rînd portarul, baci Vinti, penzionar. N-aude, N-avede, Na Greul Pămîntului. De el, nici vorbă. De o săptămînă își cosește otava sus în munte. (Închide ultimul deget.) D'apoi mi-s io. Tot din sat. Văduvă. M-o luat o vară fără acte un forbalist, mi-o mîncat bănuții, m-o lăsat cu un copchil și s-o dus la Giulești, boala știe unde o mai fi și orașul ăsta. Nici penzie de alocație nu-mi trimite, nici de prunc nu-i pasă, apuca-l-ar junghiurile și meniscul. Am

tot fost așteptat, tovarășe maior, da n-am făcut lăcrămație. No, că niște mărci de acolo din Giulești ar fi putut să-mi trimită, că, bag sama, tot prin Eropa o fi orașul ăsta, da el nu ! Doamne ferește ! Inimă de forbalist. Așe m-o fost păcălit și bica stațiunii, Kraiman, că bag sama pentru el m-ați chematără, că mi-o zîs că-l caută pe giuleștean și-mi aduce mărcile. No, cam atît o fost. De mă-ntrebați, voi mai zîce. Așe, nu mai știu ce. Că proastă mai sînt ! Despre femeia aceea frumoasă ca Maica Precistă care a stat la camera douăzeci și șapte ! Dacă-o fost murit, sărmana, nu-i drept. Mi-o fost drag să intru la dumneaei. Curată ca lacrima și pe dinăuntru și pe dinafară ! Bună, bună ca pita, da cu inima cernită. De multe ori am găsît-o plîngînd, cu plîns uscat care nu era a bună. Nu se arăta către toți, da ave inimă cernită, neguratătă, domnule maior. Avé un bai, o rodea viermele supărării. Talpă la ușa iadului să fie cine i-o făcut răul. Și-o fi făcut sama, nu ? Da, mai n-aș crede. Că o dată m-o întrebat de am copchii și io am dus-o la mine acasă și mi i-o țucat ca o mumă, și-o zîs că atît mai vré și dînsa de la viață. No, că cine vré prunci, ăla nu vré să moară.

Ștefan Stega regretă cînd văzu îngropîndu-se în palma muncită ultimul deget. Vorba neaoșă, firea acestei femei îi merseseră la inimă. Iată, ea le-a prezentat altă față și altă viață a Flaviei Mălin. Zîmbi femeii cu toată fața și cu toată inima.

— Îți mulțumim, liță Savetă. Ne-ai fost de mare folos. De va mai fi nevoie te vom chema. Pînă atunci încercați să vă amintiți tot ce ați văzut sau

ați auzit privitor la fata care ziceați că v-a fost dragă.

Saveta Jurca se retrase liniștită, mulțumind cu o părere de zîmbet pentru vorbele bune. Stega o însoți cu privirea pînă dincolo de ușă și cugetă mai mult pentru ceilalți :

— Dacă sufletul țăranilor noștri ar fi de vînzare, atunci petrolul din Orientul Apropiat ar fi o bagatelă pe lîngă comoara noastră. Eu cred că personalul poate fi scos din cauză. Dacă nu aveți nimic împotrivă voi discuta numai eu cu ceilalți. Acum cred că ar fi potrivit să-l chemăm pe profesorul Motorga. Era să uit. M-a sunat tovarășul colonel Faur. E îngrijorat. Ca mîine va începe simpozionul acela. Zicea să... îmbrac uniforma și, împreună cu procurorul Pop, să mă ocup de anchetă. Cu ajutorul tău, Mihule, se înțelege. Nu știu dacă e bine să începem tocmai cu omul cel mai important de aici dar...

Jorj Motorga intră cu pași măsurați și după ce îi cercetă scurt cu privirea se așeză pe scaunul oferit de colonelul Mihu. Era destul de calm. Doar o ușoară paloare a feței și asprimea glasului puteau sugera celor nepuși în temă că victima a fost logodnica sa. Mihu, care nu îl mai văzuse pînă acum, îl studie cu interes. Bărbat frumos, cu trăsături regulate, ferme, ușor încărunțit, cu ochi verzi și vioi care, decupați din portret, îi puteau da cel mult treizeci și cinci de ani. Deși aspră acum, avea o voce muzicală, plăcută, de om obișnuit să speculeze nuanțele glasului. Procurorul ezită să i se adreseze, așteptînd să o facă maiorul. De data asta și Stega era pus în încurcătură ; profesorul im-

punea, nu era un oarecine, și nu știa cum să înceapă.

— Ne dăm seama, tovarășe profesor, cît de neavenită este discuția noastră în aceste momente. Dar nu avem încotro. Trebuie să aflăm tot ce ne-ar putea folosi în elucidarea cazului.

— Vă înțeleg, firește că vă înțeleg. Dar nu văd de ce ar trebui să vă sfiiți. Aștept și accept să fiu întrebat tot ceea ce poate folosi organelor de anchetă.

Cu toată amabilitatea declarată a interlocutorului, întrebările pe care colonelul Mihu și le formulase din vreme erau adresate cu grija pe care o impuneau situația și reputația profesorului.

— Flavia Mălin era principala dumneavoastră colaboratoare și viitoarea soție. De cînd vă cunoașteți, de cînd sînteți împreună ?

— În sensul în care ați întrebat, de trei luni. Nu fac un secret din faptul că, deși un timp prietenia noastră s-a rezumat la corespondență, ea fiind la Timișoara, în ultima vreme am fost mai mult decît apropiați.

— Cum se numea dînsa după soț, vreu să zic după căsătorie ?

— Flavia Pînzaru. Mi-a fost asistentă la Institut. Imediat după căsătoria ei s-a redus schema și, surprinzător, și-a cerut transferul în provincie, cedînd locul din capitală în favoarea altora cu situație mai grea.

— Acesta a fost singurul motiv ce a determinat-o să se retragă atunci din munca de cercetare ?

— Era motivul principal. Bănuiesc că știți : primul soț, tot cercetător, a rămas în străinătate.

Aparent, din motivul acesta, ea nu a avut complicații la serviciu, însă trăia cu impresia că este privită cu neîncredere. Asta s-a întîmplat cu ceva ani în urmă.

— Cunoașteți dacă fostul soț i-a mai scris, dacă a mai căutat-o în ultima vreme ?

— E o problemă sensibilă, neplăcută, de care m-am ferit. Și-a făcut și i s-au făcut destule probleme. Nu. Nu cred că a căutat-o. Din cîte cunosc nu mai știa nimic despre el.

Ștefan Stega interveni, profitînd de o scurtă pauză, pe un ton mai mult decît politicos :

— E neplăcut că trebuie să vă întrebăm cum vă înțelegeați cu dînsa în ultima vreme. Știți, lumea...

— Știu. Și mai știu că știți, așa cum, de altfel, toți de aici au pretenția că știu. O să vă mirați dacă vă spun că ne-am înțeles foarte bine, ca niște viitori soți și ca doi intelectuali pe care în afara dragostei, în înțelesul uzat al cuvîntului, îi leagă și preocupările comune. Cît despre lumea la care vă referiți... o cunoașteți și dumneavoastră. Femeile o invidiau pînă la ură, de bărbați ce să vă spun ? soarta femeilor frumoase. Niciodată nu am avut motive întemeiate să mă plîng de ea.

— Nici chiar de... prietenia cu Sergiu Brujan ? interveni pe neașteptate procurorul Pop.

— Nu mă deranja. M-am autoeducat. Apoi, e bine să știți că Flavia, dincolo de aparențe, era o fire băiețoasă, prefera compania bărbaților expansivi, veseli, ușuratici chiar, dar știa unde și cînd să se oprească.

Stega asculta înclinînd a accepţiune capul şi găsi potrivit momentul să întrebe ca şi cînd nu ar fi aşteptat răspuns :

— Pare-mi-se că în legătură cu Brujan ăsta aţi avut cu Flavia o discuţie zilele acestea, ori sînt rău informat ?

— Da, i-am atras atenţia că lumea vorbeşte şi că unii dintre colaboratori se simt deranjaţi. Acum sînt convins că cineva a tras cu urechea la discuţia noastră.

Maiorul intenţiona să înlăture bănuiala însă colonelul nu-i lăsă timp :

— Cine credeţi că a avut motive să-i ia viaţa şi ce motive ar fi putut fi ? Sînt sigur că v-aţi pus şi dumneavoastră această întrebare.

— Nu, nu mi-am pus-o, fiindcă nu eram convins că este vorba despre crimă. Un accident inexplicabil, o... În fine, adevărul este că în ultimul timp nu stătea prea bine cu nervii, plîngea fără motiv, avea dese dureri de cap, coşmaruri... Totuşi, de un gest disperat nu o credeam în stare. Nu erau motive. Avea tot ce-şi poate visa o femeie la vîrsta ei. Sincer să fiu, astă-dimineaţă constatîndu-i lipsa m-a încercat un gînd negru şi am fost de-a dreptul îngrijorat. Dormise rău, mi se plînsese de o migrenă turbulentă, nu mi-a spus unde pleacă...

— Trebuie să înţelegem că a avut totuşi un motiv să se sinucidă ? întrebă oarecum insinuant procurorul.

— Pentru o astfel de presupunere trebuie argumente serioase. Ceea ce am relatat despre comportarea Flaviei, puţin neobişnuită în ultima vreme, despre starea aceea de nelinişte şi melancolie, care, cum ştiţi, se manifestă din cînd în cînd la femei, nu este destul pentru a afirma că s-a săturat de viaţă. Dimpotrivă, avea toate motivele să trăiască : era încă tînără, frumoasă, mulţumită de munca ei. Numai dacă nu s-a întîmplat ceva cît am lipsit eu din ţară.

— Apropo, prinse Stega ideea din zbor, cît timp şi unde anume aţi fost ?

— Toată luna mai, în Elveţia, Austria şi R.F.G. Am avut un program de conferinţe. În timpul acesta am vorbit la telefon şi ne-am scris.

— Tovarăşe Motorga, căsătoria aţi hotărît-o înainte de a pleca în străinătate sau după ce v-aţi înapoiat ?

— Cu puţin timp înainte, dar abia aici am avut răgazul să fim mai mult împreună. Probabil că ştiţi unde lucrez şi cît sînt de ocupat. Chiar şi aici am uitat de concediu fiind presat de lucrări urgente.

Cîteva momente se aşternu tăcerea. Stega îşi aprinse o ţigară, era a şasea, şi întrebă aşa încît da impresia că o face din pură obligaţie :

— Vă întreb numai că veni vorba. Aveţi cumva rude apropiate în străinătate ?

— Din cîte cunosc, nu. Probabil cu o sută de ani în urmă s-o fi rătăcit v'un văr de-al bunicului prin Alaska în căutare de aur, dar nu pot să jur.

Maiorul sesiză ironia şi în acelaşi timp faptul că profesorul da semne de iritare. Ca să nu se pripească, luă în considerare solicitarea nervoasă şi găsi potrivit să încheie discuţia, făcînd colonelului un semn discret.

C-da 197 coala 16

— Vă mulțumim, tovarăşe Motorga. Eram obligați, vă dați seama, să purtăm această discuție. Totuși, ne-ar mai interesa, din pură obligație, firește, să știm cînd ați văzut-o ultima dată pe logodnica dumneavoastră și ce-ați făcut astăzi între orele zece treizeci și treisprezece și douăzeci și cinci de minute.

— Îmi este ușor să răspund, meseria obligîndu-mă și pe mine, ca și pe dumneavoastră, să-mi drămuiesc bine timpul. Pe Flavia am văzut-o ultima dată aseară după cină. Ea s-a retras devreme din motivele pe care vi le-am spus. Că a avut un somn agitat mi-am dat seama după faptul că a dormit cu lumina aprinsă. M-am sculat cu noaptea în cap, am revăzut o parte din lucrare apoi, cum știți, pe la zece și patruzeci și cinci mi-am făcut obișnuita baie la bazin. M-am înapoiat în cameră și pînă la treisprezece și jumătate, cu aproximație, am înregistrat o conferință pe bandă magnetică.

— Ați văzut pe cineva sau v-a văzut cineva în timpul acesta ?

— Eu nu am mai ieșit. Dar, dacă bine îmi amintesc, femeia de serviciu a făcut ordine în camerele vecine chiar în timpul acesta. A, da, sigur că da ! Chiar a deschis ușa. Dacă și-a dat seama că lucrez a spus : „Iertați-mă, doream să fac curățenie" și a închis-o imediat.

— Dumneavoastră i-ați răspuns, ați schimbat vreo vorbă cu dînsa ?

— Nu, nu puteam. Doar v-am spus că înregistram.

Mihu se ridică agale și conchise :

— Da, e clar. Vă mulțumim ! Dacă va fi nevoie, vă mai deranjăm. Desigur, și dumneavoastră aveți tot interesul să aflăm adevărul.

— Firesc, tovarăşe colonel. Faptul că-mi port cu demnitate durerea, că am tăria să nu fac spectacol din suferința mea, nu înseamnă că nu aș fi primul care dorește să se facă lumină. Nu o cunoșteați și nu aveți de unde să știți ce am pierdut. Femei ca Flavia se nasc rar. Oricînd vă stau la dispoziție.

Cei trei se priviră în tăcere. După ce profesorul ieși, Pop constată admirativ :

— E un tip tare. De un calm imperturbabil, ca un nepămîntean.

— Mda, făcu Stega îngîndurat. Se exprimă precis, numai după ce și-a trecut vorbele prin filtrul gîndirii, și nu poți citi nimic pe fața lui. Adevărul e că la oameni ca el durerea, suferința se manifestă altfel decît la ceilalți muritori. Dacă alibiul se confirmă, sînt de acord să-l scoatem din cauză.

— Dar dacă a avut un colaborator, o unealtă ?! opină Mihu.

— Am verificat personal, Mihule. Toți colaboratorii lui de aici pot dovedi cum și unde au petrecut orele care ne interesează : Oana, Corina, inclusiv Brujan. Iar relațiile lui cu ceilalți s-au rezumat la cuvenitul salut. Deocamdată nu știm unde și cu ce se ocupau atunci Alex Neneanu și Rolf Kraiman.

— Cînd ai avut timp pentru asta ?! se miră colonelul.

— „Aparent te afli în concediu, vezi tot, auzi tot, intervii dacă e cazul". Sînt cuvintele șefului, Mihule dragă.

— Ce mă miră pe mine, insistă procurorul, e că un bărbat a cărui logodnică a murit poate fi atît de calm, chiar dacă, așa cum tocmai eu spuneam, este un om superior. Credeți-mă, eu cît sînt de procuror, obișnuit cu toate fețele morții, să-mi pierd astfel soția aș înnebuni de durere.

Mihu urmări firul fumului unduind străveziu spre geam și remarcă :

— După felul în care se manifestă ori nu se manifestă în aceste momente nu e bine să-l judecăm. De acord cu tine, Popică, dar ia amintește-ți cazul acela din Lupești. Ce mai bocete, cîte lacrimi, cîți ani de doliu la biata femeie ca după moartea ei să descoperim că tocmai ea îi făcuse soțului de petrecanie. În ce-l privește pe profesor să nu uităm că viața nu a fost prea darnică, prea ospitalieră cu el și l-a călit. A mai pierdut o soție și a rămas cu doi copii mici. Colac peste pupăză, tocmai atunci a suportat o detențiune de cîțiva ani. Pe nedrept. Mai tîrziu i s-a făcut dreptate, i s-a acordat toată prețuirea, numai că... sînt lucruri care nu se uită.

— Să nu ne înduioșăm ! atenționă cu un zîmbet reținut sub mustață maiorul. Avea, totuși, destule motive s-o facă chiar el. Îi respect reputația, munca, numai că ceva nu-mi place : gelozia, firea enigmatică, comoditatea sentimentelor... Chiar el spunea că îi era cunoscută natura relațiilor dintre Flavia și Sergiu. Numai că nu ne-a spus totul. Poate din pudoare, din respect pentru memoria ei... Mă încăpățînez să cred că nu este străin de ce s-a petrecut în pepiniera de molizi și nu m-aș mira ca tocmai el să știe cine a fost celălalt. Pelin e mai

mult decît isteț și nu scapă anumite nuanțe. Din manifestările și exclamațiile ei a reținut, în ordine, uimirea, teama, oroarea, apoi acceptarea provenită, cred eu, dintr-un fel de obișnuință a celor doi parteneri. De ce nu am admite că a fost chiar el ?!

— Exclus ! pronunță colonelul. Am reținut că el chiar atunci a urcat în cameră, deci nu putea să ajungă acolo înaintea avocatului. Apoi, de ce tocmai în pădure ? Doar aveau camerele învecinate și nu i-ar fi oprit nimeni.

— Nebănuite și întortocheate sînt căile Domnului ! zice mereu Neneanu, și eu zic, în cazul de față, ca el, Mihule.

— Am putea admite și ipoteza că un alt bărbat decît cei intrați în atenția noastră o cunoștea, o dorea și o urmărea. În acest caz lucrurile se complică și aria investigațiilor trebuie lărgită, își făcu cunoscută părerea procurorul.

— Se impune să verificăm chiar în seara aceasta alibiul profesorului, mai exact timpul cît a lucrat în cameră ! propuse Mihu.

— De acord. O putem face chiar acum chemînd femeia de serviciu, conveni Stega.

Femeia păși în încăpere mai temătoare decît prima dată, privindu-i pe rînd ca un animal încolțit. Stega o liniști cu o glumă din repertoriul ei :

— Nană Savetă, iar ne-o prins dorul de dumneata.

— No, că pe la noi, dom' maior, nană îi un fel de soră ori de mătușe mai bătrînă. La anii mei eu te-oi mai putea strînge pe matale în brață și-i zîce că-i ursu.

— La șelele mele ar face bine. De leacul ăsta am și uitat.

— Că vreți asta ori alta nu știu, da știu că aveți oarece cu mine. Poate mă chitește Parașchie, vădana, și-mi face părul măturoi, că ei, nu mie, i-ați căzut cu cheag.

— Dumneata ești o femeie pe care ne putem bizui, schimbă dintr-o dată maiorul vorba, și ne-aù mers la inimă vorbele bune despre Flavia Mălin. Am vrea să te mai întrebăm ceva, de nu ți-o fi cu bănat.

— No, așè zîceți, că eu mi-s tare grăbită. Am și io o mînă de bărbat acasă, unu din Maramoroșu, mai taie un lemn, mai dă cu coasa, mai aduce o găleată cu apă și-i tare afurisit. Nu ne-am legat cu cununie, da mă bănuie și mă mai chersăcă de tî mai mare dragu cînd să întîmplă să nu ajung la vreme. Dară, domnii vor să mai știe oarece?

— Dumneata făceai curățenie pe hol și în camere atunci cînd profesorul vorbea de unul singur în fața unui aparat?

— Da, tomna atunci, domn bun. Țîn minte că mă zoream să prind otobuzul de O. ca să cumpăr la ist' om al meu niște ciorofibră pentru nădragi de purtare. Am deschis ușa, că era tomna ceasu cînd domnia-sa umbla pe dealuri, da acum dom' profesor vorogh̃ea cu drăcovenia aia de-o poartă țăngălăii de toartă prin stațiune și-i zîce magă. Dacă am băgat sama am zîs ca domnii, pardon și iertați, și-am ieșit cu graba. Cînd avè lucru era cu toane și să răstea, măiculiță! Am pățît-o o dată și mi-o fost de învățătură. Da, să vă spui curat, că ce-o fost cu biata doamnă nu-i lucru curat, pe 'mnealui nu l-am văzutără. L-am auzît numa. Că io n-am trecut pragu Cu măgăoaia a mai vorohit 'mnelui și altă dată.

— Poate era altcineva. Ești sigură că vorbea dînsul?

— Cine alt, Doamne iartă-mă! doar îi știu glasul.

— Și?

— Ș'am plecat. Că 'mnealui din odaie o mai ieșit, că n-o mai ieșit, 'mnezeu știe, că dînsu, dragă domn, intră și iasă ca o nălucă, numa te trezești cu 'mnealui în față ori în spate.

Femeia plecă. Stega ridică sprîncenele stufoase a nedumerire. Mihu îl privi cu coada ochiului și-l întrebă:

— Ei, nu ești mulțumit?

— Aș vrea să fiu, dar tu știi că mă trag din neamul lui Toma Necredinciosul. Pe bunicul după mamă îl chema Toma, Simion Toma. El nu credea nici ce vedea. Își luase a doua nevastă tînără, mai tînără cu vreo douăzeci de ani, că era gospodar de frunte. La o amiază, întorcîndu-se pe neașteptate de la cîmp, a găsit-o în hambar cu un mocan, un vlăjgan tînăr, care-l procopsise, drept răsplată, cu o bute și patru ciubere. Ce a fost, a văzut, dar nu a crezut. Celor care încercau să-i arate coarnele le zicea: „Da, de unde! Cu Parașchie în hambar eram eu și mocanul a dat peste mine. Bag sama că venise la furat ouă“. Alt' dată i se întîmplă una și mai și. Am auzit-o cu urechile mele și o țin minte cu toate că pe atunci să fi tot avut zece, unsprezece ani. Povestea pe prispă cu un vecin de seama lui. Zice: „Mă, Niculae, am băgat de seamă că Parașchie umblă cu lucru dracului, mă. Să ține cu Sprinjan de la primărie. Da, io hoț! Într-o sară mă fac

că-s beat criță, intru în casă, mă sui în pat și trag țolul peste cap. Muierea lasă furca și stinje lampa. Io sforăi, de n-ai bai. Pe la cîntători să străcoară Sprinjean ăsta ca hoțu, știi ?! Muierea, coasta dracului, ce mai ! ia o cergă și o așterne pe jos. Da' io, hoț ! numa-șe ridicam țolul. Stau ei cît stau, fac ei ce fac, el pleacă, ea să vîră lîngă mine, da' io hoț ! Nici pînă astăzi nu le-am zis că i-am chitit".

Colonelul rîse cu poftă :

— Năstrușnic bunic. Ardelean get-beget. Dar, ne-am luat cu poveștile și nu mi-ai spus ce te nemulțumește.

— Cum să-ți spun, Mihule, pe mine mijloacele astea moderne, care ne-au cotropit viața, mă intrigă, mă calcă pe nervi.

Îi veni în minte și povesti, ca argument, întîmplarea Cocăi Brezoi cu stafia. Rămase pe gînduri și apoi repetă cu voce tare : „O voce de nepămîntean, metalică, rece..." Scormoni grăbit în sertarele memoriei, ca și cînd ar fi căutat o cheie, și hotărî :

— Da, am să mai verific o dată alibiul profesorului. Magnetofonul e un aparat capabil de multe năzdrăvănii.

Timpul alerga. Se făcuse destul de tîrziu. Colonelul privi îngrijorat cadranul ceasului.

— În ritmul acesta ne prinde miezul nopții.

— Dacă nu cumva dimineața, fu de acord maiorul. Eu aș propune să procedăm prin eliminare. Nu toți cei de aicea au avut interesul sau ar fi putut s-o ucidă.

Procurorul intenționa să zică ceva dar tocmai atunci intrară doctorul Lugăreanu și căpitanul Cîndea.

La cererea maiorului Stega o comisie de specialiști repetase examenul clinic și de laborator. Aceleași rezultate, doar cu o oarecare precizie în plus. Moarte lentă prin strangulare, după ce fusese injectată o doză de venin în organism. Asasinul a procedat cu sînge rece, prelungind scena, savurîndu-și opera mai bine de un sfert de oră. Din pricina acelui instrument bizar, care i-a strivit corzile vocale, ea nu a putut țipa. Cel mai bun medic psihiatru al județului explica mirarea, surpriza, zîmbetul disprețuitor întipărit pe buze, pe fața și pe retina victimei prin aceea că ea l-ar fi cunoscut bine pe asasin și nu s-a așteptat ca tocmai el să-i ia viața.

Stega asculta imitînd un ritm de tobe africane cu bătăi de degete într-o vază de cristal. Întrebă, întorcînd privirea spre Cîndea :

— V-ați interesat care sînt zonele cele mai apropiate unde trăiesc vipere cu corn ?

— Da, tovarășe maior. Am întrebat la spitalul din H, care colectează venin, și la Muzeul județean de științe naturale. Sînt două locuri cunoscute : Herculane, la peste 250 kilometri de aici, și la Cetățile dacice din Munții Orăștiei, distanță de 40—50 kilometri. Omul care furnizează laboratorului aceste lighioane trăiește la Ludești și se numește Vîsa Pantiloiu. E paznic la Cetăți.

— Mitrule, iei mașina tovarășului colonel, apeși cum îți place pe accelerație și pînă mîine la prînz îmi afli cine s-a interesat zilele acestea de vipere cu corn, hotărî Stega fără a mai cere aprobarea colonelului. Dacă a fost în acest scop cineva acolo, cere amănunte pentru fotografii robot.

— Am înțeles ! se conformă locotenentul, puțin iritat că o bună bucată de vreme nu-i fusese luată în seamă prezența. Cînd pot pleca ?

— Chiar și acum. Sarcinile urgente de aici îți vor fi preluate de căpitanul Cîndea.

— Acum, tovarășe doctor, fii bun și spune-mi, veninul poate fi inoculat în organism și după ce inima încetează să mai bată ?

— Nu, tovarășe maior. Dar, în cazul nostru, se pare că a fost injectat deodată cu strangularea, care, după cum vă spuneam, s-a produs lent.

— Am priceput, doctore. Deci, ar fi fost posibil ca atunci cînd Zoe și Pelin apăreau deasupra grotei ea să fi fost în viață ?

— Este probabil, dacă luăm în considerare factorul timp, destul de greu de stabilit cu exactitate. Veninul și-ar fi făcut efectul mortal numai după cîteva ore.

— Da, da, da... Tovarășe căpitan, mai întinde o dată pe masă fotografiile acelea. Așa ! Curios ! Mihule, ia privește atent poza asta ! Hîm... Doctorul acela nu se înșeală. Nu, nu încape nici o îndoială că victima vrea să ne spună ceva de dincolo de viață. Cineva cunoscut, apropiat... Brujan, profesorul, Corina, Oana...

— De ce nu și unul mai de departe, Ștefane ? Fostul soț, de exemplu, venit pe meleaguri natale ca turist cu alt chip și alt nume.

— A făcut destule potlogării ca să mai aibe curajul.

23

Liana Azuga intră neanunțată, cu o tavă cu cafele, spre mirarea lui Stega, singurul care o cunoștea. Mîinile îi tremurau pe tavă încît ceșcuțele își revărsară preaplinul în farfurioare. Era palidă. Pe ceilalți prezența ei, care aducea o notă de căldură, îi surprinse plăcut.

— Iertați-mă, zise. V-am făcut cafea nerugată de nimeni. Aici parcă toată lumea și-a pierdut capul și mă gîndeam că sînteți obosiți.

Înfățișarea ei era de nerecunoscut. Stega o întrebă îngrijorat :

— Nu vă simțiți bine ? Ați văzut iar vreo stafie, domnișoară Liana. Așa nu v-am văzut niciodată. Nici măcar atunci, la lac. Nu-mi place cum arăți. Spune ceva, dumirește-mă !

Ea tăcu un moment, stingherită.

— Doream să vorbesc neapărat cu dumneavoastră și nu știam cum să intru ca să nu creez suspiciuni. Unde am putea sta de vorbă ?

— Aici, chiar aici. Nu avem secrete. Și făcu prezentările : colonelul Mihu de la Inspectoratul județean, procurorul Pop, căpitanul Mihăilescu și doctorul Lugăreanu ; Liana Azuga, arhitectă. Spuneți ce vă frămîntă. Nu vă sfiiți. Tot aveam de gînd să vă chem.

Ea se codi, privind cu neîncredere la ceilalți. Stega o încurajă cu un gest și atunci, temătoare, scoase din buzunarul jachetei o hîrtiuță mototolită pe care se vedeau lipite literele decupate dintr-o revistă

cu hîrtie cerată. Începu să vorbească străduindu-se să-și potolească tremurul glasului :

— Am lipsit din cameră nici douăzeci de minute. Am fost pînă la femeia aceea care vinde ciuperci și fructe de pădure. Cînd m-am înapoiat și am aprins lumina, am găsit asta strecurată sub ușe.

Colonelul Mihu era nerăbdător :

— Ce scrie pe bilet, tovarășa Azuga ?

Aceasta răspunse în timp ce-i întindea hîrtiuța. Se vede că-l citise de mai multe ori și-i memorase conținutul.

— „În interesul tău trebuie să ne vedem. La orele douăzeci și două te aștept între cascadă și ultimul foișor. Cînd ajungi și-ai constatat că nu te-a urmărit nimeni, flutură o batistă albă. Nu te sfătuiesc să te adresezi miliției. Amintește-ți de lac și de Flavia".

Ceilalți păreau surprinși, numai maiorul Stega se lumină la față. Cu tot calmul care îl caracteriza nu putu opri o exclamație de izbîndă. „Așa cum mă așteptam. Aici nu este vorba despre o crimă oarecare. La mijloc se găsesc interese mai mari".

Mihu încercă să-l tempereze :

— Să nu ne pripim, bătrîne.

Apoi, către Liana Azuga :

— De ce ați făcut vizita aceea, aveați un motiv anume ?

— Da. Mama acestei femei a fost prietenă în tinerețe cu mama lui Jorj Motorga. Noi doi am fost buni prieteni. Ne-am reîntîlnit după mulți ani și mi s-a părut tare schimbat. Între timp își schimbase și numele. Doream să-mi lămuresc unele lucruri, să știu ce se petrece cu el. Sinceră să fiu,

nu-mi este indiferent, și chiar m-am temut că o femeie ca Flavia îi poate complica viața.

— Curios !... se miră maiorul Stega. Dar despre asta vom mai discuta. Cîteva variațiuni pe această temă cunosc și eu. Dar acum despre cu totul altceva este vorba. Mihule, ai vreo idee cum ar trebui să procedăm ? Chestia asta cu biletul mi se pare prea naivă, prea cusută cu ață albă. Așa procedează adolescenții furați de lecturi de duzină, cînd se joacă „de-a hoții și vardiștii." Nici măcar jocul ăsta nu se mai practică.

— Și mie mi se pare o glumă un bilet de amenințare, cînd se știe că sîntem aici. Dar la întîlnire tovarășa Azuga trebuie să se prezinte. Aluzia la Flavia mă îngrijorează. Cunosc bine zona cascadei. Chiar dacă ar fi o glumă, o plimbare în aer curat ne face bine. Iată ce propun : Simulăm că plecăm din stațiune cu mașina. Căpitanul Mihăilescu va pleca chiar acum și se va masca în teren între foișor și cascadă ca să avem certitudinea că domnișoarei nu i se va întîmpla nimic pînă acolo. Noi lăsăm mașina în vale și urcăm pe firul apei. Terenul este împădurit și ne vom putea apropia neobservați. Dacă nu este vorba despre o farsă n-ar fi exclus să ne cadă în mînă tocmai criminalul care, îți dau dreptate, nu poate fi decît un dement.

Căpitanul Mihăilescu era în costum de culoare deschisă și ceru permisiunea să meargă să se schimbe. Timpul nu mai îngăduia și găsiră soluția să îmbrace pelerina lui Stega.

Pe măsură ce trecea timpul, tremurul Lianei Azuga devenea evident îngrijorător. Părea ca

scoasă în tăișul crivățului dintr-o cadă cu apă fierbinte. Ștefan Stega o privi cu compasiune, îi prinse privirea rătăcită și o întrebă :

— Domnișoara Liana, dumneata hotărăști. Ai curajul ? Gîndește-te că ne poți fi de mare folos, cum întîmplarea a făcut să-ți fiu și eu o dată.

Răspunsul ei îi surprinse prin logică :

— Aici ori acolo pericolul e la fel de mare. Dacă am avut o dată noroc s-ar zice că îl pot avea și a doua oară. Hotărîți dumneavoastră. E ora douăzeci și unu și jumătate. Cînd trebuie să plec ?

— Peste cel mult zece minute, dar din camera dumitale, hotărî maiorul Stega, pregătindu-se de plecare.

Colonelul Mihu izbucni iritat :

— Grijania ei de treabă ! iar am plecat fără armă.

Procurorul întrebă neutru :

— Credeți că va fi nevoie ?

— Mai știi ? ! Dacă ni s-ar întîmpla ceva am fi de rîsul curcilor. Tu, Ștefane, cum stai ?

— Eu, dragă Mihule, de două săptămîni sînt în misiune. Și mă simt în formă. Dacă ar fi aici locotenentul Iova ar putea confirma.

*

Noaptea era adîncă și vîscoasă ca păcura. Pîcla aburilor așternuți ca un lințoliu făcea întunericul de nepătruns. Din loc în loc, pe aleea străjuită de foișoare, becurile gălbui și murdare clipoceau lumină săracă precum niște lanterne cu becurile consumate. Liana Azuga, urmărită de umbra fu-

rișată a căpitanului Cîndea, ajunse la capătul aleii și se așeză pe un colț de stîncă aflată între ultimul foișor și cascadă, pe partea dreaptă a pîrîului, unde știa că pîndește căpitanul Mihăilescu. Își auzea bătăile inimii. Avea senzația că ceilalți au părăsit-o, că e singură în pustietatea nopții, pîndită din beznele de nepătruns de mîini, priviri și gînduri criminale. La plecare, fără să-și dea seama, strecurase în poșetă un stilet, o amintire adusă din Maroc. Își aminti de el, strecură mîna în poșetă, strînse plăseaua și parcă îi mai veni inima la loc. Timpul curgea anevoie ca o apă de plumb topit. Trecuse de mult ora stabilită. După transpirația fierbinte de la început începuse să o pătrundă umezeala și răcoarea nopții. Pînă și căderea frunzelor o făcea să tresară. Un cîine hămăi prelung, a mort, prin apropiere și, cu toate că altădată i-ar fi înghețat inima de teamă, mai prinse curaj. Urletul se transformă în lătrături răgușite care se îndepărtau. Se ridică hotărîtă să lase totul baltă, eliberată de o mare povară. „O fi numai o glumă de prost gust sau o cursă întinsă tocmai de cei cărora le cerusem sprijinul“, gîndi în vreme ce făcea pași spre alee. Dar liniștea pădurii fu tulburată de țipătul cintezoiului, căruia îi răspunse eretele de noapte. Din apropiere auzi foșnetul frunzelor răscolite. Se pregăti să fugă însă prinse șoapta maiorului Stega : „Vă puteți înapoia. Probabil că întîlnirea nu va mai avea loc.“

*

Erau cu toții neliniștiți. Pe măsură ce se scurgea vremea, neliniștea se transforma în îngrijorare.

Trecuse un ceas, trecuseră două și căpitanul Mihăilescu nu se întorsese încă.

— Mihule, presimt că i s-a întîmplat ceva. Altfel nu-mi pot explica de ce întîrzie atît.

— Am și eu această presimțire, răspunse procurorul. A ajuns acolo înaintea noastră și ar fi trebuit să-și dea seama că noi am renunțat și ne-am înapoiat în stațiune.

— Voi ați auzit cîinele? întrebă colonelul Mihu.

— Sigur că da. A hămăit de cîteva ori ca la lup, în apropierea cascadei, apoi s-a îndepărtat lătrînd speriat ori ațîțat către zona grotei de parcă ar fi urmărit pe cineva, confirmă Stega. Chiar cu riscul de a deconspira indiscreția arhitectei, trebuie să ne întoarcem și să vedem ce s-a întîmplat cu Mihăilescu.

*

L-au găsit după mijirea zorilor sub buza cascadei, între peretele stîncii și cortina de stropi. Trăia, însă firul vieții părea subțire, pe terminate. Pierduse mult sînge. Oțelul nu atinsese nici un organ vital. Doctorul Lugăreanu, a cărui prezență era o adevărată mană cerească, a cercetat și a pansat rana. În timpul necesar mașinii Salvării să ajungă aici Mihăilescu și-a revenit în simțiri de două ori. Prima dată a făcut semn maiorului Stega să se apropie, însă a căzut imediat în leșin. A doua oară a reușit să arate insistent pelerina. Maiorul a înțeles. Tăișul cuțitului pe el îl căutase.

Colonelul Mihu pricepu ce îl frămîntă. Zise gînditor:

— Pentru ei ești un om periculos, Ștefane. Ție urmăreau să-ți închidă gura și ochii. Asta înseamnă că știi, că ai descoperit ori ești pe cale să descoperi ceva important și, dacă au riscat atît, a început să-l lase sau să-i lase nervii. Încearcă să te aduni, să găsești chichița, semnul acela de potecă întortocheată care scurtează ieșirea la luminișul faptelor.

Mihăilescu gemu abia auzit. Stega tresări.

— Ce șanse sînt, doctore?

— Destule, dacă salvarea ajunge în cîteva minute și îi putem face o transfuzie.

— Dacă moare, voi purta povara vinovăției. Parcă anume i-am împrumutat pelerina mea.

Primiră ca pe o bucurie nemaisperată claxonul prelung al Salvării. După un ceas, din D. doctorul Lugăreanu îl informa scurt: „Va trăi. I-a fost atins plămînul și nu poate vorbi încă, dar a reușit să aștearnă următoarele cuvinte pe hîrtie: „Erau doi, peste statura obișnuită. M-au atacat pe la spate. Nu rețin decît statura, rîsetul gros, hîrîit al unuia dintre ei. După ce am simțit arsura cuțitului, mi s-a părut, ori chiar am auzit: «Acum te-ai astîmpărat, domnule Stega!» Apoi m-au aruncat în vîltoarea cascadei."

Maiorul Stega își aprinse cu gesturi nervoase ultima țigară din pachet. După ce îl mototoli, strivindu-l cu năduf, căută privirea și părerea colonelului:

— Mihule, nu crezi că Liana Azuga a primit numai un avertisment, o invitație la tăcere?

— Mai degrabă cred că a fost momeala cu care au vrut să te atragă în cursă.

— Doar nu-ţi trece prin minte că va fi avînd şi ea un rol în întîmplarea asta ? !

Se grăbi să răspundă procurorul Pop :

— De ce nu ? Mi se pare o femeie deranjant de inteligentă.

24

După o gustare frugală şi un duş bun au reluat discuţia de unde fusese întreruptă prin venirea Lianei Azuga. Grăbiţi, hotărîţi să recupereze timpul. Cel mai puţin afectat de oboseală şi de discuţiile prelungite arăta a fi colonelul Mihu. După cum îl întîmpina pe Stega arăta că încă este în formă.

— Ştefane, ziceai că procedăm prin eliminare. În sfîrşit, Iova, Cîndea şi Toma au verificat şi celelalte alibiuri. În plus, tu îi cunoşti destul de bine pe locatarii temporari ai vilei, ai văzut multe, ai aflat multe. Aşa, că te ascultăm, bătrîne.

— Mai întîi eu aş zice să facem rezumatul concluziilor desprinse din discuţiile purtate cu cîţiva dintre ei. Deci, cam la o oră după ce a fost descoperită victima am stat de vorbă cu Darian şi Coca. Coca Brezoi, ca de obicei, a amestecat bîrfă, fantasmagorii şi realităţi. A sesizat şi ea că, spre deosebire de alte dăţi, Jorj s-a interesat de logod-

nica lui şi că din aceeaşi pricină era Brujan neliniştit. Deşi femeia aceasta are pentru profesor sentimentele ce se nasc din decalajele de poziţie socială, din atitudine rece faţă de ea, de data asta l-a apreciat drept un „domn bine, sobru şi corect care merita o soţie serioasă". Era de părere că un bărbat a ucis-o pentru că, zicea ea, „bărbaţii au din naştere tendinţa de a întinde mîinile spre gîtul femeilor."

— Mă mir că una ca ea a scăpat nestrînsă încă. E o pacoste, constată plutonierul, venit între timp, dar observă privirea aspră a colonelului şi se spăşi cu un „Pardon, să trăiţi !"

— ...În final contrazisese tot ce afirmase mai înainte formulînd părerea că chiar profesorul ar fi putut să o facă, din gelozie. Alibiul ei era şi cel al fratelui. S-au trezit tîrziu, pe la opt, pînă la nouă şi jumătate au luat micul dejun, au dezlegat rebus şi au jucat table pe balcon. După zece au ieşit pe terasă unde s-au întîlnit şi au stat la taclale cu ceilalţi. Din relatările ei, numai ale ei, pentru că fratele nu a avut răgazul să spună prea multe, am reţinut cîte ceva nu tocmai lipsit de importanţă : ascultase din pură curiozitate cearta dintre Jorj şi Flavia, o ceartă cuminte, ca între intelectualii care se respectă, surdă, însă cu atît mai periculoasă.

— Cu alte cuvinte, a tras cu urechea, nuanţă Mihu.

— Păi, cum altfel ! Ca de obicei. Cînd a venit vorba s-a arătat de-a dreptul contrariată că încă nu am cercetat încăperea pe care şi-a amenajat-o Corina la subsolul clădirii. Întrebată dacă o bă-

nuiește pe fată, a dat un răspuns echivoc: „Trebuia să fii orb ca să nu vezi cît o urăște, deși e un copil încă, o fetișcană îndrăgostită prostește de profesorul care i-ar putea fi tată. Mă mir că nu v-ați gîndit! Numai că o crimă ca aceasta presupune experiență și sînge rece."

— Nu-i deloc proastă, Ștefane, și a văzut multe. Bieții locatari din blocul unde și-a instalat antenele! Ar trebui s-o mai provoci o dată, dar așa, cu laude și zăhărel. S-ar putea să nu fi spus tot ce știe.

— Mă și gîndisem la asta, Mihule. Acum vine rîndul lui Pelin, care justifică minut cu minut cum și-a petrecut timpul în ziua aceea. Avocățește. Părerea lui este că profesorul ar fi putut s-o ucidă chiar și fără motiv. „Savanții ăștia au cîte o sclipire de nebunie", zice el. Înclină totuși să creadă că cineva din afara acestui cerc a făcut-o. „Înnebunea bărbații, domnule! Pot jura că este o crimă pasională avînd ca principal motiv gelozia." Întrebat dacă știe ceva concret, a dat din colț în colț, uzitînd de eschive avocățești, ca pînă la urmă, vrînd-nevrînd, să recunoască speriat că a văzut-o pe Flavia, pe care o urmărea cu nădejdea că odată, de teamă ori de plictiseală, o să-l bage în seamă, în situații mai mult decît intime cu Sergiu. Spășit, mi-a destăinuit, confirmînd bănuiala, că în dimineața respectivă s-a dus la locul întîlnirii cu același scop, dar a observat de departe că acolo o așteaptă cineva, s-a gîndit că e Brujan sau Motorga și s-a înapoiat în stațiune. Abia acum și-a amintit că are martor o femeie din sat pe care a întîlnit-o la gura văii.

— Că are, nu are, e o lichea, asta e, și nu m-aș mira să fie el autorul, interveni procurorul care, încă de la început avansase această ipoteză.

— În legătură cu asta eu mi-am mai spus părerea, tovarășe Pop. Da, e capabil de orice altceva, dar nu de crimă. Vom mai vedea, îi răspunse maiorul iritat de prea multele întreruperi. Eu am cam terminat. E rîndul tău, colonele.

— Cu Zoe Fedelea am avut aleasa plăcere să discut eu, asistat de Pop, ca să mă știu în siguranță. Ea susține că Flavia ar fi putut fi omorîtă de oricine. „Era un element care stîrnea atitudini la extreme, o femeie cu evoluție indecisă între angelism și satanism." Crede că unul dintre bărbații care îi purtau sîmbetele a ucis-o. Ce făcuse în timpul acela? S-a sculat mai tîrziu, fiind obosită după drumeția din ziua precedentă. În jurul orei zece a ieșit și ea în fața vilei, printre ceilalți. L-a acceptat pe avocat ca însoțitor, deși nu-i inspiră nici o încredere, fiindcă tot intenționa să-l consulte într-o chestiune procedurală, un proces de calomnie în care era implicată mama sa. Afirmă cu certitudine că Flavia era moartă cînd au ajuns ei. Cît timp am vorbit cu ea, Ștefane, nu mi-am putut desprinde privirea de pe mîinile ei, niște ancore pregătite să agățe. Mîini de ciclop, statură de cioban din Muntele Gugu, suficient de urîtă încît să urască pătimaș femeile frumoase. I-ar fi venit ușor... Am întrebat-o de ce a ales ca punct terminus al drumeției tocmai grota. Să vedeți ce mi-a răspuns armăsăroaica! Cică s-a gîndit să nu rămînă obligată față de avocat pentru consultația juridică, oferindu-i în schimb o priveliște pentru

care obsedatul — expresia îi aparține — ar fi dat oricît. Mai în jos, pe stînci, Liana Azuga făcea nudism și putea fi surprinsă dacă coborai poteca de capre. Iată de ce o cred în stare de orice matrapazlîc, numai că și ea are un alibiu de neclintit. Între opt și zece și jumătate i-a făcut de trei ori mizerie femeii de servici, acolo a fost însoțită, apoi a plecat să anunțe miliția.

— Toate astea nu o scot din cauză ! zise maiorul Stega. Poate că atunci cînd ea și Pelin au ajuns la grotă. Flavia mai trăia. Mi se pare că și dumneata, tovarășe Pop aveai în vedere mai înainte această ipoteză. Pica ce i-o purta, felul urît, vulgar în care vorbea și mai vorbește la adresa ei...

— Nu are alt limbaj, Ștefane. Mie mi s-a părut extrem de mișcată. de afectată pentru o femeie de felul ei. Dar s-o lăsăm pe listă. Acum sînt curios să aflu ce povești ne mai brodează decoratoarea noastră care, chiar dacă te deranjează tot îți spun, mie, la fel ca și procurorului, îmi inspiră mai puțină încredere decît ceilalți. Gîndește-te, trecînd peste sentimente, la cele două situații în care putea fi și victimă, dar și regizorul talentat al unor farse. De unde putem ști că nu face jocul cuiva ? !

De data aceasta Liana Azuga intră cu distincție și gravitate. Paloarea feței și cearcănele adînci, de suferindă, nu păreau false. O întîmpină colonelul Mihu cu o curtoazie mai mult decît firească :

— Ne pare rău că v-am întrerupt odihna, tovarășa arhitect, dar sîntem nevoiți să vă întrebăm și pe dumneavoastră ce ați făcut în timpul cît s-a petrecut crima.

Ea își potrivi o șuviță rebelă și zîmbi cît o dezvinovățire.

— Îmi dau seama și voi încerca, dacă nu cumva de spaimă am uitat totul. Eu, spre deosebire de ceilalți, nu prea am mărturii, nu mă aflam în fața vilei. Sînt o matinală. De la șase la opt am adus îmbunătățiri unor proiecte de modele. Apoi am înotat la ștrand cam trei sferturi de oră. Între nouă și nouă treizeci am băut o cafea la cofetărie și am povestit cu vînzătoarea. Apoi, pînă la treisprezece, treisprezece și jumătate am făcut plaje pe stîncile de deasupra izvorului Diana.

— De ce tocmai acolo ?

— Nudismul nu se practică oriunde, răspunse ea ușor iritată. Numai Coca Brezoi crede că cel mai potrivit loc e balconul.

— De pe stîncile acelea se văd potecile care conduc la grotă ?

— Doar cea care se afundă în pădure și apoi coboară direct pe costișa de calcare.

— Ați văzut pe cineva urcînd sau coborînd ?

— Nu. Schițele acelea mi-au concentrat toată atenția, inclusiv în timpul cît am făcut plajă. O singură dată mi-am întrerupt lucrul, cînd a trecut un băiețaș cu caprele.

— Dacă nu vă e cu supărare, atunci cît arăta ceasul ?

— Nu-mi amintesc. O singură dată m-am uitat la ceas, cînd soarele a prins să dogorească.

— Mda ! Deci nimeni nu poate confirma unde ați fost și ce ați făcut. De cînd îl cunoașteți pe Jorj Motorga ?

— Din copilărie. Sîntem amîndoi de pe aici.

— De cînd nu l-ați mai văzut și cum se face că i-ați pierdut urma ?
— De foarte mulți ani. După ce fusese arestat n-am mai aflat nimic despre el. De aceea am fost așa de surprinsă și i-am destăinuit domnului Stega că am întîlnit o stafie. De la el am aflat că își schimbase numele întrucît pătimise cu numele vechi, pe care îl purtase și fratele vitreg, un legionar fanatic ce murise prin anii 49—50.
— Pe Flavia Mălin o cunoșteați ?
— Nu. Am cunoscut-o aici și, pentru că bănuiesc că mă veți întreba, vă spun că nu îmi plăcea. Au fost de ajuns cîteva zile pentru a-mi da seama că Jorj suferea din pricina ei. Chiar am îndrăznit să-i sugerez despărțirea.
— Și ce v-a răspuns ? întrebă procurorul Pop.
— Că pentru el, indiferent de ce spune lumea și de ce se va întîmpla, legătura aceasta durează pînă la moarte. Cam așa ceva.
Stega constată, mai mult pentru a da consistență propriilor gînduri :
— Și ea a murit... Iată un savant care prorocește fără greș viitorul.
— Da, se grăbi să aprobe Liana Azuga, dar sînt convinsă că nu el a făcut-o. E un om mai mult decît integru. Dacă l-ați cunoaște ați îndepărta orice bănuială.
— L-ați iubit cîndva ? întrebă într-o doară colonelul.
— Într-un anume fel îl mai iubesc și acum. Cum să vă spun ? nu pe cel de acum, ci pe cel de demult. Acum e mult schimbat, rece, calculat, insensibil chiar, iar eu nu pot suporta indiferența bărbaților

pentru femeile față de care s-au angajat. Prea nu-i păsa ce face ea și ce se spunea despre ea.
— O urați ?
Întrebarea procurorului o surprinse neplăcut. Vru să riposteze tăios, dar se stăpîni cu un efort prefăcut în grimasă și răspunse pe același portativ calm, deschis :
— Nu, eu nu urăsc pe nimeni. Poate pe mine mă urăsc uneori. O invidiam, dar nu din același motiv cu alte femei, ci pentru norocul de a deveni soția lui Jorj. Însă chiar și de acest sentiment urît m-am lecuit de vreo două zile. Mai rămăsese în mine ceva desconsiderare față de comportarea ei.
— Cine credeți că ar fi avut motiv să...
— Poate stafiile sau cel care îmi dă întîlnire la cascadă, încercă ea să glumească, revenind imediat la tonul serios. Pică îi purtau numai femeile, dar viața numai un bărbat i-a putut-o lua.
— Bănuiți pe cineva anume ?
Ea îl privi pe Stega cu o lumină șireată în priviri și picură în glas esență de ironie :
— Domnul Stega nu are nimic de spus ? Gurile rele vorbesc că și dînsul intrase în sfera ei de atracție și că o urmărea mai insistent decît ceilalți.
Maiorul zîmbi îngăduitor și răspunse cu o intonație plutitoare :
— Mai știi ? Dacă spun femeile...
Se întunecase de-a binelea cînd Alex Neneanu și-a făcut apariția în stațiune. Nu a dat curs invitației plutonierului Toma pînă nu a urcat în camera lui sub pretextul că este ora la care se roagă.
A intrat masiv, acoperind cadrul ușii. Trăsăturile și gestica dovedeau o stăpînire de sine vecină cu indiferența și sfidarea.

Maiorul Stega îl pofti să șadă și îl întrebă :
— Cunoașteți ce s-a întîmplat azi aici ori vă informăm noi ?
— Nu e nevoie. La izvorul „Bendis" am întîlnit-o pe Coca Brezoi.
— Ce părere aveți, ce ne puteți spune ?
— Nu vă pot spune nimic, dar o părere am. Domnule, eu am presimțit că aici își pregătesc jocul forțele răului și, fără să știu cine sînteți, v-am avertizat. Cred că vă mai amintiți despre discuția noastră în legătură cu ea, cu binele și răul. Dumnezeu va fi îngăduitor și cu această femeie, căci mare și nesfîrșită este mila Lui.
Stega presimți că discuția alunecă inevitabil pe terenul citatelor biblice și pară :
— S-a făcut tîrziu și sîntem obosiți. Divagațiile să le lăsăm pentru altă dată.
— Da, înțeleg. Și eu sînt foarte obosit. Cum aș putea să vă ajut ?
— Spunîndu-ne ce ați făcut astăzi ! îl luă scurt colonelul Mihu, căruia persoana și activitatea fostului medic nu-i erau străine. Vă mai amintiți de mine, nu ?
— Desigur, tovarășe colonel. Îmi cereți imposibilul și știți de ce. Apoi, ce am făcut eu astăzi e greu de spus și de controlat. Pentru că am făcut multe încercînd să adun în Staulul Domnului oițele rătăcite. Am fost la frații mei întru Domnul din Gomorod, Ardeni, Poeni și Așlab.
— Ne puteți da cîteva nume ?
— Nu, în nici un caz. Știți...
— Da, știu, însă mai știu și ce ne-ați promis, și faptul că unii dintre „frații" dumneavoastră au fost

frați cu... căpitanul și legiunea. Nu știam că și în această zonă v-ați întins antenele. Dar acum să lăsăm asta. Măcar pe drum ați întîlnit pe cineva care să confirme ce ne-ați spus ?
— Da, un țăran, între Poeni și Așlab, un buldozerist la intrarea în Ardeni și, de departe, pe învățătoarea navetistă din Poeni.
— Ați stat de vorbă cu vreunul dintre aceștia ?
— A, nu ! Eu și pe drum mă rog, sînt concentrat...
— Uite ce-i, domnule Neneanu ! Eu vreau să știu exact cum ți-ai petrecut ziua de astăzi. E și în interesul dumitale !...
— Credeți-mă, mi-ar fi greu și... nu se cade. Să măsori timpul destinat slujirii Domnului e mare păcat !
— Sînteți cam de multișor pe aici. Cine credeți că poate fi asasinul ?
Răspunsul anapoda, bizar, îi obligă la un efort ca să nu izbucnească în hohote de rîs :
— Diavolul care stăpînea asupra ei. Femeia e locul în care se luptă Îngerul cu Belzebut. Ea era o asemenea femeie. Biblia ne dă destule exemple despre femei desfrînate care...
Maiorul Stega nu mai suporta. Simțea senzația de vomă. Gîndi : „Omul ăsta ori e un diavol, ori un nebun. Cum poate să decadă un medic, un intelectual pînă-ntr-atît ?!" Aproape țipă :
— Dar această femeie a murit, domnule ! Nu avem dreptul să-i terfelim memoria numai pentru că așa simțim noi.
Neneanu părea că se deșteaptă dintr-un vis. Privi în jur, ca și cînd abia acum le sesiza prezența, și murmură :

— Da, aveţi dreptate. Nu ştiu ce m-a apucat. Sînt obosit. A fost strangulată ?

— Da, de nişte mîini mari şi puternice, îl informă maiorul, privind deodată cu ceilalţi mîinile lui Neneanu.

Acesta observă, nu păru că se sinchiseşte şi încercă să vîslească din nou către golful său :

— Mîna care pedepseşte păcatul e lungă şi neiertătoare, domnul meu. Dacă...

Ştefan Stega prinse cu coada ochiului semnul discret făcut de Mihu, se declară mulţumit de discuţie şi-i îngădui doctorului să se retragă, nu înainte de a-l preveni că este obligat să-şi amintească unde şi cum şi-a petrecut ziua.

Mai aveau de discutat cu trei oameni, pe care maiorul îi lăsase la urmă intenţionat : Sergiu Brujan, Oana Semenic şi Rolf Kraiman. Ultimul nu apăruse încă. De dimineaţă lăsase un bilet recepţionerei la panoul cu chei prin care o ruga, în cazul că va fi căutat de domnişoara Pia, să spună că e la Sibiu şi se întoarce tîrziu.

Oana Semenic nu le-a spus prea multe. Da, era de acord cu presupunerea dînşilor, avea toate motivele să o urască, dar nu a urît-o. Dimpotrivă, era înciudată pe sine, pe slăbiciunea care o împiedica să o înfrunte loial, deschis, în lupta pentru păstrarea bărbatului pe care îl iubea şi de care cealaltă avea nevoie doar pentru a-şi potoli orgoliul. Dacă s-a certat cu Sergiu din acest motiv ? Nu, doar i-a reproşat, a încercat să-i deschidă ochii. De unde bănuia că povestea va sfîrşi rău, lucru pe care l-a afirmat ? Aşa ceva nu poate sfîrşi bine. Ruperea unei logodne poate fi considerat un lucru bun ?!

Nu ! De unde putea ea să ştie ce se va întîmpla ? Sigur că nu. Cu Flavia nu a avut nici o discuţie în afara obligaţiilor de servici. Pur şi simplu o ocolea. Da, logodna pare niţel pripită, dar, ce ! făcîndu-i curte cîţiva ani te poţi cunoaşte mai bine ?! Pe Sergiu l-a întîlnit în iunie, la Mare, s-au plăcut şi s-au logodit imediat. Ea, orfană, el, singur la părinţi... De ce să nu aibe curajul ? Pentru dragoste amînarea e moarte sigură. Înainte de căsătorie fiecare se scaldă în minciună străduindu-se să apară aşa cum îl vrea celălalt. Cum şi-a petrecut ziua ? Pe la nouă, nouă şi jumătate a plecat cu Corina la Omeşti după lut şi ceramică. Acolo au colindat prin casele ţăranilor. S-au înapoiat pe alt drum în jurul orelor treisprezece. Cine ar fi avut motiv să o ucidă ? ...În primul rînd eu. (Stega reţinu că o spuse cu tristeţe şi jenă). Apoi, profesorul, din acelaşi motiv, numai că el, dacă ar fi ucis, l-ar fi ucis pe Sergiu, şi... şi Corina Giurgiu. Ea într-adevăr o ura, cu o ură care, cel puţin o dată, m-a înspăimîntat. Dar e o fată bună, o fiinţă neajutorată care suferă de complexe. Ce ştia mai exact despre Corina ? Nimic ce ar putea îndrepta bănuielile asupra ei. E niţel cam exaltată, o constituţie nervoasă mai şubredă, propice stărilor de onirism, cu preocupări de-a dreptul bolnăvicioase, biata de ea ! Înainte de a pleca se oferi să le fie după puterile ei într-ajutor.

Lăsase o impresie bună. „O femeie dintr-o bucată, caracterizată de franchețe şi cele mai bune intenţii !" gîndi Mihu. Stega chicoti :

— Recunoaşte că te-a dat gata !

— Să zic ba, aș minți și aș ajunge la cazanul cu smoală, obligîndu-l pe Alex Neneanu să-și ceară transferul din rai numai să mă aibă subaltern.

— Dacă nici tu nu i-ai rezistat, rămîne pe listă. Mi-am dat seama că nu ți-ar displace încă o discuție cu dînsa.

— Influența mediului în care am crescut, Ștefane. Ție ți-a plăcut țăranca, mie, orășeanca.

Orele erau înaintate. Discuția cu Corina Giurgiu au convenit să o poarte a doua zi. Considerase mai important să stea de vorbă cu Sergiu Brujan. Acesta fu găsit la barul vilei. Se prezentă imediat ce fu chemat, cu toate semnele suferinței așternute pe față. Suferea, evident suferea peste cea mai perfectă artă a prefăcătoriei, dacă ar fi avut vreun motiv să se prefacă. Dintre toți, el și Corina, care încă mai plîngea în camera ei, păreau cei mai afectați de dispariția tragică a Flaviei.

Colonelul Mihu îl întîmpină cu un ton mult mai oficial decît cel folosit pînă acum :

— Dumneata ești Sergiu Brujan ?

— Da, așa mă numesc.

— Ce meserie aveți ?

— Sînt inginer minier. Aici mă aflu într-un concediu prelungit : cel de anul trecut, de anul acesta, recuperări..., se simți el obligat să-și justifice prezența îndelungată.

— Cînd ați cunoscut-o pe Flavia Mălin ?

— Nu de mult timp. În luna iunie la o zi onomastică.

— De atunci pînă ați venit în stațiune v-ați mai întîlnit ?

— Da, am fost de cîteva ori împreună la Poiana Brașov și Predeal.

— Întîlniri aranjate, dacă nu vă supără termenul ?

— La început, simple coincidențe, apoi așa cum le-ați numit.

— Relațiile... cum să spun ? au devenit intime ?

— Vă las să credeți ce vreți. Vă pot spune însă că am iubit-o. Așa cum nu mă știam în stare să iubesc. Dar asta, în ultimul timp cînd și ea s-a atașat de mine. Față de Oana m-am angajat cînd o cunoșteam mai puțin pe Flavia, cînd sentimentele mele nu erau limpezi, poate și ca o replică la hotărîrea ei de a se logodi cu profesorul.

Ștefan Stega tuși cu subînțeles și interveni :

— Permiteți, tovarășe colonel, iar dumneavoastră iertați, vă rog, indiscreția. Nu v-aș întreba dacă nu ar fi absolut necesar. Într-una din serile acestea ați fost împreună pe... aleea pepinierei de molizi ?

Sergiu Brujan ezită încurcat, surprins, și apoi confirmă întrebînd :

— De unde știți ?

— Mă rog... asta nu are importanță. Cînd v-ați înapoiat singur ați întîlnit pe cineva prin apropiere ?

— Nu. Am ocolit. N-aș fi vrut să mă vadă sau să afle profesorul.

— Știați că el știa ?

— Da, mi-a spus Flavia acum două zile și m-a rugat să ne vedem mai rar.

Procurorul strecură întrebarea pe care și Mihu o avea pe limbă :

— Cum ar fi evoluat relațiile dintre dumneavoastră dacă trăia ?

Răspunsul formulat în gînd întîrzia.

— Poate, cu timpul, ne-ar fi trecut. Mie ori ei. Eu, poate nu vă vine să credeți, îmi iubesc viitoarea soție sau, cum să spun? îi prețuiesc calitățile. Este inteligentă, voluntară, interesantă, fascinantă chiar în felul ei pentru cine o cunoaște bine. Dar altfel, cu totul altfel era Flavia. Ca să înțelegeți, realizați diferența dintre o soție și o... iubită.

După tăcerea scurtă care se așternuse, maiorul mai aduse în discuție un amănunt care provocă reacții diferite : La Mihu, mirare, la Pop, admirație, la Brujan, uimire.

— De curînd, pe înserat, ați avut o discuție nu tocmai calmă cu Oana, într-un foișor din apropierea cascadei. Întîmplător, mă aflam acolo, nu v-am urmărit, însă pe mine m-a urmărit cineva care a pierdut la locul de pîndă acest obiect. Vă aparține?

— Nu... adică... da, vreau să spun că mi-a aparținut însă l-am pierdut chiar în ziua cînd a avut loc accidentul acela de la bazin. Însă cu certitudine nu unde l-ați găsit dumneavoastră l-am pierdut eu.

— Cui a aparținut inițiativa să vă plimbați și să vă opriți tocmai acolo unde eu mă aflam de mai bine de un ceas?

— Nu-mi dau seama, vă rog să mă credeți! Am plecat la plimbare, Oana avea o migrenă, și ne-am trezit pe aleea aceea.

— Așa? Hm! De ce tocmai în apropierea mea trebuia să vă faceți imputări? Aveați cumva nevoie de un martor demn de luat în seamă?

— Zău c-a fost pură întîmplare! Mă uimește cîte lucruri cunoașteți despre noi.

Stega zîmbi și aduse discuția pe vechiul făgaș :

— Cum ați reușit să intrați în grațiile Flaviei? Un mic interes, un mic șantaj?...

— Prea urît gîndiți în legătură cu mine. Cum să zic? nu-i vorba de ceea ce insinuați. La început ne-am simpatizat. În seara cînd ne-am cunoscut, la o onomastică, am dansat de cîteva ori împreună. Mai apoi mi-am dat seama că firea ei năvalnică simțea permanent nevoia de noutate, de mișcare. Ne-am descoperit o pasiune comună — muntele. Ea era o explozie de viață contaminantă. Dar mai tîrziu mi-am dat seama că nu ea era aceea, că ea, cea adevărată, și mai puțin cunoscută, suferea. Nu am putut afla ce o frămîntă și o sperie. Era neliniștită, speriată chiar. Devenea brusc melancolică și se închidea în gînduri ca într-o cochilie. În ultimele zile aceste simptome se accentuaseră, puteau fi evidente pentru oricine. Dormea rău, avea coșmaruri, se temea să rămînă singură, cu profesorul evita să se mai întîlnească. Am bănuit că e însărcinată și, în seara cînd mi-a șoptit tainic, cu teamă vădită, că trebuie să ne întîlnim, am crezut că asta urma să-mi spună. N-o să-mi iert niciodată prostia de a fi schimbat în felul acela naiv locul întîlnirii. La ștrand nu s-ar fi putut întîmpla ce s-a întîmplat acolo.

— Cine ne poate convinge că nu ați făcut-o cu intenție?! punctă sentențios colonelul. Mai ales că vă temeați de ceea ce bănuiați : copilul.

— Era însărcinată? strigă Brujan cu disperare întrebarea.

Colonelul mări miza :

— Da, în luna a doua.

— Dumnezeule! Sînt un nenorocit, un nemernic! De ce am lăsat-o singură?!

— Vreți să ne sugerați că s-a sinucis ? preluă discuția Ștefan Stega.
— În nici un caz. Ar fi trăit mii de vieți fără să se sature.
— În cazul acesta pe cine bănuiți ? Profesorul ?
— N-aș crede. E un om superior. Ce interes ar fi avut ? Dacă vroia să scape de ea, se despărțeau pur și simplu. Nu-mi îngădui să bănuiesc pe cineva anume. Atîta știu, că ea a avut un motiv să fie tulburată, să se teamă. Dacă ar fi să-mi dau o părere, cineva, cineva care o urmărea poate, un obsedat sexual căruia nu a vrut să-i cedeze.
Stega murmură privind dintr-o parte tavanul :
— Interesantă remarcă ! La asta m-am gîndit mai puțin .„Alex Neneanu, Rolf Kraiman, Nicu Pelin...", făcu în gînd cîteva presupuneri.
— Ieri dimineață, interveni colonelul Mihu, erați evident îngrijorat că nu mai apare Flavia, și se pare că nici nu v-ați străduit să mascați îngrijorarea. De ce ?
— Doar v-am mai spus. Seara fusese de-a dreptul speriată. Mi-a șoptit că a doua zi trebuie să mă întîlnească, să-mi spună ceva foarte important. „Ceva care hotăra între viață și moarte", cam așa mi-a zis. În vreme ce-mi vorbea, ea, care pînă atunci nici nu se străduia să salveze aparențele, cerceta în jur speriată. În momentul acela nu puteam face nimic, profesorul ne fixa ironic cu privirea.
— Cine a fixat locul întîlnirii ?
— Ea, la ștrand. Am înțeles, chit că a vorbit încet, că nu numai profesorul ne-a auzit. Mai tîrziu i-am strecurat un bilet sub ușă, prin care o rugam să vină la grotă. E drept că și la bar i-am șoptit unde ar fi

bine să ne vedem. Nu eram sigur că a înțeles, între timp se apropiase el, și am scris biletul ca să fiu liniștit.
— Cine mai era în bar atunci ?
— Să mă gîndesc. Oana, într-un separeu cu Corina, Profesorul și Rolf Kraiman, în apropierea noastră, Nicu Pelin și doi tineri veniți cu o „Dacie" oranj cu număr de Sibiu.
— Dintre cunoscuții ei din București și Timișoara nu bănuiți pe vreunul ?
— Nu prea avea prieteni, fostul soț o lăsa în pace, nici măcar nu-i scrisese... Cum vă spuneam, prieteni nu avea și cînd nu ai prieteni nu ai... dușmani.
Maiorul Stega pronunță pe neașteptate, făcîndu-l pe procuror să tresară :
— Trei oameni ar fi putut face asta ; profesorul, logodnica dumitale și... dumneata.
Cu coada ochiului urmărea efectul. Sergiu Brujan sări ca ars și prinse să țipe scandînd :
— Dumneavoastră vă dați... vă dați seama ce spuneți ?! Dar, e ridicol, e absurd, de neadmis ! Orice, dar asta nu ! Înțelegeți ?!
Maiorul era surîzător și calm.
— Judecă și dumneata : soțul era gelos, iar gelozia nu e un motiv oarecare ; logodnica dumitale la fel...
— Prin absurd să presupunem că așa este, conveni Brujan după ce izbuti să se stăpînească, dar eu, eu ce motive aș fi avut ?
Răspunsul veni prompt :
— Cînd nu te poți hotărî între două femei, iar patima este pusă în balanță cu interesul, sau cu altceva asemănător, de una trebuie să scapi.

Sergiu Brujan părea dezarmat. Îi pierise graiul și prinse să caute cu priviri rătăcite înțelegere la ceilalți. Părea un căprior tînăr hăituit și apoi înconjurat într-o văioagă fără ieșire. Stega se adînci cercetător în străfundul gîndurilor, îl privi cu îngăduința înțeleptului și aduse discuția pe vechiul făgaș, adresîndu-se mai întîi colaboratorilor săi :

— Sînteți de acord că deocamdată plutim în presupuneri ! Tinere Brujan, n-aș vrea să crezi că noi deja te acuzăm. Nu, nici măcar cu gîndul. Mîine, poimîine... cine știe... totul se va limpezi. Mă frămîntă totuși întrebarea de ce i-ai dat întîlnire tocmai la grotă cînd erau atîtea locuri mai apropiate și mai potrivite.

Brujan intui o capcană, își ceru permisiunea să-și aprindă țigara pe care o frămîntase minute în șir între degete și răspunsul se formulă abia după ce devenise evident că a cercetat precaut terenul :

— Era un loc mai ferit, unde se putea ajunge pe mai multe căi și, prin urmare, evitam să fim văzuți de cineva de aici.

— Mda ! Din punctul dumitale de vedere e cît se poate de logic numai că tot logic putem presupune că acolo, tocmai acolo o aștepta cineva, iar dumneata știai și ai mijlocit întîlnirea nefastă pentru ea. Ați tresărit. De ce ? Și, mă rog, ați fost la întîlnire ?

— Cum era să mă duc ? Cu această intenție am ieșit. Dar cine și-ar fi putut închipui că vă găsesc pe toți în fața vilei ?! Și erați toți cu ochii pe mine, mai ales el. Mai și făcusem imprudența de a nu-mi ascunde cît de cît îngrijorarea și nerăbdarea. E posibil să fi fost așteptată dar nu știu de cine și în nici un caz de mine. Doar m-ați văzut cu toții și...

— Nu e suficient ca să fiți dincolo de orice bănuială. Lăsînd la o parte tot ce ne-ați spus, care vă este alibiul pentru tot timpul acela ? interveni procurorul.

— Nu știu, în cazul de față, ce înțelegeți dumneavoastră prin alibi, dar știu ce am făcut toată dimineața. M-am trezit pe la șapte, am încercat să-mi prelungesc somnul dar nu am reușit. Stînd în pat, între somn și trezie, mi-a venit ideea să refac schița fenomenelor carstice din împrejurimile stațiunii cu gîndul de a căuta vechile intrări în labirintul peșterilor, astăzi dispărute.

— Interesant ! Foarte interesant, exclamă maiorul Stega. Ideea aceasta v-a venit așa, nitam-nisam, ori v-a sugerat-o oarecine ?

— Știu eu ?! La asta nu m-am gîndit. Poate chiar dumneavoastră și Rolf Kraiman, atunci cînd am discutat subiectul acesta la bar și el m-a făcut speolog pîrît. Apoi cred că mai era un motiv : doream să-i fac Flaviei o bucurie aducîndu-i niște stalactite cu un colorit și o compoziție chimică aparte, pe care le știam într-o sală a peșterii, potrivite pentru decorarea unei biblioteci de specialitate. Adăugați și faptul că am fost și mai sînt un pasionat de peșteri și grote. Am făcut schița cu ochii cîrpiți de somn și m-a nemulțumit. Ceva nu ieșea. Am mototolit hîrtia și am aruncat-o la coș. Dar, cînd m-am înapoiat în cameră, după ce v-am întîlnit pe dumneavoastră pe terasă, n-am mai găsit hîrtia aruncată la coș. Îmi amintesc bine fiindcă m-a contrariat nițel. Intenționasem să revăd schița, să-mi dau seama unde am greșit. Am întrebat femeia care face curat însă ea nu intrase la mine în dimineața

aceea. Pînă acum, poate și din pricina celor întîmplate, nu am mai dat nici o importanță acestui fapt. Dacă găseam hîrtia v-aș fi putut dovedi cu ce mi-am ocupat timpul. Înseamnă că cineva mi-a cotrobăit prin cameră. Dar, să continui. Deci, am mîzgălit hîrtiile acelea, am ieșit pe terasă, m-am înapoiat în cameră, unde am stat cam trei sferturi de ceas, și am ieșit iarăși printre dumneavoastră.

— Între unsprezece și jumătate, douăsprezece și jumătate unde erați ?

— Vedeți, de întrebarea aceasta mă temeam. N-aș fi bănuit că mi-ați sesizat lipsa. E o chestiune de onoare și nu vă pot răspunde.

— Nu mai spune ! De unde atîta risipă de onoare ?! Gîndește-te că este tocmai timpul care ne interesează și...

— Bine, dar mă bizui pe discreția dumneavoastră ! Eram cu domnișoara de la chioșcul de ziare la ea în cameră. Se ținea scai de mine și...

— Numai angajatul stațiunii pentru problemele sentimentale nu te știam. Plăcută funcție !

25

Tîrziu, după cină, cînd ei s-au reîntîlnit în camera de lîngă recepție iar locatarii vilei printr-o înțelegere tacită s-au îndreptat spre bar, simțind

probabil nevoia să fie împreună, Corina, alarmată că i-a fost scotocită cămăruța de la subsol, își anunță prezența cu ușoare bătăi la ușă. Intră cu teama comunicată prin mima și gesturile unei școlărițe chemată pentru prima ei greșeală la director. Era palidă, cu cearcăne pronunțate, cu fața răvășită de plîns și respirația agitată. Asupra celor trei bărbați, care aveau copii acasă, înfățișarea fetei făcu o impresie adîncă. Corina, realiza Stega, era cam de vîrsta Emiliei și întrucîtva îi semăna : înaltă, blondă, cu fața marcată pe catifeaua pometilor de o plăcută constelație din pistrui. O clipă chiar avusese sentimentul că în fața sa se găsește propria fată. Așa se explică de ce simțea pentru ființa aceasta răvășită de durere și teamă, ca un pui de animal bătut și izgonit, o adîncă compasiune. Îi oferi un scaun și o ajută să se așeze strîngîndu-i umerii a înțelegere și încurajare.

— Am și eu o fată de vîrsta dumitale. Îmi închipui de ce ești așa de speriată și te înțeleg. Tocmai de aceea aveam de gînd să amînăm discuția pînă mîine dimineață. Dorești să ne spui ceva care nu îngăduie amînare ?

Ea își trase fusta peste genunchi cu un gest adolescentin, potrivi o șuviță de păr scăpată din agrafe și, frecîndu-și mîinile cuprinse de neastîmpăr vorbi, făcînd pauze mari între cuvinte :

— Am aflat... mi s-a spus că... ați fost acolo, acolo... la mine. Îmi dau... îmi dau seama ce impresie... ce impresie v-a făcut ce ați văzut și... ce trebuie să credeți despre mine.

— Nu fi îngrijorată ! încercă să o liniștească colonelul Mihu de data aceasta. Sîntem oameni în

toată firea și nu tragem concluzii categorice numai din atît. Mi s-a părut ori ai pomenit numele Oanei...

— Am vrut să spun că dacă aș fi ascultat-o pe Oana... Ea m-a sfătuit să arunc prostiile acelea pentru că aș fi putut suporta cine știe ce consecințe.

Ștefan Stega clipi cu interes și preluă ideea :

— Bănuiești la ce anume se referea ? Că ea știa că se va întîmpla ce s-a întîmplat ?!

— Nu știu, nu cred. În ultimele zile am fost așa de nervoasă și de necontrolată încît probabil am îngrijorat-o. Era singura mea prietenă aici, singurul om care mă înțelegea.

Căzu pe gînduri, privind cu pupilele dilatate undeva, departe, prin zid. Tresări ca de o aducere aminte și întrebă :

— Aș putea ști cine v-a vorbit despre camera aceea ?

Răspunsul veni calculat și prompt :

— Chiar prietena dumitale, Oana Semenic, ne-a spus.

Pe fața Corinei fulgeră o sclipire de mirare preschimbată în mînie.

— N-aș fi crezut. De ce a făcut-o ? Doar și ea o ura pe Flavia ! La fel ca mine, dacă nu mai mult.

— Spune-mi Corina, ai urît-o atît de mult pe colega ta încît să-i dorești moartea ?

Ea își căuta cuvintele. Părea sinceră, dornică să descarce aici toată povara de gînduri și neliniști :

— Cum să vă spun ?! Înainte, vreau să zic înainte de a se logodi cu domnul profesor, îmi era simpatică și ne înțelegeam bine. Pe atunci și ea era

altfel. Dacă ar fi fost să aleg eu în locul dînsului, cred că tot pe ea aș fi preferat-o. Apoi, nu știu exact cînd și din ce motiv, a început să nu-mi mai placă. Aici, în stațiune, am prins s-o urăsc, cel puțin așa mi se părea dar, nu știu dacă mă credeți, acum, după ce nu mai este, știu că mi-a fost dragă, că ura aceea era altceva, ciuda că nu pot fi mai multă vreme în preajma ei.

— Îi fi și dumneata îndrăgostită de profesor. Se mai întîmplă. Altfel cum îți explici schimbarea sentimentelor tale după logodnă ?

— Aveam impresia că influența ei nu-i priește. N-aveți de unde să știți că el înainte era altfel cu noi, mai deschis, mai apropiat, un adevărat prieten. Faptul că se afișa mereu cu domnul Brujan mă deranja. Era în joc mîndria, demnitatea omului pe care într-adevăr îl iubesc, dar nu așa cum credeți dumneavoastră, ci ca pe un tată, ca pe un om superior căruia ai vrea să-i semeni, despre care știi că a suferit pe nedrept și nu dorești să mai sufere vreodată.

— Poate aveai și alte motive în subconștient ori, aparent, lipsite de importanță ? încercă Mihu o pistă posibilă.

— Știu și eu ce mai era ?! Poate îmi era milă de Oana și..., cum să zic ? în prezența Flaviei eram așa de neînsemnată, de neîmplinită.

— Nu ai încercat o discuție, nu ai simțit nevoia să vă explicați ?

— Aveam de gînd, dar nu știu ce m-a oprit. V-am spus că nici ea nu mai era cea dinainte, devenise nervoasă, tristă, închisă în sine. Aveam impresia că este nemulțumită de pasul făcut, că re-

gretă logodna. Erau lucruri prea intime și n-am avut curajul.

— Din cîte am înțeles, mai ales după ce am văzut figurinele a căror semnificație ne-a dezlegat-o Oana Semenic, în anumite momente i-ați dorit cu adevărat moartea.

În privirile ei fulgeră aceeași luminiță mînioasă care se întipări pe față. Nu se mai putu stăpîni. Izbucni în plîns.

— Ce a vrut să insinueze Oana cu asta ? Că eu am omorît-o pe Flavia ?

Ștefan Stega îi puse în mînă paharul cu apă. Ea îl strînse cu disperare și înghiți lacom, precipitat. Îl așeză pe masă cu mîna tremurîndă și printr-un efort vizibil continuă :

— A fost... nu știu cum să vă explic... un joc prostesc, un mod de a-mi descărca nervii, suferința, angoasele, teama.

— Teama de ce ?

— ... ?

Stega repetă întrebarea.

— Despre ce teamă vorbești ? și cum s-a strecurat în tine această teamă ?

Un cuvînt din întrebare o făcu să se destăinuie :

— E jenant să vă povestesc. Știți, trăiește aici, în sat, o femeie, Saveta Ștef, o... vrăjitoare. Am fost și eu la ea, din curiozitate la început. Acolo cred că s-a strecurat în mine această teamă. Zicea că eu sînt dublul neîmplinit al Flaviei, un fel de strigoi al ei, și că atîta timp cît ea trăiește eu numai vegetez. Am fost o proastă, eu nu am crezut pînă acum în tîmpeniile astea, dar prea știa multe, prea m-a citit de parcă avea în față biografia

mea. M-au răscolit vorbele și lucrurile acelea. Erau și taine la care nu-mi explic cum a ajuns. De pildă, despărțirea părinților mei, faptul că la șaisprezece ani în casa tatălui vitreg mi s-a întîmplat o nenorocire... Impresionant era faptul că nu ea vorbea, ci un glas nepămîntean venit de niciunde.

— Ea ți-a sugerat ideea cu statuetele și andreaua, cu luminările și semințele de plante narcotice, otrăvitoare ?

— Spunea că este o vraje în urma căreia Flavia va pleca iar profesorul își va recăpăta firea și liniștea de dinainte. Dacă bănuiam ce se va întîmpla !

Fu zguduită iarăși de un plînset înăbușit, dureros.

— Eu sînt vinovată, din pricina mea a murit !

— Nu fi copil ! Încearcă să te liniștești ! În timpul crimei erai departe de aici. Cum te poți considera vinovată ? Numai dacă nu cumva te-ai înapoiat mai devreme... presupuse colonelul Mihu.

Pe fața ei apăru groaza.

— Puteți verifica. Eu nu sînt în stare să fac așa ceva. N-am ieșit de loc din casa acelui olar. De ce nu credeți că îmi pare rău de ea, și regret că nu mai este, că acum știu, sînt sigură că nu am urît-o cu adevărat niciodată.

Procurorul Pop ascultase cu atenție. Acum întrebările lui se formulau ca rezultat al unor gînduri ce încolțiseră anevoie, dar sigur :

— Îți amintești, domnișoară, cine ți-a vorbit despre femeia aceasta ?

— Oana a descoperit-o și mi-a vorbit despre ea într-o zi, venind vorba despre comportarea lui Ser-

giu. Era sigură că prin farmecele ei Saveta o să i-l redea pe Sergiu.

— Ţi-a luat bani? întrebă neutru procurorul.

— Nu, nu primea bani, spunea că nu are ce face cu banii. I-am dat un cercel de aur. Era desperecheat. M-am dus la ea de două ori, apoi am renunţat. Mi-a cerut să scriu şi să semnez un bileţel către protectorul ei, Belzebut, în care să precizez tot ce gîndesc în legătură cu Flavia şi ce-i doresc. Asta-mi s-a părut cusută cu aţă albă şi n-am mai dat pe acolo. De fapt în ultimele trei, patru zile nici nu prea ştiam ce se petrecea cu mine. Probabil din pricina ceaiului făcut cu fructele acelea roşii.

— La ce oră aţi plecat ieri la Omeşti? întrebă Ştefan Stega.

— Doar ştiţi. Pe la opt şi jumătate, cred.

— V-aţi abătut din drum, aţi făcut un popas mai lung, v-aţi despărţit cumva?

— Pe drum, nu. În satul olarilor am ajuns înainte de zece. Ţin minte, pentru că Oana m-a întrebat cît e ceasul crezînd că al ei a stat. Eu am rămas la un meşter bătrîn, Toader Dragoş îl cheamă, şi am lucrat la roată mai mult de două ceasuri. În timpul acesta Oana a colindat satul în căutare de ceramică veche şi icoane pe sticlă. S-a înapoiat în jurul orei treisprezece cu rucsacul plin, într-o stare de jubilaţie, de exaltare, cum nu am mai văzut-o. Zicea că a achiziţionat o icoană rară aparţinînd vechilor meşteri de la Batiz. În staţiune am ajuns puţin după ora patrusprezece, coborînd direct versantul Lupanul. Ce s-a întîmplat între timp am aflat la bar, unde am intrat să beau un pepsi. Oana i-a replicat barmanului că e o glumă neinspirată făcută anume să-i strice buna-dispoziţie. Eu am crezut şi, sinceră să fiu, am intrat în panică.

Se întoarse către colonelul Mihu.

— Nu-i aşa că dacă nu plecam la Omeşti pe mine m-aţi fi bănuit după toate tîmpeniile pe care le-am făcut?

Acesta zîmbi şi-i răspunse cu un calm liniştitor:

— Ca să acuzi un om de crimă nu este suficient să ştii că acesta a simpatizat sau a urît victima. Apropo, dacă ai fi în locul nostru, la cine te-ar duce gîndul?

— Îmi este imposibil să mă pronunţ. Nici nu m-am gîndit la asta. Am avut realmente impresia că farmecele acelea... O, Doamne, ce mi-a mai putut trece prin cap! Ar trebui să-mi fie, şi zău că-mi este, ruşine.

Tăcu cît o decantare de gînduri.

— Un bărbat în nici un caz. Bărbaţii au admirat-o, au iubit-o. Ea pentru ei era desăvîrşirea, prototipul, un produs alambicat al naturii. O femeie, da, femeile o invidiau, o urau pentru dărnicia cu care a răsfăţat-o natura. Dar de aici, din staţiune, nu văd cine ar fi putut lua viaţa unui om. Urît despre ea vorbeau domnişoara Fedelea, Coca Brezoi şi... Oana, Oana Semenic. A, da! sigur că da! Doctorul Neneanu, el o socotea unealta lui Belzebut. Mă sfătuia s-o ocolesc, multe mi-a zis despre ea, dar n-am luat seama fiindcă omul acesta nu-mi place. Aşa zicea, dar nu se sfiia s-o soarbă din priviri şi chiar s-o urmărească. Am observat de mai multe ori.

Corina Giurgiu prezentă toate semnele unei epuizări nervoase îngrijorătoare. Nu se cădea să o mai

rețină. Ștefan Stega îi mulțumi și o sfătui să ia un somnifer și să se închidă în cameră pînă dimineață. Nu era cazul, deocamdată, s-o mai întrebe ceva în legătură cu pisica spînzurată și pisoiul dispărut.

— Îmi este groază să rămîn singură. Doar un pic am ațipit și mi s-a părut că văd pisica spînzurată de candelabru. Nu știu ce să fac, zise ea în consens cu gîndurile maiorului.

Sfatul de a rămîne peste noapte cu Liana Azuga fu primit cu un oftat de ușurare.

26

O liniște de noapte interstelară cuprinsese stațiunea. Ceața îngroșa întunericul. Ceasurile erau înaintate. Plutonierul Toma le-a adus o gustare rece : pîine de casă, slănină, cîrnați, ceapă, bureți murați. Mîncau tăcuți, îngîndurați. Ancheta înainta anevoios semănînd cu zădărnicia unei alergări pe un teren cu nisipuri mișcătoare. Prea mulți dintre oaspeții întîrziați ai Gesarei puteau fi vinovați potențiali. Datele, elementele care începeau să se adune ca niște pîraie galbene în vadul îngust al unui rîu, tulburau în adîncuri apa prin care înota în voie peștele căutat.

Stega dumica în silă pîinea proaspătă amirosind puternic a lan cu maci și neghină. În schimb colonelul Mihu, mai puțin marcat de nesomn și oboseală, înfuleca dumicați de uriaș cu o poftă molipsitoare. Observă indispoziția vechiului camarad și-i recomandă un duș rece :

— E o idee, Mihule. Mă bucur că-mi mai ții minte obiceiurile. Poate așa mi se mai adună gîndurile la casa lor. Cred că n-ar fi rău să ni le ordonăm fiecare și numai după aceea să vedem ce mai putem face. Ne învîrtim ca într-un labirint și nu găsim ieșirea, deși o știm pe aproape. Tovarășe plutonier, fii bun matale și vezi dacă Sergiu Brujan mai e treaz la ora aceasta și, dacă e, cere-i să refacă și pentru noi schița aceea. Dă-i de înțeles că mai avem și noi una și că ne trebuie pentru comparație.

Sub jetul de apă rece, de munte, petrecu pe ecranul minții imagini liniștitoare de la Herculane. De ani de zile, tot ceea ce îi putea aminti de munte : fulgii mari, brăduții pentru Anul Nou, beteală din vitrinele magazinelor în preajma sărbătorilor de iarnă îl ducea nu numai cu gîndul, ci și cu ființa, cu simțurile, la stațiunea perlă de pe Cerna. Începu a-și pune întrebări : „La ce naiba le-o mai fi făcînd trebuință veninul ? Iar locul, de ce tocmai la grota aceea împuțită ! ?“ Îl intriga faptul că, deși adus la scurt timp după descoperirea cadavrului, cîinele a urmărit fără convingere o părere de urmă din grotă pînă la firul apei și s-a lăsat păgubaș lătrînd a pustiu, înciudat că nu i se deschide zidul. Au cercetat cu cerbicie fisură cu fisură, nișă cu nișă. Au purtat încoace și încolo lu-

mîna unui petromax, au lovit pereții de calcar dar degeaba. În întunecimea grotei cîinele era scuturat de tremur, scheuna nervos și se repezea afară. Neavînd încotro și-a însușit și el părerea specialistului, un plutonier de nădejde, că asasinul și-a așteptat victima aici, în grotă, și-a pus în aplicare planul criminal și a dispărut fără urmă de parcă l-ar fi înghițit pămîntul ori s-a înălțat la cer. „O fi existînd cu adevărat pe aici vreo stafie", glumise atunci colonelul Mihu, însă el, Stega, își propusese să mediteze la asta cu toată seriozitatea. Ce-i da de gîndit era semnul acela sub lobul urechii, ca o mușcătură de reptilă. „Să fi crezut oare că sîntem atît de nepricepuți încît să admitem că a fost mușcată de o viperă cu corn? Să admitem și această ipoteză — prinse el să converseze de sub duș cu un personaj imaginar — ceea ce ar însemna că Flavia a parcurs drumul de la vilă la grotă pe firul apei. Ajunsă aici s-a întins la soare, a adormit, a mușcat-o reptila, s-a trezit, a văzut-o și de teamă a făcut un stop cardiac. Bun, am admis prin absurd că în această zonă a apărut o viperă cu corn ucigașă, dar atunci cum se mai justifică semnul de sub bărbie și strangularea?! cu ceva fin, moale, dar cu forță de uriaș." Gîndul i se întoarse iarăși, ca o obsesie, la grotă. „Va trebui să mai cercetăm. Aici o fi chichița, cu valoare de evidență în meseria noastră, care poate dezlega enigma."

Reveni printre ceilalți după o jumătate de ceas, bine dispus și cu poftă de vorbă. Mihu sesiză efectul miraculos al dușului și îl întîmpină contaminat de voia bună ce iradia din privirile, din zîmbetul și din mișcările vioaie ale maiorului:

— Vesel ești, tînăr ești, mintos ești, proaspăt îmbăiat, ce să mai spun! Cum propui să ne petrecem noaptea?

— De fapt noaptea asta trebuie cîștigată și nu petrecută, Mihule. Am sentimentul că ne aflăm foarte aproape de adevăr, un adevăr atît de simplu și la îndemînă, care ne scapă precum o rază de lumină prinsă într-un ciob de oglindă. Aș zice că a venit momentul să punem ordine în gîndurile și concluziile pe care le avem.

— Adică?!

— Adică să facem ceea ce de fapt ne-am mai propus. Să procedăm prin eliminare. Uite, eu, care îi cunosc binișor pe oamenii aceștia, propun și argumentez iar tu, dacă nu ești de acord, mă întrerupi. Bineînțeles, este o invitație și pentru ceilalți. De acord?

— Dă-i bătaie! Sînt curios. De mult nu am mai recurs la vechiul nostru procedeu.

— Coca, Brezoi și Darian Lazar au un alibi perfect. Personal am verificat. În plus, nu sînt în stare.

— De acord. Există vreo obiecție? Nu? Mai departe...

— Personalul. Tot ce ne-a spus femeia aceea, Jurca, pare-mi-se, o cheamă, corespunde adevărului. Acum, că s-a înapoiat la slujbă, spășită și golită de parale, Mariana, poreclită Gîsca, clienta plutonierului Toma, nu mai am nici o îndoială.

— Sergiu Brujan...

Colonelul îl întrerupse:

— Să nu ne pripim! Chiar tu ai lăsat să se înțeleagă că și el ar fi avut motiv să scape de una

din cele două femei. E drept, un motiv nițel absurd, dar ce? crima nu este tot ce poate fi mai absurd?

— Bine, Mihule, dar pentru timpul care ne interesează el are acoperire, doar știi! Ba, să nu greșesc, cu excepția a o jumătate sau trei sferturi de oră, cît zice că a lucrat în cameră la schițele acelea.

— Deci, rămîne printre suspecți?

— Desigur. Dar, să vedem mai departe. Zoe Fedelea și Nicu Pelin. Au fost aici, pe terasă, apoi, spre mirarea tuturor celor ce le știau aversiunea reciprocă, au plecat împreună și au descoperit victima.

— Să nu uitați ipoteza mea, în care mai cred și alții! îl puse în gardă procurorul.

— Da, n-o să uităm. Am mai vorbit despre asta, și eu am înclinat să judec așa, dar acum mi se pare curată fantezie. Ți-ar trebui curaj de dement în fața anchetei și cel puțin un frate geamăn ca tovarăș. Ei nu s-au cunoscut pînă aici, nu se dădeau în vînt unul după altul, iar asocierea pentru plimbare mi s-a părut spontană, cu totul întîmplătoare. Ar mai fi Alex Neneanu. Alibiul său este greu de verificat. Plutonierul Toma va reface mîine traseul pe unde acesta afirmă că a umblat. De buldozerist în zona aceea, nici pomeneală. O învățătoare navetistă există, dar nu l-a văzut, țăranul... nu știm cine este. Ei, cam atît, dacă nu îl luăm în considerare pe Kraiman care, într-adevăr, a lipsit din stațiune, iar mașina lui a fost reperată între Apold și Sibiu.

— Dacă nu cumva mașina a fost condusă de altcineva! lansă plutonierul, a cărui primă pasiune era dirijarea circulației, domeniu în care era atît de intransigent încît își amendase de vreo două ori chiar soția la trecerea de pietoni, aceasta fiind nițel daltonistă.

— Măi, Tomiță, măi, nu ți se pare că literatura polițistă ne-a cam obișnuit cu ideea că toți răufăcătorii trebuie să poarte nume străine?! îl admonestă în glumă colonelul. Dar, pînă ne vom convinge pe unde și cum și-a petrecut vremea, eu zic să-l lăsăm pe listă. Apoi, către maiorul Stega:

— Ei, nu continui? Sînt curios ce ai de spus în legătură cu Liana Azuga. E adevărat că a făcut plajă și schițe acolo, pe stînci, unde a fost văzută de băiatul care păștea caprele, dar să nu uităm că a avut și timp și motiv să se ocupe de victimă. Mie tot mai mult îmi seamănă chestia cu biletelul și întîlnirea de la cascadă a cursă pusă la cale cu complicitatea ei.

— Pe dracu! nu se mai putu înfrîna Stega. Farsă la patru metri sub apă cu un pietroi de gît, înscenare cu un ofițer aflat acum între viață și moarte...

— De ce nu?! Părerea protejatului tău, Mitruț, e că putea respira printr-un furtun ori o țeavă. S-a mai văzut.

— În filme americănești. Dacă mă declar de acord ai putea să-mi spui cu ce scop ar fi făcut toate astea?

— Nu te mai recunosc, Ștefane, zău așa! Te-ai ramolit, te-ai îndrăgostit ori ce naiba se întîmplă cu tine? Iată unul dintre răspunsurile posibile:

ca să aibă un alibi de neclintit. Cine ar bănui tocmai victima ? E drept că poza ei poate fi pusă pe coperta unui manual de etică, dar asta nu-i suficient. Am văzut la viața noastră chipuri și mai drăgălașe care ne-au lăsat paf cu porcăriile lor.

— Te-ai cam aprins, Mihule, iar locotenentul meu te-a contaminat cu o boală a dracului de rea pentru meseria noastră : fantezia. În ce mă privește, recunosc că mi-e simpatică și pun zălog capul că nu minte.

— Anii îți mai permit să rămîi fără el sau chiar să-i adaugi unul cu zulufi. Uite, nici eu nu sînt de piatră în fața frumuseții, dar totul... pînă la sentimente. Dintre toate organele omului inima e cea mai șugubeață : te lasă ori te înșeală cînd ți-e lumea mai dragă.

— Fie voia ta. Un suspect în plus sau în minus ce mai contează ! Hai să încheiem lista suspecților ! Scrie, tovarășe plutonier : Jorj Motorga, Sergiu Brujan, Oana Semenic, Alex Neneanu, Rolf Kraiman și... Liana Azuga. Sînt șase oameni dintre care cel puțin patru ar fi avut un motiv plauzibil să scape de victimă. Unul din gelozie și pentru reputație, doi din ură, unul din „dragoste". Al cincilea și al șaselea ar putea fi susceptibili de crimă pasională.

— Glumă, neglumă, dar bine judecat ! zise colonelul. Acum ce-ați zice dacă am așterne pe hîrtie enigmele, neclaritățile, problemele pe care nu le-am dus pînă la capăt ? Tu, Ștefane, închipuie-ți că ar

fi și locotenentul de față, pentru că judecățile și ideile lui nu sînt de neglijat. Ce-ai zice Pop, prietene, dacă te-am ruga să le înșirui tu pe hîrtie ? Poate vrei tu, Tomiță, dar tare mă tem să nu le amesteci ca în afacerea cu gîsca.

După nici o oră lista, plină de corecturi și adăugiri arăta cam așa :

— care poate fi motivul crimei ;

— dacă între moartea Flaviei și moartea fetei de la carieră există vreo legătură ;

— cu ce scop i-au sugerat lui Sergiu, atît Flavia cît și Kraiman, să facă schița peșterilor ;

— Liana Azuga păstrează o taină. De verificat ipoteza locotenentului, la care subscrie și Mihu ;

— Cine și cu ce scop a speriat-o pe Coca Brezoi, a spînzurat pisica și l-a chinuit pe Sîvuc ;

— se impune urgent : o încercare de înțelegere cu Sîvuc, prin intermediul unui specialist, o descindere la hruba babei Saveta și încă o discuție cu Oana ;

— căpitanul Cîndea să se intereseze la Institut cu ce s-a ocupat profesorul în turneul din Apus, iar Stega să se ocupe în continuare de alibiul acestuia ;

— recercetate cu minuție grota și împrejurimile.

Colonelul da semne de nerăbdare. Strivi în scrumieră o țigară abia aprinsă și îl apostrofă pe maior simulînd limita îngrijorării :

— Oprește-te, omule ! Le luăm de la început ? Doar o parte din problemele și supozițiile astea le-am rezolvat. Ar trebui să ne mai și culcăm. Mîine

se întorc băieţii, Iova şi Cîndea, cu o taşcă de veşti şi vom avea treabă, nu glumă. Pînă atunci să ne mai limpezim şi noi gîndurile. În somn, cine ştie, vom avea careva vreo revelaţie. E miezul nopţii. Se aud cocoşii sătenilor.

*

Dacă ar fi ştiut că ei nu erau singurii locatari ai vilei Kraus care nu dormeau la această oră tîrzie este probabil că următoarea noapte ar fi putut-o rezerva în exclusivitate somnului.

Nu departe de halta G, sub o perdea de arini din faţa hanului „Zimbrul", o limuzină oprea lîngă caroseria unui TIR cît un vagon de tren, sosit puţin mai înainte. Şoferul TIR-ului, un turc cu trăsături expresive, scurt şi îndesat, deschise portiera şi-l invită sus pe bărbatul din autoturism. După o jumătate de ceas maşina mică ieşea în şoseaua naţională numai cu luminile de poziţie aprinse, iar străinul urca scările la recepţie.

La orele zero şi patruzeci şi cinci de minute colonelul Mihu, ieşit pe balcon pentru o priză de aer tare, observa lumina unor faruri plutind peste pădurea de la serpentine. „Un soţior întîrziat la căldurica altui pat", îşi zise şi intră în cameră.

Abia aţipise cînd i se păru că aude scîrţîitul scării din spatele vilei. Sări din pat, traversă cu paşi de pisică holul şi întredeschise geamul. Stătu o vreme la pîndă. I se păruse. Vîntul unduia coroana unui pin peste balustradă.

27

Nici pentru Stega noaptea nu s-a arătat prea darnică de somn şi linişte. Dimpotrivă, a trăit o noapte de coşmar şi revelaţii. Colonelul avusese dreptate. Criminalul îl cunoştea şi-i purta sîmbetele. Ştia pînă şi amănuntul că maiorul, încă de cînd era copil, avea oroare de reptile.

Acum, dimineaţa, amintindu-şi surprizele nopţii, simţea cum i se zburleşte părul şi face piele de găină. Cînd s-a despărţit de ceilalţi a intrat în cameră toropit de somn şi cu capul înfierbîntat de gînduri. S-a oprit direct la baie şi a făcut un duş scoţian, leac la care apela ori de cîte ori era prea obosit. Ca antidot împotriva insomniei intenţiona să se strecoare complet dezbrăcat sub aşternutul amirosind a levănţică. Dar mai întîi încercă să potrivească perna şi rămase împietrit. Vlaga i se scurgea din trup deodată cu un fior rece. Sub pernă adăsta o viperă cu corn. Aruncă perna la loc ca elctrocutat, îmbrăcă din mers halatul agăţat în hol şi bătu insistent la uşa colonelului. Venind în cameră, cu o mişcare iute şi calmă acesta ridică perna, gest pe care el, Stega, nu l-ar fi făcut nici sub ameninţarea glonţelui, şi izbucni în rîs. Glasul frumos şi puternic, de bas netrecut pe la operetă şi nici măcar pe la teatrul de estradă, făcu ferestrele să vibreze ca la un cutremur de grad mai mic :

— Asta-i bună ! Păi bine, bătrîne, era să uzi frumuseţea de covor din pricina unei vipere moarte !?

Nu aşteptă explicaţii. Dintr-o dată se încruntă, trecu furca degetelor prin claia de păr suriu şi zise îngîndurat :

— Ştefane dragă, se îngroaşe gluma. Criminalul are într-adevăr curajul unui dement. Cu siguranţă te cunoaşte şi ştie că şi tu cunoşti multe despre el. Vipera aceasta e numai un avertisment. Pentru noi, însă, e şi o pistă. Omul nostru e grăbit, iar tu te încăpăţînezi să-i stai în cale. A doua oară a glumit, a treia nu mai dă greş. Numai că aceasta este şi prima greşeală mai palpabilă pe care o face.

— Se pare că ai dreptate, Mihule, aprobă Stega, abia revenindu-şi din spaima prin care a trecut, vizibil marcat de jenă. Numai că pista aceasta poate să fie şi o momeală. Insul vrea să ne ducă de nas. De două ori a încercat să ne convingă că arma crimei este o viperă cu corn. Ar trebui să mai dai un telefon la muzeul judeţean de ştiinţe naturale şi să-i întrebi dacă sînt siguri că în această zonă nu trăiesc scîrboşeniile acestea. Dacă cumva pînă atunci nu se înapoiază Mitru Iova cu veşti bune de la Cetăţi.

Somnul nu l-a mai căutat pînă la ceasul cînd noaptea a prins să cedeze încetul cu încetul zilei. După două ore de somn furat, un duş aspru şi o cafea tare se simţea pregătit să mai înceapă o zi grea. La şapte dimineaţa îşi făcea cura de ozon pe terasă, înfundat în fotoliul elastic de răchită.

Moţăia. Visa cu ochii întredeschişi scene din primul său concediu făcut în urmă cu douăzeci şi cinci de ani împreună cu Maria. El, proaspăt locotenent, ea, lujer timid de fată plecată pentru prima dată de lîngă părinţi. Din reverie îl smulse brutal vocea

speriată a unei femei. Întoarse capul. Era aceeaşi ţărancă sănătoasă şi veselă care îl aproviziona zilnic cu darurile tîrzii ale verii. Palidă, respirînd precipitat ca după o alergare peste puteri, părea bîntuită de strigoi. Abia reuşea să îngaime cuvintele :

— Domnule, la grotă, un om, un om stă întins pe burtă de cînd am urcat muntele în zori. Acum, cînd m-am înapoiat, l-am strigat de mai multe ori dar nu se mişcă şi nu răspunde. E ţeapăn, domnule, e mort.

La început nu-i veni să creadă. Îşi aminti cum şi-a petrecut noaptea şi îl străbătu un fior.

— Poate te-ai speriat degeaba. O fi într-adevăr un om care doarme.

Femeia se mai liniştise. Obrajii au prins să-şi recapete culoarea. Părea uşurată de povara grijii. Spuse, oarecum supărată de neîncrederea lui :

— Eu nu vorbesc despre morţi nici în şagă şi nici nebună nu mi-s. L-am văzut cu ochii mei de la cîţiva paşi. E ţeapăn ca lemnul, domnule dragă.

Da, femeia nici nu glumea, nici nu avusese vedenii. Mai mult pentru a-şi reveni din surpriză o întrebă :

— Unde spuneai că l-ai văzut ?

— În faţa grotei, chiar la intrare. Am fost să culeg bureţi de fag şi la întoarcere am luat-o pe scurtătură că mă grăbeam să mulg vaca. Totdeauna cînd sînt obligată să trec pe acolo arunc ochii către întunecimea unde se chinuie sufletul lui Kraus, fie blestemat, căci n-a avut alt loc să-şi caute odihna, Doamne iartă-mă c-am vorbit în păcat. Se spun despre locul ăla tot felul de poveşti urîte. Nu ştiu ce m-o făcut să mă uit şi atuncea l-am văst şi l-am

strigat: „Mă omule, scoală!“ Da' el, ba. No, că m-am apropiat cît m-o îngăduit corajul, am mai chemat o dată pe numele de om, da el, iară, ba. Tare mi-o fost frică și tot într-o fugă am ți-nut-o pînă aici. Straița cu ierburi și coșul cu bureți acolo le-am lăsat.

După spaima prin care trecuse, femeia simțea nevoia să vorbească. Stega se ridică, îi puse mîna pe umăr și-i zise:

— Uite ce-i, nană dragă, eu te-aș ruga ceva pe dumneata. Te știu femeie de nădejde. Nu aveai de unde să știi că eu sînt maior și mă ocup tocmai de aceste lucruri neplăcute. Alaltăieri, tot în locul acela, a fost găsită moartă o femeie. Deocamdată nu spune nimănui o vorbă despre ce ai văzut, ca să nu alarmăm satul. Pot să mă bizui pe dumneata?

— Da de ce să nu?! Doară nu-s copchil! Dacă așe trăbe, tac pînă mi-ți zice să-mi desferec gura.

Femeia s-a îndreptat spre casă. Se vedea că nu-i trecuse spaima întrucît întorcea mereu privirea cu teama că o urmărește cineva.

•

Colonelul Mihu făcu ochii mari. Aruncă o privire vechiului prieten și înăbuși un oftat.

— Asta ne mai lipsea. Lucrurile se complică. Dacă nu intervenim eficient, vom avea și alte surprize.

Maiorul Stega îi răspunse cu întîrziere, privind într-o parte:

— Era aici atîta pace, atîta liniște. Și deodată... Nu știu dacă mă crezi, dar cu fiecare zi ce trecea

și cu fiecare din întîmplările acelea fără noimă creștea în mine certitudinea că se va întîmpla ceva. Ți-am mai vorbit despre asta. N-aș fi crezut însă că se va ajunge la o astfel de crimă. Cum să-ți explic, ceva plutea în aer molcom, un fel de duh al răului, cum ar zice Neneanu, în atmosfera asta îmbibată cu vapori și emanații de sulf, înțelegi? un fel de avertisment pe care cred că l-ai simțit și tu vreodată. Oamenii aceștia, deși aici mai avusese loc nu demult o crimă ori un accident stupid, păreau așa de liniștiți, se comportau atît de firesc, cum firească putea să fie și dragostea dintre Sergiu și Flavia, la urma urmei. Uneori îmi venea să rîd de temerile mele. Uite, nici acum nu-mi vine-a crede. Avusesem impresia că săteanca bate cîmpii. Pe Tomiță l-am trimis acolo mai mult dintr-o obișnuință a meseriei. Mă mir că mai știu ce a fost cu mine în ultimele zile.

— Te înțeleg, Ștefane. Mie cu atît mai mult nu-mi vine să cred. De loc sînt de pe această vale, care lasă la stînga stațiunea și se pierde în munți. Ei, află că de cînd mă știu, și mă știu de vreo cincizeci de ani, în satele acestea nu s-a petrecut nici o omucidere. Ba, să nu mint, îmi spunea tata că mai demult, înainte de primul război, un om de aici, din Gesara, și-ar fi omorît soția din pricină că se încurcase cu groful, iar cînd s-a întors de la ocnă oamenii l-au alungat din sat. Păcat. Stațiunea începuse să fie căutată.

— Poate că acum, aici, căpitanul Mihăilescu ar fi fost mai util decît mine. Cunoștea bine oamenii și era stimat de ei. Parcă ar fi unul de-al lor.

— Așa și este. Singurul profet în țara lui, dar și acela anihilat.

Pentru recunoașterea oficială a victimei a fost invitată Zoe Fedelea, ca s-o menajeze pe Oana Semenic care arăta că se află cu nervii la pămînt.

— Da, confirmă bărbătoasa domnișoară, e Sergiu Brujan. Îmi spunea mie inima și v-am spus și dumneavoastră, domnule Stega, că relația aceasta nu prea aducea a bine. De el zău că-i păcat. Atît de tînăr și de frumos! Cît despre ea, uite că iar vorbesc cu păcat și nu se cade, am convingerea că este vinovată și de moartea lui.

— Pînă nu vom cunoaște adevărul nu-i bine să ne pronunțăm, o atenționă colonelul, care nici unsă cu miere nu o putea avea la inimă.

Concluziile medicului stațiunii, la care fuseseră nevoiți să apeleze imediat, erau apropiate de cele ale cazului Mălin : strangulare lentă sau mușcătură de viperă urmată de un stop cardiac. Nu era sigur. Îl contraria faptul că moartea a survenit destul de lent.

— Dacă avea norocul să fie descoperit de un om cît de cît priceput mai putea fi salvat. Se pare că privirea victimei a urmărit pînă în ultima clipă asasinul care se îndepărta. Or, privirea a rămas fixată spre grotă. Vă rog să priviți cu atenție, pe față nu groaza, nu durerea i s-au întipărit, ci uimirea, ca și în celălalt caz. Un psiholog v-ar fi de mare folos.

— Cred că nu e nevoie. Putem deduce și noi. Victimele nu s-au așteptat ca cel întîlnit aici, un cunoscut apropiat, desigur, să le ia viața. Da, doctore, e un element de care vom ține seama. Tu, Mihule, ce părere ai ?

— Aceeași. Doctore, ai fost cumva medic legist ?

— Da. În tinerețe, la Cluj. Sănătatea precară m-a determinat să renunț și să mă mut aici, unde microclimatul îmi priește. Vă miră ? Și eu sînt curios în ce măsură presupunerile mele vor fi întărite de mersul cercetărilor.

Deodată tresări. Se aruncă asupra victimei, îi descheie jerseul și cămașa și prinse să-i maseze rar, insistent, cu disperare mușchiul inimii. Schiță, fără să se întrerupă, către Mihu semnul respirației gură la gură, acesta se execută mecanic și destul de mirat. Doctorul se ridică dintr-o dată cu uimirea pe față și i se adresă repezit Zoei Fedelea :

— Dumneata poți pleca, însă te avertizez : nici un cuvînt ! Dacă tot vă vine poftă de vorbă, răspîndiți zvonul că omul acesta a plecat inopinat la București și mai vedeți ce mai puteți inventa.

Ea plecă după o clipă de nehotărîre, contrariată. Doctorul se apropie de maiorul Stega și-i șopti ceva. Acesta tresări ca scurtcircuitat :

— De necrezut ! Atunci fă ceva, omule, repede ! Am pierdut ca niște neisprăviți atîta timp. Ai auzit, Mihule ? Doctorul crede că este vorba despre o moarte aparentă, de înțepenirea trupului și încetarea mișcărilor vitale, dar că ar fi posibil să mai trăiască. Arată ce poți, omule, fă-i o injecție cu adrenalină ! la ce naiba mai porți după tine lădoiul ăla ? !

Colonelul Mihu îi făcu semn maiorului să-l înlocuiască. Abia izbuti să se ridice. Îi înțepeniseră încheieturile. Strigă :

— Plutonier, repede o salvare cu o echipă completă. Neapărat, și cardiologul Stăncioni. Dacă el nu face minunea, n-o mai face nimeni. Pe bunicu-meu l-a adus de pe lumea cealaltă. Nu, stai, stai puțin, băiete ! Elicopterul. Ia legătura cu tovarășul inspector șef prin stația radio.

Doctorul Stăncioni, urmărit de privirea neîncrezătoare a legistului Lugăreanu, cercetă cu gesturi calme, măsurate trupul celui pe care natura îl făcuse parcă pentru a înfrunta veșnicia și se ridică cu îndoiala în priviri.

— Nu m-am mai întîlnit cu un astfel de caz decît în literatura de specialitate la capitolul curiozități. Dacă intuiția dumitale îl va salva, dragă colega, eu nu mai am cuvinte. Aparent e mort, însă inima palpită nesesizabil iar creierul e în stare de veghe ca în urma unui desăvîrșit exercițiu al unui brahman. Dacă rezistă pînă la Cluj vom mai vedea. Personal am început să cred în minuni.

După decolarea elicopterului cu însemnele Crucii Roșii s-au înapoiat în stațiune pe poteca din pădure. Tăcuți, rumegînd gînduri și nădejdi. Tăcerea o tulbură de la o vreme Mihu :

— Ștefane, am impresia că ne facem iluzii. Ai reținut ce zicea doctorul : probabilitate de unu la mie. De necrezut ! Veninul și-a făcut un efect neașteptat, ca în cazul acelui rege scit care și l-a administrat în doze tot mai mari, ca mai apoi să nu mai poată beneficia de efectul lui. Chiar de va trăi, multă vreme nu ne va putea spune nimic. Acum îi dau dreptate locotenentului Iova care înclina să-l creadă pe Brujan mai mult victimă decît asasin ! Aici, sub ochii noștri ! Află că din momentul acesta

pentru mine toți cei care trăiesc și se mișcă aici sînt suspecți. Victime ori asasini potențiali.

— Ascultă prietene, îi răspunse tărăgănat Stega, sprijinindu-se de trunchiul unui ceran, nu mi-am schimbat nici obiceiurile, nici procedeele. Am nevoie de un ceas, două de liniște. Să gîndesc cu creionul și hîrtia pe masă, să leg și să dezleg firele puține pe care nu știu dacă le-am apucat de la mijloc ori de la capăt, să reproiectez pe ecranul minții vorbe, gesturi, reacții ale celor în mijlocul cărora am petrecut afurisite zile de concediu, concediu pe care nu îl doresc nici dușmanilor mei. Pînă peste două ore, cînd ne vom reîntîlni la oficiu, nu vreau să fiu deranjat nici dacă m-ar chema la telefon Sergiu Brujan. Sînt epuizat, crede-mă ! Abia acum simt oboseala acumulată în zile și nopți de veghe. Știi de ce abia acum ? Nu !? Pentru concluzia că cineva se amuză macabru pe seama noastră. Cred că veninul face parte din doza de amuzament, e un fel de praf de vanilie la un cuptor de pîine. Ei, ce zici, îmi dai o permisie de două ore ? În fond, la atîtea zile de concediu, ce mai contează !

— Mai încape vorbă ! Gradul meu e de colonel, funcția ta, de general. Am și eu destule de făcut. Oamenii mei se mișcă destul de greu. Rezultatele acelea trebuiau să sosească de ieri. Da', las' pe mine! În patru ceasuri recuperez patru zile. Înainte de toate, măsuri de precauție. M-ai auzit Tomiță, că numai tu mi-ai mai rămas din echipă ! Da, Ștefane, și eu cred că omul nostru nu și-a terminat treaba. Ceva nu merge, îl împiedică, îi stă în cale. Să fi fost Flavia și Sergiu ultimele obstacole ? N-aș

crede ! E clar ca bună ziua că două crime ca acestea nu pot avea un mobil minor.

— Apropo de mobil, Mihule, ce-ar fi să trimitem un curier la București ? Ar fi bine să știm exact ce importanță economică și strategică prezintă zona Gesara și cîte ceva despre geologii care au cercetat-o.

— Nu e cazul. Cunoaștem. A fost primul lucru la care ne-am gîndit și noi. Dar mă bucur că ți-a venit ideea. Asta înseamnă că îți mai scapără mintea, bătrîne. Cu ce o păstrezi în formă ?

— În orice caz nu cu gerovital, ci cu exerciții. Deci, ești de acord să luăm și această ipoteză în seamă ? Cele două crime pot avea N motive : gelozie, răzbunare, tăinuire, șantaj, spionaj...

— Stai, stai ! că epuizezi vocabularul de specialitate.

28

S-au despărțit în fața oficiului poștal. Stega, motivînd că trebuie să expedieze o recomandată, i-a lăsat pe ceilalți să se îndepărteze. Nu era timp de odihnă. Ieși din oficiu și se îndreptă grăbit către sat.

Paraschiva Grozav, femeia care descoperise victima, nu-și revenise, era agitată încă. Se plînse că ar trebui să meargă peste deal, la sanatoriu, dar îi

e teamă. Stega nu o încurajă, dimpotrivă, o sfătui să stea acasă o zi, două și să nu rămînă singură. Au reluat discuția de acolo de unde o întrerupseseră dimineața. Nu, ea nu credea să mai fi fost cineva în preajma grotei. Sigur că da, între șase și jumătate, opt și jumătate nu a întîlnit pe nimeni. Da, de obicei se întîlnea cînd ici, cînd colo cu unii dintre colaboratorii profesorului aflați în căutare de pietre, dar astăzi, nici suflare de om. Ce a mirat-o e că în fața grotei a observat atunci cînd a urcat poteca frunzele răscolite de pași. Chiar intenționase să se întoarcă și să apuce în altă direcție crezînd că un alt culegător, mai harnic decît ea, i-o luase înainte, însă și-a dat seama că urmele nu depășeau tăpșanul acela. Pînă acum la asta nu s-a gîndit, însă i se pare lucru de mirare. De unde au apărut, așa dintr-o dată, și unde au dispărut ? Despre Onofrei ? Da, sigur că da, a auzit și ea cîte ceva. Oamenii au vorbit multă vreme despre fapta celui izgonit la marginea satului. Cum ? Nu, nu ! A murit demult. Puțini își mai aduc aminte. Numai bătrînii. Povești sînt destule, dar cine mai crede acum în ele ! Moș Ispas i-ar mai putea spune cîte ceva, e cel mai bătrîn și singurul din sat care îl mai căutase pe Onofrei la ruine după întîmplarea aceea. Dacă a vorbit cu cineva despre ce a văzut la grotă ? Doamne ferește ! nici în somn. Dumnealui chiar nu mai dorea un pahar cu vin ? Cu dragă inimă ! Coacăza neagră împrospătează sîngele și limpezește mintea, domnule.

Nu-i mai rămăsese timp pentru duş şi meditaţie. Simţea nevoia să se sfătuiască cu cineva. Mihu era ocupat, prins de febra ultimului urcuş. Îl ştia bine. În asemenea momente devenea zgîrcit la vorbe sau extrem de ironic. Îi lipsea ca niciodată locotenentul Iova. Acum îl simţea pe Mitru ca un fel de recipient colector de gînduri şi frămîntări pe care le decantează senin într-o zonă de purificare şi linişte a eului. Totuşi se hotărî să bată la uşa colonelului înainte de ora stabilită.

— Gata, ai clocit gîndurile, au ieşit puii, le-au crescut penele, făcut-au ouă ? îl primi acesta într-o bună dispoziţie de mirare.

— Constat că şi tu ai clocit cu folos, Mihule, ori te-o fi lăudat şeful pentru operativitate şi eficienţă !

— Mai glumesc şi eu, Ştefane, cu toate că numai de glume nu-mi arde acum. Am vorbit cu şeful despre ipoteza aceea. Îl îngrijorează şi pe dînsul. „Din zonă să nu se strecoare neobservată nici pasărea", mi-a zis. Au sosit, în sfîrşit, rezultatele expertizei la care mînzul tău, locotenentul, ţine atît de mult. În plicul acesta sînt completări la informaţiile despre cei de aici sau, mai bine zis, tot ce s-a putut culege, pentru că unii sînt aşa de nevăzuţi şi de necunoscuţi în anumite perioade încît ai impresia că au vieţuit în Patagonia. Alţii, bunăoară Pelin şi Neneanu, au făcut atîtea matrapazlîcuri la viaţa lor de te miri cum dracu mai pot privi în ochii semenilor ca nişte mieluşei în Noaptea de Sabat. A, să nu uit ! Şeful întreabă dacă nu avem nevoie de cîţiva oameni în plus ca să evităm şi alte surprize.

Stega sări ca ars :

— Nu, asta nu, în nici un caz ! Ar însemna să ne recunoaştem neputinţa. Doar egalăm, dacă nu chiar depăşim cifra celor ce pot fi bănuiţi de crimă sau de complicitate la ea. Mihule, ascultă-mă bine ! Acum sînt convins că asasinul locuieşte temporar în staţiune, chiar în această vilă, şi că el cunoaşte mai bine decît sătenii locurile. Aici trebuie să căscăm bine ochii. Iată la ce mă gîndeam şi de ce te-am căutat : după masa de seară strîngem curioşii, afişăm pe obrazele niţel pătate multă bunădispoziţie şi le zicem : Cazul a fost rezolvat. Flavia Mălin a făcut un stop cardiac. Acestea sînt concluziile expertizei medicale. Am mai avea la dispoziţie şi o altă variantă. Flavia s-a otrăvit. Încropim din partea ei o scrisoare către Sergiu prin care îi explică de ce a recurs la acest gest disperat. Îl iubea mult, prea mult ca să mai poată trăi fără el. Întîlnirea, despre care cu siguranţă cineva a aflat, plus nehotărîrea lui de a renunţa la Oana îi va convinge. Pe unii, bineînţeles. Aşa facem credibilă şi varianta plecării lui din staţiune.

— Evident inutil, Ştefane ! Uiţi că de faţă s-ar putea să fie chiar criminalul ?

— Dimpotrivă. Îi facem jocul. Nu ai impresia că se amuză pe seama noastră ?

— Încercarea moarte n-are. Mă îndoiesc însă de faptul că momeala va fi înghiţită. Oricum, noi sîntem cei care trebuie să cîştige timp. Mă întreb numai ce te vei face dacă la noapte sau mîine noapte o viperă, vie, îşi va cloci ouăle sub perna ta ?

— Să nu te mai aud vorbind așa nici măcar în glumă ! Totuși, ai fost drăguț că m-ai avertizat. Voi lua toate măsurile. În cel mai rău caz voi împărți camera cu o barză ori cu un arici. Care pe care ! Ești mulțumit ?

— M-aș fi mirat să nu găsești antidotul. Cum naiba mi-am putut închipui că te-ai ramolit de-a binelea ? !

29

Zorile l-au găsit cu ochii deschiși. Cît a fost noaptea de lungă maiorul a numărat turmele de oi din Moldova lui Cantemir, o cifră impresionantă astăzi, atestată în documente cartografice, a numărat caii din hergheliile destinate exportului în Imperiul Otoman și Austriac, iarăși cifră de mirare, să tot faci la salam, a mai numărat și cazurile rezolvate ori nerezolvate în îndelungata sa carieră, dar degeaba : somnul nu i s-a lipit de gene. Exasperat, a recurs și la metoda lui Neneanu, repetarea unui cuvînt pînă la îngroșarea limbii, dar vezi să nu !

Făcuse insolație adormind la soare într-o poieniță de pe Platoul Romanilor, mai băuse și o cafeluță, numai ca să-și justifice șederea la bar... Zadarnic se chinuia. Ce-i mai rămînea de făcut

altceva decît o plimbare ? Cînd va mai întîlni pădurea semiadormită, păsările pregătite de concertul matinal, izvoarele limpezi ca lacrima, și unde ? La București în nici un caz. Da, plimbarea era cea mai bună soluție pentru începutul unei zile afurisit de grea. Cîștigul putea fi dublu : reconfortarea și o trăistuță de ciuperci.

În camera învecinată Mitru, care alergase ziulica toată cît un cal de curse, sforăia de trepidau pereții. „Hm ! E tocmai ce nu suportă Emilia. Vedea-te-aș, Mitruț, în locul meu, trezit noaptea cu îndemnul mistreților la jir !" Se strecură călcînd cu grija unui infractor pe scările mîncate de putregai din spatele vilei, și inspiră cu lăcomie aerul unei dimineți inundate de aromele otavei cosite. Alesese direcția Grohot, cu trecere pe la grotă. Satul și stațiunea păreau toropite de aburi și somn. Un paznic de noapte, răsărit în potecă, îl salută și glumi surprinzător de spiritual : „Unii s-au săturat de pat, alții grăbesc spre el."

Pîrîul, lacrimă și cristal, aci gîlgîia sărutînd prundișul, aci devenea guraliv cochetînd cu pietrele la răstoace. Păstrăvii și clenii pistruiați ca o Corină excesiv expusă la soare, săgetau albia, mici rachete telecomandate, și se pierdeau în cenușiul nisipului. La prima imitație de cataractă — în fond, fiecare pîrîu e un Amazon microscopic, gîndi și se miră la ce-l duce gîndu-l, dezbrăcă din mers cămașa cadrilată și se spălă zgomotos pînă la brîu. Un țipăt neomenesc aruncat tăriilor nedlintite sparse brutal liniștea și-l făcu să rămînă cu apa în palmele adunate căuș : „Ajutor ! Săriți, oameni, că mă omoară !" Uită de cămașă si pantofi, apucă

un par adus de șuvoaie, greu ca metalul, și alergă în direcția de unde răzbise strigătul. Mergea într-un suflet, de mai bine de cinci minute, dar nu mai auzi nimic. Se opri, nehotărît încotro s-o apuce. La stînga rămînea un mic platou cu pajiștea crudă, sub care se căsca hîdă și întunecată grota, la dreapta, o văioagă străbătută de un fir de apă. Se hotărî și, croindu-și drum cu parul printre hățișurile de muri și zmeură, ținu firul apei. Din această direcție i s-a părut că a răzbit chemarea. Se opri să-și mai tragă sufletul și ascultă cu atenția concentrată la maximum. Nimic. Era hotărît să se întoarcă, convins că s-a orientat greșit, cînd, din apropiere se auzi un geamăt ușor. Se cățără pe buza malului abrupt prinzîndu-se de pietre și rădăcini și, după ce alunecă de mai multe ori, reuși să-și salte capul și pieptul. Rămase așa. Aproape de el, lîngă tulpina unui fag singuratic, o femeie, care abia se ridicase pe coate îl privea cu ochi măriți de spaimă. Mai scoase un țipăt slab și leșină.

Tot atunci dinspre vadul apelor Stega auzi zgomotul grohotișului și al crengilor călcate. „Probabil o turmă de mistreți a speriat-o într-atîta", presupuse el apropiindu-se de femeia rămasă inertă într-o rînă. Dar fu rîndul său să facă ochi mari și să exclame :

— Dumnezeule ! Liță, liță Paraschiva, ce s-a întîmplat ?

Femeia nu da semn de viață. Smulse pălăria de pînză, cum rămăsese cu ea pe cap nu-și da seama, și alergă la pîrîu. O stropi pe față, pe piept, pe picioarele care cu cîteva zile în urmă îi stîrniseră admirația, îi descheie ia arcuită și aruncă în jgheabul sînilor restul de apă. Ea deschidea ochii anevoie, cu teamă, convinsă că-i deschide pentru ultima dată.

— Dumneavoastră ?! Dumneavoastră erați ? Mulțumescu-ți ție, Doamne ! Era să...

Nu își duse gîndul pînă la capăt. Sări în picioare cu elasticitatea unei sălbăticiuni și strigă :

— Într-acolo, într-acolo a fugit blestemata !

— Liniștește-te. Oricine a fost, acum e tîrziu. Mai bine spune-mi ce s-a-ntîmplat.

Femeia se liniști puțin cîte puțin, își trase rochia peste picioarele dezvelite, îmbujorîndu-se de jenă, întoarse capul cu pudoare și rosti copilărește :

— Nu spun că tot nu mă credeți și o să rîdeți de mine. Veți zice că-s zăludă, că mi s-o năzărit.

— Nu pricep nimic. Hai, nu te sfii ! Doar noi doi ne cunoaștem bine. Cum o să rîd ! Eu m-am sfiit cînd am venit în casa dumitale cînd după una, cînd după alta ?

— Da' nu spuneți la nimeni ?

— Cum o să spun. Așa mă știi ? S-a legat cineva de dumneata, a încercat...

— Maică precistă ! da' ce credeți ?! Să se lege de mine ? Da' ce, io sînt o haia venită la tratament ? O vrut să mă omoare. Da, domnule Stega, asta o vrut. De nu strigai dumneata...

— Cum ? eu am strigat ?! nu-mi amintesc.

— Cum să nu. Mîinile sus ! Așa ați zis. Asta mi-a dat putere să-l trosnesc în moalele capului cu verdețu ăsta.

— Pe cine, de ce, zău că nu pricep ! Calmează-te. Acum nu ți se mai poate întîmpla nimic.

— Pe el, ori pe ea. O stafie albă. Şedea în copac. N-am luat sama. Căutam ciuperci. Aici, sub fag, erau o mulţime, culese de-a gata. M-am socotit că le-o fi rătăcitără unul mai harnic ca mine. M-am aplecat şi nici n-am luat două cînd aud foşnet şi simt că se lasă ceva către mine. Mi-a înghețat inima gîndind că-i şerpe. Da nu era. Un fel de ghilt la capăt de prăjină se rotea pe creştetul meu. M-am aplecat şi-am sărit într-o parte. Atunci numai ce se sloboade arătarea. Avé obrazu tot alb ca ăia de la ţircus care fac oamenii să rîdă. Strig, vă aud pe dumneavoastră, îmi vine un picuţ inima la loc şi, om, nălucă, ce-o fi, ridic verdeţul şi trosc! Numa-l văd cum se lasă moale-ntr-o parte, atît mi-o fost curaju şi nu mai ştiu. Cînd v-aţi săltat din pîrîu am gîndit că s-o întors şi mi-am aşteptat moartea. Asta-i de mi-i crede.

— Nu cumva ţi s-a năzărit?

— Ce ziceam eu?! Cum să mi se năzare, domnule Stega? L-am văzut cum vă văd şi l-am troznit.

— Bine, te cred! Dar cine o fi avut motiv să se lege de dumneata?

— No, chiar că nu ne-nţelegem. Nu s-o legat. A vrut să mă omoare. Nu ştiu dacă la dumneavoastră, la domni, se întîmplă, dar noi ţăranii simţim lucrurile astea, ştim cînd vine sfîrşitul, ceva din lăuntru ne dă veste dinainte. Cînd am plecat de-acasă cu noaptea-n cap mi-o fost aşe ca un ţiuit în urechi şi o strîngere de inimă, apoi a lătrat ca la mort cîinele şi-o nechezat ca la despărţire calu-n grajd. Nu mi se da să plec şi-am tot vinit cîne, cîneşte tot cu gîndul să mă întorc şi să

le las bruşului de ciuperci. Dară nice asta n-o puteam face. Am promis şi trebuia să-mi ţin vorba.

— Cui ai promis dumneata ciuperci?

— La domnişoara Oana. Îi venea pe omenie o prietenă din O., voia să-i facă bucurie cu o mîncare talienească, ceva cu piţ, da nu-mi mai amintesc cum îi zice.

— Cînd te-a rugat?

— Asară. Am avut drum pe lîngă vilă, erau mai mulţi, se jucau precum copchiii cu nişte pietricele albe, şi ea mi-o zîs: „Doamnă, nu sînteţi bună să-mi aduceţi dimineaţă nişte ciuperci? Am oaspeţi şi aşe şi pe dincolo."

Rămase o clipă pe gînduri, retrasă în sine, parcă jenată.

— Chiar, chiar nu mă credeţi? Nici dacă vă spun că eu atunci, în dimineaţa aceea fără noroc, cînd am dat peste tînărul ăla, sărmanul, am mai văzut o arătare în alb?

Maiorul tresări şi încruntă perdeaua de sprîncene:

— Cum adică?! Ai văzut totuşi ceva şi ne-ai ascuns? Asta nu-i bine. E grav, e foarte grav...

— Să nu vă fie cu supărare. Sînt şi eu o biată femeie chiar dacă umblu pe munte de una singură. Aici, la noi, una, două te cred oamenii zăludă, adică ţicnită la cap. Cum era să vă zîc că mi s-o-npărut, că am văzut o arătare, un strigoi? Ce, parcă atunci mă credeaţi?! Cînd am ridicat eu privirea era pe cleanţurile din dreapta grotei, toată-n alb şi cu obrazul de ceară. Atunci şi io am zîs că de frică am vedenii. Da', acum, acum ştiu, c-o fost om mascat, c-o fost arătare, ce-o fi fost are ceva

cu mine. Rău îmi pare că în loc să-mi fac semnu crucii și s-o iau la fugă ca pișcată de streche nu m-am uitat atuncea mai bine. Despre răul de acum ce pot să zic? Putea să fie ieri seară. Ori nu v-am spus? Eu, domnule Stega, nu mă scald la bazine. Fel de fel de oameni se curăță acolo zîle la rînd, Sîvuc bietul le spală cum le spală. Trei divorțuri au fost în sat din pricina lor. Bărbații, nu și nu. Te-ai încurcat cu oarecine. Eu mă scald la cascadă după ce se înserează. Stau sub șuvoiul care cade ca o mie de dușuri de la zece metri și simt cum întineresc cu ani. Cum zic, mă duc eu după ce se întunecă binișor, iau și cînele cu mine, că țăngălăii de copii se furișează și se uită și ei să vază muiere, mă dezbrac și intru sub șuvoi. Ca să nu cadă pietre, lemne și oarece, oamenii au făcutără demult un grătar de fier. Nu intru bine, mă dau cu puțină apă să mă potrivesc ei și aud cîinele lătrînd întărîtat. Care ești, mă prăpăditule?! zîc, da nimic. Cîinele se ogoiește și numai ce aud zdrup! și văd un trunchi prăvălindu-se. Mai apoi un pietroi și încă unul. Ce mai! Părea că tot stîncăraiul se prăvale în cascadă. Zic: Mare noroc am avut! S-o rupt grătarul, stăvilarul de care ziceam. Mă îmbrac și urc la urlătoare. Mînă de om, de răufăcător, domnule Stega. Grătarul nu se rupsese. Fuseese anume ridicat de cineva. Acum gîndesc că mie mi-a copt-o. Ce-am băgat seamă? Răul ăsta e tînăr, voinic și puternic, dacă a sărit tocmai de pe craca ceea ca o pisică sălbatică. Io l-am troznit cum se troznește taurul între coarne și n-o căzut, numai s-o aplecat așe, într-o parte, a dus mîna la cap și, uite că-mi aduc aminte, iară

o vinit cătră mine, și atunci am strîgat, și atunci s-o auzit glasul dumitale și a rupt-o la fugă ca cerbul urmărit. Asta-i! No, chitiți și judecați, că io atît vă pot spune și vă mai zîc că de astăzi pînă n-or dispare răii și i-oi vedea legați, din sat și dintre oameni n-oi mai ieși.

— Fii pe pace. Vom avea grijă. Rău este că nu m-ai ascultat. Doar ți-am spus să nu mai ieși singură. Întîmplarea de astăzi și cea de aseară m-au dumirit. Pe aici, prin apropiere, își are făptașul văgăuna. Noroc că ți-am ieșit în cale. Vezi matale, și eu sînt ca țăranii de pe aici. Am presimțiri. Toată noaptea n-am închis ochii. O putere, un gînd din lăuntru, cum îi zici dumneata, mi-au mînat pașii aici. Doar pornisem în cealalată parte, spre lacuri.

— Bag sama că d'aia ne înțelegem noi doi. Și d'aia ai venit așa, în neștire cătră mine, cineva a rostuit pașii. Acum, că mi-o mai venit inima la loc, te-oi întreba: de ce nu ai mai venit dumneata pe la noi?

— Am venit prea de multe ori și mă gîndeam că satul, oamenii...

— Satul... ce am eu cu satul și ce treabă are satu?! Nu-mi dă nici de beut, nici de mîncat.

— Atunci, bărbatul...

— Care bărbat? Ai văzutără matale bărbat în ograda mea?

— Dar omul acela...

— Omul ăla e frate-meu, Candin. Mă mai ajută, mai un lemn tăiat, mai o leață la gard. Omul meu s-o prăpădit de doi ani, în munte, la lemne. O fost om cît muntele și muntele, păcătosu, i-o fost

nănaș. S-o prăvălit un fag peste el. Așe i-o fost scris.

Stega nu știa ce să creadă. Ieșirea bruscă din teamă, recunoștința, frica furișată, la pîndă, ce a-rume o face să vorbească atît și așa. Nici nu băgă de seamă că de la o vreme mergeau alături, ca omul cu muierea lui, pe poteca largă de la deschiderea văii. Uitase de cămașă și pantofi. S-au înapoiat împreună. Femeia a ridicat cămașa cu un fel de pioșenie, de taină, și i-o potrivi deasupra umerilor ca pe o cămașă de nuntă. A îmbrăcat-o stingherit, sfios ca un adolescent. Apoi ea grăbi înainte mersul ei de ciută, cu cîntecul vîrstei și al sănătății în toate ondulările trupului abia maturizat. Îl aștepta la un cot al pîrîului cu chemare pe buze și taină în priviri. În începutul unui joc necunoscut lui, simplu și curat, venit de cine știe unde și de cine știe cînd, îi dezbrăcă iarăși cămașa, își îngropă fața în ea și plecă înainte. La alt cot de vale îl aștepta, îl întîmpina cu cămașa larg deschisă, așa cum probabil își întîmpina soțul dimineața și la zile de sărbătoare. Trecu în spatele lui și îl ajută să o îmbrace. Îi simțea respirația caldă, fir de bucurie și de viață încolțit între umeri. Mîinile ei aspre, muncite, pietroase, blînde ca alintul și grăbite ca ispita și-au răsfirat solii degetelor prin pădurea de peri surii, unde de mult nu mai drumețise mînă de femeie. Toate stafiile și toate vrăjitoarele din dosarele Inchiziției puteau să apară. Ei nu le mai luau seama. Deocamdată.

La despărțire ea a aplecat sfioasă cap de madonă, privirea neprihanei, oftînd dureros :

— Dumnezeu să ne ierte. Acum ce-o să facem ?...

— La asta mă gîndeam și eu. A prins să-mi fie dragă Gesara, iar la anul mă pensionez. Mi-ar fi greu fără vinul de coacăze, fără o femeie ca dumneata. Iartă-mă, cîți ani ai ?

— Treizeci și opt. Da la noi femeile fără bărbat se duc repede, ca toamna fără rod. Tare mai semănați cu omul meu, domnule Stega !

— No, că un an nu-i șuhan, îi imită el vorba. Mi-ar place, Paraschiva, să-mi zici „omul meu".

Despărțirea le-o înlesni rîsetul bucuriei preluat de cîntecul apelor. „Oameni ca ea ar merita veșnicia !" își zise Stega, aproape alergînd, cu inima tînără și năstrușnică de demult.

30

— Moșu-meu paște vitele tocmai sub Alunei. Sigur că o să-l recunoașteți. Poartă chică lungă, unsă cu seu ca pe vremuri. Da' să vorbiți tare și din față că nu prea aude, îl sfătui prichindelul, cercetîndu-l șiret peste pîrleaz.

— N-ai vrea tu să mă însoțești pînă acolo, băiețaș ? îl întrebă maiorul Stega cu glas mieros.

— Aș vrea, dar mă grăbesc fiindcă avem meci cu cei din Gomorod. Sînt căpitan de echipă.

— Și zici că ești nepotul lui moș Ispas ?

— Nu. Ziceam că-i sînt strănepot. Tatăl meu este nepotul dumnealui. Cam complicat, nu? Dumneavoastră, cei de la oraș, pricepeți cam greu lucrurile acestea.

După multe rugăminți și asigurări că lucrurile ce le avea de discutat cu bătrînul nu sufereau amînare, băiatul se învoi să-l însoțească. Bătrînul, așezat într-o rînă, meșterea cu briceagul un fluier. „Da, făcea cîte două, trei pe zi. Le vinde în stațiune ca să-și cumpere tescovina și pacul de tutun. Cum să nu! Cunoștea pe toată lumea, și pe cei vii și pe cei morți. Își amintea, au feciorit împreună. Ilie, Ilie Onofrei îl chema. Casa? Care casă?! Ia, acolo un zid vechi pe care se sprijinea acoperișul. Peșterile? (Oftă.) S-or dus și astea cum s-or dus toate cele bune și frumoase. Da cum să nu le știe! Or mai fi existînd, numai că intrările s-or înfundat și s-or uitat. De cînd cu cutremurul și cu cariera nu mai poate fi sigur. Ar încerca, numai că nu are în seama cui lăsa vitele. Pe la amiază își amintesc de viței și sînt bolunde. Dacă ar vrea nepotul..."

„Pentru jumătate din prețul unei mingi de fotbal sigur că le păștea pînă seara. Nu. Moșul putea să rămînă acasă. Le va aduce el."

Plecară împreună. Moșul pășea spornic ca la șaizeci de ani sănătoși, deși număra peste sută. La popasurile scurte, muntenești, Stega îl cerceta cu vorba. Mintea bătrînului funcționa surprinzător. Dacă știe cine a fost Kraus și ce-i cu cripta aceea? Firește că știe. Da, imediat după război, adică la cinci, șase ani. Cine era de față? Din sat, nimeni. Toți străini. Meșterii? Sași din Somor. Dacă poate aprecia distanța de acolo și pînă acolo? Cum să nu poată!

Doar la reforma de după războiul ăl mare el singur a măsurat pămînturile pînă în Valea Murășului. Să tot fie cinci sute de pași. De unde? Cam șapte, opt sute. Nu. Mai puțin. Pe direct ar fi cam o jumătate de stînjen. Vipere cornate?! La noi, domnule, nu s-au mai pomenit de vreo cincizeci de ani, ba mai mult. Da, în vremea cînd și el era tînăr se mai găsea cîte una la peșteri și la dealul de var. S-or fi tras către munții cu cetăți, că de acolo s-au prăsit. Oameni răi la noi? Doamne ferește! Păi, nu Onofrei a omorît-o. Groful, afurisitul de grof. I-a fost țiitoare și rămăsese biata împovărată. Ea s-o ținut de capul lui, iar el i-a făcut felul. Ilie s-o ales cu ocna, că pe atunci grofii tăiau și spînzurau și nu aveau lege și judecăți aici, pe pămînt. Era înainte de primul mare răzbel. Vila? Da, a lucrat și el la ea, dar numai la zidăria de la suprafață. Avé meșteri de la București și locul era prejmuit cu sîrmă. Ce fel de doctor era? Buun! Îți găsea leacul una, două, dar lua șapte piei de pe om. Da, el era șeful legionarilor din O. Prieten cu Sima, cu Marcu, cu Moțea. Mult or pătimit oamenii din satele astea cînd anticriștii legiunii au făcut catedrala din O. Dar eu zic că degeaba atîta zdroabă și cheltuială și popi și protopopi din tăt Ardealul, și rugăciuni și danii și tămîie, că tot talpă la iad sînt sorociți pentru fărădelegile lor. Da, el, bătrînul Ispas, a avut necazuri și cu unii și cu alții. Că vremurile or fost tulburi și la vremuri tulburi cei care învîrt politica schimbă partidele precum peștii apele. Cu ei nu s-o dat, ba i-o hulit în gura mare și de două ori i-au fost muiat oasele tîlharii de l-o ținut muierea în lepedee ude. N-o trecut nici la Frontul

Plugarilor, că de vorbe și minciuni avè plin podul. Mai apoi din pricini din astea a tot pătimit. La Reformă tot unii din ăștia s-au strecurat în comisii și au tras sforile. El s-o ales cu o flendură de fineață la Înțărcătoarea dracilor. Pătimit-a, numai el știe, și la colectivizare, cu unul din Ruroi, fost legionar, ajuns, cum-necum, comunist. L-am bătut măr și muierea mi-o făcut traista pentru canal. Ziceam de Kraus și Sima. Covoare îi întindeau prin oraș. Ne ducea și pe noi, sătenii, cu mic, cu mare. Cum să te împotrivești ?! Äia n-aveau nici un dumnezeu. Te omorau ca pe cîine. Ce părere are ? Ceva o fi avut el pe cuget. A stat aici o vreme, cu alții de sama lui, și într-o zi ne-am trezit fără ei. Nu, nu l-a mai văzut și nici de nume nu i-a mai auzit. O fi pe la Viana ori pe la Țuric, că adunase cu hapca și avea aur în c..., iertați-mi vorba. Copii ? Poate bitanci, că nu ținea muiere după lege. Da, de muieri era bun. Bica satului, nu alta. Ce crede despre strigoii de care vorbesc sătenii ? Ce să creadă ?! Scorniturí muierești. Aici vin fel de fel de oameni. Se întîmplă ca unii să semene cu cei de demult pe care i-o înghițit pămîntul. Dacă pe unul din ăștia îl întîlnește o muiere slabă de înger la grotă ori în alt loc blăstămat, gata, o și apărut strigoiul.

Pentru Stega vorbele bătrînului se materializau, prindeau contur, erau liantul care dă consistență unor idei și gînduri. În vreme ce el își savura revelația, moș Ispas continuă cu sfiala datorată domnului de la oraș. „Dacă stau și mă adun din zăuitare, că noi ăștia care numărăm suta ne aducem aminte mai ușor de cele de demult decît de cele mai de-acum, ceva sămînță de adevăr o fi fiind în poveștile astea. Mi-ți crede ori nu, că nu mi-o fost a zicere, ca să nu credeți că m-am dogit, ori io am dat în mintea pruncilor, ori e vremea strigoilor. Acum cîteva zile mă înapoiam acasă pe scurtătura de la cascadă. Se înnoptase de-a binelea, dar nici ceasul duhurilor nu era. Ostenisem la urcuș și, dacă am ajuns la urlătoare, m-am sprijinit cu spatele de un arin să-mi mai trag răsuflarea. Atunci am auzit un țipăt de huhurez la care a răspuns cintezoiul. Unde ai mai pomenit dumneata asta și tocmai în faptul nopții ?! Am intrat la idee, că la grănicerii austrieci am făcut cătănia, da m-am gîndit la doi tineri care au venit, bag sama, să se drăgostească. Ei, și cînd să plec, cine credeți că o trecut pe lîngă mine ? Un strigoi. Da, da, un strigoi. La o zvîcnire a lunii dintre nori, cum te văd și mă vezi, i-am zărit fața și i-am cunoscut mersul unuia care murise de mult și are mormînt, da nu ca tot omul, pe aici, pe la noi. Dumneata nu mi-i spune nimărui, că ce-o crede lumea ! De se zvonește în sat că am dat ochii cu strigoii, mă ocolește lumea și se sparie cochiii. Da' eu cred că m-am înșelat. Era un om în carne și oase pe care a doua zi l-am întîlnit la scăldătoare și i-am dat binețe ca să văz dacă-i ori nu, și era.

Maiorul Stega i-a mai pus cîteva întrebări dar, nu se știe din ce motiv, moșul se închisese în sine. În schimb s-a arătat bucuros să colinde împreună locurile despre care i-a vorbit. Bătrînul era convins că mai știe unde erau pe timpuri intrările în peșteri. Au bătut același drum de mai multe ori. Îi usturau tălpile de atîta umblat. Moșul se ținea bine, în schimb el, Stega, era frînt. În mintea sa, limpezită cu ozon și stimulată de vorbele bătrînului,

gînduri a căror încolţire o tot înfrînase începeau să se lege.

31

Cu autorizaţia de percheziţie, primită de la procuratura judeţeană în urma unor reclamaţii repetate din partea celor păgubiţi, care într-un fel plătiseră taxă pe prostie, Mitru Iova făcu o descindere la locuinţa deocheată a Savetei Ştef. Casa, izolată pe direcţia grotei şi nu departe de vilă, era mascată de o vegetaţie luxuriantă. Văzută de departe arăta nelocuită. Nici o vietate nu-i tulbura liniştea. Obloanele grele, cioplite rudimentar, erau trase, după cum se obişnuieşte la casele ţărăneşti de munte atunci cînd stăpînii sînt plecaţi pentru mai multă vreme. Bătu la uşa de stejar şi, spre mirare, îi răspunse, poftindu-l să intre, o voce de bărbat. Iova întredeschise uşa, lăsînd să pătrundă lumina de afară şi, cu un gest reflex, duse mîna la buzunar, dar îşi aminti imediat că nu este înarmat. Ochii se obişnuiră repede cu obscuritatea din cameră, însă el nu se hotărî să depăşească pragul. Se mulţumi să plimbe iscoditor privirea. În faţa unei sobe din cărămidă ţigănească, cu un cămin exagerat de mare, care cîndva fusese folosit ca pat, un ins aplecat deasupra unui scrin scotocea cu sîrg cîte un obiect sclipitor, admirîndu-l cu cîte un „ţţţ“ prelungit. Fără a întoarce capul îi adresă vorba şi-l pofti :

— Intră, locotenente ! Bănuiesc că ai autorizaţie în regulă şi nu dai buzna nechemat în casa creştinului !

Mitru Iova nu răspunse imediat şi nici nu dădu curs invitaţiei. Era surprins peste măsură. La orice se putea aştepta, dar nu şi la prezenţa maiorului Stega în casa babei Saveta.

— Mă uimiţi ! Cum aţi intrat, tovarăşe maior ? Dacă aş fi procedat eu aşa nu ştiu pe unde aş fi scos cămaşa !

— Nu-ţi fă griji, băiete ! Sînt în regulă, ca şi tine. Şi nici nu sînt singur. Uite, stăpîna casei îmi ţine de urît. Faceţi cunoştinţă şi prezintă-i autorizaţia, că se pricepe la legi ca unul ce le încalcă mereu. Închipuie-ţi că am prins-o în infracţiune flagrantă. Tocmai vîra în buzunar lănţişorul de aur al unei credule. Îi spun să stea, îi zic cine sînt, dar ea n-aude, n-avede. Mă iau pe urmele ei, dispare printre boscheţi şi ia-o de unde nu-i. Parcă ar fi înghiţit-o pămîntul, îmi zic, şi-mi vine o idee, la care urzeam mai de mult. Ne aflam la ruinele romane de la izvorul Diana. Caut, scotocesc, dibui o urmă, mă strecor fie ce-o fi printr-o firidă mascată de verdeaţă, bîjbîi ce bîjbîi şi mă trezesc aici, în casă, aproape deodată cu ea. Nu apucase să închidă uşa mascată în perete. Ia zii, te aşteptai tu, băiete, la aşa ceva ?!

— Mă cam aşteptam. De cîteva ori i-am pierdut şi eu urma şi nu-mi puteam explica procedeul prin care se face nevăzută. Astăzi parcă am fost amîndoi

într-un gînd. Cum ce-am primit autorizația, cum m-am îndreptat încoace. Dar unde-i Samantha?

— Aici, unde să fie. Mă asistă cuminte. Îmi ține de urît. Norocul tău că nu ți-au auzit urechile ce au auzit ale mele. Acum s-a domolit.

Într-un colț mai întunecat al odăii, așezată turcește, Saveta Ștef bolborosea vorbe fără șir și înțeles, aruncînd din cînd în cînd cîte o privire încărcată de ură spre Ștefan Stega, care își reluase cercetarea afundurilor acelui scrin ferecat în rafturi și ros de cari.

— Hai, Mitruț, dă-mi o mînă de ajutor. Cred că am dat peste cufărul lui Ali-Baba.

Interiorul odăii vibra așa încît vocea căpătă sonorități stranii. Mitru Iova rămăsese puțin pe gînduri, păru că scormonește în tainițele memoriei și zise mirat:

— Păi, eu aici am mai fost. Ce mai! E imposibil să mă înșel, chiar dacă în noaptea aceea eram legat la ochi. Vă amintiți ce v-am povestit despre casa în care s-a desfășurat ceremonia înfrățirii?

— Te cred. Cu siguranță nu te înșeli. Ia te uită ce lux. Am impresia că am nimerit în budoarul unei contese. Avea dreptate să afirme moș Ispas că Saveta Ștef doarme pe comoara lui Scaraoschi. Avere de pirat, nu glumă.

În odaia alăturată surprizele întreceau măsura. Capitonată cu pluș în culoarea sîngelui de porumbel, camera aducea mai mult a laborator fonic ultramodern. Un radio-casetofon Philips, la cel puțin treizeci de mii de lei pe piața neorganizată, ocupa suprafața unei măsuțe cu placă de marmoră. Mici orificii, ca niște site de valț, tapițau o porțiune din

peretele despărțitor. Maiorul le cercetă preț de cîteva minute și, după ce împinse zăvorul de lemn al unei uși înguste de stejar, se trezi în a treia încăpere, care pe dinafară nu exista, un fel de beci săpat în roca de calcar. Aici era întuneric beznă. Undeva, deasupra, ori pe colț cu camera din mijloc trebuia să fie intrarea secretă pe unde a pătruns Stega pe urmele ghicitoarei. Iova aprinse o lanternă găsită pe o policioară de deasupra căminului și lumină de-a rîndul pereții zgrunțuroși. Stega formulă în felul său inimitabil o înjurătură ardelenească neaoșă, pe care o însoți de o exclamație.

— Ce s-a întîmplat, tovarășe maior?

— Ce trebuia să se întîmple mai devreme, dacă eram oleacă mai isteți. Da, bătrînul Ispas are dreptate și o memorie de invidiat. Aici trebuie să fie una din intrările în peșteră. Înțeleaptă e vorba „cine nu are bătrîni să-și cumpere." Ei, drăcie! Ia apropie lanterna! Uite și trapa făcută de Onofrei. Ascultă, Mitrule! Te întorci la vilă discret cum ai venit. Îl informezi pe tovarășul Mihu ce și cum. Va ști el ce are de făcut. Iei mașina căpitanului Cîndea, nu cruți motorul și-mi aduci din O. în cel mai scurt timp tot ce ne face trebuință să cercetăm drăcovenia asta. Încă n-ai plecat, locotenente?!

— Nu știu dacă e bine să vă las singur aici...

— Ai început să-mi porți grija? Mă bucur. Du-te liniștit. Gîndul la peștera asta mi-a chinuit somnul atîta vreme. Bănuiesc că răzbate undeva în apropierea grotei. Sîvuc, Paraschiva, stafiile, privirile victimelor, nici o urmă...

— Eu zic să nu ne bucurăm prea devreme. S-ar putea să fie tot o grotă. Terenul e ciuruit de drăciile astea.

— Grăbește, băiete, și vom vedea. Bătrînul știe ce știe.

Așteptarea care se prelungea din minute în ceasuri punea la grea încercare răbdarea maiorului. Ca să-și omoare timpul mai scotoci o dată prin cele două odăi care, văzute din afară, afișau sărăcia. Totul părea conceput și realizat de secreția unei minți bolnave. Mai ales soba masivă, cu vatră și cuptor, îi atrase atenția. Deschise precaut o ușiță de deasupra spațiului pentru stivuit lemne și în liniștea de cavou a casei răzbi un miorlăit care îl făcu să se dea imediat la o parte. Un motan incredibil de mare zvîcni ca arcuirea unui fierăstrău și se opri zburlit în mijlocul încăperii, rămînînd la pîndă. Animalul îl mai țintui o vreme cu ochii fosforescenți și dispăru printr-un orificiu practicat sub ușă. Stega se apropie iar de cămin și luă la rînd cărămidă cu cărămidă, lovindu-le cu degetul. Cîteva de la mijloc scoteau sunete de membrană. „Ia te uită ! La ce i-o fi folosind ? Cine o fi făcut o lucrare ca asta și cît naiba o fi costat ? Sigur că aici a avut loc ceremonia veșnicei înfrățiri și ritualul de jertfă la care a participat Mitru ! Îmi închipui acum ce impresie făceau drăcoveniile astea asupra unor ființe cum e Corina.“ Și-o închipui pe fată în bezna camerei, comunicînd cu duhurile de pe banda magnetică în prezența motanului Belzebut. „Nu-i de mirare că era așa de zdruncinată. Om în toată firea și te ia cu fiori.“ Înregistrase deja în carnețel tot ce prezenta interes cînd auzi bătăi ușoare la ușă. Privi prin geana de lumină a oblonului și trase zăvorul. Iova, urmat de plutonierul Toma, care avea s-o ia în primire pe Saveta Ștef, se strecură înăuntru purtînd un rucsac în cîrcă. Se scuză :

— Am întîrziat puțin, dar totu-i în ordine. Tovarășul colonel, care s-a tot mirat și v-a tot lăudat între glumă și serios, a luat toate măsurile, în afară. Așteaptă să vadă cum ne-om descurca noi aici. Nu va fi o treabă ușoară. Ca școlar am făcut parte dintr-un cerc de speologie și știu. Încerc singur, ori vă încumetați și dumneavoastră ?

— De bună seama că mergem împreună. Cu peșterile părăsite nu-i de glumit. Mai știi ce se poate întîmpla ! Din relatările lui Sergiu, destul de lapidare, am înțeles că e vorba despre o peșteră greu accesibilă, cu o mulțime de praguri și gîtuiri. Cu un dram de noroc mă gîndesc c-om răzbi undeva, numai de-ar fi acest undeva unde gîndesc eu. Brujan a cercetat-o în urmă cu ani, folosind o intrare din zona carierei. Mitrule, cu ce pornim la drum ?

Locotenentul deșertă pe masă conținutul rucsacului : o coardă de alpinism, lungă, și alta mai scurtă, cîrlige, două caschete metalice, două lămpi cu carbid. La urmă scoase cu gesturi grijulii un fel de aparat de emisie-recepție. Observînd privirea mirată a maiorului, se simți dator să explice :

— E un aparat special. Vi-l trimite tovarășul colonel, care m-a însoțit pînă la cea mai apropiată subunitate de pompieri. În eventualitatea că vom rămîne izolați sub munte dorește să vă zică la revedere... peste douăzeci de ani. Sînt cuvintele dînsului. N-a prea luat în serios ce vrem noi să facem.

— Nu îl cunoști. Așa glumește dînsul cu lucrurile cărora le dă importanță, deși uneori nici eu nu prea știu cum să-i iau glumele.

Înainte de a se aventura în întunecimea mascată de trapa cu țîțîni ruginite maiorul mai cercetă o dată schița făcută de Brujan. Îngroșă cu creionul linia curbată, marcată la capete de cruciulițe roșii. Pe cealaltă, care pornea de la mijloc în zig-zaguri, o hașură. Înlăturară urmele trecerii lor pe acolo, prinseră în cataramele de la brîu capetele frînghiei, aprinseră o lampă, păstrînd-o pe cealaltă de rezervă, și coborîră scările umede săpate în roca de calcar. Galeria pornea spre stînga și după cîțiva pași începu să se lărgească ușor, înlesnind mersul. Înaintau de cîteva minute, atenți mai mult la pragul de jos, denivelat și alunecos, cînd, după altă gîtuire și un cot, cu multe depuneri de minerale întruchipate în înfățișări bizare, se treziră într-o sală boltită gotic, sub forma unui altar de biserică. Aici făcură popas și plimbară de mai multe ori lumina lămpii pe pereții din care șiroia apa. O mulțime de nișe scobite în calcar, aducînd a polițe pentru urne funerare, și nici o ieșire.

— Locotenente, se pare că ne-am bucurat degeaba. Peștera minunilor și speranțelor, deșarte, aici se termină. La dracu revelațiile și intuițiile și toate poveștile cu stafii și cu grote ! M-am înșelat și m-am săturat, băiete !

Mitru nu-l asculta. Era atent la altceva. I se părea că răzbate de undeva zgomotul unei ape subterane.

— Tovarășe maior, dumneavoastră auziți ceva ? Un zgomot de apă, nu vi se pare ? Înseamnă că șuvoiul vine de undeva și se varsă undeva. Haideți să mai căutăm. Trecerea, dacă există, s-o fi surpat.

Aprinseră și cealaltă lampă și luară la rînd perete cu perete, nișă de nișă, lovind cu toporiștile ușoare.

Amețit de emanațiile de vapori, maiorul se așeză pe un prag verde-gălbui, cu lampa la picioare și bărbia sprijinită pe podul palmelor. Locotenentul se apropie, mirat de atitudinea șefului, îi lumină fața și izbucni în rîs.

— Mă rog, ai putea să-mi spui și mie ce te amuză ?!

— Dacă nu vă supărați... Privindu-vă am avut revelația că eu sînt descoperitorul Gînditorului de la Hamangia.

Nu mai așteptă replica, pe care o intui, și își reluă căutările.

— Tovarășe maior, tovarășe maior, priviți ! Pe aici a mai trecut cineva. Am găsit urme de pași, o sticluță de plastic de fabricație străină și o baterie de lanternă.

— Și ce-i cu asta ? Cine știe de cînd or fi.

— Nu prea demult. Elemenții bateriei încă mai piscă la limbă. Iată, o urmă de bocanc cu ținte se înjumătățește în perete.

Lovi cu toporișca și tăișul se imprimă ca în șvaițer. Cu umărul împinse roca aparentă.

— Ei, vedeți ! Și era să ne lăsăm păgubași. O trecere mascată, și nu prea de mult.

Mitru, urmat de Stega, se strecură într-o galerie oblică, ca o pîlnie înclinată ce cobora spre dreapta. Maiorul din nou bine-dispus, glumi :

— Aici ne lăsăm oasele, băiete. Măcar ți-ai făcut testamentul ?

— A fost prima mea grijă după ce v-am aflat intențiile. L-am expediat prin poștă executorului. Prima dorință : de mi se va întîmpla ceva, executorul, adică domnișoara Emilia, dacă numele vă este cu-

noscut, să-mi poarte o amintire frumoasă, iar tatăl ei să ne dea încuviințarea în ceasul de pe urmă.

— Nu prea sună plăcut aici glume ca acestea. Oare o mai fi mult ?

— Nu cred. Dacă schița e bună, sîntem aproape de ieșire. Dacă nu luăm în considerare timpul pierdut cu căutările, nu mergem de mai mult de douăzeci de minute.

Mai străbătură o porțiune grea prin vadul unui pîrîu subteran cu apă caldă, învăluiți într-o pîclă de aburi cu miros de pucioasă. După cîțiva metri șuvoiul dispăru și ei prinseră să urce. Deși i se auzea gîfîitul, maiorul îi trimitea vorbe de încurajare :

— Încă un picuț, Mitruț taică ! Undeva trebuie să ducă și blestemăția asta. Nu ai impresia că întunericul a prins să se destrame ?

Într-adevăr, de sus părea că plutește șovăitoare o geană de lumină. Pe măsură ce înaintau galeria se tot lărgea, aerul devenea mai rece, mai respirabil. Stega era îngrijorat. Schița indica pe direcția nord-vest o singură galerie, curbată ca o semilună, cu cîteva praguri și fără ape subterane. Din sala cu intrarea mascată ei au străbătut o direcție total opusă. Mai spera că Brujan a făcut o greșeală cu intenție. Preocupat, nici nu băgase de seamă că lumina cernută din boltă dispăruse iar peștera se îngustase. Ocoliră o prăbușire de rocă, după care galeria cobora lin, devenind tot mai largă. Ici, colo atîrnau și se ridicau într-o aspirație veche de întîlnire stalagmite și stalactite. Mai ocoliră un fel de stîlp de boltă din depuneri alb-verzui și se treziră într-un salonaș rotund, boltit pe piloni din

cuarțuri și calcare roșii care închipuiau jocuri de prismă în lumina lăptoasă a lămpilor cu carbid.

Într-o latură mai întunecată, pe un postament de rocă cioplită, se afla un obiect care le atrase atenția. Stega se apropie și își făcu imediat cunoscută surpriza :

— Exact cum mi-am închipuit după relatarea bătrînului. Aici trebuie să fie cripta Kraus. Sigur, sigur ! Uite și inscripția obișnuită : „Gerhard Kraus, n. 19..., d. 19... Odihnească-se în pace." Mitruț, nu-ți obosi ochii și caută ieșirea. După schiță trebuie să fie pe undeva prin spatele coloanei. Eu o să-mi potolesc puțin curiozitatea.

Mitru se execută vrînd-nevrînd, orientîndu-se după o geană de lumină care venea din stînga. Ajunse în antreul salonului, asemănător cu naosul unei biserici ortodoxe, și se trezi în fața a două galerii înguste. O preferă pe cea mai puțin accidentată și după ce mai făcu cîțiva pași și strigă :

— Pe aici, tovarășe maior !

Prea preocupat fiind de conținutul sicriului, dar și din pricina configurației galeriei, Stega nu-l auzi. Tocmai se pregătea să deschidă capacul. O teamă aparte însă, un sentiment nedeslușit, vecin cu senzația de gol, de sfîrșit îl făceau să ezite. De locotenent aproape că uitase, avea impresia că este izolat pentru totdeauna între pereții obositor de lucii, de alunecoși, care aici se apropiau, amenințînd să-l strivească, aici se îndepărtau ca într-un bizar joc de oglinzi. La un moment dat îi slăbi chiar și interesul pentru obiectul care îi concentrase mai adineaurea atenția și se hotărî să caute și el ieșirea. Deși își impunea să judece cu calm, trăia intens

gîndul că e izolat aici pentru vecie. Își și închipuia oasele albite și pe cineva care, după ani și ani, pătruns prin cine știe ce întîmplare în sarcofagul de calcare, se va întreba în ce eră istorică ori geologică a trăit proprietarul scheletului. Simțea nevoia să vorbească, își aminti că nu-i singur și-l chemă pe locotenent. Dar acesta nu răspunse. Dispăruse ca înghițit de munte. Realiză că oboseala și mirosul de carbid amestecat cu emanațiile sulfuroase sînt cauza acestei stări, cînd auzi zgomot de pași din spate. Se scutură ca după un vis urît și zise mustrător :

— Pe unde naiba erai și de ce n-ai răspuns ?! Te-am strigat de mai multe ori.

— Eram pe aproape. Te așteptam. Ridică frumușel mîinile și stai cuminte, domnule Stega. Nu, nu așa. Ca la gimnastica în producție ! Acum te poți întoarce, ca să fie deplină surpriza.

O clipă crezu că îl înșeală auzul, că închipuirea exaltată de aerul îmbîcsit îi joacă un renghi. Cînd se întoarse așa cum i s-a poruncit văzu mai întîi pistolul, apoi o față crispată și luă imediat contact cu realitatea străbătut de un fior rece. Se stăpîni.

— Te înșeli. Nu e nici o surpriză. De cînd am dezlegat șarada cu „drumul lui Caron“ știam că la capătul lui voi da peste criminal. Cît privește jucăria pe care o ții în mînă, bănuiesc că glumești și nu mă amuză. Știi prea bine că nu ai nici o șansă. Mă întreb pe unde ai intrat.

— Acum la întrebări răspunzi dumneata. Jocul de-a urmărirea s-a terminat. Începuse să mă plictisească. Eram pe plecare, însă mai aveam de luat de aici conținutul acestui sicriu pentru care mi-am pus

pielea-n joc. Ești binevenit. Nu se cădea să o șterg ca un prost crescut fără să-ți zic măcar la revedere. Doar am petrecut bine împreună, nu ?

— Deci... dumneata erai !

— Eu. Te miră ?! Doar am avut impresia că mă bănuiești nițel.

— Îm ! Mai mult sau mai puțin, zise Stega tergiversant pentru a prelungi dialogul, în vreme ce mintea lucra febril. Voiam să zic... mai mult sau mai puțin pînă cînd, din amănunt în amănunt, am dibuit jocul și, scamă cu scamă, am legat firul și am prins să strîng ghemul.

— Muncă inutilă. Firul dumitale sfîrșește aici. Recunoaște că l-ai tors destul, iar eu mă simt dator să-ți plătesc pentru oboseală. Stai cuminte, omule ! Ți-am spus că nu știu de glumă. Pe țeavă am șase cartușe. Dator îți sînt numai cu două, unul pentru acum, celălalt... îți amintești de cînd, nu ? Ei, nici chiar așa ! N-aș crede că te-a lăsat memoria. Locotenentul Stega nu-și amintește de mine ?! Înseamnă că au avut mînă bună chirurgii, mi-au întors frumușel fața dacă chipul meu nu-ți mai spune nimic.

— Lasă-te de glume. Ești...

— Nu, maiorule ! Sînt numai o față a lui. Cea mai recentă. Văd că începi să pricepi.

— Da, pricep. De credeam în strigoi, pricepeam mai demult. Ce să-i faci ? Efectul educației ateist-științifice ! E drept că încă de cînd am descins aici un gînd nu mi-a dat pace. Nu te întreb de ce ai venit, pot fi o sută și o mie de explicații, ci de ce ai făcut-o.

— Îți închipui că nu din plăcere. Din plăcere merita să fac altceva, nu crezi ? Oleacă îți plăcea

și dumitale, nu ? Și-a plătit scump curiozitatea, defect care te va liniști și pe dumneata. Da, păcat. Era frumoasă, și asta o recunosc cu condiția să nu-mi pretinzi remușcări. A aflat ce nu trebuia să afle, adică mai mult a bănuit, n-a vrut să tacă, crezînd și ea că eu glumesc și...

— Dar el, Brujan ?

— Potrivire de caracter. Cu alte cuvinte, din aceleași motive, sugerate de ea. Și-a vîrît codița unde nu era cazanul lui. Ești mulțumit de răspuns ? Fără să-mi dau seama ți-am îndeplinit două dorințe, ca în basme. Încă una și... gata. Odihnă plăcută și veșnică pomenire. Cavou ca acesta mai va ! Apropo de cavou, ce-ar fi să-ți ghicesc eu o dorință ? Ca să mori împăcat ai vrea să știi ce se ascunde în spatele crimelor și dacă merita. Merita, crede-mă, merita și mai mult din punctul meu de vedere. Erau și alții pe listă. Noroc că mi-a venit omul la vreme. Acesta e sicriul în care s-ar zice că odihnesc eu. Doar știi că eram mort. Dar n-a fost să fie așa. V-am dus cu zăhărelul și ați mușcat pentru că după război nu prea se găsea zahăr. Cred că știi ce se află în el, altfel la ce bun atîția ani de meserie ?! Nu ? Ce mai spaimă ai băgat în noi ! Păcat că nu mai trăiesc Arion, Zobor și Cîrlan pe care i-ai hăituit cîtu-i țara și Făgărașul. Aș avea ce le povesti. Stega, necruțătorul Stega, în sicriul ce-mi fusese destinat mie ! Pe atunci aveai fler nu glumă. Aur, bijuterii, pînze celebre, valori, maiorule ! Atîtea încît aș putea polei cu aur bolta asta cu stîlpi cu tot. Recunoaște că merita !

— Ești naiv. Cum îți închipui că poți scăpa, că poți ieși din țară cu toate astea ?!

— Eu naiv ?! Asta nu ți-o trec cu vederea și mai adaug un cartuș. Foarte simplu, da, foarte simplu. Mai simplu nici că se poate. În roata de rezervă a unui TIR care străbate Europa. De aici în Austria nu-i atît ! Este că nu v-ar fi trecut prin cap ?! Totul e pregătit. O să rabd și eu un pic, că nu-i prea comod, dar ce înseamnă asta față de cît am răbdat în Făgăraș din pricina unora ca tine ? Pe cînd eu mă ghiftuiesc cu bunătăți, tu te-ai răcit de-a binelea. Dar, am pălăvrăgit cam mult și am motive să mă grăbesc. Dumneata, nu prea.

Zîmbea subțire. Savura jocul. Se amuza cu rafinament. Acum prinse a rîde zgomotos, hîrșîit, porcește. „Rîsetul din pepinieră", își aminti Stega. Încetă dintr-o dată cu gura strînsă ca o pungă cu venin. Întindea încet brațul, în vreme ce fața cu trăsături frumoase se transforma într-un papirus cu riduri adunate săgeți sub ochii reci, oțeloși. Arătătorul dreptei se încîrliga încetul cu încetul pe trăgaci.

Stega închise ochii. Auzi șuierul repetat de ecou al celor șase gloanțe din încărcător, care se întipăriră ca într-o țintă de poligon în peretele de deasupra sicriului.

Locotenentul Iova mai strîngea în menghina pumnului antebrațul care ridicase pistolul. Maiorul deschise ochii și lovi cu sete, dezlănțuit ca un arc de oțel prea mult strîns. Cu lovitura la plex își descărca nervii. Oftă din rărunchi.

— Nu mai trăgeam nădejde. Niciodată nu am fost atît de aproape de moarte. Cîteva clipe de mai întîrziai și rămîneai fără șef, locotenente. Pe unde păcatele ai umblat ?!

— Doar m-aţi trimis să caut o ieşire. V-am strigat şi nu aţi răspuns.
— Măcar ai găsit-o ?
— Destul de uşor. Am tras şi o gură de aer sus, între stîncile acoperite de buişag de verdeaţă. Bănuiţi unde este ieşirea ? Pun pariu că nu.
— Ai să pierzi, Mitruţ. Undeva nu departe de grotă, poate chiar deasupra ei.
— Ştiaţi, dar. Peste ce am dat acolo cred că nu mai ghiciţi. Bag mîna-n foc !
— Te frigi, băiete ! Peste arma crimei.
— Măi, să fie. Probabil că ştiţi şi cum arată drăcia aceea.
— Îmi închipui. Un ghilţ cu declanşator, un fel de harpon care strînge şi injectează.
— Iar nu sînteţi departe de adevăr. Iată-l. Nu-i aşa că cel care l-a scornit e ceva neam cu Belzebut ? O să rîdeţi. Era cît p'aci să-l potrivesc la gîtul dumnealui, a tipului cu care vă întreţineaţi atît de amical.
— Despre dumnealui vorbeşti ? Uite că se trezeşte. Leagă-l frumuşel, cu grija pentru semen, să nu rămînă urme. Va trebui să-l mai scoatem în lume. Gîndeşte-te ce impresie deplorabilă i-am face unei femei impresionabile ca Zoe Fedelea dacă l-ar vedea cu vînătăi !
Lumina îi lovi în faţă. Stega închise şi întredeschise ochii de cîteva ori, se obişnui şi constată :
— Da, între stîncile unde a văzut Paraschiva năluca, deasupra grotei. Drumul parcurs de noi pe dibuitelea l-a parcurs el de mai multe ori pentru întîlnirea cu victimele. Bănuiesc că pentru a ajunge

pe tăpşanul unde au fost găsiţi Flavia şi Sergiu, individul folosea o funie cu noduri.
— Încă o dată aveţi dreptate. Era lîngă ghilţul acela.
— Aşa s-au născut în mintea oamenilor stafiile. A venit şi vremea scadenţei, domnule...
— Faptul că m-aţi găsit aici nu dovedeşte nimic. Aşa cum voi aţi ajuns în peşteră din interes, am ajuns eu din curiozitate. Meseria de geolog...
— Mă faci să rîd. Ai memoria scurtă, neicuţă ! Uiţi ce mi-ai destăinuit cu satisfacţie şi lux de amănunte ?! Apoi, ce mai poţi spune despre pistol, despre arma crimei, despre trecut... ? Amprentele, alte dovezi la care nici gîndeşti...
— Înscenări. Mi le-aţi pus în mînă. Aveaţi nevoie de un făptaş şi, în lipsa celui real, aţi pregătit unul. Dosarul se închide, laudele curg, gradele cresc...
— Nu mi te închipuiam naiv. Ţi-am spus că ai pregătite şi alte surprize. Noi nu ne grăbim. De abia acum avem răbdare. Sincer să fiu, nu-mi închipuiam că tocmai aici ne vei cădea în mînă. Eu căutam explicaţia, urme, firul care să ne ducă la tine. Astăzi pe cine mai pîndeai, amice ?
— Pe nimeni altul decît pe dumneata. Ai fost văzut strecurîndu-te singur pe urmele Savetei. Ştiam că i-ai cerut lui Brujan schiţele, mi-am dat seama ce cauţi. Mîine urma să părăsesc locurile acestea. Erai singur, cel puţin aşa îmi spusese cretinul acela, şi ocazie mai bună nu puteam prinde. Nu erai nici pregătit pentru surprize, nu-i pregătiseşi nici pe ceilalţi. Cel puţin aşa credeam. Locotenentul mi-a încurcat socotelile. Dacă foloseam drumul parcurs de voi mi-aş fi dat seama. Am urcat pe la grotă. Greşeală de începător, dar se repară.

— Așa ziceam și eu, redeveni ironic și jovial maiorul. În cel mult o zi, pînă găsim... o roată de TIR și complicii la care făceai aluzie.

— Ți se pare totul prea simplu, domnule maior. Numele, prestigiul meu... o să vă dea de lucru.

— Pînă una alta avem acum. Nu uita că ești arestat, că sîntem înarmați și poartă-te ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic, adică fără program artistic. Mitrule, camuflează bine obiectele acelea. Mai avem nevoie de ele.

32

Pe aleea presărată cu un strat de frunze pastelate, moi și cîntătoare încît aveai impresia că îți porți pașii pe clapele unui pian, un bărbat smochinit și cu început de chelie frontală făcea pași caraghioși de șotron. Soarele, oaspete rar și anemic în ultimele zile, amurgise dintr-o dată, iar înserarea prinse a crește din văi pentru a urca grăbită costișele muntelui. Omul conversa. Glasul lui aici cobora, aici urca ușor, catifelat de aburii nostalgiei, ori înăsprit de zațul unor gînduri neplăcute. Vorbea cu apa gălăgioasă, cu muntele tăcut, cu drumeagul săpat în stîncă, ori cu cine știe cine. „Vezi, Ștefane, ce înseamnă să nu mai ai încredere în tine, în presimțirile care rareori te-au înșelat! Maria? Sigur

că nu se uită, că nu se poate uita. Doar te-au avertizat, ți-au spus să lași trecutului dosarul acela. Abia tîrziu, la proces ai aflat că nu a fost accident, că și ea fusese victimă. Dumnezeule, dar ea, ea de ce trebuia să plătească!? Cît sadism, cîte răbufniri de fiară turbată! E nedrept, strigător la cer de nedrept că unul ca acesta a plătit o singură dată, e drept, cu vîrf și-ndesat, dar o singură dată și nu pentru fiecare în parte. Dacă există o dreptate mai presus de noi, dincolo de firea omenească, ar fi trebuit înviat și pedepsit cu răbdare, pe îndelete pentru Maria, pentru studenta de la carieră, pentru Flavia, Sîvuc... pentru crimele de război, iarăși în parte, pentru fiecare luată în parte." „Bine, omule, acum, acum au trecut și mai lasă-le pustiului de gînduri! La ce bun te mai întrebi cînd și unde și de ce ai greșit? L-ai subestimat de la înălțimea experienței, a comandamentului dreptei justiții? Și asta se mai întîmplă. N-ai dat destul frîu liber intuiției tale, fanteziei lui Mitru? Da, ar fi fost ceva! Însă totul era prea incredibil, prea din domeniul fabulosului și, asta te-a derutat. Ei, vezi? acum ți-e clar, acuma știi ce și cine v-a încurcat la început cărările. Neneanu, da, Iov al doilea cu leprăria lui. Timp, eforturi, ipoteze, judecăți ați cheltuit și din pricina lui." „Cine și-ar fi putut închipui în anii aceștia, în secolul nostru... atîta ignoranță, credulitate, patimă obscură, prostie crasă, manifestări șamanice, animalice... Ce vor mai fi făcînd oamenii aceia, femeile, fetele simple, prostuțe, derutate, orbite cu cenușa unor eresuri?! Au plătit și ei, cu gînduri, cu frămîntări, cu cheagul coclit al remușcărilor și cu rușinea față de semeni."

„Mîngîie-te cu gîndul că Aurița s-a întors spășită la bărbat și copil, că fetișcana cu mijloc de trestie e pe drumul bun, măritată și împlinită, că Elifaz cunoaște și plăcerea bătăturilor din palme, că..." „Ehei, dacă ai fi dat curs îndemnului tainic încolțit atunci, la lac, poate că astăzi Flavia ar fi trăit. S-ar fi plimbat la ceas tîrziu, ca tine, puțin tristă și misterioasă. „Doamne, cît i-au mai plăcut și ei ceasurile înserării !" „E tardiv. Degeaba te mai frămînți, omule." „Da, sînt de acord, ai făcut lumină, anevoios, cu precauție, poate cu prea multă precauție, însă actul pe care doreai să-l suspenzi din tragedia vieții s-a consumat între cortine. Ai făcut și greșeli ? Poate. Sînt omenești. Cine și-ar fi putut închipui ?! Îți amintești ?" „Sigur că da. Auzi întrebare ! Numai că nu știu de ce naiba mai scormonesc în adîncuri." „Și eu mă întreb și te întreb. După ce, ca prin minune, ai scăpat de moarte, după ce, viu fiind, ai simțit arsura gloanțelor, după ce fără nădejdea de a mai proba în fața cuiva vinovăția celui care aparent era imun la vină ai aflat totul, era să pați rușinea." „Hai să fim serioși ! De unde pînă unde ?" „E drept, probe aveai și așa suficiente, dar omul însemnat cu pecetea răului se ținea tare, iar cel așteptat întîrzia. Dacă dăm Cezarului ce-i al Cezarului, chiar dacă Nero și Caligula au fost cezari, într-un anume fel l-ai invidiat." „Cum aș fi putut invidia un criminal ?!" „Pentru obișnuința cu regula jocului, pentru inteligența diabolică, pentru sîngele rece, pentru promptitudinea cu care ți-a anticipat intențiile, mișcările." „Poate... De ce nu ? În fond tocmai noi, eu, tu, altul ar trebui să fim înzestrați cu însușirile acestea. Puse în slujba binelui, se înțelege. Și atunci, desigur că și atunci răul din om ar încolți, pentru că încolțirea e în firea lucrurilor, dar roade nu ar mai da. Spinele, iarba rea, cucuta, mătrăguna încolțesc și rodesc și ele..." „A, nu, nu așa ! Ce-ți veni să faci comparații anapoda, omule ?! Doar te-am rugat. De ce zici că nu poți uita ? Nu le mai lua și tu pe toate așa... îmbrobodite cu marame negre. Viața curge înainte. Ia, spune, de cînd nu ai mai văzut un film ? Un film pe ecran lat cît această falie de munte, din calcare șlefuite de ape ca cele care, dacă nu apărea la timp Iova, (pe unde o fi acum ?) ți-ar fi oferit mormînt de faraon ? Ar fi fost ceva, nu ? O piramidă ornată cu stalactite și stalagmite... Acum de ce te-ai oprit, pentru ce te-ai așezat pe piatra de drum care indică : Herculane, 3 km. ? Știu la ce te gîndești și de ce îmi zîmbești mucalit. Ți-ar fi plăcut să fii regizor. Nuuu ? Atunci, operator ?" „Hai, că mă faci să rîd !" „De ce ? E simplu, e cît se poate de simplu. Închipuie-ți că ai aparatul, generatorul de curent, rolele cu filmul, ferestruica unei cabine și ecranul. Ecranul, doar ne-am înțeles, e chiar peretele muntelui. Hai, dă-i drumul, ce mai aștepți". „Păi... cu cine, pentru cine ?" „Cum pentru cine ? pentru ei, pentru cei de la Gesara. Uite, spectatorii s-au strîns, publicul așteaptă cu sufletul la gură. Vor să știe, au dreptul să știe. Îi vezi ? Se agită, sînt nerăbdători, fluieră, tropotesc din picioare. Nu-i mai călca pe nervi, nu te juca, frate, cu răbdarea lor ! O recunoști ? E Zoe Fedelea. Strînge cu pumnii mari, noduroși, speteaza scaunului. Lîngă ea, cu poala plină de reviste, Coca

Brezoi își ciupește fratele, pe Darian Neprocopsitul, îndemnîndu-l la atitudine. Corina plînge, Liana s-a ghemuit în sine și așteaptă cu teamă, Nicu Pelin fluieră din degete ca la un meci Rapid-Progresul, Alex Neneanu, într-un costum vărgat pe verticală, aruncă anatema arătînd cu degetul ecranul ca pe un instrument al diavolului, „domnule". Iar tu, Ștefane, stai. Ce mai aștepți ? Pe cine ? Pe Jorj Motorga ? Nu ? Pe Sergiu Brujan ? Păi, a venit, omule. Uite-l acolo, într-un colț întunecat, nerăbdător, dar trist, mult prea trist. Și singur, mai singur de cum și-ar fi închipuit cu un an în urmă cel mai optimist dintre cunoscuții săi. Îndrăznește, maiorule ! Filmul tău e viața însăși. L-ai anticipat, l-ai trăit intens, cu exasperare, pînă dincolo de datorie și aventură, nopți, zile de-a rîndul. Nu te ridica, nu pleca. E nedrept să-i lași așa, bîntuiți de temeri, de îndoieli, de mustrări. Gîndește-te, sînt doar prietenii sau cunoscuții tăi, eroii unui septembrie de carnaval brazilian, epuizant și lung, al naibii de lung. Crezi cumva că nu le-ai rămas dator ? că Zoei Fedelea i-a fost ușor să te însoțească de două ori pentru a recunoaște sub masca morții chipul vieții ? ! Oare Coca Brezoi nu-și merită cu prisosință biletul de intrare ? ; Liana, destăinuirea și curajul ; Pelin, glumele, Corina, spaima terifiantă și lacrimile ? ! Cum adică, nu știi cu ce să începi ? Se vede că nu prea ai avut vreme să mergi la filme. Cu genericul, Ștefane. Și cu ziua aceea. Cum cu care ? ! Cu ultima, cu cea mai grea. Ziua în care omul e obligat să spună : acesta nu e om, e fiară, e diavol, e scursura răului omenirii. În sfîrșit ! Te-ai hotărît. Imaginile se perindă

pe ecranul minții și, de aici, pe cel al muntelui de calcar, tot mai clare, din ce în ce mai clare, cu toate că ți-ai impus să le uiți. Proiectează-le, ești dator, te obligă și regula jocului. Da, se impune să le ordonezi, să le scoți de sub cumpăna hazardului. Suspense-urile, situațiile limită, la o parte ! Au fost destule, ne-am săturat. Joacă precum ți-e felul, cinstit. Nu, nu e nevoie. De ce neapărat o scenă tare, zguduitoare, la început ? ! Și de astea ne-am săturat. Vrem ordine, cronologie, echilibru, adevăr. A ! da. Un dram de reverie, de romantism, dacă se mai poate. În sfîrșit ! ecranul s-a luminat. Se aud fluierături, bătăile palmelor, ropotul picioarelor. Sigur că da... Imaginea e neclară, scrisul fuge dintr-o parte în alta a ecranului, sonorul pare conectat la o sursă de emisie de pe altă planetă. Așa ! Așa, da. (Oficiul vilei, transformat în laborator criminalistic.) Nu asiști pentru prima dată la munca migăloasă și anonimă a criminaliștilor. E drept că pînă acuma ți s-a părut simplă, un fel de joc școlar în laboratorul de chimie. Acum, cînd tînărul locotenent major confirmă prezumția ta, ghemul de nervi se desface și tu sări de pe scaun. De mirare ! La vîrsta și experiența ta ? ! Sigur că acum nu-ți mai face cine știe ce plăcere. Doar filmul acesta l-ai mai văzut de atîtea ori. Dar spectatorii... Noroc că ei nu știu ce se petrece în cabina operatorului, că la acest ceas tîrziu din noapte, deși nu primesc somnul și nu mai știu ce-i liniștea, nu au certitudinea că acest coșmar nu se va mai repeta, așteaptă cu nădejde a doua zi. Iarăși a prins să joace imaginea. Se vede că filmările nu au fost făcute de specialiști. Te deranjează

remarca ? Păi, în cazul acesta, de ce naiba nu prezinți un prim plan cu Alex Neneanu furios, în stare de transă, amenințînd lumea și pe tine, mai ales, cu judecata de apoi ? ! Uite, zi-mi ce mi-i zice, dar mie nu-mi face plăcere să o văd iarăși pe Corina Giurgiu plîngînd, dar ce plînset ! Venit parcă din leagăn, din amintirea începuturilor, neîntrerupt, sfîșietor. A întins degetele pentru proba amprentelor ca și cînd i s-ar fi cerut să-l pună pe o plită înroșită, unde l-a mai pus cînd mergea de-a bușilea și a învățat că frige. Nu o așeza în cadru alături de Zoe. E prea mare nepotrivirea. Aceasta întinde arătătorul cu detașare, ca la un control igienic, deși se vede de la o poștă că e și ea marcată de teamă. Ei, acum ai fost mare ! Mă refer la Coca. Operator la Hollywood dacă erai, aveai Oscarul. Dînsa, odată cu mîna, a oferit specialistului și cîteva păreri însoțite de un zîmbet carmin, pentru care ar fi meritat trei rînduri de poze, tip buletin, la gazeta de perete a stațiunii, rubrica rezervată celor care dorm cuminți, nu fac anonime și respectă regimul vegetarian al cantinei. Pe ceilalți i-ai trecut cam repede cu vederea și nu-mi place ! Spectatorul va crede că prea le știi pe toate și prea te crezi stăpîn pe situație. E firesc, spui ? ! Firesc pentru domnia ta, care știe ce urmează, a trăit scenariul, dar nu pentru ei. Așa da, mai merge ! Ai început să devii receptiv. Chiar că era cazul să mai dai cîte un peisaj ici, colo și ai fost inspirat : grota, cascada, lacul... Afurisit de bine arată locotenentul Iova în ținută de excursionist ! Lîngă el, bătrînul cu pălărie mocănească și ițari ține în mînă o coșniță și explică ceva. Dar ce se aude ?

— Sonorul ! Sonorul ! (țipete, fluierături, tropote).

„— Sonor vreți ? Nu v-ați săturat de dialoguri interminabile, de texte despre fericirea absolută, de crahuri leșinate și Dallasuri psihopate ? ! Atunci, ascultați !“ „Ce se întîmplă, Ștefane ? Ai încurcat rolele ori cum paștele ai făcut încît paznicul de la Cetăți a luat așa, nitam-nisam, chipul tău ? ! Amintește-ți, asta s-a petrecut în urmă cu o zi, cînd s-a înapoiat Mitruț, iar tu l-ai întrebat grăbit : „S-a confirmat ipoteza mea ?“ „El a zîmbit, uite-l cît de șugubăț zîmbește acum, cu zîmbetul ce te scoate din răbdări, dar îți place, și ți-a zis : „Mai repede și mai simplu decît mă așteptam. În urmă cu două săptămîni, într-o sîmbătă dimineața, au coborît din trenulețul forestier două persoane, un bărbat bine clădit și o femeie tînără, zveltă, cu iz de sălbăticiune. Avea părul negru cu reflexe verzui-albastre. În vreme ce vizitau ruinele ea, femeia al cărei chip paznicul și-l amintește pentru că nu a mai văzut alta să-i semene, l-a întrebat într-o doară dacă mai sînt vipere cu corn la Cetăți. S-a arătat încîntată cînd a aflat că bătrînul furnizează periodic această marfă pentru laboratorul farmaceutic din H. Ea a pretins că-i biolog la un institut de cercetări și a cumpărat, după multe rugăminți și refuzuri, cinci exemplare. Tot timpul cît a durat tîrguiala bărbatul care o însoțea nu a scos o vorbă.“ Tu, Ștefane, l-ai întrerupt pe Iova și din pricina asta, la îndemnul lui Pelin, spectatorii, captivați de scenă, au prins iarăși să ropotească. Acum tu întrebi și locotenentul răspunde. „Un semn particular..., ceva care a reținut atenția

paznicului ?“ „Ceva destul de vag. Bărbatul avea mersul lăbărțat, de maimuță, și mîini lungi pînă la genunchi, iar femeia avea pielea nefiresc de albă pentru sfîrșitul verii.“ „Atîta tot ?“ întrebi tu cu nemulțumire. „Ar mai fi ceva, însă mi se pare lipsit de interes. Obiceiul aparține majorității turiștilor, pe care îi apucă ad-hoc pasiunea de a colecționa. Femeia a luat cîteva cioburi de ceramică dacică. (Pe ecran apare imaginea panoramică a stațiunii, iar mai apoi terasa suspendată, scările spirală pe care le urcă în pas de defilare plutonierul Toma.) Stop cadru. Plutonierul raportează reglementar, deși nu e nici cazul, nici locul potrivit, abia trăgîndu-și sufletul : „Am refăcut de două ori traseul și am marcat timpul. Prima dată am folosit poteca, a doua oară am urcat pe firul apei. Patruzeci, respectiv treizeci și două de minute. Tot de două ori am folosit accesul subteran : o dată pornind de la locuința babei Saveta, dar pe galeria din dreapta, nu prin cea descoperită de dumneavoastră ; a doua oară de la subsolul vilei, și am răzbit la grotă în douăzeci și cinci, respectiv șaptesprezece minute. Diferența de timp vine, firesc, de la configurația accidentată a terenului. Deși mă cheamă Toma, acum cred și eu în ipoteza dumneavoastră. (Iarăși tropote, strigăte, fluierături. Din vacarm răzbește pițigăiată vocea Cocăi Brezoi) : vrem să vedem și noi, altfel nu credem. Imaginea, imaginea ! Ne-am săturat de sonor !“

„Cine te-a pus să-i inviți pe toți ? Acum fă-le pe plac. Dă-le satisfacție, sînt curioși. După atîta așteptare și tensiune e firesc, sînt îndreptățiți. Întîmplarea, devenită scenarist și regizor, a rezervat

fiecăruia un mic rol.“ „Să aibe răbdare, că și eu am avut !“ „Te înțeleg. Îți vine să potrivești arătătorul între buze și limbă și să le răspunzi cu un șuierat, ba chiar cu mai multe, pînă se liniștesc. Nu prea știi de glumă. Șuieratul învățat, ehei, cînd erai ștrengar, sfîșie liniștea muntelui. Așa ! Acum te-ai războlit și poți continua. A ! dar uite-l pe colonelul Mihu, elegant, sobru, greoi, cu claia de păr care acoperă ecranul. Vorbește. Glasul lui e cel obișnuit, nițel ironic, dar grav“ : „Pierdem vreme, Ștefane ! Mă întreb, știm ori nu știm ce avem de făcut ?“ „Cum să nu știm ? Auzi vorbă ! Pentru mine totul e clar de acum.“ „Vrei să spui că putem acționa ?“ „Dacă nu ai nimic împotrivă, imediat. Mitruț dragă, te-am rugat să nu uiți de magnetofon și de benzile acelea. Sînt la tine ? Mă bucur. Specialistul va ajunge la vreme, cred. Da, bine !“ „Tomiță,“, zice Mihu, imitînd adresarea lui Stega, „te-am ruga pentru un rînd de cafele, dar trăznet și cu garnitură, băiete !“ „Cu țigări, vreți să spuneți.“ „Așa băiete ! Vezi ? Doar cîteva zile ai lucrat cu bucureștenii și a prins să-ți meargă mintea. Ai grijă, Tomiță, să n-o ia la galop !“ „Tu, Ștefane, prinzi ideea din zbor și scenariul începe să curgă fluent și picant, americănește, ce mai !“ „Eteee ! Era să uit, Mihule. Apropo de galop : spune-mi, ai verificat alibiul acela ?“ „Cum, nu ți-am spus ?! Iar ai avut dreptate și iar a trebuit să mă declar bătut. Mă tot mir cum de ți-a venit ideea.“ „Mi-a șoptit o păsărică chiar în prezența ta. Corina, Corina Giurgiu, Mihule“. (Stop cadru : ușa. O dată cu Tomiță, care poartă tava cu cafele ca pe un aruncător de mine, intră căpitanul Cîndea și

procurorul Pop.) „Tu, Ştefane, întorci privirea şi sări de pe scaun nerăbdător: „Aţi adus, băieţi?“ „Da“. „Cîte?“ „Trei, cîte aţi cerut. Şefilor noştri şi atîtea li s-au părut cam multe.“ „Atunci, la treabă! Ar fi păcat să ne zboare de sub nas una din păsărelele acestea exotice“. (Colonelul nu se arată prea entuziasmat. Ridică sprîncenele stufoase şi întreabă): „Nu cumva ne grăbim? Dacă greşim, cine plăteşte cioburile?“ (Din dreapta i se alătură vocea şefului laboratorului de criminalistică, locotenentul major Costea): „Aveţi dreptate. Numai două amprente sînt clare şi corespund. Una nu corespunde nici unuia dintre cei pe care îi avem în atenţie.“ „O fi de vulpoi bătrîn, care nu lasă decît urme false“, zici tu, clipind şiret către Iova, în vreme ce te pregăteşti să schimbi rola pentru partea a doua a filmului.

*

Imagine panoramică — Gesara la ceas de crepuscul. Căsuţele cochete acoperite cu tablă zincată, ştrandul pustiu, învăluit de o pîclă de aburi, vila, părculeţele din jurul celor trei izvoare, aleea pînă la cascadă şi poteca pînă la grotă. Apoi, un stop-cadru cu încetinitorul de la scările monumentale la sufrageria vilei. Pe scaunele rotunde, cu speteze de plastic, locatarii se foiesc, vorbesc în şoaptă, nu-şi găsesc astîmpărul mîinilor, stau ca pe jar. Din bîzîitul monoton se detaşează şoapte, întrebări, păreri.

Coca Brezoi (mirată să-l vadă pe Stega în postură oficială):

— Bănuieşte cineva de ce ne-am adunat cu toţii aici?

Rolf Kraiman (cu voce spartă, hîrşîită, ironică):

— S-au plictisit să se joace singuri de-a puia-gaia. Pun pariu că vor să ne bage şi pe noi în joc!

Alex Neneanu (tresărind): — Eu n-am nici un amestec. Eram departe de aici cînd s-a întîmplat. Şi le-am spus, v-am spus despre femeia aceea. (Rămîne într-un prim-plan prelungit. Îşi pocneşte falangele degetelor mari, noduroase. Obiectivul le apropie şi rămîne fixat asupra lor.) Dar nimeni nu a vrut să ia în seamă prevestirea mea. Femeia aceea a fost un duh al răului...

Corina Giurgiu (sare ca arsă şi izbucneşte cu voce stridentă, electrizată de mînie): — Să-ţi fie ruşine, cobe! Nebun, nebun de legat, asta eşti! Pentru nimeni şi pentru nimic nu ai respect. Şi mai faci pe sfîntul, pe predicatorul, cu mutra asta de inchizitor!

Liana Azuga (îi strînge mîna Corinei, îi mîngîie părul, o îndeamnă la calm): — Lasă, Corina. O să treacă, o să uităm... (Mîinile ei tremură — imagine detaşată din cadru, care creşte mereu pînă devine prim-plan).

Nicu Pelin (palid, cu faţa trasă şi priviri speriate, ca un om încolţit, se apleacă spre Zoe, îi şopteşte ceva şi tresare speriat de acustica propriei voci): — Ceasul rău m-a pus să-mi iau drept confesor un maior! Te pomeneşti că-mi răstălmăceşte trăncăneala şi cine ştie ce-mi pune în cîrcă!

Zoe Fedelea (impasibilă): — Te mustră conştiinţa, puişor? Înseamnă că ai uitat s-o mai dai

la spălat. Ce să-i faci! Fiecare pasăre pe limba ei piere.

(Din nou imaginea panoramică a sălii. Obiectivul trece selectiv și stăruitor de la unul la altul, sugerînd prin gestică, ticuri nervoase, broboane de sudoare, priviri, atmosfera apăsătoare, insuportabilă. Se aude doar bîzîitul aparatului. Deodată toate privirile se îndreaptă spre ușă, eliberate de tensiune prin apariția unui întîrziat, care intră calm, nonșalant, urmat de plutonierul Toma.

Pentru prima dată se găsesc în prim-plan Stega, Mihu, Iova, Pop, Cîndea. Alături de ei, în apropierea geamului prin care razele soarelui, pătrunzînd pieziș, realizează un spectru de culori fantastic, datorat întîlnirii firișoarelor de praf cu fumul de țigară, un fel de curcubeu cu capetele între masă și pervaz, alți doi ofițeri de miliție. De la capătul spectrului maiorul Stega se ridică anevoie, ca un suferind de lumbago, tușește pentru a-și drege glasul, ori numai pentru a-și căuta cuvintele, și cu un semn aduce iarăși tăcerea. Trupurile încordate ale celor din sală par niște statui gata, gata să se prăbușească. Obiectivul de filmat insistă asupra lor și atunci cînd maiorul rupe tăcerea. De acum acționează două camere de luat vederi, care din cînd în cînd suprapun imaginile. Prin efecte de filmare Stega apare mereu în dublă ipostază: vilegiaturistul și oficialul. Efectul vorbelor este urmărit cu aparatul, în sală):

— Îmi este greu, cum să zic? e neplăcut să vă spun de ce v-am chemat. Ne-am gîndit că ar fi bine să vă scutim de încă o noapte de neliniște. De cîteva zile teama și neliniștea și-au găsit sălașul

aici, printre noi. Răul, în forma lui cea mai abjectă, și-a încercat uneltele, ca să folosesc o expresie dragă domnului Neneanu, printre noi, cei rămași la Gesara în acest septembrie afurisit. (Neneanu tresare, Stega îl onorează cu o privire trecătoare și continuă.) Noi, oamenii legii ajutați și de către unii dintre dumneavoastră, ne-am făcut și ne vom face pînă la capăt datoria. Aici, în această stațiune liniștită, au avut loc trei crime. Am putea spune patru, fiindcă Sîvuc Popa nu și-a revenit și nici nu sînt nădejdi prea mari să-și revină. La datorie fiind, încercînd să se opună răului, căpitanul Mihăilescu, pe care l-ați cunoscut, a fost grav rănit. Acum puteți înțelege de ce locotenentul Iova și cu mine nu ne aflam aici în concediu. Cu două luni în urmă a fost găsit în apropiere, la cariera de alabastru, cadavrul unei tinere fete. Au început cercetările. Trecuse destul timp de la săvîrșirea crimei și pînă la venirea noastră. Bănuiam că asasinul nu se află departe, dar cercetările înaintau anevoios. Mai apoi, cînd nu ne mai așteptam, au căzut victime acelorași asasini Flavia Mălin și Sergiu Brujan.

(Exclamații, șușoteli, agitație. Obiectivul se mișcă lent, răbdător, oprindu-se din loc în loc pentru a izola chipuri și gesturi. Stega înalță glasul pentru a acoperi rumoarea sălii.)

— Da, unii știau, alții abia acuma află că Flavia și Sergiu au fost uciși cu sîngele rece al unui animal de junglă, iar arma crimei este aceasta..., invenția unei minți diabolice. Cei care au folosit-o sînt aici, printre noi, în această sală și la această oră își pregătesc apărarea cu calmul celor obișnu-

iţi cu crima. Numai că probele pe care noi le avem nu mai îngăduie nici o tăgadă.

(Rumoare, priviri speriate, inexpresive ori pătimaşe de la unul la altul.)

— Pentru că i-aţi cunoscut vă vom spune cum au murit cei doi, continuă maiorul, făcînd semn cu mîna pentru a obţine linişte. Aici se găseşte un criminal notoriu. Cu mulţi ani în urmă a scăpat de sub mîna legii şi s-a refugiat în străinătate. Acolo, cu alt chip şi cu alt nume, şi-a continuat activitatea criminală, deşi fusese condamnat la moarte în contumacie.

(Sala este din nou străbătută de freamăt. Privirile caută curioase, rele, neîncrezătoare, înspăimîntate, oprindu-se pe drept sau pe nedrept asupra unora din cei prezenţi.)

— ... Aici, în ţară, şi-a înscenat moartea şi ceremonia înmormîntării cu ajutorul unor foşti legionari. Sicriul fusese adus şi depus fără vîlvă într-o grotă la Gesara, transformată în criptă a cărei intrare au avut grijă să o ferece într-o stîncă, parcă aşa rămasă de la începuturile lumii. Un sicriu cu rămăşiţe preţioase : aur, bijuterii, pînze celebre şi tot ce a putut jefui ca medic legionar în perioada rebeliunii şi a ocupaţiei fasciste.

(Face o pauză, în vreme ce pe ecran se perindă imagini din peşteră şi grotă. La ultima secvenţă, care prezintă conţinutul sicriului, îl cercetează cu coada ochiului pe colonel, acesta înclină capul iar Stega pronunţă răspicat un nume, care nedumereşte sala.)

— Gerhard Kraus, te acuz în virtutea legilor noastre de crimă, de omor cu premeditare, ca asasin

al Flaviei Mălin, şi pentru complicitate la crimă în cazul Brujan. Te mai acuzăm de crimă prin mijlocitor în cazul fetei de la carieră, studenta Oana Semenic, de mutilarea săteanului Popa Sîvuc şi de rănirea căpitanului Mihăilescu.

(Cei din sală caută uimiţi, contrariaţi cu privirile. Kraiman se apleacă şi-i cere părerea lui Pelin : „A rămas glumeţ maioraşul, nu ţi se pare ?!" „Despre cine vorbeşte, dragă ?" o iscodeşte Coca pe Zoe. De la mijlocul sălii se aude curios de timidă întrebarea Fedelei) :

— Despre cine vorbiţi, tovarăşe ? Noi nu pricepem nimic. De ce ne fierbeţi ?!

— Aveţi dreptate. Trecusem peste amănuntul acesta. Cu Jorj Motorga vorbeam.

(Aceleaşi expresii pe feţele tuturor : sprîncene ridicate, ochi măriţi, respiraţie oprită. Sala amuţeşte. Motorga nici măcar nu tresare, nu clipeşte. Schiţează doar un zîmbet mirat şi se ridică agale. Calmul, vorbele, ţinuta sobră impun) :

— Face o glumă de prost gust şi nu v-o pot trece cu vederea. Sînt profesorul Motorga şi nu permit să fiu compromis. Ce afirmaţi mă face să cred că v-aţi pierdut minţile. De cînd mi s-a făcut o altă nedreptate port numele acesta, niciodată n-am dispărut din ţară ; da, am ispăşit trei ani de detenţie pentru vina altuia, dar am fost repus în drepturi, iar pe Flavia cum aş fi putut s-o omor cînd, în timpul acela, mă aflam în cameră şi înregistram un interviu pe bandă ! Nimeni nu m-a văzut părăsind vila, cu excepţia timpului petrecut la ştrand, sub ochii dumneavoastră.

— Mda..., făcu maiorul, de un calm imperturbabil. Înregistrarea ar fi fost un alibi bunişor dacă

ne-am fi lăsat duşi cu zăhărelul, adică... magnetofonul. În vreme ce dumneata, cetăţene Kraus, te strecurai prin peşteră de la vilă la grotă şi o strîngeai drăgăstos pe Flavia de gît cu acest instrument, magnetofonul reda, nu înregistra interviul. Ai mizat pe naivitatea femeii de serviciu, numai că te-ai înşelat. Locotenentul Iova, cît e el de tînăr, nu a vrut să înghită momeala. Ieri, cînd ne-am întîlnit în peşteră, eram tot împreună — tînărul îţi poartă ghinion — ai vrut să mă ucizi şi, sigur pe dumneata, mi-ai destăinuit cu satisfacţie drăcească totul. Pistolul îţi aparţine, invenţia aceasta la fel şi, bineînţeles, amprentele. Jocul dumitale e gratuit, crede-mă. De fapt, în legătură cu modul în care ai de gînd să te aperi, ne-ai pus în gardă.

— Nu-i adevărat. Îmi făceam meseria. Cercetam peştera. Întîmplător v-am întîlnit acolo, ba, dacă stau să mă gîndesc, m-aţi urmărit cu gînduri mîrşave.

(Stega nu-i răspunde. Aparatul de filmat îi evidenţiază frămîntarea exprimată în priviri şi în jocul muşchilor faciali. Priveşte intens sala. Face un semn plutonierului Toma. Acesta înţelege, scotoceşte în geantă, se apropie de falsul Motorga, îi cercetează cu vădit interes mîinile şi se aude ţăcănitul cătuşelor. Sala răsuflă uşurată, fond sonor peste care răzbeşte rece, egal, glasul maiorului) :

— Rămîi în preajma lui, tovarăşe plutonier, şi ai grijă să nu se prefacă în strigoi.

Glasul calm-acuzator al maiorului creşte nuanţat, amestecînd părere de rău şi hotărîre :

— Oana Semenic, pe numele adevărat Maria Walter, eşti acuzată de uciderea lui Sergiu Brujan, pe care din interes criminal ţi l-ai făcut logodnic, precum şi de moartea studentei Oana Semenic, căreia i te-ai substituit. Nu are rost să negi. Probele sînt zdrobitoare, după cum ai auzit mai adineaurea, şi îţi complici situaţia. Cine te-a însoţit la Cetăţi atunci cînd ai cumpărat de la paznic cinci vipere cu corn ? Jorj Motorga, alias Kraus ?!

(Stop-cadru. Faţa ei răvăşită capătă paloarea morţii. Broboanele de transpiraţie apar şi cresc vizibil. Strigă cu disperare) :

— Nuuu ! Nu monstrul acesta, ci Rolf Kraiman era. Cu el am fost. Şi la Cetăţi şi în noaptea aceea la cascadă. El m-a tîrît în mocirla asta. Împreună cu Kraus, de care ascultă orbeşte, cum a trebuit să ascult şi eu. Ei m-au obligat să ucid.

— Deci, cu el ai fost ! Doream numai confirmarea, fiindcă paznicul l-a descris întocmai. Ce motive te-au determinat să atentezi la viaţa inginerului Brujan ?

— Planurile pe care Kraus şi le făcuse în legătură cu el, Sergiu cunoscînd bine locurile şi peştera, au eşuat. Şi-a dat seama că nu este omul pe care să se poată bizui. Între timp Sergiu aflase de la Flavia cine este Jorj Motorga, Kraus a înţeles că nu-i poate cumpăra complicitatea şi tăcerea în nici un fel şi a trebuit să moară. Dar nu eu, nu eu l-am omorît. Am încercat, însă n-am putut şi atunci a intervenit el, Kraus. Între timp pe potecă a apărut o femeie. El a urcat stîncile să o urmărească iar eu am făcut tot ce am putut, am slăbit strînsoarea, dar era prea tîrziu. Ştiam că seringa aceea acţionase. Vina mea e că l-am chemat acolo zicîndu-i că bănuiesc şi vreau să-i arăt cum s-a întîmplat cu Flavia. Nu aveam altă alternativă. Altfel... muream eu.

Maiorul n-o întrerupse. Deşi relatarea ei incoerentă, ca o descărcare haotică de spaime şi trăiri tulburi, nu îl mulţumea, o lăsa să continue.

— ...Cu fata, fata aceea, Oana, Oana Semenic, care mi-a fost colegă de liceu... n-o să mă credeţi, cu ea a fost un accident..., doar îmi fusese cea mai bună prietenă, n-am vrut, credeţi-mă că n-am vrut ! Ne plimbam pe acolo şi cînd am ajuns deasupra surpăturii de la carieră am împins-o în joacă, să-i încerc curajul. S-a dezechilibrat, eu nu am mai putut-o ţine fiindcă buza rîpei se rupsese. Cînd am ajuns jos trăia, mai trăia, dar era toată o rană şi îşi rupsese coloana. Rolf Kraiman, care ne urmărise, toată ziua se ţinuse de capul nostru prin staţiune, a văzut şi mi-a zis că am făcut o crimă, că voi înfunda închisoarea pe viaţă. Am acoperit-o, împreună, cu grohotiş, iar preţul tăcerii e acesta. Am plecat cu el acolo, ştiţi unde, aţi amintit despre asta. Mă scurmau remuşcările, eram hotărîtă să mă întorc şi să ispăşesc. Aflasem şi despre planul lor de a scoate din ţară bunurile acelea, îl rugasem pe un tînăr să mă ajute, acum ştiu cine este, dar a intervenit Kraus şi era prea tîrziu. Nu aveam de ales şi voiam să trăiesc.

Abia acum izbucni într-un plîns nervos, înăbuşit.

— Ai fost de faţă şi atunci, cînd a murit Flavia ?

— Da. Kraus ţinuse să-mi întărească tăcerea. Eu am chemat-o acolo. În timpul cît Corina se afla în casa olarului, m-am înapoiat călare, pe o altă potecă. El zicea că nu-i va face nici un rău, că o sperie numai.

— Ce ai făcut în ziua aceea, ştim. Colonelul Mihu a verificat şubredul dumitale alibi. Ce nu ştim

este cum ai murit în spatele unei barăci şi ai înviat din morţi cu alt nume şi altă înfăţişare.

— Doar v-am spus, am încercat să vă spun. Dacă aş fi ştiut că ştiţi, că aţi aflat..., că cineva v-a spus...

— Chiar tînărul căruia i-aţi propus tîrgul. Că nu l-aţi recunoscut e de mirare.

— Pentru mine ar fi fost mai bine. Tîrziu, după ce Kraus a bănuit că e ofiţer, am început să-mi dau seama, dar n-am fost prea sigură. Dacă vreţi să ştiţi, atunci, în trenul de Bucureşti, eu l-am salvat de la moarte. Kraus mi-a poruncit să-i verific bănuiala şi dacă se adevereşte să-l lichidez cu o otravă puternică. Eu am pus în lichid un somnifer, i-am văzut actele şi am coborît. Omul lui Kraus trebuia să verifice dacă băutura şi-a făcut efectul. Într-un fel eu mă puteam justifica şi, atunci cînd în gara Călimăneşti l-am văzut la geam, m-am bucurat şi i-am făcut cu mîna. Încă o dată mă hotărîsem să mă duc şi să recunosc totul, dar mi-a fost frică, era prea, prea tîrziu. Mai bine ar fi fost dacă m-aţi fi bănuit, dacă m-aţi fi suspectat de la început !

— Regrete tîrzii... Locotenentul Iova avea impresia că nu-i ceva în regulă cu cele două Walter, că-l urmăreşte chipul dumitale, destul de bine „aranjat“, dar noi nu bănuim pe nimeni atunci cînd numai ni se pare. Dimpotrivă, era să te credem o victimă, o vreme chiar aşa a fost, personal am manifestat faţă de dumneata, îţi aminteşti ? simpatie şi înţelegere. Trebuie să recunoaştem că specialiştii v-au aranjat de minune dacă nici Flavia nu şi-a dat seama multă vreme că sub numele şi înfăţişarea profesorului se ascundea fratele său vitreg. Abia după descrierea făcută de paznicul de la Cetăţi,

care te-a văzut cu alt chip, bănuiala locotenentului a prins să se contureze, amintindu-și de o fetișcană disperată care îi promisese cîndva că îl va face bogat. Iată că nu doar remușcările ți-au dat ghes să revii. Pentru curiozitatea dumitale cam atît... deocamdată. E tîrziu și, din nefericire, surprizele nu s-au terminat.

(Transfocarul urmărește numai privirile celor din sală. Majoritatea se îndreaptă către Neneanu pînă cînd, printr-un efect de lumini, se transformă într-un sput de raze încrucișate. Cel privit se foiește stingherit, pare evident că și-a pierdut calmul și se simte ca pe un scaun cu ace. Culoarea din obraji dispare, îl năpădește sudoarea, privește încolțit spre ușă, spre geamuri și se lasă moleșit, inert pe speteaza băncii cînd aude alt nume.)

— Rolf Kraiman, bănuiești că e rîndul dumitale! Voi fi scurt. Ți-ai părăsit țara pentru a te pune în slujba răului : spionaj, șantaj, furt de tablouri și tot ce e în stare să facă unul ca dumneata. Te acuz, în numele legilor pe care de multă vreme le ocolești și le încalci, de complicitate la crimă în toate cazurile relatate aici. Dacă nu erai dumneata, Oana Semenic ar mai fi trăit. De ce ai făcut-o știm. Te-a tentat comoara lui Kraus. Totul ne este clar, însă nu ai vrea să ne spui de ce ai încercat să o omori pe Liana Azuga ? Preferi să taci ?! Atunci o să-ți spunem noi. Lăcomia, traiul parazitar, microbul aventurii te-au asociat cu Gerhard Kraus. Atunci, la lac, Liana a lăsat să se înțeleagă că Motorga nu prea aduce în toate cu profesorul Motorga. Încă de la prima lor întîlnire cel fals a intrat în panică. I-ați dat întîlnire la

lac. Te țineai prin apropiere. Constatînd că memoria dînsei e prea periculoasă, el ți-a făcut semn și... (Se aude o bufnitură. Toți întorc surprinși capetele. Zoe se apleacă și ridică ca pe un fulg trupul inert al Lianei, leșinată de spaimă). Pentru înscenarea aceea de la bazin nu te putem acuza. A fost o reușită. În felul acesta victima, adică Maria Walter, pe care o credeați suspectată de noi, ieșea de sub orice bănuială. Ideea cu jocul ne-a plăcut. Din păcate l-a plătit scump un nevinovat, și așa destul de pedepsit de soartă, Sîvuc, mutul. În cazul dumitale un singur lucru ar părea neclar. Pînă acum zece ani te numeai Radu Caraiman, condamnat de mai multe ori pentru tot felul de găinării. Cum ai intrat în atenția grupului Kraus ? Taci ?! Nici nu-i nevoie să răspunzi. Mă mulțumesc cu o înclinare a capului. Unchiul dumitale, Pamfilie Caraiman, nu este unul și același cu avocatul Caraiman, membru de bază al grupului de fanatici Moțu, Kraus, Gîrjoabă ? Da ?! Ei, vezi că măcar în ceasul al doisprezecelea ne putem înțelege ! Deci, nu negi acuzațiile pe care ți le-am adus. Dacă vrei probele... Am înțeles, nu e cazul. Tovarășe plutonier, fii drăguț și fă-ți datoria ! E așa de blînd încît tare mă tem că pune ceva la cale. Își cunoaște meseria. Mihăilescu a simțit-o pe propria piele. Liana Azuga a fost mai norocoasă.

(Cînd se aude iarăși țăcănitul, Neneanu se scutură ca după un coșmar și oftează ușurat. Obiectivul se plimbă de la el la colonel. Ochii acestuia devin tăioși dintr-o dată, iar vocea răbufnește ca tunetul din senin.)

— Te bucuri, doctore, de parcă n-am ști cine ești și cu ce te ocupi. Ce-ți zici ! „Iată că am trecut și eu apa Iordanului cu toiagul lui Moise." Bucuria e scurtă, domnule Neneanu. Saveta Ștef, colaboratoarea dumitale, strînsă cu ușa nu prea știe să tacă. Neștiind citi, nu se sinchisește de legămîntul-declarație, șantaj de ultimă speță, cu care îi ții în mînă pe ceilalți. Și, zi așa, propovăduiești raiul cu mijloacele lui Satan ! Halal medic. Am putea să-ți punem în față un întreg pomelnic, dar rezumăm : O urai pe Flavia sau, cel puțin, nu prididea să declari asta. Numai că, sub perdeaua nopții și a pădurii ai devenit dintr-o dată amator de scene tari și așa, nitam-nisam, ura s-a transformat în dragoste. Ne-ai cam încurcat, stimabile ! Dacă femeia nu a îndrăznit să ne ceară sprijinul, de asta ești și dumneata vinovat. Ai scîrbit-o de viață. Animal nu om să fii, și ar trebui să te cutremuri de scîrbă. O vreme, pentru ce s-a petrecut în pepinieră, l-am bănuit pe Kraiman, mai apoi pe Motorga. După ce locotenentul Iova a devenit fratele Ezdra ne-am dumirit, știm ce-ți poate pielea și cum te manifești în astfel de ocazii. Despre fratele Iov, despre prorocul Petrache și adunătura de șarlatani și naivi care, chipurile, practică paraextazul, Yoghismul și caută un drum ce sfîrșește știi prea bine unde, că ai mai fost pe acolo, am aici, în geantă zeci de mărturii care te acuză ca pe un spirit al răului, ca să-ți folosim vocabularul. Corina Giurgiu, vocea acestui ins ai auzit-o în casa babornitei și nu pe cea a necuratului, chiar dacă seamănă, cum bine zicea tovarășa Brezoi. Avem banda magnetică și am putea-o asculta

împreună. Ce zici, doctore ?! Acum, însă, altceva ne interesează, și sînt sigur că ne vei spune cum îi jecmăneați pe naivii care vă puneau pe palme tainele și sufletul, cu cine ai amenajat laboratorul fonic, cine te-a instruit cum să încifrezi și să descifrezi mesaje, să folosești grile din arhive de tristă memorie ? Cu alte cuvinte, cum ai ajuns la cheremul rețelei lui Kraus ?

(Sala e cuprinsă de neastîmpăr. Neneanu ascultă ca și cînd despre altcineva ar fi vorba, dar cu trupul încordat și privirea cercetătoare. Obiectivul urmărește stăruitor lumina tăioasă, concentrată a ochilor, care cresc tulburați. Trupul arată micșorat, strîns, arcuit ca de o criză de fiere. Dintr-o dată crește, se desfășoară ca un arc de oțel, zvîcnește peste masă pînă în fața colonelului, luat prin surprindere. Iova, care îi urmărise evoluția reacțiilor, îl face inofensiv. Acum Stega privește calm peste sală și constată) :

— Iată cine se crede chemat să trîmbițeze cuvîntul din Scripturi. Sărmane oițe, pe mîna cui v-ați dat lîna și sufletul ?! E tîrziu, zice el, cu oboseală în glas și priviri. Vă puteți retrage în camerele dumneavoastră. Gesara este iarăși o stațiune liniștită. Noapte bună !

(Stop-cadru. Doi, trei se ridică, ceilalți par țintuiți pe scaune. Coa, prinsă de neastîmpăr, se zburlește ca la Darian) :

— Cum vă închipuiți că putem dormi ?! Pentru mine multe au rămas neclare. Parcă ne-ați fi prezentat un film din acelea ce se fac acum, psihologice, cică, fără cap și coadă, cu personaje idei sau

idioate, pe care nu le pricepe nimeni. Aş vrea să ştiu...

— Iertaţi-mă, credeam că totul e cît se poate de clar. Însă, pentru dumneavoastră, pentru domnişoara Fedelea, ca, de altfel, şi pentru ceilalţi, mă simt obligat. Ne-aţi fost de un real folos. Dacă astăzi reuşim să închidem un dosar peste care începuse să se aştearnă praful, şi dumneavoastră v-o datorăm.

(Coca jubilează. Îl ciupeşte pe Darian, care între timp adormise atîrnînd ca un dovlecel pe marginea scaunului prea înalt. Coca se împenează, se înfoaie, cotcodăceşte la stînga şi la dreapta ca o puicuţă care a făcut primul ou.)

— Vai, domnule Stega, chiar vorbiţi serios?!

— Vai, se poate, tovarăşa Coca?! Arăt eu a om neserios?

— Mă faceţi să mor de curiozitate!

— Nu merită să muriţi pentru atîta lucru. Chiar nu bănuiţi cum ne-aţi ajutat? Oare nu dumneavoastră ne-aţi dat să înţelegem că dînsul şi Flavia se purtau ca doi străini? Nu tot dumneavoastră ne-aţi atras atenţia asupra Corinei, care intrase sub influenţa Savetei Ştef, îndemnată de Maria Walter; cine altul dacă nu tot dumneata s-a întîlnit, moartă de sete, cu masca lui Kraus?! La început nu v-am crezut. Mai apoi mi-am dat seama că nu era coşmar, nici plăsmuire fantasmagorică, ci un ins dubios căruia, curioasă din fire fiind, îi stăteai în cale.

(Se întrerupe şi zîmbeşte cu înţelegere, fiindcă între timp ea leşinase artistic, calculînd căderea tocmai pe braţele lui Pelin.)

— Dar eu, eu cu ce v-am fost de folos, domnule Stega?! răzbeşte îndulcită vocea Zoei.

— Chiar şi numai cu faptul că l-aţi invitat pe avocat la plimbare, descoperind mai devreme cadavrul. În felul acesta doi dintre vilegiaturiştii stabiliţi aici se aflau la extremele conceptului „suspect de crimă". Pe de o parte aveaţi un alibi perfect, pe de alta, puteaţi fi autorii ei.

(Pelin rîde, ba, mai exact, chiţăie ca un guzgan, încît Stega are impresia că cel care guzgăneşte e Darian. Se înşela. Acesta sforăia ca o ţeavă de eşapament chinuită de rateuri.)

— Sînt tare curios să aflu cum v-am ajutat eu în afara acelei plăcute plimbări cu domnişoara Fedelea, care, din păcate, s-a sfîrşit prost. Sincer să fiu, mă cuprinsese teama şi era cît p'aci s-o şterg din staţiune. Aflaseţi că eu am trecut dimineaţa pe acolo şi, după cum ştiţi, nici dosarul nu mă recomanda într-o lumină prea favorabilă.

— Ştim şi ne bucurăm că ai început să devii om de treabă. De fapt, fără informaţia dumitale, nu aveam de unde afla cine a pîndit-o pe Flavia în pepinieră după ce s-a despărţit de Sergiu. E drept că cel mai mare merit îl are Liana Azuga. Dînsa m-a pus de două ori în gardă că Jorj Motorga s-ar putea să nu fie Jorj Motorga: o dată la o discuţie amicală pe terasă, altă dată, pe malul lacului, cînd era să plătească amintirile şi inteligenţa cu viaţa. Şi-a dat seama că prietenul din tinereţe s-a schimbat prea mult la fire, că l-a lăsat memoria şi se poartă de parcă ar fi alt om. Aşa am prins capătul firului şi ne-am întors cu ani în urmă la dosarul „Dihorul", alias Gerhard Kraus,

despre care se știa că a murit și că fusese înmormîntat prin apropiere. Cine și-ar fi putut închipui că acesta trăiește și că, profitînd de prezența profesorului Motorga în străinătate, l-a sechestrat, i s-a substituit, a aranjat o operație estetică atît de reușită încît nici Flavia nu l-a recunoscut o vreme, și a venit după averea strînsă prin jaf și crimă pe care o ascunsese omul său de încredere în peșteră. Ei, cam asta-i !

— Dar e senzațional, e fantastic ce aud, domnule Stega, adică... tovarășe maior ! exclamă Coca, abia acum amintindu-și că se află în brațele avocatului. Vasăzică el cunoaște peștera uitată și d'aia ambele crime au fost săvîrșite la grotă. Deci așa se explică expresia de uimire și privirile celor doi îndreptate spre grotă ?!

— Ați ghicit, numai că se impun două precizări : nici el nu putuse descoperi vechile intrări și atunci a apelat la Saveta și Neneanu, întrucît Brujan nu a acceptat tîrgul ; apoi, din numărul morților va trebui să scădeți unul.

(Pe impresia generală de surpriză ușa se deschide încet, iar în cadrul ei apar Sergiu Brujan și adevăratul Motorga. Liana se ridică neîncrezătoare, se apropie cu pași șovăitori, privește intens, aleargă, îl îmbrățișează pe profesor șoptind tot mai încet, mai încet : O, Jorj, ah, Jorj, Jooorj !)

. . . .

Numai că tu, Ștefane, auzi, acum, din liniștea înserării o altă voce, la fel de caldă, de iubitoare.

— Ah, tăticule, cît te-am mai putut căuta ? Ce faci aici, singur, pe întuneric ?! Noi am sosit de vreo două ceasuri și am întrebat peste tot, îngrijorați. Credeam că n-ai primit telegrama noastră.

Un glas vesel, nițel ironic i se alătură :

— Dacă vorbește singur, înseamnă că s-a hotărît să se pensioneze. Nu-i așa, șefule ?!

— Uite că și pe asta ai ghicit-o, Mitruț băiete ! Așa-mi trebuie ! După ce că te-am luat colaborator, m-a pus naiba să te mai accept și de ginere. Mai greșește omul... Haideți să vă sărut că iar îmi dispăreți cine știe unde !

— Tăticule, chiar n-ai primit telegrama ? Înseamnă că nici nu bănuiești ce surpriză te așteaptă. Știi matale de unde venim noi ? Sigur că nu știi ! De la Gesara. Și mai știi cine te așteaptă la complexul „Hercules“ cu un coș de ciuperci și o damigeană cu vin de coacăze ? Să nu zici că nu știi !

În ritmul întrebărilor fața lui îngîndurată se lumina și întinerea.

— Paraschiva ? Lița Paraschiva ?! Emilia, ai milă de inima mea, de tratamentul meu, de zilele mele ! Nu glumi, că vreau să mai cheltuiesc ceva din pensie, fetițo !

— Ce Paraschivă ? Care Lița Paraschiva ?! se miră Mitru. Mama, mama Paraschiva, o femeie de milioane tovarășe..., adică tată colonel ! Dacă te-ai tot codit ca un locotenent începător, noi am aranjat lucrurile operativ, ca la Gesara.

— Dacă-i așa, copii, eu m-am cam dus. Vă aștept la Gesara cît mai curînd. Dar în trei, m-ai auzit, Mitruț, băiete !

— Înțeles, să trăiți, tovarășe colonel ! Dar... de ce vă grăbiți așa ?!

Lector : BOGDAN BĂDULESCU
Tehnoredactor : MARTA FOIAȘ

Apărut : 1985 Bun de tipar : 23.09.1985.
Coli tipar : 11,50 coli

Tiparul executat sub comanda nr. 197 la
Întreprinderea Poligrafică Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
Republica Socialistă România

